DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

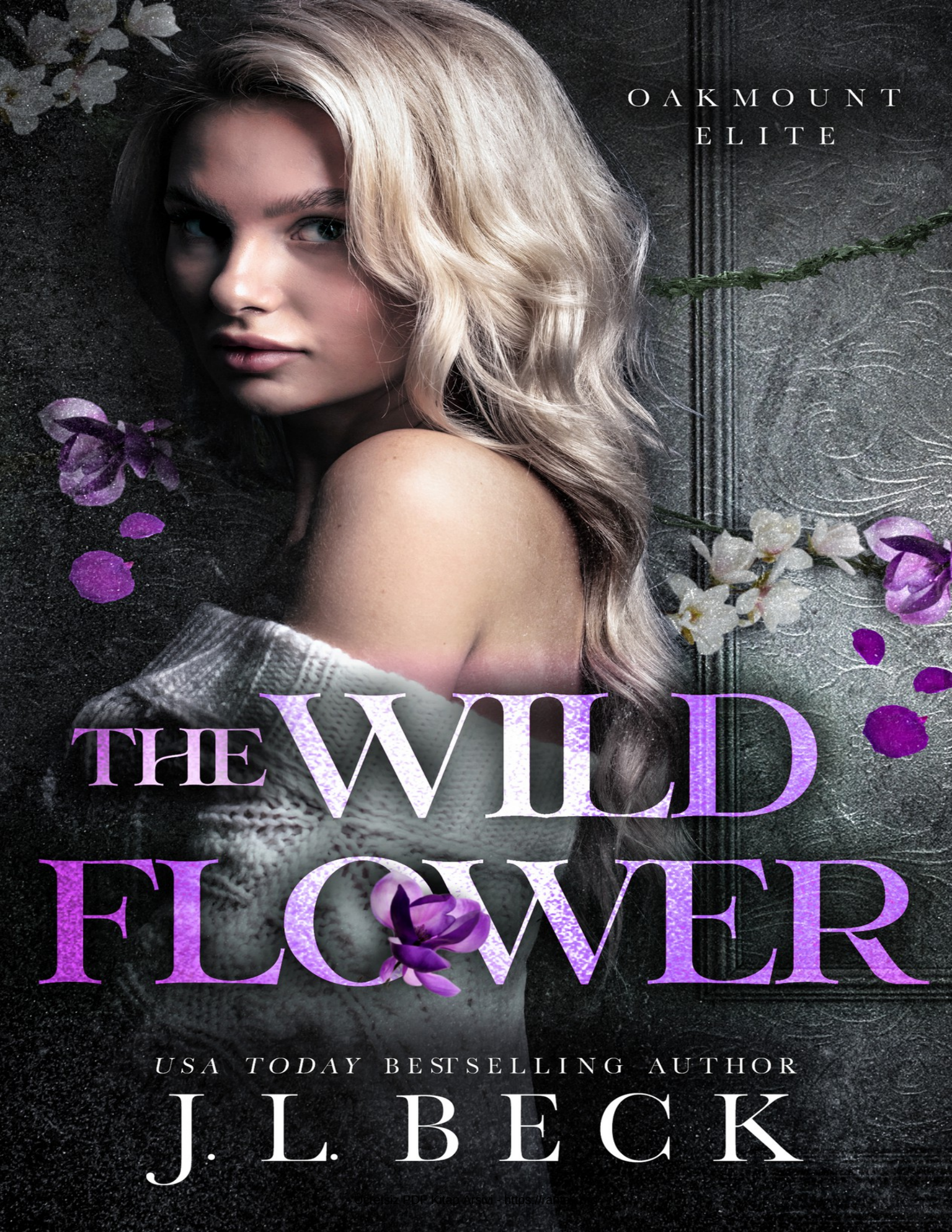
OAKMOUNT
ELITE
THE WILD FLOWER
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
J. L. BECK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THE WILD FLOWER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben bu hikâyelerin içinde kilitli kaldığımda her şeye rağmen bana destek olmayı başaran kocama. Yazılacak başka bir bölümün HER ZAMAN olacağını kabul etmekte asla başarısız olmuyor. Beni kafamdaki tüm seslerle paylaşmak zorunda olduğunu anlıyor ve ne olursa olsun beni seviyor.
içimden gelen delilik. Bu onun için.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif Hakkı © 2024 J.L Beck

Düzenleme: Jenny Sims

Düzeltme: Virginia Tesi Carey Kapak

Tasarımı: Kapak Couture

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın
yazılı izni olmadan.

Vellum ile oluşturuldu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZAR NOTU

Drew ve Maybel'in hikâyesini okumayı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Bu 2. bölümdür ve Saksı Çiçeğinden SONRA okunmalıdır. Eğer ilk olarak bunu okuyacaksanız, lütfen 1. kitabı alın ve oradan başlayın.
Aksi takdirde hiçbir şey anlam ifade etmeyecektir. Aşağıda, kitapla ilgili spoiler olabilecek veya olmayabilecek tetikleyicilerin bir listesi bulunmaktadır. Herhangi bir tetikleyiciniz varsa, okumaya devam etmeden önce listeyi okumanızı ve seçimi kendiniz yapmanızı tavsiye ederim. Tetikleyiciler sizin için bir sorun değilse, lütfen devam edin.
Lütfen unutmayın, Drew gibi adamları kurgusal kitaplarda okumak güzel olsa da, gerçek hayatta deneyimlemek güzel değildir. Eğer aile içi şiddet (fiziksel ya da zihinsel) mağduruysanız,
lütfen kullanabileceğiniz seçenekler olduğunu ve asla yalniz olmadiğinizi bilin.
Ziyaret edin: https://www.thehotline.org/

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇERİK UYARISI

İstismar (fiziksel ve zihinsel), ilkel oyun, kan oyunu, şiddet, takip, cinsel durumlar, cinayet, evlat edinme, akıl sağlığı sorunları, ensest, düşük, ölüm, yas, dub-con/non-con, aile içi şiddet, çocuk istismarı, kanser, zorbalık, kendine zarar verme, hile, iğne, üreme, uyuşturucu kullanımı, intihar, silahla şiddet, adam kaçırma, tecavüz, zehirleme, yoksulluk, şantaj, zorla orgazm/zevk, boğulma ve işaretleme.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Önsöz
1. Drew
2. Bel
3. Drew
4. Bel
5. Drew
6. Bel
7. Drew
8. Bel
9. Drew
10. Bel
11. Drew
12. Bel
13. Drew
14. Bel
15. Drew
16. Bel
17. Drew
18. Bel
19. Drew
20. Bel
21. Drew
22. Bel
23. Drew
24. Bel
25. Drew
26. Bel
27. Drew
28. Bel
29. Drew
30. Bel
31. Drew
32. Bel
33. Drew
34. Bel
35. Drew
36. Bel
Epilog

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bonus Epilog

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOGUE

- Bel

Lilacs. Koku burun deliklerimi gıdıklıyor, beni rahatlatıyor. Çocukken ne zaman kucağına kıvrılsam annemin parfümünün kokusu etrafımı sarar ve
O bana kitap okurken battaniyenin altına sokuldum.

Annemin bedeninin sıcaklığına daha da gömülüyorum ve ne kadar kısa sürerse sürsün, artık burada olduğu için onu bir daha asla terk etmeyeceğime söz veriyorum. Ona daha sıkı sarılıyorum, anılar rüzgarda savrulan yapraklar gibi soluyor. Onun anısına sonsuza dek tutunacağım. Gözlerimi açtığım an, acının geri dönüp beni alıp götüreceğini, mükemmel bir şekilde inşa edilmiş yalnızlık hayalini altımdan söküp alacağını biliyorum.

"Maybel?" Derin, karanlık ses beni korkutmalı ama nedense korkutmuyor. İsmim zihnimin dehlizlerinde yankılanıyor ama o sakin alana geri kayan işaretçiyi görmezden geliyorum.

"Maybel? Uyan!" diye tekrar sesleniyor ve bu sefer sert bir tonu var. Korku beni sarıyor ama hemen sakinleşiyorum çünkü bu seste tanıdık gelen bir şeyler var.

Sahibi, bilinçaltımın bana zarar vermeyeceğini bildiği biri. Rüyamın bulutlarına tutunuyorum, yavaşça

gözlerimin önünde buharlaşıyor. Leylakların kokusu, annemin beni saran kollarının sıcaklığı, kulağımın dibindeki kalp atışlarının yumuşak gümbürtüsü... hepsi kum saatindeki kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Yavaşça, gözlerimin üzerinde on kül blokunun ağırlığıyla onları kırpıştırarak açıyorum, sonra hemen pişman olup bir iniltiyle tekrar kapatıyorum. Kafatasımı delip geçen zonklama hissi bir kalem gibi gözbebeğime saplanıyor.

"Maybel?" Bir gölge üzerimde hareket ederek ışığı engelliyor. Bu sesi tanıyorum.

Sebastian. Ve birdenbire, ne yapacağımı bilmediğim bir sürü sorunum oldu.

"Işık," diye mırıldanıyorum, sesim çiğ. "Başımı ağrıtıyor."

Göz kapaklarımın arkasındaki aydınlık azalıyor ve sanki biri yüzümden beş kiloluk bir ağırlık çekmiş gibi hissediyorum.

"Teşekkür ederim." Gözlerimi bir kez daha kırpıştırarak açarken irkiliyorum. Odaya alışmam bir an alıyor. Alışır alışmaz, smokin ceketini çıkardığını ve papyonunun boynunda gevşekçe asılı durduğunu fark ederek onun dağınık görüntüsünden etkileniyorum. Umursuyor gibi görünmüyor.

Bakışlarımız çarpıştığında rahatlıyor, omuzları kulaklarından uzaklaşıyor. "Güzel, uyanmışsın."

Öyleyim ama bir parçam öyle olmak istemiyor, daha önce yaşananlar bir kabus gibi geri gelip peşimi bırakmayı reddederken değil.

Sebastian.

Drew.

Anne.

Sikeyim.

Tüm bunların baskısı beni boğmakla tehdit ediyor ve yorganın altına saklanmaktan ve hayatımın gerçekliğinden kaçmaktan başka bir şey istemediğim için çabalıyorum. Sebastian aynı fikirde değil gibi görünüyor ve bir elini bileğime doluyor, sert tutuşu daha fazla ilerlememi engelliyor. "Hızlı hareket etmek yok. Düştüğün için beyin sarsıntısı geçiriyorsun ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başındaki yarayı kapatmak için birkaç dikiş atmak zorunda kaldılar."

Kendimi kontrol edebilmek için elimi onun elinden çekmeye çalışıyorum, ama onun kırılmaz tutuşu daha deneyemeden beni durduruyor. "Bırak beni."

Ağzı düz bir çizgi halinde aşağı doğru kıvrılır ve bir adım geri çekilmeden önce yavaşça elini gevşetir. Tıpkı Drew gibi o da illüzyon yaratmakta çok başarılı. Yüz hatları sakin bir ifade taşısa da beden dili aksini söylüyor. Duruşu gergin, sanki yanlış bir hareket yaptığım anda geri sıçrayıp beni yakalayacakmış gibi.

"Başını nasıl hissediyorsun?"

Bir kez başımı sallıyorum ama bu hareket acı veriyor, bu yüzden bir heykel gibi hareketsiz kalıyorum. "Acıyor. Aslında tüm vücudum acıyor."

İç çekiyor ve sanki bir şey yapmaya, odaklanacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi ellerini kalçalarında gezdiriyor. "Evet, bu muhtemelen bayıldığın zamandan kalma. Seni elimden geldiğince iyi yakaladım. Adrenalinden de olabilir. Bazen bir maçtan sonra, darbe almasam bile, eve ağrılı gelirim, vücudumdaki her kas kaskatı kesilir."

Cevap vermiyorum ve bunun yerine devasa hastane odasının diğer tarafına bakıyorum. Her şey bej ve beyaz. Steril ve temiz. Çarşaflar parmaklarımın altında yumuşacık ve yatağın yanındaki makinelerin bip sesleri sessiz. Annemle birlikte kaldığım, battaniyelerin cızırtılı, duvarların kirli sarı renkte olduğu ve hasta akınını yönetecek yeterli personel olmadığı için makinelerin sürekli biplediği tüm hastane konaklamalarının tam tersi. Böyle bir yer benim tüm üniversite diplomamdan daha pahalıya mal olacak. Ne kadar zamandır buradayım bilmiyorum ama şimdiden hoş karşılanmayacağımı biliyorum.

"Buradan çıkmam lazım. Bunu karşılayamam." Konuşurken ona bakmıyorum. Yüzünde görmek isteyeceğim son şey iğrenme ya da acıma duygusudur. Her şeyden sonra ve şu anki durumumda bile, bir gram haysiyetimden vazgeçmeyi reddediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanki sonunda kalkıp odadan koşarak çıkmayacağıma güvenmiş gibi yatağımın yanındaki rahat koltuğa yığılıyor. "Ne kadara mal olacağı konusunda endişelenme. Endişelenmen gereken şey sağlığın."

Yatağa doğru kayıyorum ve ona ters ters bakarken yüzümdeki buruşukluğu gizlemeye çalışıyorum. "Sadece para için endişelenmek zorunda olmayan biri para için endişelenme der."

Gözlerine karanlık bir kıvılcım giriyor ve bana onu The Hunt'ta ilk gördüğüm zamanı hatırlatıyor. Sebastian nazik ve kibar görünebilir ama herkes onun gerçek doğasını bilir. Canavarı yüzeyin hemen altında, ortaya çıkıp oynayacağı anı bekliyor. "Bu konuda endişelenme dedim, o yüzden endişelenme. Her şey halloldu. Artık yalnız değilsin, Bel."

Dişlerimi sıkarken çenem ağrıyor ve öfkeyi, acıyı, her şeyi gördüğünden emin olmak için gözlerimi ona dikiyorum. Hâlâ atan kalbinin göğsünden sökülüp alınmasının nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyorum. "Ben yalnız değilim. Benim..." Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve kelimelerin acısı, kanamayı durdurmayı reddeden hiç bitmeyen bir yara gibi içimi oyuyor. Çenemi sıkıca kapatıyorum ve gözyaşlarımı kırpıştırırken tavana bakıyorum. "Benim annem var. Evet, fakir olabilirim ama asla yalnız olmadım. Hiçbir paranın satın alamayacağı tek şeye sahibim; sevgiye."

Sessizlik etrafımı sarıyor ve birkaç saniye sonra, sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bile ona bakma riskini alıyorum. Duvara bakarken alnında bir kırışıklık var ve bu beni tekrar vuruyor.

Annem gitti. Gitti.

İyilik için.

Ama onu kaybeden tek kişi ben değilim. Lanet olsun. Kahretsin. Pis zengin pisliklerle dolu bir dünyada, en son sempati duymam gereken kişi o, ama ben öyle biri değilim. Ben annemi kaybetmiş olabilirim ama o da kaybetti. Annem hakkında benden daha az şey biliyor olması önemli değil. Annem hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonsuz hastane ziyaretleri ve ilaçlarla başa çıkmak için. Ona kitap okuduğu ve ninniler söylediği uyku saatleri yoktu.

Bunların hiçbirine sahip değildi ama yine de onu kaybetti. En azından benim anılarım vardı, ama o bunu bile yaşayamadı.

Gözyaşlarımı silmek için yanaklarımı ovuyorum, bu da elimdeki serumun sıkıca çekilmesine ve sıkışmasına neden oluyor. Acı beni şimdiki zamana geri döndürmeye yardımcı oluyor.

"Sizin için de uygunsa, buradan çıkmak istiyorum. Hastanede kalmanın beyin sarsıntısının tedavisi için uygun olduğundan şüpheliyim."

"Değil ama uyandığında zihinsel durumunun ne olacağından emin değildim ve beyin sarsıntısı geçirdiğin için kendini kaybedersen, seni sakinleştirmek için ilaç kullanmak tek seçeneğim olacaktı. Doktor bana önümüzdeki birkaç gün boyunca durumunu izlemesi ve iyi olduğundan emin olması için yanında birinin olması gerektiğini söyledi."

Harika. Annem olmadan gerçekten ve tamamen yalnız olduğumu bir kez daha hatırlattı. Sözde kardeşim olan bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece bir pislik ve Drew'in sefil arkadaşlarından biri olduğunu biliyorum, bu da beni bezdiriyor ve endişelendiriyor. Drew'a güvenebileceğimi düşünmüştüm ama bak beni nereye getirdi.

Çarşafların arasında hemşireyi çağırmak için düğmeyi arıyorum ve sertçe basıyorum. Bu çaba nefes nefese kalmama neden oluyor ve yumuşak yatağa doğru yığılıyorum, görüşüm bir anlığına bulanıklaşıyor.

Hemşire telaşla içeri giriyor, koyu renk örgüleri başının üstünde bir taç gibi kıvrılmış. "Oh, uyanmışsınız. Hayati değerlerinizi hızlıca kontrol edeyim, sonra da saçlarınızdan çekileyim."

Ona bakmak için başımı yana çeviriyorum. Kaldırmak çok fazla çaba gerektiriyor. "Aslında, taburcu evraklarını hazırlamanız mümkün mü? Gitmek istiyorum."

Bana gözlerine tam olarak ulaşmayan yumuşak bir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantay.org

gülümseme veriyor. "Kusura bakma tatlım... ama saat 10'a kadar gitmene izin verememem.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doktor bana izin verdi. Son kontrol ettiğimde, tarama sonuçlarınızı bekliyordu."

Çenemi başımdaki ağrıyı daha da kötüleştirecek kadar sıkıyorum, sonra tekrar Sebastian'la yüzleşmek için yer değiştiriyorum. "Tamam. Sanırım burada sıkışıp kaldığıma göre annemi görmeye gitmem mümkün mü?"

Alnı kırışıyor, endişe yüz hatlarına kazınıyor. Tanrım, şimdi ne olacak? Dirseklerini dizlerine dayamak için eğiliyor. "Bel, bu ikimizin de şu anda yapmak istediği bir konuşma değil ama ruhsal durumun çok önemli. Hastaneye giderken annenin... annemizin vefat ettiğini anladığından emin olmalıyım. Huzur içinde."

Bu ifadenin acısı, tüm bunların gerçek olduğunun teyidi, göğüs kafesime bir balyoz gibi iniyor. Bu duygusal bir acı ama sinir uçlarım boyunca fiziksel olarak hissediyorum. Ciğerlerimdeki hava duruyor ve ıstırabı içimde tutmaya çalışıyorum. Yıkılmaya devam etmek istemiyorum ama tek yapabildiğim bu. Keder boğazıma tırmanıyor, içimden çıkmaya çalışıyor. Acı dudaklarımdan kayıyor ve kulak tırmalayan bir hıçkırıkla havayı dolduruyor. Kontrolsüz ve acı beni tüketiyor, iliklerime kadar sarsıyor.

Soğuk ve ıslak bir şey gözlerimden süzülüp yanaklarıma iniyor. Hemşirenin ve Sebastian'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve bundan nefret ediyorum. İçinde bulunduğum bu savunmasız durum beni güçsüz ve işe yaramaz hissettiriyor. Bu kadar çaresiz hissetmeye alışık değilim.

"Evet," diye cevap veriyorum sonunda, sesim soluk soluğa. "Biliyorum. Partide olan her şeyi hatırlıyorum." Yüzünde sert bir ifade beliriyor. "Her şeyi."

Yatağın karşısındaki hemşireye bakıyor. "Bir tekerlekli sandalye alabilir miyiz, lütfen?"

Kadın soru sormuyor ve sadece bir kez başını sallayıp bizi yine yalnız bırakıyor.

"Vay be, para sahibi olmak böyle bir şey demek? İnsanlar sadece bir bakışla emrinizi yerine getirmeye mi koşuyor? Soru sormak yok.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ya da konuşulan fikirler."

Ağzının kenarı yukarı kalkıyor ve parmaklarını dağınık buklelerine daldırıp alnından itiyor. "Hayır, o bir hemşire ve işini yapabilmesi için merhametli olması gerekir. Annenin öldüğünü biliyor ve tek yapmak istediği yardım etmek. Bu konuda onu suçlayamam. Sanırım merak ediyorum, fakir olmak, parası olan herkese karşı bir pislik olmanız gerektiği anlamına mı geliyor? Çünkü eğer öyleyse, sana kötü haberlerim var, Bel. Artık sen de o parası olan insanlardan birisin."

Başımdaki zonklamayı hafifletmek için başımı yastığa yaslıyorum. Ancak zonklamanın sadece başımdaki yaralanmadan kaynaklandığından şüpheliyim. Tüm bu durum başlı başına bir migren. "Paranı istemiyorum."

"O benim param değil. Sizin paranız. Senin, büyükbabamızın, nasıl ifade etmek istersen. Uzun zaman önce senin ve annemiz için bir emanete para koydu. Senin ya da onun talep etmesi için orada öylece duruyordu. Artık hepsi sana ait."

Nedense bu daha çok acı veriyor. Annemin burada olmasını, yaşamasını ve gülümsemesini herhangi bir miktar paradan çok daha fazla tercih ederim.

"Para önemli değil. Hiçbiri umurumda değil. Sadece onu görmek istiyorum, lütfen." Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silme zahmetine bile girmiyorum. Ağlamak bu noktada kalıcı bir özellik.

Neyse ki hemşire o anda tekerlekli sandalyeyle odaya dönüyor. Kendimi yukarı itip bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallamaya çalışırken mide bulantısı ve baş dönmesine karşı koyuyorum. Daha yeni hareket etmiştim ki Sebastian çoktan yanıma geldi, bakışları sert ve okunaksızdı.

"Bırak sana yardım edeyim," diye sertçe emrediyor. Onu itmeyi her şeyden çok istiyorum, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Bir şeye ihtiyacım var, beni bir arada tutacak ve ortadan ikiye ayrılmadığımdan emin olacak birine. Hemşire bir bornoz alıp Sebastian'a veriyor, o da giymeme yardım ediyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

açık. Sonra beni sandalyeye götürmeden önce serum tüplerinin ve kalp makinesine giden kabloların çözülmesine yardım etti.

Tüm bu hareket başımın daha çok çarpmasına neden oluyor ama umurumda değil. Onu görmem gerek.

Tekerlekli sandalyeye yerleştikten sonra Sebastian beni odadan çıkarıp uzun koridorun diğer ucuna götürüyor. Gördüğüm kadarıyla paraya para demiyorlar. Odalar daha büyük ve her yer çok sessiz. Annemin genelde sıkışıp kaldığı gürültülü odalara hiç benzemiyor.

Koridorun sonunda başka bir odaya giriyoruz ve onu yatakta gözleri kapalı yatarken gördüğümde elimi ağzıma kapatıyorum. Uyuyor gibi görünüyor ve neredeyse yeşil gözlerinin açıldığını, bana gülümserken içinin neşeyle dolduğunu hayal edebiliyorum. Ama bu bir daha asla olmayacak. Onun gülümsemesini ya da gözlerinin ışıltısını asla deneyimleyemeyeceğim. Şu andan itibaren, bu şeyler sadece parçalanmış bir anı olacak.

Sebastian'a dönüp bakıyorum. "Onu taşıdın mı?"

Başını sallıyor. "Veda edebilmeni istedim. Onunla konuşamadım. Doktorlar beni aradı ve ben buraya geldiğimde o çoktan gitmişti. Neler olduğunu anladığımda seni almak için ayrıldım. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Yoksa neden onun hastane masraflarını karşılamak için kıçını yırtasın ki?"

Boğazımdaki tenis topu büyüklüğündeki yumruyu yutuyorum ve teninin donuk grisine, tırnaklarının beyaz yarım aylarına bakıyorum. Vücuduna bakıyorum ama burada olmadığını hissedebiliyorum. Onun hiçbir parçası artık bu hastane odasında değil. Sadece ruhunun kabuğu kaldı. Zaman duruyor ve kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissediyorum.

Soğuk çizgiler yanaklarımdan aşağı daha hızlı iniyor ve onları durdurmak için ellerimle yüzümü kapatıyorum. Bu gerçek olamaz. Gerçek olamaz. Düzensiz bir hıçkırık odayı dolduruyor, ses hem kızgın hem de üzgün. Sesin benden çıktığını fark etmem bir anımı alıyor. Ciğerlerim sönüyor ve gözlerimin arkasındaki zonklama şiddetleniyor. Sanırım kusacağım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şu anda öyle hissetmediğini biliyorum ama her şey yoluna girecek. Söz veriyorum ve ben asla sözümden dönmem, Bel." Sebastian beni yatıştırmak için elinden geleni yapıyor ama ne söylediği hakkında hiçbir fikri yok. Her şeyin yoluna gireceğini nasıl düşünebilir? Annem... annemiz öldü. Öldü. Artık hiçbir şey düzelmeyecek. Hiçbir şey. Aldığım ve verdiğim her nefes, onun geri gelmeyeceğini anlamaya çalışırken acı veriyor. Önümdeki yatakta huzur içinde uyumuyor.

Soğuk gecelerde tarçınlı tost yok artık. Çantalarımızın derinliklerinden çıkardığımız her yeni şeye gülerken, maliyeti karşılayacak kadar bozuk para için çantalarımızın dibini taramak zorunda kaldığımız arabaya servisler yok artık. Artık öğleden sonraları ben anneme ne kadar sevimsiz oldukları konusunda takılırken pembe dizi izlemek yok. Tüm anılar içimde birikiyor ve beni boğmakla tehdit ediyor. Korkunç bir hıçkırık daha çıkardım. Veda bile edemedim. Ona ne kadar iyi bir anne olduğunu söyleyemedim. Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi söyleyemedim.

Bir çift sıcak, sert el beni kavrıyor, yanaklarımı okşuyor. Sebastian'ın yüzü gözyaşlarımın arasından bulanık bir şekilde beliriyor. "Maybel, nefes al. Benim için derin bir nefes al, yoksa sen sakinleşene kadar odadan çıkmak zorunda kalacağız." Bunu yapmaya çalışıyorum ama ciğerlerime pipetle hava çekmek gibi bir şey bu. Beni daha sıkı kavrıyor ve yanaklarımı daha sıkı sıkıyor, parmakları sıcak ve nemli gözyaşlarımdan.

"Haydi, Bel. Nefes al. Yapabilirsin."

Bunu yaparken onu izliyorum, burnundan yavaşça nefes vermeden önce ağzından nefes alıyor. Ben de onun hareketlerini taklit ediyorum ve düzensiz bir nefes çekiyorum, sonra hıçkırarak geri veriyorum. Tekrar ve tekrar. Ne kadar süre orada oturup kederimin içinde boğulduğumu bilmiyorum. Bir şekilde yere uzanıyorum ve soğuğun iliklerime kadar işlemesine izin veriyorum. Sebastian'ın güçlü kolları beni bir arada tutuyor, paramparça olmamı engelliyor. Kalp atışlarının ağır

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gümbürtüsü beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geri çekiliyor ve yanaklarının kızardığını ve biraz da ıslandığını fark ediyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Anneme tekrar bakma riskini göze alamam, zaten zar zor nefes alabiliyorken olmaz. Elini tutmak ve saçlarını yüzünden uzaklaştırmak istiyorum ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Artık orada olmadığını bilirken olmaz.

"Beni ona getirdiğin için teşekkür ederim. Ben... Ben bunu yapamam. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Eve gitmek istiyorum."

Bir kez başını sallıyor ve nazikçe ayağa kalkmama yardım ediyor. Sonra omzumun üzerinden kapının yanında duran birine bakıyor. "Doktora evraklarını hazırlatabilir misin? Eğer daha fazla bakıma ihtiyacı olursa eve özel bir doktor göndereceğim. Evde olmasının daha iyi iyileşmesine yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Tabii ki. Doktora ulaşacağım." Ses, daha önce odama gelen hemşirenin sesiyle eşleşiyor. Sebastian başıyla onu onaylıyor, sonra da sandalyeye oturmama yardım ediyor. Isırdığım dudağım titriyor, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Sevdiğin birini kaybetmek gibisi yok. Sanki biri sizden bir parça çalmış ve onu geri almanın bir yolu yokmuş gibi hissediyorsunuz. Sebastian beni odadan çıkarırken öfke ve üzüntü zihnimde savaşıyor.

"Üzerindekileri giyebilirsin. Senin için kıyafet sipariş edeceğim ya da daha sonra yurttan kıyafetlerini alabiliriz."

Sandalyeye yığılmışım, düşünmek şöyle dursun, hareket bile edemiyorum. Okula geri dönmek istemiyorum. Yemek yemek, uyumak, hatta nefes almak bile istemiyorum. Sadece annemi geri istiyorum.

Sanki konuşmaya gerçekten katılıyormuşum gibi konuşmaya devam ediyor. "Hiçbir şey için endişelenme. Onun için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Şu anda, kendine dikkat etmen konusunda endişelenmeni istiyorum. Eğer sana bir şey olursa..."

Bir süre kendimden geçiyor, zihnimin derin, karanlık sınırlarında sıkışıp kalıyor, acı, öfke ve üzüntüden saklanıyorum. Kaybettim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her şeyi. Anne. Drew. Jackie. Uğruna yaşayacağım hiçbir şeyim ve kimsem kalmadı. Artık ne anlamı var ki?

Ani bir sarsıntı beni hayallerimden koparıyor ve gözümü kırpıştırıp şimdiki zamana döndüğümde aniden bir arabanın içinde olduğumu fark ediyorum. Beni ne zaman bir arabaya bindirdi? Kafam karışıyor, koltukta kayıyorum ve camdan dışarı bakıyorum. Dışarıda kocaman bir malikane beliriyor. Burası kesinlikle evim değil.

"Burası benim yaşadığım yer değil," diye fısıldıyorum.

"Artık öyle. Üzgünüm Bel, bunun bir anda çok fazla değişiklik olduğunu biliyorum," diye yumuşak bir sesle yanımdan konuşuyor. "Tek başına gidersen seni koruyamam. Bundan sonra aile malikanesinde kalman gerekecek, böylece sana göz kulak olabilirim. Şu anda kimseye güvenmiyorum."

Pencerenin ötesindeki ucube malikâneye el sallıyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Sen burada yaşamıyorsun bile. Mill'de yaşıyorsun."

Burnundan yavaş bir nefes veriyor. "Artık değil. Büyükbabamız öldüğünde, bir sonraki varis olarak sıraya girmekten başka seçeneğim yoktu. Benim yerim burası, aile işlerini yönetmek. Okulu bitirmeye ve Mill'in işlerini yapmaya devam edeceğim ama bundan sonra burada yaşayacağım. Ve sen de öyle."

Otoriter, buyurgan sesi geri döndü ama onunla savaşacak gücüm yok. En azından bugün.

Arabadan indi ve koşarak kapımı açtı. Yavaşça, sanki camdan yapılmışım gibi, ayağa kalkmama yardım ediyor. Bacaklarım jöle gibi ve dizlerim ağırlığımın altında bükülmekle tehdit ediyor. Zayıf hissediyorum, çok zayıf, ama olamam. Zayıf olamam. Başımdaki ağrı azaldı, muhtemelen serumumu çıkarmadan önce bana verdikleri ağrı kesici ilaçlardan dolayı. Keşke kalp ağrımı dindirecek bir ilaçları olsaydı...

Kolunu tutuyorum ama ona doğru eğilmiyorum. "Bil diye söylüyorum, kendi başıma yürüyebilirim."

"Tabii, yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi yürüyen söylüyor." Yüzümü buruşturuyorum ve bana gülümsediğini görmek için yüzüne bakıyorum. Gerçek bir gülümseme,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

değer verdiğiniz birine vereceğiniz türden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bir yalan. Beni umursamıyor. Her şey onun imajı ve beni kullanmasıyla ilgili. Hepsi bu, hepsi bu olmalı. Merdivenlerden çıkıp ön kapıya kadar bana yardım etti. Geniş malikâne modern, her yer cam. Sebastian elini kapı kolunun yanındaki bir sensörün önüne götürdüğünde devasa siyah çift kapı açılıyor. Beni parlak mermer zeminli ve katedral tavanlı açık bir fuayeye götürüyor. Milyonlarca elmastan yapılmış gibi görünen bir avize tepemizde parıldıyor. Önümüzde çift merdiven var ve odalar ana katta her yöne açılıyor. Tüm bunların ne kadar abartılı ve saçma olduğu konusunda yorum yapma zahmetine bile katlanamıyorum. Kim böyle yaşar ki?

"Alıştığından farklı olduğunu ve alışmanın biraz zaman alacağını biliyorum, ama sahip olamayacağın hiçbir şey olmadığını bil, Bel. Onsuz kalmana izin vermeyi reddediyorum."

Cevap vermiyorum. Söyleyecek ne var ki? Bu artık benim hayatım değil. Ben bu oyunda sadece bir kuklayım ve ipler başkasının elinde. Sebastian'ın sahip olduğunu hayal bile edemeyeceğim bir sabırla beni merdivenlerden yukarı ve uzun bir koridora yönlendiriyor. Zengin çiçeklerle, pahalı kumaşlarla ve değerli görünen biblolarla dekore edilmiş.

Sadece koridor bile annemin evinden daha büyük.

Bir an için herkesin nerede olduğunu merak ettim. Onun da mı kimsesi yok? Drew'la takıldığım onca zaman boyunca arkadaşları hakkında soru sormak hiç aklıma gelmemişti. Ama neden sorayım ki? Sanki hiç birlikte olmamışız gibi.

Sebastian koridorun sonuna yakın bir kapıda durur ve gümüş topuzu kaparak çevirir ve bir hamlede iterek açar.

Bana yatak odasına kadar eşlik ederek, odanın ortasındaki iki büyük pencerenin arasında yer alan devasa büyüklükteki yatağın kenarına oturmama yardım ediyor. Odaya şöyle bir bakıyorum ama görebildiğim kadarıyla görkemli bir şekilde dekore edilmiş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

griler ve maviler. Güzel bir oda ama şu anda bunların hiçbiri umurumda değil.

Sanki bir anda çok fazla şey hissettim ve duygusal merkezim kapandı. Beynime kısa devre yaptırmışım, ki bu iyi bir şey çünkü bana dönüp elime bir kâğıt sıkıştırıyor. Beyaz zarfın ön yüzüne karalanmış annemin el yazısını tanıyorum. Nedir bu? Üzüntü beni boğuyor ve birden Sebastian'ın gitmesini istemiyorum.

"Bunun sana ulaştığından emin olmam söylendi. Annenden. Hazır olduğunda okumaktan çekinme. Kederin üstesinden gelmek zaman alır ve hepimizin kendi başa çıkma yolları vardır. Kıvılcımını kaybetme, Bel. Bunun seni değiştirmesine izin verme. Annemizi hiç tanımıyordum, ama bu bilgiyle bile, kim olduğunu gözden kaçırmanı istemeyeceğini biliyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa yatağın yanındaki dahili telefonu kullan."

Cevap vermiyorum. Ağzım kurudu, gözlerim elimdeki kâğıda kilitlendi.

Arkasını nazikçe açıp içinde saklanan ince defter kâğıdını çekip çıkarmak uzun zamanımı alıyor. Spiralin yırtık kenarından birkaç parça yere düşüyor. Annemin el yazısı sayfaya yayıldığında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

BEBEĞIM,

Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Sana pek çok kez söylemeye çalıştım ama ölmem fikrini aklına bile getirmeyi reddettin. Kabullenmeyi reddettiğin için seni suçlayamam. Bazen annen kadar inatçı olabiliyorsun. Bu da yedek plan. Bunu sana bu şekilde söylemekten nefret ediyorum ama tek seçeneğim bu. Sebastian senin kardeşin. Söz veriyorum yakında her şey anlam kazanacak ama şu anda bilmen gereken tek şey, uzun zaman önce seni güvende tutmak için ondan vazgeçtiğim. Tek pişmanlığım ona aşık olamamak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanki sana aşık olmuşum gibi. Bunu anlamanın zor olduğunu ve kafanın karıştığını biliyorum, ama umarım bir gün her şey anlam kazanacak.

Sebastian'ı dinle. O seni güvende tutacak, biliyorum.

Her zaman hatırla, seni çok seviyorum! Gözlerini açtığın andan itibaren hayatımın ışığı oldun. Benim seninle ilgilenmem gerekirken sen benimle ilgilendin. Şimdi bu onur Sebastian'ın ve bir gün senin olacağına karar verdiğin adamın. Benim için her zaman çok mükemmel olacaksın, küçük Maybel'im. Her zaman.

Zor günlerin kazanmasına izin vermemeni hatırlamanı istiyorum. Eminim ki senin için bunlardan çok olacak, ama her zaman yanında olduğumu unutma. Ve şu anda çok uzak bir düşünce olduğunu biliyorum, ama aşkı bulmanı istiyorum, ruhunu uyandıran ve daha fazlası için can atmanı sağlayan türden. Bunu daha önce bir kez yaşadığımı sanmıştım ama her şey kısa sürdü. Senin için bunu istemiyorum, tatlım. Aşkı olduğu gibi deneyimlemeni istiyorum. İnişli çıkışlı bir vadi ve sana yol gösterecek tek kişi, tüm bu süreç boyunca yanında duran kişi.

XOXO

Anne

Mektubu göğsüme bastırıyorum ve yatağa yaslanıyorum. Kalbim atıyor, ciğerlerim şişiyor ama acı ve kayıptan başka bir şey hissetmiyorum. Göğsümde asla doldurulamayacak bir delik var ve geriye kalanla nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

DREW

I Koyun postuna bürünmüş bir kurdum. Derim kaşınıyor ve midem yumruk gibi sıkılıyor. Burası benim evim, bunlar benim arkadaşlarım ve bu benim mirasım.

düşünce bana buraya ait olmadığımı söylüyor. Bu bir yalan değil. Şu anda Bel'e benimle konuşması, beni affetmesi için yalvarmak gibi pek çok başka şey yapıyor olabilirdim. Mesaj göndermeyi ve malikaneye gelmeyi denedim. İçeri girmeyi denedim ama Sebastian'ın aptal güvenliği beni binadan uzaklaştırdı. Sanki hayatımın büyük bölümünde o eve ve onun lanet olası bir arkadaşına girmemişim gibi. Sebastian onu görmemi resmen yasakladı.

Odayı tararken, gözlerimi insandan insana gezdiriyorum. Yeni Mill elemanlarının her biri acınacak halde. Bu ülkedeki tüm erkek arkadaşların kopyalanıp yapıştırılmış bir kopyası. Büyük büyükbabam tarafından oyulmuş büyük ahşap tahtın üzerine uzanıyorum, bir bacağım kolumun üzerinden sarkıyor. Her şerefsizin önünde beş atış var ve onları zar zor tutmayı başarıyorlar.

Bacağımı sandalyenin kolundan sıyırıyorum ve botumun bir gümbürtüyle yere çarpmasına izin veriyorum. "Senden zor bir şey istemiyorum bile. Beş atış yap ve beşini de

Çimenlikte yüz metre gidip geldim. Bazı kardeşliklerin yaptıklarına kıyasla bu çok kolay."

Mırıldanmalar ve inlemelerden oluşan bir koro var ve en yakındaki birinci sınıf öğrencisini botumla omzundan itiyorum. "Sen, pislik, atışlarını yap ve iyi bir örnek ol." Odanın karşısındaki büyük boy kadife koltukta oturan ve sıkılmış görünen Sebastian'a başımla selam veriyorum. "Sponsorunun seni buraya getirdiğine pişman olmasını mı istiyorsun? Gelecek yıl The Hunt'ta bir tavşanı kovalamak mı istiyorsun? O zaman topla kendini!" Son cümleyi yüzüne haykırıyorum ve o da shot'larının üzerine eğilerek çıplak tenini korumaya alıyor, sanki botum omzundan kayarak daha az korunan yerlerine inebilirmiş gibi.

"Kahrolası zayıf," diye mırıldanıyorum ve bara gitmek için ayağa kalkıyorum. Üst raftan bir şişe burbon kapıyorum, mantarını açıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. Soğuk göğsümden geçerken yanması çok iyi hissettiriyor. Yutkunurken bakışlarımı Sebastian'dan ayırmıyor, yeni bir kavga başlatmadan ona nasıl yaklaşabileceğimi düşünüyorum.

Lee elinde kendi içki şişesiyle yanımıza geliyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu pislikler geçen yılki pisliklerden daha mı kötü?"

Homurdanıyorum. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Beş atış bir şey değil. Bu koşu hiçbir şey."

Acemilerin beni duyabilmesi için sesimi yükseltiyorum. "Ve eğer bu pislikler bir an önce harekete geçmezse, bu gece yapılması gerekenlere daha fazla atış ve odun izi eklemeye başlayacağım."

Pisliklerden biri tökezleyerek ayağa kalkar ve Lee ona değerlendirici bir bakış atar. "Hazır mısın, pislik?"

Başını sallıyor. "Evet, efendim."

Lee ona arsızca göz kırpıyor. "Bana günlük görevinin kanıtını göster ve ilginç olsa iyi olur."

Acemi asker yerdeki kıyafetlerini karıştırıp telefonunu buluyor, açıyor ve Lee'ye doğru itiyor. Omzunun üzerinden eğilip resimlere bakıyorum. Her biri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bugün beş farklı kişiyle yatın ve kabul törenine kabul edilmek için kanıt alın.

Lee fotoğraflar arasında gezinirken başını sallıyor. "En azından titiz davranmışsın, göt herif. Çekimlerin tamamlandı. Hadi gidip koşuna başlayalım."

Lee, yerde içmeye devam eden acemileri izleyen Aries'e işaret eder. Seb ayağa kalkıyor ve Lee'den önce kapıdan çıkıyor. Acemi onları takip ediyor ve ben de arkalarından geliyorum. Dışarıda sert bir rüzgâr uğulduyor ve ben polarımı omuzlarımda daha sıkı kavrayıp ellerimi ceplerime sokarken acemi hemen titremeye başlıyor.

"Devam et, sik suratlı. Seni beklerken donmak istemiyorum."

Artık futbol sezonu bittiğine göre, yeni üyeler için kabul sürecine başlıyoruz. Önümüzdeki yıllarda Lee, Seb ve ben mezun olunca görevi devralacak olanlar. Şu anda çok az kişi var ama birileri mutlaka görevi devralacak cesareti gösterecektir.

Başlangıç çizgisinde Sebastian'ın yanında duruyorum ama tahmin ettiğim gibi bana bir bakış bile atmıyor. Ta ki ben elindeki birinci sınıf votka şişesini kapana kadar. Fiziksel olarak burada ama zihinsel olarak uzak bir diyarda, muhtemelen ölümümü planladığını biliyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve kısılıyor. "Siktir git," diyor, alçak sesle ve tehditkâr.

Bana defolup gitmemi söylerken kullandığı tonda bile değil. Bu ses tonu, onu zorlarsam kavga edeceğime söz veriyor. Ve dürüst olmak gerekirse, onu zorlamak için yeterince alkol aldım.

Aslında tam da ihtiyacım olan şey bir kavga, çünkü Bel'e yaptıklarımı, onu nasıl incittiğimi hatırlatan bu acıdan daha iyi ne olabilir ki?

"Nerede o?" Kendimden emin bir şekilde soruyorum. Zorlamanın bir anlamı yok. Onu istediğimi, güneşli sarı saçlarını bir an bile görmek için can attığımı biliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Votkayı geri alıyor, bir eliyle tutarken diğer elini siyah elbise pantolonunun içine sokuyor. Her zamanki gibi borsaya girecekmiş gibi giyinmiş. Tahmin etmem gerekirse, Sebastian'ın gerçekten suratıma bir yumruk atmak istediğini söyleyebilirim ve belki de bu yüzden elini cebinin derinliklerine gömmüştür. Dürtüsüne yenik düşmemek için.

"Belki de sağırsın. Siktir dedim. Defol."

Yaklaşıyorum, nefesim gece havasını buğulandırıyor. "Sağır değilim dostum, sadece senin saçmalıklarını dinlemiyorum. Neredeyse bir aydır okula dönmedi. Dersleri onun için çok önemli. Ne zaman geri dönecek?"

Acemilerden biri evden çırılçıplak çıkıp başlangıç çizgisine doğru koşarken bir çarpışma sesi duyuldu. Bizi hızla geçti. Sonunda, buradan gitmeye benim kadar hazır biri çıktı.

Dikkatimi tekrar Seb'e veriyorum. "Her neyse, konuştuğumuz gibi, sen de bana Bel'in okula ne zaman dönmeyi planladığını söylemek üzereydin?"

Yeşil gözleri yarıklara kadar daralıyor. "Birincisi, sana neden söyleyeyim ki? İkincisi, neden bu kadar önemsiyorsun? Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, onun senin için bir hiç olduğunu acı verici bir şekilde açıkça belirtmiştin. Ne yani, şimdi karavan çöpü olmadığına göre, onu geri alabileceğini mi düşünüyorsun? O arkadaşlarına dağıtabileceğin bir oyuncak değil."

İçimden sıcak bir öfke dalgası geçiyor. "İkimiz de o gün söylediğim hiçbir şeyi kastetmediğimi biliyoruz. Tek yaptığım onu babamdan korumaktı. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun ve adımızı lekelemenin bedelini ona ödetmeyi kafasına koymuş durumda. Onu incitmeye çalışmıyordum. Yaptığımın farkındayım ama amacım bu değildi."

Çenesinin gerildiğini, kaslarının loş ay ışığında nasıl zıpladığını görebiliyorum. Cevap vermiyor ve bunun yerine likörden bir yudum alıyor.

"Hm... şaka yapıyor. Kız şu anda ondan daha üst sınıfta. Karma gerçek bir sürtük, değil mi? Bu babanın ve senin planın mıydı? Sana öpüşüp barışmanı söyledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bel ile evlenebilir misin? Herkes onun annenin mirasıyla geçindiğini ve işe başladığında hiçbir şeyi olmadığını biliyor."

Ellerimi sıkı yumruklar halinde sıkıyorum. "Şu anda onun hakkında konuşmuyorum. Bel'in okula ne zaman döneceğini bilmek istiyorum."

"Bayan Arturo'dan sana, sik kafalı."

Çenesine yumruk atmamak için yavaşça nefes alıyorum. Son sinirime dokunuyor ve yüzünü mahvetmek istemiyorum. "Hayır, o benim duvar çiçeğim ve bunu sen de biliyorsun. Hiçbir yere gitmiyorum ve ondan vazgeçmiyorum."

Sırıtıyor. "Hmm... Sanırım ondan çoktan vazgeçtin. Okula ne zaman döneceğine gelince... Dikişlerinin iyileşmesini bekliyor diyelim. Sen onu itip kafasını çarpmasına neden olduktan sonra alması gereken dikişler. Hatırladın mı?"

Mideme kramplar giriyor. Düşüşünün, yere damlayan kanın görüntüsüne karşı gözlerimi kapatıyorum. Gözlerindeki dehşet, acı ve korku. Bunu ona ben yaptım ve kendimi asla gerçekten affetmeyeceğim. Bana şans verirse her günümü onu affettirmek için harcayacağım.

"O bir kazaydı."

"Ona beyaz pislik demen de bir kaza mıydı? Çünkü duygusal ve fiziksel istismar hakkında ne derler bilirsiniz. Fiziksel yaralar iyileşir ama duygusal yaralar sonsuza dek sizinle kalır. Acaba iyileşmesi ne kadar sürecek?"

Bir başka acemi, ana evin merdivenlerinden aşağı, kaldırımın karşısına ve çimlerin üzerine tökezleyerek iniyor. Çizgiyi koşarak geçerken cam gibi gözleri bizi zar zor fark ediyor. Sebastian bir pislik gibi onun çıplak böğrüne bir tekme atıyor, tökezliyor ama tam olarak yere düşmüyor. Küçük tepenin aşağısında gözden kaybolana kadar koşmasını izliyoruz.

Yavaş yavaş yükselen suçluluk ve tiksintiyle savaşmak için bir dakikaya ihtiyacım var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu isteyerek, dönüp eve doğru yürüyorum.

Son atışını bitirmek üzere olan acemilerden birini yakaladım. "Gidelim, pislik. Zaman doldu."

Çırpınıyor ve tökezleyerek ayağa kalkıyor, ben de onu evden dışarı sürüklüyor ve çizgiye doğru fırlatıyorum. Düşmeyip koşmaya başlayınca şaşırdım. Fena değil.

Gidişini izledikten sonra evin içine geri dönüyorum ve geride kalanlara sesleniyorum. "Kıçınızı dışarı çıkarmak için iki dakikanız var, yoksa işiniz biter. Temelli olarak."

Dönüp Sebastian'ın fenerlerle çevrili yolda yavaşça ilerleyişini izliyorum ve onu takip ediyorum. Bu konuşmadan o kadar kolay kurtulamayacak.

Durakladığında yan yana duruyoruz. "Bak, o partide olan her şey berbattı, tamam mı? Her şey planlandığı gibi gitmedi, hem de hiç."

Bana bakıyor, yüz hatları kısık ışıklı fenerlerin gölgesinde kısmen gizlenmiş. "Nişanlın nasıl, Drew? Onu daha sikmedin mi? Son gördüğümde balo salonunun ortasında herkesin önünde soyunmaya hazırdı. Bahse girerim onu seninle birlikte becermeme izin verirdi. İkiye bir özel."

Dişlerimi sıkıyorum ve ona yumruk atmamak için gözümü karanlığa dikiyorum. O geceden beri onu birkaç kez gördüğümde hep böyle davranıyordu. "O iş bitti. Spencer'a ve babama onunla evlenmeyeceğimi açıkça söyledim. En azından şimdilik bu işin peşini bıraktı. Burada ne yapıyoruz, dostum? Yılların arkadaşlığı bu kadar mı?"

Çok sıkı gerilmiş bir yay gibi geriliyor, yüzüme doğru geliyor, göğsü göğsüme çarpıyor. Nefesinden yayılan votka kokusu gözlerimi yakıyor. "Onu becerdin ve sonra olabilecek en acı verici şekilde bir kenara attın. Sana en çok ihtiyacı olduğu anda. Benim kız kardeşim. Bunu kabullenmemi mi bekliyorsun? Onun yerine seni seçmemi mi bekliyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir tehlike ve acı yılanı omurgamdan yukarı doğru kayıyor. Kardeşim dememe iki saniye kalmıştı ama demedim. Kelimeleri kilitliyorum çünkü bunun sadece farklı türde bir kavga başlatacağını biliyorum. "Bir ay öncesine kadar onun kardeşin olduğunu bilmiyordun. O senin için hiçbir şey. Senden beni ona tercih etmeni ya da yaptığımın doğru olduğunu söylemeni istemiyorum. Sadece bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Başını sallayarak benden uzaklaşıyor. "Onun hakkında çok şey bilmiyor olabilirim ama o hâlâ benim sorumluluğumda, benim vesayetim altında. O benim kız kardeşim, Drew, kız kardeşim. Her şeyimi kaybettim ve şimdi bir kız kardeşim, umursamaya değer bir akrabam olduğunu öğrendim." Sesi çiğ duygularla çatlıyor ve onu koruma arzusunu anlayabiliyorum. Tıpkı benim gibi, onun da hayatında umursamaya değer hiç kimse olmamış. "Her neyse, yapılacak en doğru şey onu korumaktır, bu seni ondan uzak tutmak anlamına gelse bile. Seni görmek istese bile, ki istemiyor."

İç çekiyorum, göğsümdeki duygular içimi burkan bir karmaşa içinde çalkalanıyor. Bugünlerde midem bulanmadan onu düşünemiyorum bile. Onun yüzünden değil, kendim yüzünden. Hayatımda hiçbir şeyden, o gece ona davranışımdan pişman olduğum kadar pişman olmadım. Onu tekrar hayatımda istiyorum, evet, ama aynı şekilde değil. Daha fazlasını istiyorum, daha derin bir şey, bir şey... sonsuza kadar diyebilirim. Babama bakılması gerektiği gerçeğini çoktan kabul ettim. Bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum ama onun için Bel'den vazgeçmeyeceğim. Onun ne yapacağı belli olmaz ve Bel'in benim için bir hiç olduğunu ona kanıtlamak, hedefi tekrar benim üzerime ve Bel'den uzaklaştırdı.

Ne olursa olsun, o geceye geri dönüyorum - güzel yüz hatlarına kazınmış ihanete ve gözlerindeki acı dolu bakışa. Bunu ona ben yaptım ve bunun için kendimden nefret ettim. O zamandan beri aynada kendime bile bakamıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O zamandan beri babamla da fazla muhatap olmak zorunda kalmamış olmam tek kurtarıcı lütuf. Onunla beş dakikadan fazla zaman geçirirsem onu öldürmeye çalışacağımdan korkuyorum ve o köprüyü geçmeye henüz hazır değilim... henüz.

"Benden ne istiyorsun, Seb? Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Onu koruyordum," diye fısıldadım.

"Hiçbir şey. İkimiz de senden bir şey istemiyoruz. Vazgeç ve onu rahat bırak. Ancak bu şekilde kafana bir kurşun sıkmaktan kendimi alıkoyabilirim."

Sözleri karşısında dünya donmuş gibi görünüyor, ama gözlerindeki ürperti bana onun çok ciddi olduğunu söylüyor. Ona incindiğimi göstermemeye çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız.

"Şaka mı yapıyorsun? Son birkaç aydır dikkatini vermiyor muydun? O bana ait." Sesimi alçalttım ve ona doğru yaklaştım, böylece aramızda sadece birkaç santim vardı. "O benim."

Bir el aramıza giriyor ve beni geri itiyor. Lee aramıza giriyor, savaşın yaklaştığını açıkça görüyor. "İkiniz öpüşmeyecekseniz, geri çekilin. İkinizin de partide aranızda geçenleri paylaşmadığınız çok açık ama artık hakemlik yapmaktan, birbirinizi öldürmenizi engellemeye çalışmaktan bıktım. Şimdi, burada bitirmemiz gereken bir iş var. Bu pisliklerin alkol zehirlenmesi ve donarak ölmesini engelleyelim. Aksi takdirde, elimizde farklı bir sorunumuz olacak. Sonra siz ikiniz kendi köşelerinize dönüp somurtabilirsiniz. ve düşünceli."

Tüm bu olanlarda sorun buydu. Hiçbir yere gitme planım yok. Uzun bir iç geçirdim ve Lee'nin elindeki içki şişesini kaptım. Dudaklarıma götürerek uzun bir yudum aldım ve zar zor yutmayı başardım.

Şişeyi kaldırıp etiketine bakıyorum.

"Lanet olası cin, Lee. Gerçekten mi?"

Sanki ağzımdaki berbat tadı giderecekmiş gibi ağzımı elimin tersiyle silerken bana bakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hey, ben senin içecek seçimlerini yargılamıyorum, sen de benimkini yargılama."

Şişeyi geri aldı ve Seb ile benim aramda durdu, vücudu bir kalkan görevi görüyordu. Eğer Seb ve ben gerçekten kavga edecek olsaydık, Lee bizi durduramazdı.

Son acemi askerler de evden sendeleyerek çıkarken dikkatimiz tekrar koşuculara yöneliyor, çimenlikte yarışan sarhoş bebekleri andırıyorlar. Sonunda. Buradan çıkmama çok az bir süre kaldı. Gerçi bundan sonra dört gözle bekleyeceğim bir şey yok. Bel fildişi bir kulede kilitli ve onu kurtarmamın hiçbir yolu yok.

Ben birçok şeyim - iğrenç bir cani, şeytani bir yakışıklılık, bir pislik ve hıyar-

Ama ben aptal değilim. Sebastian'ı bir şahin gibi izliyorum ve onu evinde sakladığını biliyorum. Tek geçerli seçenek bu. Yurtta ya da annesinin evinde kalmıyor. Onu bir an bile göremedim ve bu geri çekilme, onun yokluğu beni sinirli ve asabi yapıyor. Sikerler beni.

Her zaman eve zorla girebilirim. Buna karşı değilim... Sırf onun güzel yüzünü tekrar görebilmek için bile suçu üstlenebilirim. Daha önce denedim ve kıçımın üstüne atıldım, ama bu daha önceydi. Eminim o zaman bunu bekliyorlardı. Aklıma gelen düşünceyi hemen bir kenara itiyorum. Bunu son bir çaba olarak saklayacağım. Henüz ipin ucunda değilim.

Telefonumu çıkardım ve ekrana baktım. Ona sayısız mesaj gönderdim ama o bana sadece onu rahat bırakmamı ya da mesaj atmamamı söyledi. Aradım bile. Bana gitmemi ya da onu yalnız bırakmamı söylemesinin beni caydıracağını düşündüğüne inanamıyorum. İyi bir adam olsaydım belki ama değilim. Ben Drew'um, onu ormanda avlamak için seçtiği canavar. Bekaretini verdiği ve zihninin tüm karanlık köşelerini gösterdiği adam.

Hiçbir yere gitmiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mesajlarıma gidip onun adına tıklıyorum ve ardından bir mesaj daha yazıp gönder tuşuna basıyorum. Mesaj teslim edilmedi olarak geri dönüyor ve yere bakarken telefonu kıracak kadar sert bir şekilde sıkıyorum. Ondan geriye doğru sayıyorum... en iyi arkadaşımı dövmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

On. Dokuz. Sekiz. Yedi. Altı. Beş. Dört. Üç. İki. Bir.

Kendimi biraz daha az cani hissettiğimde konuşuyorum. "Cep telefonu ev hapsine dahil mi?"

Seb dönüyor ve içimi asit gibi kemiren o tipik buz gibi bakışını bana yöneltiyor. "O ev hapsinde değil, sik kafalı ve ben ondan bir bok almadım. Ona mesaj atıp durduğun için telefonunu attı. Ona yepyeni bir tane vermekten mutluluk duydum. İçinde senin numaran olmayan bir tane."

Lee'nin bakışları aramızda geziniyor, ağzının kenarları kaşlarını çatmış. "Siz ikiniz şu lanet ağız dalaşını bırakıp dikkatinizi verir misiniz? Sanırım şerefsizlerden birini kaybettik."

Acemilerden biri çimlere yayılmış, bitiş çizgisinden sadece birkaç metre uzakta kendinden geçmiş gibi görünüyor. Pek sayılmaz dostum. Yanına gidip önce nabzını, sonra parmak uçlarını ve ayak parmaklarını kontrol ettim. "Yaşıyor ama çok sarhoş."

O kadar nazikçe değil, onu ayağa kaldırıyorum ve Lee'ye doğru sürüklerken dudaklarından karmakarışık kelimeler dökülüyor. Ben onu bırakırken adamın dizlerinin bağı çözüldü ve şansına Lee çabuk davrandı. Yoksa yine toprak yiyecekti.

Çocuğun omzunun üzerinden Lee'nin gözleriyle karşılaşıyorum. "Benim için şu numarayı al, tamam mı?"

Lee ona, "Bitiş çizgisini bir metreyle kaçırdın, dostum," diyor ve bana hızlıca başını sallıyor, sonra da eve doğru gözden kayboluyorlar. Yine Seb ve ben tek başımıza kaldık. Dönüyorum ve onu bana bakarken buluyorum. Delici bakışları içimi delip geçiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu neden korumak istediğini ANLIYORUM, ama onu sonsuza kadar benden uzak tutamazsın. Eninde sonunda okula dönmek zorunda kalacak ve kaçınılmaz olarak onu göreceğim. Seni hayatımın büyük bir bölümünde tanıdım ve her durumu kontrol edebileceğini düşünmekten hoşlandığını biliyorum, ama edemezsin. Seni şimdiden uyarıyorum. Ne düşündüğün ya da nasıl hissettiğin umurumda değil. Bel benim. Sen kız kardeşin olduğunu öğrenmeden önce de benimdi, sonra da benim olacak."

Sırıtıyor, ama bıçağı boğazınıza indirirken bu bir seri katilin sırıtışı.

"Elbette... ama sizinle bir şey paylaşmama izin verin. Senin olan Bel mi? O artık yok. Şimdi düşündüm de, ona taktığın lakap neydi? Saksı çiçeği mi?" Düşüncelere dalmış gibi çenesine vuruyor. "Ahh, evet. Artık daha çok bir kır çiçeği gibi olduğunu söyleyebilirim ve ikimiz de evcilleştiremeyeceğin bir şey istemediğini biliyoruz. Yapabileceğin en iyi şey onu rahat bırakmak... Tabii arkadaşlığımızın bitmesini ve kıçının bir metre yerin dibine girmesini istemiyorsan."

"Tutamayacağın sözler verme. Beni öldürmeyeceksin. Çok şey atlattık."

Beni itiyor ama ben hissetmiyorum bile.

"Bana ne yapacağımı ya da yapmayacağımı söyleme. Ona bok gibi davranmana seyirci kalacağımı sanıyorsan beni hiç tanımıyorsun demektir. Bel söz konusu olduğunda, onu korumak için ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Senden kurtulmanın tek yolu buysa, seni öldürmek bile. Aile her şeyden önce gelir."

Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum ama en ufak bir korku belirtisi göstermeyerek ona bakmaya devam ediyorum. Sebastian bu kardeş rolünü çok ciddiye alıyor ve blöf yaptığını sanmıyorum. Mesele de bu zaten, ben de değilim.

Eninde sonunda, birimiz vermek zorunda kalacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

BEL

Tyas tutarken zaman farklı gelir. Sanki geçen her dakika ve gün dayanılmaz derecede yavaşmış gibi. Annemin yokluğunun göğsümde bıraktığı yara

Annemin hayatımdaki varlığı sanki hiç iyileşmeyecekmiş gibi geliyor. Onunla ilgili her düşünce ve hatırlatma gözlerimi yakıyor, gözlerimden sürekli yaşlar akıyor. Gözlerimi kırpıştırmaya çalışsam bile görüşüm asla netleşmiyor. Aldığım her nefes acımı daha da arttırıyor ve bana bunun uyanabileceğim bir kabus olmadığını hatırlatıyor.

Onu kaybedeli bir ay oldu ama sanki sadece saniyeler geçmiş gibi geliyor. Acı bu kadar taze işte. Artık odam olarak adlandırılan alana bakıyorum. Evet, burası benim odam ama gerçekte benim değil. Bu odayla ilgili hiçbir şey Bel demiyor. Taç pervazlı boyalı duvarlardan ipek yatak çarşaflarına ve pelüş halı kaplı zemine kadar her şey mükemmel. Benim olmadığım her şey var ve bu bana annemi ve küçük evimizi özletiyor. Çok paramız yoktu ama birbirimize sahiptik. Gözyaşlarımı kırpıştırıyorum ve sürekli akan gözyaşlarımı durdurmak için ellerimi göz çukurlarıma bastırıyorum.

Başka bir şey düşün... başka bir şey.

Hiç bitmeyen bir yığın yeni kıyafet var, hepsinin etiketleri hala üzerlerinde ve yatağın yanında yerde duran bir yığın kitap. Onlara öfkeyle bakıyorum. Kederimde yalnız değilim ama öyle hissediyorum. Sebastian mutluluğumu satın alabileceğini düşünüyor ve bunu bana sürekli hediye yağdırma ihtiyacından anlıyorum - yeni kitaplar, yeni kıyafetler, yeni her şey.

Bunlar güzel şeyler ama boşluğu doldurmuyorlar. Belki bu şeyler onun işine yarıyordur ya da o hep böyle başa çıkmıştır ama ben böyle başa çıkmıyorum. Yeni bir şey alıp sorunlarımı unutamam. Seb ve ben aynı değiliz. Para bir insanın hayatındaki pek çok sorunu çözebilir ama sevdiğiniz birinin boşluğunu ve kaybını dolduramaz. İnsanları nesnelerle değiştiremezsiniz.

Arada sırada bu odadan çıkıp evin diğer bölümlerine gitme isteği duyuyorum ama bu zamanlar çok az. İçime kapanmak için elimden geleni yapıyorum. Ben buraya ait değilim. Ne kadar buraya ait olmadığımı hatırlatacak başka bir şeye ihtiyacım yok.

Dünyamdaki her şey onsuz çok daha karanlık.
onsuz.

Sanki hayatımdaki tüm renkler çekilmiş gibi. Drew'u düşünmemeye çalışıyorum ama o değilse bile annemi düşünüyorum ve daha az acı veren şeyi düşünmeyi tercih ediyorum. Yastıklara yaslanıp incelikle desenlenmiş tavana bakıyorum ve şimdi hayatımda ne yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Sebastian'la son iki hafta içinde yaptığımız konuşmaları düşünüyorum; Sebastian sınıfa dönmemi istediğini ifade etmişti. Keşke dönebilseydim ama henüz cesaretimi toplayamadım. Jackie'yi, Drew'u ya da o gece neler olduğunu bilen herhangi birini görme riski varken olmaz. Onların acımasına ihtiyacım yok.

Dün ve ondan önceki gün olduğu gibi, tavana bakmaktan yorulduğumda yatakta yuvarlanıyorum ve kapı aralığına bakıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oda bej rengine boyanmış. Yatak takımları, perdeler, süslemeler -zenginler buna süsleme diyor, değil mi? - ve mobilyalar taşındığım zamanki gibi: leylaklar ve griler, hoş ve sade. Burayı bir yatak odasından ziyade bir otel odası olarak hayal ediyorum.

Yatak odam.

Annem tüm bunların anlamsızlığına gülerdi. En fazla iki yastığa ihtiyacım varken yatağım için on yastık almamın saçmalığına. Ben girmelerini engellemediğim sürece neredeyse her gün birinin odamı temizlemeye gelmesi çılgınlığı. Ben tek kelime bile etmeden her yemek saatinde birinin yemek getirmesi saçmalığı. Örneğin, şu anda biri kapıyı çalıyor

-Saat tam beşte.

Personel her zaman zamanında geliyor ve bana getirdikleri yemek için minnettarım ama bu bir şeyleri değiştirmiyor. O yemek tepsisinden istediğim tek şey, genellikle yemeğin yanında getirdikleri bir şişe şarap.

Yatağın kenarından yuvarlanıyorum, bacaklarım saatlerdir aynı pozisyonda yattığım için itiraz ediyor ve kapıyı açıyorum. Mutfak çalışanlarından biri içeri giriyor. Sanırım Heidi, ama hiçbirine bağlanmamaya çalışıyorum. Kalmayacağım.

Tüm bu deneyim bana değerli bir ders verdi - asla bir şeylerle rahat olma çünkü birinin seninle oynamaktan ne zaman bıkacağını ve seni kurtlara atacağını asla bilemezsin. Sebastian'ın bunu yapması an meselesi. Yapmayacağını söylüyor ama bu yeni dünyada, onsuz, kimseye ya da hiçbir şeye güvenmiyorum.

Benden çok da büyük olmayan kadın siyah bir pantolon ve düğmeli bir gömlek giyiyor. Tepsiyi yatağın ucuna, tercih ettiğim yere bırakıp tek kelime etmeden kapıdan çıkarken ona gözümü bile kırpmıyorum.

Göğsümün içinde sıcak bir şey kaşınıyor - belki de daha nazik, daha kibar olmadığım ya da en azından teşekkür etmediğim için suçluluk duyuyorum. Annem beni bundan daha iyi yetiştirmişti, ama Drew ve annemin kaybı, annemden kalan her şeyi yok etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bıraktığım nezaket. Çoğu gün etrafıma ve düşüncelerime karşı hissizim. Bazen bir şeyler hissetmek için kendime izin veriyorum, ama bunu yaptığımda asla iyi olmuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum boş odaya.

Şarap şişesini tepsiden alıp yastıkların arasındaki yerime çekiliyorum ve şişeyi dudaklarıma götürüyorum.

Geri çeviriyorum ve köpüklü şaraptan uzun bir yudum alıyorum.

Bazen yardımcı oluyor ama çoğu zaman olmuyor. Ama başka ne yapabilirim ki? Artık tutunmaya değecek bir şey yok. Gerçek, rüyalarımdan çok daha kötü. Telefonum çalıyor ve kılıfından çıkarıp kaşlarımı çatarak ekrana bakıyorum.

Bu Drew. Tekrar.

Onu engellemem gerektiğini biliyorum. Bunu hak ediyor. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapacak cesareti kendimde bulamadım. Mesajlarına neredeyse hiç cevap vermedim, verdiğim birkaç cevapta da ona siktir olup gitmesini ve beni rahat bırakmasını söylemekten başka bir şey yapmadım. Bir de Sebastian'ı peşinden göndereceğimi söylediğim zaman vardı. Neredeyse anında bir göz devirme emojisi ile yanıt verdi. Yalan söylemeyeceğim, bu beni gülümsetti. Bana yaşattığı acıyı hatırladığımda gülümsememin kaybolması uzun sürmedi.

O gece benimle hiçbir şey yapmak istemediği çok açıktı. Elimi uzatıp başımın hâlâ hassas olan derisini dürtüyorum. Dikişler henüz çıkmamıştı ve bana mesaj atabileceğini, benim de ona koşarak geleceğimi mi sanıyor?

Siktir et onu. İçimdeki boş hissizliğin yerini bembeyaz bir öfke alıyor ve cevap vermek için telefonumu açıyorum. Ona mümkün olan her şekilde siktirip gitmesini söylemek için. Parmaklarım tuşların üzerinde gezinirken, ona gerçekten nasıl hissettiğimi anlatan uzun bir yanıt yazıyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor, sanki bedenimden kurtulmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesime çarpıyor.

Gönder düğmesinin üzerinde geziniyorum, ama sonra kapı çalınıyor. Cevap vermek için ağzımı açamadan Sebastian içeri giriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Affedersiniz, efendim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ekranı görmemesi için telefonumu yatağın üzerine koyuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Genelde insanlar bir odaya girmeden önce kapıyı çalarlarsa girmek için izin beklerler."

Cevap vermiyor ama yatağın ucuna, yemeğimin yanına oturuyor, bakışları tepside. "Tek yaptığın içmek ve yemeği geride bırakmaksa, personele yemeğinle birlikte şarap göndermeyi bırakmalarını söyleyeceğim."

Yastıklara gömülüyorum ve şarap şişesini tekrar elime alıyorum. "Benden ne istiyorsun? Aç değilim."

Tabaktaki tavuktan bir parça alıp ağzına atıyor ve dikkatini tekrar bana veriyor. "Bunu sana söylememe gerek var mı bilmiyorum ama berbat bir haldesin. Bu ay on kilo verdin, başlangıçta vermen gerektiğini düşünmediğim on kilo. En son ne zaman duş aldığından emin değilim ve saçlarının taranmaya ihtiyacı var."

Şarap şişesini dudaklarıma götürüp geri bırakıyorum. Uzun bir yudum alıp bakışlarımı onunkilerden ayırmıyorum. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "Kilom ya da kilosuzluğum seni ilgilendirmez. Kişisel hijyenim ya da hijyen eksikliğim de öyle. Birbirimizin kusurlarına işaret ediyorsak biraz görgü kurallarına ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Tepsimdeki yiyecekleri karıştırırken gözleri yine üzerimde geziniyor. Kendine ait bir yemeği yok mu? Zaten yemeyi planlamadığım bir yemeği yediği için ona kızmak saçma, ama yine de burada rahatça oturup yemesi ve her şey yolundaymış gibi davranması sinir bozucu. Başını telefonuma doğru eğiyor, gözleri parlıyor. "Yine onunla mı konuşuyorsun?"

Tüm bu durum garip. Soru sorma, beni tanıma, bir ilişki kurma arzusu. Neden denediğini bile bilmiyorum. İkimiz de beni gerçekten umursamadığını biliyoruz. Bunu önemsediği için yapmıyor. Onun gibi erkekler hiçbir şeyi bedavaya yapmazlar ve kesinlikle hiçbir şeyi önemsedikleri için yapmazlar. İstediği kadar inkar etsin, benim gözümde her zaman gizli bir gündemi olacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telefonumu sallıyorum, ekran neyse ki karanlık. "Ayrıca seni ilgilendirmez."

Bakışları keskinleşiyor ve ben irkilme dürtüsüne direniyorum. Onlara korkunu gösterirsen çoktan kazanmış olurlar. "Hayallerini yıkmak istemem kardeşim ama seninle ilgili her şey beni ilgilendirir. Seni kontrol etmeye ya da ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmayacağım. Sadece onun seni umursamadığını hatırla. Tek umursadığı seni fethetmekti. Şimdi ulaşılamaz olduğun için kızgın ve yürümeye başlayan bir çocuk gibi küplere biniyor."

"Öncelikle, bana bir daha abla deme. İkincisi, onun hakkında konuşmak istemiyorum. Onun için hiçbir şey ifade etmediğimin farkındayım. Aynaya her baktığımda görebildiğim bir yara izim var, bu yüzden bana bu saçmalıklarla ders verme."

Sırıtıyor ve ağzına bir parça brokoli atıyor. "Güzel. Unutmadığına sevindim. Ama uyarayım, buraya gelirse onu öldürürüm. Yani mermerde onun kanını görmek istemiyorsan, onu buraya davet etme."

Şaraptan bir yudum daha almak için hamle yapıyorum, o da şişeyi elimden alıp dudaklarına götürüyor ve uzun bir yudum alıyor. Düşüncelerim onun uyarısı üzerinde geziniyor. Beni korumak için gerçekten en iyi arkadaşını öldürecek miydi?

"Hey!" diye bağırdım. "O benim yemeğim, teşekkürler."

Şişenin uzunluğundan bana bakıyor, daha derin ve daha derin içiyor. Sonunda hava almaya çıktığında, yarısı bitmişti.

"Pislik herif," diye mırıldanarak şişeyi geri aldım. Geri almamı istemeseydi geri almayacağımı biliyorum. Şaraptan kocaman bir yudum alıyorum ve yutkunurken bir kısmı yanlış boruya gidiyor. Öksürmeye başlıyorum, şarap ağzımdan fışkırıyor ve çenemden aşağı iniyor.

"Vay canına. Sen zarafet timsalisin."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum ağzımı silerken, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Gözlerinde küçük bir umut ışıltısı beliriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Buraya taşındığımın ertesi haftasından beri iki günde bir bu tartışmayı yapıyoruz. Sebebini tam olarak bilemiyorum ama doğru... normal geliyor. Tabii ki birbirimizi tanımaya çalışırken hala çok garip ama her geçen gün o garip his biraz daha kayboluyor. Onu görmeye başlıyorum, gerçekten görmeye, bu beni korkutuyor çünkü bu onun da beni gördüğü anlamına geliyor. Sanırım kardeşlerin yapması gereken şey bu. Ve belki de burada bana bok atarken birkaç saniyeliğine, her şeyimi kaybettiğimden beri hissettiğim kadar yalnız hissetmiyorum.

Bu düşünce beni yeniden sertleştiriyor ve dizlerimi göğsüme çekip şarabı kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı, yoksa hâlâ hayatta olduğumdan emin olmak için mi geldin?"

Omuz silkiyor ve tepsimden bir hilal rulo alıyor. Sonra ayağa kalkıyor ve kendini yatağımın karşısındaki koltuğa atıyor. "Kardeşçe bir şey yapıyorum. Bilirsin işte, kendini duş demirine asmadığından emin olmak, canını sıkmak, her zamanki ağabeylik işleri."

Neredeyse gülümseyeceğim. "Bu evde hiç duş çubuğu yok. Her şey paslanmaz çelik, seramik ve mermer. Bu evde duş perdesi gibi basit bir şey asla olmaz."

Homurdanıyor. "Adil." Şişeyi almak için elini uzatıyor ve ben de yavaşça, isteksizce şişeyi avucuna bırakıyorum.

"Hepsini içme."

"Eğer yaparsam, sana bir şişe daha getirtirim."

Ayağa kalkıp odayı geçene ve şömineyi yakmak için düğmeye basana kadar o kadar da gergin hissettirmeyen bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Alev alev yanarak canlanıyor ve sonra tekrar oturuyor. "Sakın bana bundan zevk almadığını söyleme."

Gözlerimi devirmekten kendimi zor alıkoyuyorum. "Yani, hiçbir şeye sahip olmayan biri nasıl olur da şu anda her şeye sahip olduğunu takdir etmez?"

"Ben öyle demedim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir ses çıkarıyorum ve bir içki daha içmek için şişeyi geri alıyorum. "Bana mesaj atıyordu."

Odadaki sessizlik aniden ağırlaşıyor, çatırdayan ateşin fonunda bir anlığına sessizlik çöküyor.

Bir sonraki sorusunda ses tonu biraz daha ciddileşiyor. "Ona cevap veriyor muydun?"

Ayaklarıma ve son bir aydır yenileme zahmetine katlanmadığım yontulmuş cilama bakıyorum. "Hayır, pek sayılmaz. Eğer kastettiğin buysa, onu cesaretlendirmiyorum. Cevap verdiğimde, ki bu nadiren oluyor, ona beni rahat bırakmasını söylüyorum."

Gözlerinde öfke parlıyor. "Neden onu engellemedin?" diye mırıldanıyor. "Onu kendim engellemeliydim. Aslında, bana telefonunu ver. Sana farklı bir numarayla yeni bir tane alacağım ve onun eline geçmemesini bizzat sağlayacağım."

Panik yüzeye çıkıyor ve telefonumu yataktan alıp şarap şişesinin yanına koyuyorum. "Yapamazsın. Yeni bir telefon istemiyorum. Bunu saklamak istiyorum."

Fotoğraflarımı ve annemden gelen sesli mesajları kaybetme düşüncesi beni kahrediyor. Elimde kalan tek şey onlar, onunla ilgili tek fiziksel anılar. Onları kaybetme düşüncesi bana onu yeniden kaybetmişim gibi hissettiriyor.

Korkum ve endişem yüz hatlarıma kazınmış olmalı çünkü tek yaptığı başını sallamak. "Rahatla, Bel. Telefonunu almayacağım. Sadece sana bir şeyler söylüyordum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Tekrar yastıklara gömülüyorum, içimde bir rahatlama hissediyorum. "Doğru, bana bok veriyorsun. Bu konuda profesyonel olmuşsun."

İç çeker ve gözlerini ateşe diker. "Zor olacağını biliyorum ama bence Drew'u bir daha görmemelisin. O senin için iyi biri değil ve bunu onun yıllardır arkadaşı olan biri olarak söylüyorum. Bir leopar beneklerini değiştirmez. Seni bir kez incittiyse, yine incitir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun? Herkesin sandığı kadar aptal değilim."

"Aptal olduğunu hiç sanmıyorum. Bence sevilmeye ve kabul edilmeye açsın, bu da seni ne yazık ki kolay bir hedef haline getirebilir, özellikle de yanlış türden insanlar için. Drew eve, anne ve babanın yanına getirilecek türden bir adam değil."

Ne gariptir ki bende ikisi de yok... Neredeyse söyleyecektim ama dilimi ısırdım.

Drew mükemmel değil, hatta iyi olduğunu bile söyleyemem ama Sebastian'ın paylaştıklarımız hakkında hiçbir fikri yok. Drew ile ne kadar canlı hissettiğim hakkında hiçbir fikri yok. Olan hiçbir şeyi kabul etmiyorum, iyi olduğunu da düşünmüyorum ama aramızda gelişen her şey özeldi ve bunu öylece kapatamam ya da unutamam. En azından tam bir psikopat değilseniz.

Sessizce oturuyoruz ve kısacık bir an için, keşke hala Jackie'ye sahip olsaydım diyorum... Keşke beni anlayacak biriyle konuşabilseydim. Kalbim onunla olan arkadaşlığımı, annemi ve Drew'u kaybettiğim için acıyor. Acı içimi parçalıyor, yara hayatla titreşiyor.

Ağlamamak için gözlerimi tavana doğru çeviriyorum ve biraz daha şarap içiyorum.

"Ne istiyorsun, Bel?"

Takma adımı benimsemesi vücudumdaki her sinir ucunu rahatsız etmeli ama birinin bana böyle seslenmesi iyi hissettiriyor. Sertçe yutkunuyorum ve sonra ona bakıyorum. Yeşil gözleri benimkilere dikilmişti.

"Acının geçmesini, her şeyin bu kadar çok acıtmamasını istiyorum. Kaybettiklerimi sürekli hatırlatan şeylerin yok olmasını istiyorum."

"Sonsuza kadar böyle olmayacak. Acı eninde sonunda azalacak ve her gün bir öncekinden biraz daha az acıyacak."

"Nereden biliyorsun?" Şak diye söyledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kelimeleri söylediğim anda pişman oluyorum. Zehrimi hak etmeyen biri varsa, o da odur. Sebastian nazik, sabırlı ve anlayışlıydı. Beklediğimden çok daha fazla destek oldu ve o da birini kaybetti. Onun durumu neredeyse benimkinden daha kötü. En azından benim annemle geçirdiğim zamanlara dair anılarım var. Onun hiçbir şeyi yok.

Ayağa kalkıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Gözlerinde bir hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirim. "Yemeğinin hepsini yersen daha fazla şarap gönderirim."

Ağzım açılıyor ve ona üzgün olduğumu, onu terslemek istemediğimi söylemek istiyorum ama bunun bir önemi olacağından emin değilim. Kapıdan çıkıp usulca arkasından kapatıyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Bir sürtük gibi davrandığımı ve bunu düşünmeden bile böyle davranmaya devam ettiğimi biliyorum. Ne yazık ki bu kendimi korumak için geliştirdiğim bir travma mekanizması. Onu kendimden uzaklaştırıp uzakta tutmam daha iyi. En azından o zaman, bir şey olduğunda, kaçınılmaz olarak gittiğinde, onu tamamen içeri almamdan biraz daha az acı verir. Çünkü onun hakkında çok az şey biliyor olsam bile, sahip olduğum tek aileyi kaybetme düşüncesi canımı yakıyor.

Telefonum tekrar çalıyor, ama ona bakmayı reddediyorum, bu yüzden şaraptan uzun bir yudum alıyorum. "Siktir git, Drew," diye fısıldıyorum.

Titreyerek nefes alıyorum ve sırtımı yastıklara yaslıyorum. Yemeğim soğuyor ve şarap neredeyse bitmek üzere. Bir şeyler yemeliyim ve ne yazık ki bunu Sebastian söylediği için değil, daha fazla şarap istediğim için yapmalıyım.

İç çekerek yatağın ucuna doğru eğiliyor ve dizlerimin üzerinde sürünerek oturup yemek yiyorum. Tavuk ve sebze; besin ve vitamin dolu bir öğün. Kendim için alışveriş yapmak zorunda kaldığımda besin maddeleri ve maliyet için yaptığım koşuşturmaya hiç benzemiyor. Bu fıstık ezmeli sandviçlerden çok uzakta. Ağzıma birkaç parça yemek attım. Tavuğun ve sebzelerin güçlü baharatı beni şaşkına çevirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok da lezzetli tabii ki. Sebastian, sanırım bizim aile en iyisine sahip olmalı.

Bir ısırık daha alıyorum ve Sebastian'ın bana ailemiz hakkında anlatmadıklarını düşünüyorum. Milyonlarını nasıl kazandıkları ve zamanı geldiğinde tüm bunların benim için ne anlama geleceği gibi. Bu ailenin bir üyesi olarak geleceğim nasıl görünüyor? Gördüğüm kadarıyla Sebastian her şeyi omuzlarına almış, hatta bu yükün altında tökezliyor gibi görünüyor. Şikayet etmiyor, en ufak bir zayıflık bile göstermiyor.

O benden çok daha güçlü. Belki de bu onun nasıl yetiştirildiğiyle ilgilidir? Onun ve ailemizin kim olduğu hakkında henüz öğrenmediğim o kadar çok şey var ki. Ne kadar çok zaman geçtiğini, ne kadar çok anıyı kaçırdığımızı düşünmek beni üzüyor. Telefonumun cızırtısı beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve daha iyi düşünemeden kontrol ediyorum. Drew'un cevaplanmamış son mesajını görüyorum.

Bir haftan var, Flower**.** Bana geri dönmek için bir haftan var, yoksa hazır ol ya da olma, seni avlarım.

Telefonu yatağın üzerine bırakıyorum ve dümdüz önüme bakıyorum. Sebastian Drew'i öldüreceğini söylerken yalan mı söylüyordu? Bu riski almak istediğimden emin değilim. Drew'a kızgın olsam ve onu bıçaklamak istesem de, en son isteyeceğim şey onun ölmesi. Yine de, artık kontrolün onda olmadığını anlaması gerekiyor. Kontrol bende ve ona cevap vermekten bıktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

DREW

Ona bir hafta verdiğimde centilmen olmaya çalışıyordum, ama iki gün sonra kendimi tutma yeteneğim yıprandı. Porselen tenine dokunmak için kaşınıyorum. Kahretsin, bu noktada, ona bir bakış bile atabilirim. Bana bencil diyebilirsiniz, umurumda değil. Tek yapmak istediğim onu korumaktı ve hayatımdaki tüm iyi şeyler gibi bu da geri tepti ve yüzümde patladı. Bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama her geçen gün aramızdaki boşluk büyüyor ve ona ihtiyacım var. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki nefes almak bile acıtıyor. Yanlış ama ona dokunmak, onu kollarıma almak için her şeyi yaparım, bu onun beni itmesine neden olsa bile. beni uzaklaştırdı. O kadar bencilim işte.

Kendim olduğum için ya da doğru olanı yapmaya çalıştığım için özür dilemeyeceğim. Babamın neler yapabileceğine dair, kısa karşılaşmalarından bile hiçbir fikri yokken olmaz. Artık kendime yalan söyleyemem. Hayatım darmadağın ve batan bir gemi gibi herkes denize atlıyor. Ama kaptan benim. Lanet gemiyle birlikte batmam gerekiyordu.

Sebastian benimle konuşmuyor. Lee kimsenin tarafını tutuyormuş gibi hissetmemek için mesafesini koruyor ve Aries'in ne olduğu hakkında en ufak bir fikri olduğunu bile sanmıyorum.

oluyor. Gerginliği kesinlikle hissettiğini ve Seb'in yokluğunu fark ettiğini söyleyebilirim. Her zamanki gibi iş bitirici rolünü oynamayı seviyor ve bizi aynı odaya sokmaya çalışıyor ama bu şimdiye kadar tam bir başarısızlık oldu.

Ellerimi yüzümde ovuşturuyorum, hayal kırıklığıyla inliyorum, sonra ayağa kalkıyorum ve şifonyerden bir tişört alıyorum. Bugün o gün. Artık saklanmak yok, Çiçek. Seni bulacağım ve tüm güzel yapraklarını koparacağım, böylece benden asla kaçamayacaksın... Ne kadar sabrım varsa artık tükendi ve babam birkaç günlüğüne şehir dışında olduğundan, bu onu yakalamak için tek fırsatım olabilir.

Henüz okula dönmediği için biraz zor olacak ama onu Seb'in evdeki karantinasından çıkarabileceğime eminim. Hay sikeyim. Sadece onu görmem gerek. Bu berbat bir durum, özellikle de babamın ifşaatından sonra, ama umurumda değil. İyi olduğundan emin olmak için onu görmeliyim. En azından kendime böyle söylüyorum. Tüm olanlara rağmen benim için hiçbir şey değişmedi. Şu anda benim için önemli olan tek şey onu görmek ve ona gerçeği söylemek. Bana inanmasını sağlamalıyım, başka seçeneğim olmadığını anlamasını sağlamalıyım.

Giyinmeyi bitirip yatağın kenarına uzanıyorum ve ayaklarımı siyah botlarıma sokuyorum. Onları sıkıca bağladım, sonra ceketimi aldım ve kapüşonunu yukarı çektim. Kampüste dikkat çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Kampüsün diğer tarafına yürüyüp bir araç bulursam, birilerinin sevgili babama haber verme ihtimali azalıyor ve partiden sonra kimseye güvenemeyeceğimi öğrendim. O yüzden siktir et insanları.

Merdivenleri koşarak inerken telefonum cebimde titriyor, henüz kimsenin kalkmamış olmasına şükrediyorum. Kapıdan çıkmadan önce buzdolabından bir granola bar ve hazır protein shake alıyorum. Ana kampüse giden uzun çakıllı yolda hızla yürüyorum. Yürüyüşümün yarısında telefonumu açıp mesajlarımı kontrol ediyorum ve Bel'in sonunda bana "siktir git "ten başka bir şeyle cevap verdiğini umuyorum.

Böyle bir şey bulamıyorum. Kampüs hâlâ oldukça sessiz ve yürürken bakışlarım kütüphane binasına takılıyor, ama çabucak gözlerimi kaçırıyorum, her ne kadar engellemeye çalışsam da anılar su yüzüne çıkıyor. O kitap rafları, Bel'in korkusunun beni tahrik eden kokusu...

Sikeyim. Berbat durumdayım. Kendi biyolojim burada bana karşı savaşırken bunu düzeltebileceğimi sanmıyorum. Çok berbat bir durum ama yine de onu istiyorum. Onu o kitaplara bastırmayı düşündüğümde hâlâ inanılmaz derecede sertleşiyorum. Hâlâ amının etrafımda kenetlendiğini, sıkılaştığını, her damla spermi yuttuğunu, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu kanıtladığını hissedebiliyorum.

Yalan söyleyemem ve onun görüntüsü karşısında sikimi okşamadığımı söyleyemem. Benim gözümde bunun bir önemi yok. Hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ben hastayım, berbatım, deliyim. Kendime sorabildiğim tek şey... Babam yüzünden mi?

Bel'e göz dikmek beni babam gibi hasta ve sapkın bir canavar mı yapar? Yapmalı. Takıntılıyım, aşık olduğum ve artık kız kardeşim olabilecek bir kadını becerme ve ona sahip olma arzusuyla aklımı kaçırmış durumdayım. Midem acıyla burkuluyor ve kusmak istiyorum ama bacaklarımın arasında büyüyen sertliği ya da kalp atışlarımın hızlanmasını görmezden gelemiyorum.

Telefonum tekrar titrediğinde aracımla buluşmam gereken yerden sadece birkaç dakika uzaktayım. O sürtüğe ağzının payını vermek için mesaj atmama iki saniye kalmıştı ki ekrana bir baktım ve bilinmeyen bir numaradan arandığını fark ettim.

Sertçe yutkunuyorum, kalbim boğazımda ve cevap düğmesine basıyorum, umuyorum, dua ediyorum, duvar çiçeğim olmasını istiyorum.

"Bay Marshall?"

Sesi hiç tanımıyorum ve sinirlerim tepeme çıkıyor. "Evet? Kimsiniz?"

"Ben Gerald, annenizin bakım personelinin bir üyesiyim. Babanıza ulaşamıyoruz ve acil bir durum söz konusu. Sizin için mümkün mü

gelip bakım ekibiyle bir sonraki adımları görüşebilir misiniz?"

"Sonraki adımlar?" Ne haltlar dönüyor burada?

Aracım geldi. Aracıma biniyorum ve uygulamadaki adresimi değiştirmek için telefondan yönümü buluyorum. Genelde kampüste yürürüm ve malikâneye gitmem gerekirse babam bana bir araba gönderir. Ama belki de buradaki arabalardan birini kampüse getirmemin zamanı gelmiştir. Nadiren kullanacağım için aptalca görünüyor. Araç uygulamaları beni istediğim yere kolayca götürür.

Uzaklaşıyoruz ve telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. "Şimdi oraya gidiyorum. O iyi mi?"

Umarım sesimdeki çıplak korkuyu duymaz ama şu anda bunu saklayacak gücüm yok.

"Bence en iyisi doktorların sizinle konuşmasına izin vermeniz, Bay Marshall."

Anında bunun kötü bir şey olduğunu anladım. Şoförün omzuna dokundum. "Olabildiğince hızlı olursan sana daha büyük bir bahşiş veririm."

Bu orta yaşlı adam Sürüş başını sallar ve vurur Gaza basıp arabanın ileri doğru yalpalamasına neden oluyorum. Sırtım koltuğa yaslanıyor ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Adama "Birkaç dakika içinde orada olacağım," diyorum ve Yukarı.

Tüm yol en fazla on dakika sürüyor, ama başımın üzerinde bu kadar korkunç bir şey varken sonsuzluk gibi geliyor.

Araba kapıda bile durmadı. Tekerlekler hâlâ dönüyor ama umurumda bile değil. Arabadan atladım ve kısmen açık kapıdan içeri daldım. Botlarım betona çarpıyor ama yavaşlamıyorum.

Yol boyunca koştum ve eve girdim. Ev, Mill'in evine hiç benzemiyor, şehir sınırları içinde olmak için çok fazla araziye yayılmış. Annemin odasına doğru koşarken personeli ya da odaları zar zor görebiliyorum. Odaya ulaştığımda alnımda ince bir ter tabakası oluşmuştu ve ciğerlerime hırıltılı nefesler çekiyordum.

Odanın ortasında duran beyaz önlüklü bir adam fark ediyorum ve kısa bir süre duruyorum. Ne haltlar dönüyor burada?

"Her zamanki doktoru nerede?" Selamlamak için havladım.

Siyah saçlı, gözlüklü, genç ve beyaz bir adam beni inceliyor. "İşini tamamlayamadı. Karışıklık için özür dilerim. Bayan Marshall daha kalıcı bir doktor bulana kadar onun yerine ben işe alındım."

Doktor elini uzatıyor. "Dr. Banks. Ya siz?" "Drew. Onun oğluyum."

Başını sallıyor. "Daha iyi koşullar altında olmasını dilesem de sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Başımı sallıyorum. Şu anda şakalaşmaya gerek yok. Sadece bilmek istiyorum. "Neler oluyor? Neyin var?"

Elini omzuma koyuyor, kaşlarımı çatıyorum ama omuz silkmemek için direniyorum. "Şu anda annenizin durumu stabil, ancak çok yakında bazı kararlar alınması gerekecek. Şu anda yaşlı Bay Marshall'a ulaşamıyoruz. Anneniz sizi en yakın akrabası ve vekili olarak listelemiş."

Bu benim için yeni bir haber, ama onları sorgulamayacağım. Özellikle de babam muhtemelen yeni metresini ya da aynı derecede rahatsız edici bir şeyi becermeye gitmişken.

"Neler oluyor?" Tek düşünebildiğim olabilecek en kötü şeyler. "Lütfen, söyle bana. Ölüyor mu?"

Ağzı düz bir çizgiye yerleşiyor ve insanların kötü haber vermek zorunda kaldıklarında takındıkları maskelerden birini takıyor. "Size karşı dürüst olacağım, durum iyi görünmüyor. Görünüşe göre organları iflas etmeye başladı. Yaptığımız testlere göre en azından bir böbrek nakline ihtiyacı olacak, hatta daha fazlasına, hem de çok yakında. En iyisi doğrudan bir aile üyesinin bağışta bulunması, çünkü vücudun ciddi komplikasyonlar olmaksızın bunu kabul etme olasılığı büyük ölçüde azalıyor."

Dünya etrafımda dönüyor ve ben babamın suratına bir yumruk atıp odayı dağıtmak istiyorum. Nasıl olur da

İşler bu noktaya nasıl geldi? Omzunun üzerinden anneme bakıyorum, kıpırdamayan bedenine bakıyorum. Elimde değil. Vücudum sanki emir almış gibi hareket ediyor, bacaklarım beni yatağının yanına taşıyor ve doktoru aceleci, endişeli adımlarla onu takip etmeye zorluyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Önümdeki görüntünün zihnimi yakmasına izin veriyorum. Gözleri kapalı ve solgun, çok solgun. Bir zamanlar koyu renk olan saçları şimdi griye boyanmış, bukleler omuzlarının etrafına yerleşmiş.

Çok hasta görünüyordu...

"Anne," diye fısıldadım.

Doktor sanki ben hiç hareket etmemiş ya da tek kelime etmemişim gibi konuşmaya devam ediyor. "Ayrıca bazı ek testler yapmamız gerekiyor. Tıbbi kayıtlarını ben de inceledim ve görünüşe göre önceki doktoru düzenli kan tahlili yapma konusunda biraz gevşek davranmış. İşleri daha da kötüleştirmek istemem ama rutin testler yapılsaydı bunun çok daha erken fark edilebileceğini düşünüyorum."

Başımı sallıyorum ve annemin elini nazikçe kavrıyorum. Eli benimkinde çok küçük, çok kırılgan görünüyor. Teninin soğukluğu benimkinin sıcaklığına baskı yapıyor ve yanaklarımda öfke ve kızgınlık çiçekleri açıyor. Babam onun bu noktaya gelmesine nasıl izin verebilmişti? Benden nefret ettiğini biliyordum ve sürekli yatıp kalkma arzusundan dolayı anneme olan sevgisini kaybettiğini de biliyordum ama annemin ölmesine izin vereceğini hiç düşünmemiştim.

"Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, Doktor. Sadece onu hayatta tutun."

Yanımda hareket ediyor ama ben gözlerimi annemin yüzünden ayırmıyorum. O kadar uzun zamandır hasta ki, bu hastalıkla ilgili anılarım, hastalıksız halinden daha fazla gibi geliyor. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Ağlamayacağım. Ağlayamam. Ben bundan daha güçlüyüm. Ağlamak hiçbir şeyi düzeltmez. Bu sadece bir zayıflık. Babamın sesini zihnimde duyabiliyorum, kelimeler oraya yerleşmiş. Geçtiğimiz ay bildiğim her şeyi sorgulamama

neden oldu.

Ama ben ağlamıyorum. O kadarını hatırlıyorum.

Sorular üst üste yığılıyor ama cevap yok. Bel ve ben gerçekten kardeş miyiz? Babama göre öyleyiz. Bir de hem Bel'in annesinin hem de benim annemin gizemli hastalığı var. Bunların hiçbiri tesadüf değil. İmkânı yok. Sorun şu ki, bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğunu kanıtlayacak hiçbir fikrim ya da yöntemim yok. İçgüdülerimden başka bir şey yok.

Yatağın diğer tarafındaki doktoru dikkatle izliyorum.

Babam onu hasta kalsın diye mi tuttu? Peki ya önceki doktor?

Bu adama güvenebilir miyim? Ne zaman bir soru sorsam benimle ilgilenmeyen önceki doktordan çok daha fazla ilgileniyor gibi görünüyor. Yine de hiçbirine güvenmiyorum.

Cevaplara ihtiyacım var, ama en önemlisi, gerçeği birlikte öğrenebilmemiz için onu yanımda tutmalıyım. Hayatta kalmayı ve babamın bana, ona ve Bel'e yaptıklarının bedelini ödediğini görmeyi hak ediyor. Hepsini.

Kanım adrenalin ve öfkeyle pompalanıyor. Ona daha yakın olabilmek için bir sandalye çekiyorum. "Anne, beni duyabiliyor musun?"

Sessizlikle karşılaştım. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kendimi kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum. Onu nadiren görebiliyorum ve bir daha onunla konuşma fırsatım bile olmazsa buna dayanamayacağım.

"Anne?" Kelime bir dua gibi çıkıyor.

Doktor boğazını temizliyor ve bazı tüplerle oynuyor. "Bölmek istemem ama testleri onaylamamız için bazı formları imzalamanız gerekiyor. Kendisine oldukça yüksek dozda ağrı kesici verildi ve bu sabahtan beri bir girip bir çıkıyor. Tepki vermezse kişisel olarak algılamayın. Sakin kalması onun için en iyisi, böylece vücudunda daha az stres riski olur."

"Bu oldukça ciddi görünüyor. Onu hastaneye naklettireyim mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, henüz değil. Şu ana kadar olan her şeyi burada, evde idare edebilirim. Sorun, organları gerçekten iflas etmeye başlarsa ortaya çıkacak. O zaman onu acilen hastaneye götürürüz. Her ihtimale karşı bugün size imzalatacağım bir serbest bırakma formu var."

"Elbette. Neye ihtiyacın varsa." Başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar anneme veriyorum. "Benim için ondan daha önemli bir şey yok. Onu hayatta tutmak için ne yapman gerekiyorsa yap."

"Para önemli değil. Benim işim hayat kurtarmak. Doktorlar böyle yapar. Annenizin bunu atlatması için elimden geleni yapacağım." Cevabı samimi ama ona güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim. Midemin çukurunda bir korku var.

Tekrar yatağın etrafında koşuşturuyor ve ben onun sakin yüz hatlarına odaklanıp elini hafifçe sıkıyorum. "Anne?" Tek istediğim onun konuşması. Lanet olsun. Şu anda tek bir iyi şeyin olmasına ihtiyacım var. Lanet olsun. Zemin üzerime çökmekle tehdit ediyor ve ben zar zor tutunuyorum.

Sanki yukarıda birileri dile getirmediğim duamı duyuyormuş gibi, annemin gözlerinin çırpınışını ve yavaşça açılışını izliyorum. Bana doğru bakıyor, mavi gözleri safir gibi parlıyor. "Drew? Sen misin o?"

Başımı sallıyorum ve eğilip soğuk, kuru parmak eklemlerini öpüyorum. "Evet. Selam anne."

Gülümsemeye çalışıyor ama daha çok yüzünü buruşturuyor. "Merhaba," diye nefes alıyor.

Boğazımdaki sert yumruyu yutuyorum. "Yüzünü gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. İşlerin zor olduğunu ve çok sık gittiğimi biliyorum ama artık burada olduğumu bilmeni istiyorum. Seni iyileştirene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Elini kaydırarak hâlâ parmaklarına yakın olan yanağımı okşuyor. "Okulun ve futbolun var. Benim için endişelenme, tatlım. Bu yoldaki bir hıçkırıktan başka bir şey değil."

Yatağın diğer tarafındaki doktora bakıyorum. Sanki ona ne soracağımı biliyormuş gibi başını hafifçe sallıyor. Neden ona neler olduğunu söylemediler? Ben olsaydım, insanların bana ne yaptığını bilmek isterdim. Tahminimce korku, tepkisi ve vücuduna neler yapabileceği. Daha da kötüleştirmemek için her şeyi yaparlar, değil mi?

"Futbol bitti anne ve derslerim de oldukça esnek. İnatçıyım, bunu biliyorsun. Sen bana endişelenmememi söyledikçe ben daha çok endişeleneceğim. Tek istediğim hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmen, tamam mı?" İstediğim şeyi eklemiyorum.

Babam burada olmadığı sürece.

Tekrar gülümsemeye çalışıyor ama sanki gülümsemek için güç toplayamıyormuş gibi dudakları aşağı kayıyor ve sonra ciğerlerine sığ bir nefes çekiyor. Doktor yaklaşıyor ve yatağının başucundaki monitörden hayati değerlerini kontrol ediyor.

"Rahatlamaya çalış Victoria. Kan basıncının tekrar yükselmesini istemeyiz."

Şu an kafam çok karışık. Ne zamandan beri doktorlar onunla ilk isim bazında konuşuyor? Bakışlarımı ona çeviriyorum ve dikkatle onu izliyorum. Burada bir sorun var ama tam olarak kestiremiyorum.

Gözleri kapanıyor ve ben yavaşça elini sıkıyorum. "Anne?"

Cevap vermiyor ve korku bir at gibi göğsüme vuruyor. "Anne?"

Kalp atışlarım hızlanıyor, monitörlerdeki göstergelerin yanıp söndüğünü ve bip sesinin hızlandığını fark ediyorum. Doktor hemen harekete geçerek yatağını düz bir pozisyona indiriyor.

"Scarlett, buraya gel." Dr. Banks hemşirelerden birini çağırır.

Onlar yatağın etrafında koşuştururken, vücudunu ayarlarken ve serumuna bir şey enjekte etmek için bir iğne kaparken sandalyeden itip yollarından çekiliyorum. Tamamlandı

Çaresizlik beni boğmakla tehdit ediyor. Burada durup onun ölümünü izleyemem ama aynı zamanda ona yardım etmek için tek bir şey bile yapamam. Ben doktor değilim. Bel böyle hissediyordu ve muhtemelen hâlâ da öyle. Yön duygusu olmayan bir pusula gibi. Gerçek bir anlamı olmadan kaybolmuş. Kendi içime daha da gömülüyorum, odanın içinde dolaşmalarını korkuyla izliyorum.

Bağrışmalar var. "Ne yapıyorsun lan sen? Onun için bir ambulans çağırın!" Ben olduğumu anlamam bir saniye sürdü.

Sonra lanet doktor yüzüme baktı. "Bunu yapamayız. Henüz yapamayız. Lütfen durumun vahim olduğunu ve bir hastanede tedavi görmesi gerektiğini anlayın ama bunu onaylamaya yetkim yok." Bana anlamlı anlamlı bakıyor.

"Yap o zaman. Ben vekiliyim, değil mi? Onu hastaneye götürün!"

Bir dakika sonra monitörlerin cızırtısı yavaşlayarak daha düzenli bir ritme dönüştü. Doktor yatağının etrafında koşturarak gözlerini, nabzını ve istatistiklerini tekrar kontrol etti.

Gerginlikten titriyorum. Sadece monitördeki kalp atışlarının sabit bip sesi beni ortadan ikiye bölünmekten alıkoyuyor.

"Ne haltlar dönüyor? O da neydi öyle?" Onu soru yağmuruna tutuyorum ve bu pisliğin neden hâlâ ambulans çağırmak için telefonunu çıkarmadığını merak ediyorum.

Kalem ışığını beyaz ceketinin cebine sokarak yatağa yaklaşıyor. "Size daha önce sabahın erken saatlerinden beri gidip geldiğini söylediğimi biliyorum ama sanırım başka bir şeyler oluyor. Emin olmak için birkaç test daha yapmam gerekecek ama uyku hali ve yorgunluğu ilaçların yan etkisinden çok daha fazlası."

Yatağa el sallıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Kaşları çatıldı ve gözlerindeki umutsuzluğu görebiliyorum. "Sanırım komaya girdi. İyileşmesine yardımcı olabilmek için bu testleri yaptırmamız gerekiyor." Beni yan masaya doğru yönlendiriyor. "Kan tahlilleriyle başlayalım ve oradan devam edelim."

Odayı geçerken ceketimi çıkarıyorum ve kendimi sandalyeye atıyorum. "Neye ihtiyacın varsa al. Onun hayatını kurtarabildiğin sürece umurumda değil. Onu kaybedemem, Doktor. Kaybedemem."

"Şu tahlilleri yapmama izin verin, söz veriyorum onu hastaneye nakledeceğiz. Bunu önce benim yapmam önemli çünkü oraya vardığımızda pozisyonumuzu belirlememize yardımcı olacak."

"Her neyse, Doktor. Yap işte.

Boğazından alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor ve yakındaki bir çekmeceden hızla bazı malzemeler alıyor. Kanımın nasıl yardımcı olabileceğinden emin değilim ama onu kaybetmemek için her şeyimi veririm.

"Sen onun umut için en iyi şansısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona bakıyorum. Ses tonunda hala içimde dolaşan adrenalin ve korkudan anlayamadığım bir şey var. Tek düşünebildiğim onu kaybedemeyeceğim.

Yapamam. Onu kaybedersem, ne kadar raydan çıkacağımı kimse bilemez. Bel için iyi bir şey kalmayabilir. Kimse için bir şey kalmayabilir.

4

BEL

Travmamın umutsuzluğuyla dolu muhteşem bir gün daha.

Farklı gün, aynı bok.

Tavana bakıyorum, daha ne kadar burada oturup kendimi pahalı şaraba boğabileceğimi merak ediyorum. Bu ben değilim. Bunu biliyorum. Ama kayboldum. İğrenç bir iç çekiyorum. Bu yatakta bir gün daha geçirirsem, personel yatağı etrafımda ya da üzerimde yapmaya başlayacak.

Yatağımın başucundaki saate bakıyorum. Kendimi içinde bulunduğum bu çıkmazdan kurtarmak çaba gerektirecek. Onu bırakmaya hazır değilim ama mutlu olmak ve kendimi soktuğum bu sefil yerden çıkmak için kendime izin vermek midemi bulandırıyor. Hayatın devam etmeli, Bel, diye hatırlatıyor annemin sesi bana. Bunun seni bitirmesine izin verme.

Başka bir şey düşünmeye karar verdim, başka bir şey. Sanırım dün gece The Mill'de kalmadıysa Seb ile kahvaltıya inebilirim. The Mill'i hatırlamak düşüncelerimi, aklıma bile getirmememin daha iyi olacağı başka bir kişiye yönlendiriyor. Onu düşünemem, yoksa kendimi bu yataktan asla çıkaramam.

Yorganı geriye atıp doğruluyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve sırtımdaki sertliği gidermeye çalışırken inliyorum. Milyonlarca gün yatakta yatarsan böyle olur. Yataktan kalkıp odayı geçiyorum ve dolaba doğru yürüyorum. Eşikten adımımı atar atmaz ışıklar yanıyor ve parmaklarımı sayısız giysinin üzerinde gezdiriyorum. Buradaki bir şey eski arabamdan daha ucuz olmalı.

Para olsun olmasın, bin dolarlık eşofmanlarla kahvaltı yapmayacağım.

Pahalı olduğu şüphesi uyandıran bir eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt bulduğumda onları giyiyorum. Deodorant almak için banyoya uğradıktan sonra aynadaki yansımamı yakalıyorum. Gözlerimin altında koyu renkli torbalar var ve bir zamanlar canlı yeşil olan gözlerim şimdi daha donuk görünüyor. Hâlâ kendimim ama bir şeyler eksik.

Yansımama bakıyorum ve uzun sarı saçlarımı dağınık bir şekilde topluyorum. Parmaklarım başımın arkasındaki hassas eti sıyırıyor ve zihnimde bir anı canlanıyor.

"Gitme vaktin geldi. Çöpü kendin dışarı çıkarabilirsin ya da ben seni dışarı çıkarabilirim. Sen benim için bir hiçsin ve hiçbir zaman da olmadın. Arada bir içine girilecek sıcak bir delikten başka bir şey değilsin. Şimdi kalk ve defol git, bırak da biz erkekler konuşalım."

Göğsümdeki delik zonkluyor, nabız atıyor, kalbimi söktüğü yerden kan akıyor. Fiziksel bir yara izi bana her zaman o gün olanları hatırlatacak, ama eninde sonunda bu iz kaybolacak. Solmayacak olan şey ise Drew'un bana bıraktığı anılar. Gözlerindeki öfke, sözlerindeki zehir. Saf, filtrelenmemiş nefret. Doğru ya da değil, o gece bana yaşattığı acı sonsuza dek aklımdan çıkmayacak. Gözlerimin arkasında yanan yaşları geri kırpıyorum.

Onun için ağlama. O senin gözyaşlarını hak etmiyor.

Kendimi toparlamak için birkaç sakinleştirici nefes alıyorum. Sonra banyodan çıkıyorum ve yatak odama doğru yürüyorum,

Aşağıya iniyorum. Belki de kendimi Drew'in hayatımın bir parçası olmadığına ikna edebilirim. Ha. Keşke öyle olsa. Beni rahat bıraksa mümkün olabilirdi, ama o bir pire istilası gibi. Ve Drew Marshall'ı yok edebilecek bir ilaçlayıcı yok.

Aşağı inerken, konağın manzarasını ve seslerini dinliyorum. Çalışanlar sanki bir ev değil de otelmiş gibi etrafta koşuşturuyor. Bu kadar insanın bu yerle ilgilenmesi benim için şaşırtıcı. Yine de büyüklüğü nedeniyle şaşırmadım. Bu sadece yüzeyin altındaki çürümüş gerçeği gizlemek için yapılan büyük bir zenginlik gösterisi. Ya da belki de bu kederin konuşmasıdır.

Yemek salonuna vardığımda, odama dönmeyi on kez düşünmüştüm bile. Burası çok büyük, çok abartılı. Annem ve benim sahip olduğumuzdan daha fazla olmasına rağmen evim değil. Yine de kıyaslanamaz.

Taşındığımdan beri sadece birkaç kez gördüğüm resmi alana adım attığımda, gözlerimi yirmi sandalyelik uzun masaya dikiyorum. Çıplak ayaklarımın altındaki yumuşak halı, kapıdan uzak duvara kadar odanın uzunluğu boyunca uzanıyor ve tavandan tabana bir pencere ile araziye bakıyor.

Seb masanın sağ tarafındaki ilk sandalyede oturuyor ve elinde zarif bir çay bardağı tutuyor. Gülünç derecede küçük fincana gülümsemek istiyorum ama enerjim yok.

Bir saniye sonra beni fark ediyor, ayağa kalkıyor ve masanın başındaki, sırtı pencereye dönük sandalyeyi çekiyor. Oturmak için ilk tercihim bu olmazdı, ama tartışacak enerjim yok, bu yüzden bir teşekkür mırıldandım ve oturdum.

Personelden biri elinde bir tepsi yemek ve bir sürahi kahve ile yan kapıdan fırladığında kıçım henüz koltuğa değmemişti.

İçindekiler sofra düzenimin etrafına dağıtılıyor ve hizmetçi ayrıldıktan sonra çöpe gitmek üzere olan yiyecek yığınına bakıyorum. Hayatta olmaz.

hepsini yiyeceğim. Sadece bakınca bile midem bulanıyor.

Sanki Sebastian aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Sadece istediğini ye ve gerisini bırak." diye konuşuyor. Bu çok saçma bir israf gibi görünüyor ama onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Bir kruvasan alıyorum ve kemiriyorum.

"Seni odanın dışında görmek güzel," diye ekliyor o aptal fincandan kahvesini yudumlarken kayıtsızca.

Ses tonu çok ilgisiz, sanki odamdan çıktığımı belirtirse oraya çılgınca koşabilirmişim gibi.

"Yuvarlanmaktan bıktım." Sesim titriyor. "Beni yanlış anlamayın. Annemi hâlâ her şeyden çok özlüyorum ama o yatakta daha fazla yatamam. Hiçbir şey yapmadan yatmak beni hasta ediyor. Olduğum kişiye geri dönmenin yolunu bulmalıyım."

İçimi çekiyorum ve bir çatal alıp bir parça yumurta kırıyorum. Geçtiğimiz ay çok fazla kilo vermiştim, en başta vermeyi göze alamadığım kilolar. Akan yumurta sarısına bakıyorum ve kendimi bir ısırık almaya zorluyorum.

"Katılıyorum ve bence okula geri dönmeyi düşünmelisin. İstediğin zaman yeniden kayıt yaptırabilirsin. Tek yapmam gereken yönetim binasına bir telefon etmek. Senin yerini tutmalarını sağlarım ve sen de ceza almazsın." Tabii ki ceza almayacağım. Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Para size her şeyi satın alabilir. Güç. Yolsuzluk. Ben bunların hiçbirini istemedim ve belki de annem bu yüzden gerçeği benden sakladı. Neden bana kardeşimden ya da ailemden bahsetmedi? Belki de hepsini terk ettiği içindir.

Yumurtaları yavaşça çiğnerken her şeyi düşünüyorum. Tadı hiç de fena değil.

Onunla benim aramda, Drew'la benim aramda olanlardan sonra Sebastian'ın bu kadar iyi davranması beni hâlâ rahatsız ediyor. O Drew'un en iyi arkadaşı, bu yüzden onun tarafını tutması gerekirdi ama Sebastian şu anda ona karşı gibi görünüyor ve buna güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.

Geriye kalan tek akrabam o olabilir ama ondan bana bir çocuk gibi bakmasını beklemiyorum. Aslında, buna çok karşıyım. Kimsenin sorunu olmayacağım.

"Bir yolunu bulacağım. Yani..." Uzun bir iç geçirdim. "Kararsızım. Oakmount'a geri dönme fikri beni korkutuyor. Yeniden yaşamak istemediğim her türlü anıyı geri getiriyor. Ayrıca, dizüstü bilgisayarım ya da kitaplarım bile yok."

Belki onun yerine online derslere kaydolabilirim? Hayır. Kendime ne kadar antisosyal olduğumu söylesem de kütüphaneyi çok özlerim. Zaten özlüyorum. Kitapların kokusunu, sessizliği. Annem öldüğünden beri kampüse ya da yurt odama geri dönmedim ve geri dönme düşüncesi karnımdaki yumurtaların kabaca çalkalanmasına neden oluyor.

"Bunların hiçbiri önemli değil. Size yeni kitaplar alabiliriz ve zaten yeni bir dizüstü bilgisayarınız var. Bunlar kolay çözümler." Bana daha önce kalbimi ısıtmış olabilecek ama şimdi sadece beni kızdıran çocuksu bir gülümseme veriyor.

Sebastian'dan nefret ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Sanki hiçbir şey değilmiş gibi binlerce dolar kazanmanın ne kadar kolay olduğunu anlatıp duruyor. Şu anda param olabilir, gerçekten bir şey harcadığımdan değil, ama bu beynimi otomatik olarak onun zengin çocuk düşünce tarzına çevirebileceğim anlamına gelmiyor. Para kavramının düşüncelerimi değiştirmesine izin vermeyi reddediyorum. Ben hala Maybel'im. Sessiz, utangaç kitap kurdu. Hâlâ annemin sevdiği kızım.

Çatalı masaya bırakıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bak, yardım etmeye çalıştığını biliyorum ve nankör gibi görünmek istemem çünkü değilim. Ama yeni kitaplar istemiyorum. Eşyalarımı istiyorum, annemle birlikte almak için çok çalıştığımız eşyalarımı. Yenilerini alabileceğim için o şeylerin ziyan olmasına ve atılmasına izin vermeyi reddediyorum. Bir de ders notlarım var. Bunlar değiştirilemez ve eski dizüstü bilgisayarımın yanı sıra birkaç defterde de bulunuyor. Dersleri yeniden

almadan bunları değiştiremem."

İşte. Ona tıslamadan bile yaptım.

"Sen nasıl istersen, Bel. Ne istersen onu yap." Başka bir bakış atmadan beni başından savıyor ve telefonunda gezinmeye ve kahvesini içmeye geri dönüyor.

Ama gerçekten öyle mi? Gizli bir gündemi mi var diye düşünmeden edemiyorum. Ayrıca onun aptal kupasını kırmak istiyorum.

Çatalımı tekrar elime alıp yemeye devam ederken bir yandan da onu dikkatle izliyorum; hem onu daha yakından tanımak istiyor hem de kaybolmasından korktuğum için fazla yaklaşmıyorum. Görünüşü gayet iyi bir şekilde bir araya getirilmiş. Bugün, her zamanki pantolon ve düğmeli bluzuna bir ceket ve kravat eklemiş. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Bakışlarını benimkilere çeviriyor, sonra kıyafetlerine baktığımı fark ediyor. "Pek sayılmaz, neden?"

"Genelde sabahın bu erken saatinde bu kadar çok bankacı şıklığı yapmazsınız."

Dolgun dudakları düz bir çizgi halinde kıvrılırken gözlerini bana dikiyor. "Eğer birbirimizin kıyafetleri hakkında yorum yapıyorsak..." Bakışları benim kıyafetlerime kayıyor. "Evde kalmış anne tarzını çok iyi yakalamışsın, sweatshirt'ündeki tükürük hariç."

"Sağ ol, pislik." Biraz daha yemek yiyorum, dalga geçtiğim için biraz hafiflemiş hissediyorum. "Bardağın bir oyuncak setinden çıkmış gibi görünüyor."

Doğru, iyi hissettiriyor. Annem onu çok severdi. Bunu biliyorum.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve çatalın tabağa çarpmasına izin veriyorum. Onun gittiğini her hatırladığımda, sanki yeniden kamyon çarpmış gibi hissediyorum.

"İyi misin?" Seb'in derin sesi beni gerçekliğe geri sürüklüyor ve onun sandalyemin yanına çömeldiğini, elini hafifçe kolçağa dayadığını fark ediyorum.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Evet, ben iyiyim. Sadece onun artık burada olmayışının olağan hatırlatıcısı." Duygular boğazımı tıkıyor ama ağlamayı reddediyorum. Onu her düşündüğümde ağlamaya başlarsam hayata devam edemem. "Eğer senin için de uygunsa

ceketimi alıp eşyalarımı almak için yatakhaneye gideceğim."

"Gitmek için benden izin almana gerek yok, Bel. Burada tutsak değilsin. Burası senin evin ve ben de senin kardeşinim. Seni kontrol etmek istemiyorum. Sadece seni güvende tutmak istiyorum. Şimdi, oraya geri dönmenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Yakışıklı yüzüne kazınmış endişe beni duraksatıyor ve yalan söylemediğini biliyorum.

Omuz silkiyorum ve ağzımı yüzümü buruşturmaktan başka bir şeye dönüştürmeye çalışıyorum. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum ama elimdeki tek fikir bu. O yatak odasının dört duvarının arkasında saklanmaya devam edemem. O gitmemiş gibi davranmaya devam edemem. Denemek zorundayım... İçeri gireceğim, eşyalarımı alacağım ve geldiğim gibi hızla gideceğim. Jackie'nin orada olacağından bile şüpheliyim."

Arkadaşımın ya da arkadaşım olduğunu sandığım kişinin anısı tenimde asit damlaları gibi yanıyor.

"Yanınıza birini gönderebilirim ya da sizi daha rahat hissettirecekse ben de sizinle gelebilirim?"

Başımı salladım. "Hayır. Senin arkana saklanmayacağım. Kardeşim olabilirsin ama ben kendimi koruyabilirim ve Jackie ya da Drew'dan korkmuyorum. Bir noktada onlarla yüzleşmek zorunda kalacağım. En iyisi bu işi bir an önce halletmek."

Başını sallayıp yerine dönüyor ama gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Parçalanmamı bekliyor ki parçaları tekrar toplayabilsin ama ben kırılmaktan yoruldum. Kırılgan olarak görülmekten yoruldum. Saniyeler geçiyor ve çenesinin nasıl gerildiğini fark ediyorum. Seb'in bir şey söylemek ya da sormak istediğini görebiliyorum ama henüz konuşmadı.

"Ne oldu? Çenen biraz daha gerilirse, kırılan dişlerin için dişçiye gitmen gerekecek."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Düşünüyorum da... Sence ben ona benziyor muyum?"

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Hayatta kalmama ve kederin üstesinden gelmeme yardım etmeye o kadar odaklanmıştı

ki, kendisinin bile yas tuttuğundan emin değilim. Onun da yas tuttuğunu unutmaya meyilliyim,

bir ebeveynini kaybetti. Hiç ilişki kurma şansı bulamadığı bir ebeveyn.

Gülümsüyorum. "Evet, şimdi bakınca görebiliyorum."

Yeşil gözleri tıpkı anneminkiler gibi parıldıyor ve bu benim için tahammül edilemeyecek kadar fazla. "Tamam, bugünlük bu kadar kardeş sevgisi yeter," diye şaka yapıyorum ve biraz uzaklaşmanın göğsümdeki gerginliği dağıtacağını umarak odadan çıkmak için ayağa kalkıyorum.

"Zor ve hatta biraz rahatsız edici olduğunu biliyorum... ama her zaman senin için burada olacağımı bilmeni istiyorum, Bel. Bunca zamandır burada, neredeyse burnumun dibinde olduğun ve haberim olmadığı için çok kızgınım. Aile benim hiç sahip olmadığım bir şey ve ben gerçek annemle tanışmayı kaçırdım. Seninle bir ilişki geliştirme fırsatını da kaçırmak istemiyorum."

Lanet olsun. Göğsümdeki baskı çok fazla oluyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Ağlamaya başlamadan önce koşarak odadan çıkıyorum. Aptal gözyaşları.

Odama döndüğümde her yeri temiz ve yatağı yeni yapılmış buluyorum. Yorganın altına girip o günkü planlarımı unutmak istiyorum ama bunun bana bir yararı olmaz. Kendimi toparlamam, bütün gün yatakta yatmaktan başka bir şey yapmam gerekiyor. Bunu kendim için, annem için yapmalıyım. Bütün gün yatakta yatıp ağlamamı ve değiştiremeyeceğim şeylerin üzerinde durmamı istemezdi.

Dolaba yöneldim ve rafları karıştırarak bir kot pantolon aradım. Bir yığından bir çift kopardım ve aklıma geldi.

Jackie'yi görürsem ne yaparım? Ugh. Ya Drew'la karşılaşırsam? Bu benim şansım olurdu. İkisiyle de karşılaşmak.

İçimi çekiyorum, kot pantolonumu ve en ağır savaş botlarımı giyiyorum ve fuayeye iniyorum.

Arabamı buralarda bir yerde saklamışlar ama geldiğimden beri pek dışarı çıkmadım. Personelden biri kaybolmuş bakışlarıma yaklaştığında, beni kampüse götürmesi için bir şoför çağırıyor. İtiraz edecek gücüm yok,

Özellikle de geri getirmem gerekebilecek herhangi bir şeyi taşımama yardımcı olacak fazladan bir çift el için.

Araba süslü, parlak ve eski para gibi kokan bir şey. Sürücü benim için kapıyı açıyor ve ben içeri girerken telefonum bir mesajla titriyor.

Sebastian. Tabii ki.

SEBASTIAN: Dikkatli ol. Bir şeye ihtiyacın olursa ara.

Cevap yazarken başımı sallıyorum.

Evet, baba.

VERDIĞI CEVAP BENI GÜLDÜRDÜ.

SEBASTIAN: Ew. Yapma.

Telefonumu anahtarlarımla birlikte kapüşonumun cebine sokuyorum ve kampüse doğru ilerlerken camdan dışarı bakıyorum. Sebastian'ın ailesi ne zamandır burada yaşıyor? Sanırım artık onlara ailemiz demeye alışmam gerekiyor, her ne kadar yanlış gelse de.

Annem bunları neden sır olarak saklamıştı? Mektubunda Sebastian'a güvenmekten ve onun benimle ilgileneceğinden başka bir şey yazmıyordu. Onu benden daha iyi tanımıyorken bu konuda ona nasıl güvenebilirim? Tanıyor muydu?

O kadar çok sır var ki, sanki beni canlı canlı yiyorlar ve derimin altında sürünüyorlar. Çok fazla sır ve çok fazla yalan.

Kampüse giderken o kadar çok düşünüyorum ki, şoför kapıyı açtığında geldiğimizi haber vermek için boğazını temizlemek zorunda kalıyor.

Dışarı çıktım ve ona başımı salladım. "Teşekkürler. Bir dakika içinde eve getirmem gereken bazı eşyalarım olacak."

"Çok iyi, bayan."

Sanırım para insanların size saygı duymasını sağlıyor... ya da en azından sizden korkmalarını.

Buna da alışmak lazım.

İçimi çekiyorum ve yurt binasının merdivenlerini koşarak çıkıyorum, sonra da kartımı okutup içeri giriyorum. Yürürken vücudum gergin. Koridorda odama doğru yürürken sinirlerim adrenalinle geriliyor - artık eski odam sanırım. Kapının kilidini açıyorum ve Jackie'nin ana odanın ortasındaki masada oturduğunu görünce duruyorum.

İkimiz de donup kalıyoruz; o kaşığını ağzına götürüyor, ben de anahtarlarımı parmaklarımdan sarkıtıyorum.

Her zamanki gibi önce o toparlanıyor. "Sen ne sikim
ne istiyorsun?"

Olamaz, bana tamamen ihanet ettikten sonra benimle bu şekilde konuşamaz. "Sorun ne Jackie? Şeker baban senden bıktı mı, artık ona sunacak bir şeyin kalmadı mı?"

Yüzü kızgın bir ifadeye bürünüyor ve kaşığını kasesine daldırarak sütü bir yay çizerek etrafa saçıyor.

Başımı iki yana sallayıp odama dönüyorum, en son geldiğimde kapıyı kilitlediğime şükrediyorum. İçerideki her şey bıraktığım gibi duruyor.

Birkaç bez çanta bulup kitaplarla ve yanıma almak istediğim birkaç şeyle doldurmak bir dakikamı alıyor. Dizüstü bilgisayarım kitaplarla birlikte ezilmek için çok eski, bu yüzden onu taşımam gerekecek. "Ne yani, şeker babanın sana yeni bir bilgisayar alacak parası mı yok? şeyler?" Jackie kapıdan alay ediyor.

"Sebastian benim şeker babam değil. O benim kardeşim," diyorum dalgınca, toparlanırken, öfkemin beni yönlendirmesine izin vermeyi reddederek.

"Ne?" Sesi kendi gibi çıkıyor ve göğsüme bir sancı daha saplanıyor. Tanrım, onu da annemi özlediğim kadar özlüyorum.

Başımı eğiyorum ve ağlamamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Beni ağlarken görmesine izin veremem.

İstediğim her şeyi aldıktan sonra yüzümü ona dönüyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı, yoksa orada

sadece

Toplanmamı izler misin?"

"Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok. Her şeyi mahvettin!"

"Ben mi? Bunu nasıl yaptım? Sırları satan ben değilim. ve para için amımı."

Nefes nefese kaldı ve bana doğru yürüdü. "Oh, öyle değil mi. Aylardır Drew'la yaptığın şeyin bu olduğuna eminim. Onun A'ları için amını satıyorsun. Okul gerçeği öğrenirse ne düşünür?"

Onunla bu oyunu oynamayacağım. Ona yaklaştığı anda, haftalardır içimde biriktirdiğim tüm öfkeyi, kalp kırıklığını ve acıyı bir yumruk şeklinde yüzüne fırlatıyorum.

Tatmin edici bir çıtırtıyla çarpışıyor, ardından parmak eklemlerime ve koluma yıldırım gibi bir acı saplanıyor. Yine de buna değdi.

İki büklüm oluyor, parmaklarından kan fışkırıyor. "Ne oluyor lan?" diye bağırıyor.

Çantalarımla birlikte onun etrafından dolaşıp masanın üzerine koyuyorum. Sonra anahtarlığımdan anahtarımı çıkarıp iki anahtarı ve anahtar kartını masanın yanındaki yere bırakıyorum. Buraya bir daha dönmeyeceğim, bundan eminim.

"Okula ne istersen söyleyebilirsin. Bakalım kime inanacaklar... sana mı... yoksa Sebastian Arturo'ya mı?"

Kapı arkamdan çarpıyor ve ağır çantaları taşırken ellerim acıyor, ama bu yüzleşmeden sonra kendimi yirmi kilo hafiflemiş hissediyorum. Hayatımdan temelli çıktı ve o kapıyı bir daha açmama gerek yok.

Belki de sonunda Drew'la olan ilişkimi bitirmek için onunla da yüzleşmem gerekiyordur? Kendimi bunun için yeterince güçlü hissetmiyorum ama Jackie ile yüzleşecek kadar da güçlü hissetmiyordum.

Ama belki de Drew'la birlikte, sadece birimiz incinmiş olarak çıkacağız. Sadece bunun ben olmadığımdan emin olmalıyım.

5

DREW

Bu nasıl oldu? Doktorunun dosyalarına ne koyduğunu söylemeleri için rüşvet verebileceğim birkaç hemşireye göre daha iyi olduğunu sanıyordum. Ama kahretsin.

Babam dikte ettirdiği için bu bilginin baştan lekeli olacağını düşünmüştüm. Onu her zaman bir koz olarak kullandı ve onun üzerinde kontrolü varken, benim üzerimde de kontrolü var ve bundan nefret ediyorum.

Onu hastane yatağında uyurken izliyorum. Gözlerden uzak bir köşede özel bir odadayız ve kapıdan her biri geçtiğinde irkiliyorum. Babamın ortaya çıkmasını, taleplerde bulunmasını ve güvende olmadan önce onu eve götürmeye çalışmasını bekliyorum.

Kalbinin monitördeki sabit atışı bana güven veriyor ve Bel'in hastanede annesiyle geçirdiği onca zaman boyunca böyle hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Her zaman olduğu gibi, şu anki önceliğim annem olsa bile, o düşüncelerimden uzak değil. Bir an onu düşünüyorum, onu düşündüğümde her zaman olduğu gibi suçluluk duygusu kafamın içinde fırtınalar koparıyor. Sonra hepsini bir kenara itiyorum ve annemin hastane yatağına doğru eğilerek uyanmasını diliyorum.

Bu, yıllardır onunla arka arkaya geçirdiğim en uzun zaman. Annemin hastalığı arttıkça babam beni lisenin sonlarına doğru dışarı itmeye başladı ve ben de aniden "zorunluluklarla" daha da meşgul olmaya başladım.

Ne kadar süre orada oturup onu izlediğimi bilmiyorum. Hemşire vardiyasının değişmesine ve onu hastaneye getiren doktorun dönmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Oh," diye başladı beni sandalyede görünce. Sanki beni gördüğüne şaşırmış gibi. "Burada olmana sevindim. Bir kez daha babana ulaşmaya çalıştım ama ona ulaşamadım. İlk test sonuçlarından bazılarını aldık. Size göstermemi ister misiniz, yoksa babanıza ulaşana kadar beklememi mi tercih edersiniz?"

Başımı salladım. "Hayır, lütfen, elinizde ne varsa bilmek istiyorum."

Başını sallayıp anneme dönüyor, çizelgelerini alıyor ve birkaç kontrol yapıyor. Yatağının etrafında dönmeyi, göğsünü kontrol etmeyi ve çizelgesini işaretlemeyi bitirdikten sonra kalemi göğüs cebine sokuyor ve tekrar bana bakıyor. "Şimdi, bilmeniz gereken en önemli şey onun sorun yaşadığı. Evet, bilinci kapalı ama henüz son değil."

Bir nefes veriyorum ve ellerime bakıyorum, maskeme geri dönüp gözleriyle buluşmadan önce kendime bir an veriyorum. "Peki şimdi ne olacak? Bunu düzeltmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Beni inceliyor ve genelde insanların içini görebildiğim halde gözlerinde okuyamadığım bir şey var. "Annen ne zamandır zorluk çekiyor?"

Homurdanıyorum. Zorluk. "On ya da on bir yaşımdan beri hastaneye girip çıkıyor. Kendimi bildim bileli bir şeyle ya da başka bir şeyle savaşıyor. Üniversiteye gittiğimden beri daha da kötüleşmiş gibi görünüyor ama elimden geldiğince onun yanında olmaya çalışıyorum."

Doktor oturmak için odanın diğer tarafındaki tabureyi kapıyor ve bana doğru kayarak birkaç adım ötede duruyor. "Drew, sana daha kişisel bir şey sorabilir miyim?"

"Ne gibi? Ne bilmek istediğinize bağlı." Eğer annem içinse, saklayacağım pek bir şey yok.

Kaşlarını çatıyor, ağzının etrafındaki ve alnındaki çizgiler daha da belirginleşiyor. Bir sorun var ve bana nasıl söyleyeceğinden emin değil. Göğsümden karnıma bir ağırlık çöküyor ve göldeki bir kaya gibi aşağı, aşağı, aşağı sürükleniyor. Kahretsin. Az önce ölmediğini söyledi, o zaman... bu tereddüt niye?

"Doktor, sorun her neyse, söyleyin gitsin. Bu dans daha da kötüleştiriyor." İçimden bir şeyi, yani onu yumruklamak geliyor ama bunu kendime saklıyorum.

Arkasına yaslanıp omuzlarını dikleştiriyor. "Ailenizden biri evlatlık olup olmadığınızı hiç tartıştı mı?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ağzım açık kalıyor.

Aceleyle devam ediyor. "Normalde tartışmaya yetkili olduğum bir konu değil ama tutarsızlıkları bulduğumuz yer annenizin değil sizin kan tahlilinizdi. Yani yasal olarak bunu bilmeye hakkınız var."

Gözlerimi tekrar kırpıştırıyorum, kafamın içinde tekerlekler fazla çalışmış bir araba gibi gıcırdıyor. "Ne?" Kekeliyorum.

Monitörlerden bile duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunuyor. "Uyumluluk aramak için kan tahlillerini annenin ve hatta babanınkilerle karşılaştırdık. Nakil."

"Ve?" Tek heceli kelimelere indirgendiğimden beri söylüyorum.

"İkisiyle de eşleşmedin. İkisi de senin biyolojik ebeveynin değil."

Odadaki tüm hava çekilirken etrafımdaki oda sessizliğe bürünüyor. Sözde babamın yaptığı tüm tacizler, sözlü sataşmalar, kayıtsızlık, hepsi başından beri bildiği için miydi?

Eğer onlar benim ailem değilse, kim?

Bana anlattıklarını aklım almıyor. Her şey yan yatmış gibi görünüyor. Hiçbir şey aynı hizada değil. Kendimi yönlendirebileceğim bir eksen yok.

Ben ayağa kalkıyorum, doktor da ayağa kalkıyor ve gözlerini bana kilitliyor. Her an ileri atılmaya hazırmış gibi vücudunu geriyor.

Bir elimi sandalyenin arkasına koyuyorum ve sırtımı adama dönüyorum. Kahretsin. Kendine gel. Senin yıkıldığını görmesine gerek yok. Bunu kimse göremez. Ne olursa olsun kendimi toparlamalıyım.

Arkamı dönmeden, ondan uzaklaşmak için kapıya doğru ilerliyorum. Gerçeklerden de. "Geri geleceğim, Doktor. Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Bir şey söylüyor ama kapıdan çıkıp koridorda koştururken yakalayamıyorum, dikkatleri üzerime çekecek bir şey söylemeden ya da yapmadan önce çıkışa doğru koşuyorum.

Görmelerine izin verme. Bu, babamın yumruğunun ağırlığı altında bana öğrettiği bir dersti ve şu ana kadar bu ders için hayatımda hiç minnettar olmadım.

Hastanenin sürgülü cam kapılarından dışarı çıkıyorum ve soğuk öğle havasından derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha, ciğerlerimdeki serinliği kafamı boşaltmak için kullanıyorum. Cevaplardan çok daha fazla sorum var ama en azından tekrar nefes alabiliyorum.

Ta ki o eski tanıdık duygu yükselip beni bir kez daha boğana kadar. Hiçbir şeyi tam olarak kavrayamadığım, hiçbir şeyin, hiçbir şeyin benim kontrolümde olmadığı hissi.

Bu lanet duygudan nefret ediyorum.

Telefonumu açıp yolculuk uygulamasını açıyorum. Şehir merkezinde olduğum için bir arabanın yanaşması sadece birkaç dakika sürüyor ve şu anda görmem gereken tek bir kişi var. Sadece bir kişi bu duyguyu yok edebilir.

Bel. Benim küçük duvar çiçeğim.

Zaten moralim bozukken suratıma bir yumruk daha yemiş gibi oldum. Akraba olamayız. Eğer o onun babasıysa ama benim değilse, o benim kız kardeşim değil.

Bu bilgi beni ondan uzak tutacak gibi değil, ama içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor ve aniden onu görme dürtüsü daha da güçleniyor, beni ona ulaşmaya iten itici bir güç oluyor.

Arturo malikânesine varmak biraz zaman alıyor ve kapıya koşup dahili telefona basıp bekliyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor bir erkek sesi, ama Sebastian değil.

"Maybel'i görmeye geldim."

Bir duraklama oldu, sonra. "Bayan Arturo müsait değil, özellikle de sizin için, asla." Bu seferki kesinlikle Seb. Sesindeki zehir, teneke interkom hattından bile bana ulaşıyor.

"Bırak gireyim, Seb. Sadece onunla konuşmak istiyorum," diye homurdandım ve dahili telefon kutusunu kavrayıp yerinden oynatmamak için yumruklarımı sıktım.

"Git buradan, Drew. Ona yaklaşmayacaksın. Bunu daha önce de söyledim ve söylemeye devam edeceğim. Seni uzaklaştırması için güvenliği göndermeden önce git buradan."

Siktir et onu. Beni çiçeğimden alıkoyamayacak. Dönüyorum ve bir güvenlik görevlisi diğer taraftaki kapıdan aşağı inerken çit çizgisine bakıyorum.

Güvenlik üniforması içinde şık ve gösterişli görünüyor, yani ailesiyle seyahat etmiyor. Çok iyi.

İyi çocuk gülümsememi takınıyorum ve ona el sallıyorum. "Hey, dostum," diye sesleniyorum.

Omuzları gevşiyor ve kapıya doğru bir adım atıyor, silahsız gülümsemem her zamanki işini yapıyor. "Gitmeniz gerekiyor, efendim."

Tekrar gülümsüyorum ve ulaşma mesafesine gelene kadar kapıya doğru salınıyorum. Elimi ferforje demirden geçirip gömleğinin önünü tutuyorum ve onu sersemletecek kadar sert bir şekilde kapıya çarpıyorum.

"Bak," diye hırlıyorum, ses tonumda konuştuğum tek bir kelimeyi bile yanlış anlamamasını sağlayacak kadar tehdit var. "Seninle ya da patronunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bel'in nerede olduğunu bilmek istiyorum, hepsi bu. Kibarca soruyorum ama birkaç dakika sonra burada olmayacağım ve ondan sonra başına geleceklerden sorumlu tutulamam. Peki ne olacak? Bana bilmek istediğim şeyi söyleyecek misin yoksa

kafanı bu lanet parmaklıkların arasından geçirebilir miyim?" Onu demire doğru çekerken sıkıca kavrıyorum ve yanaklarını parmaklıklara bastıracak kadar basınç uyguluyorum.

Çırpınıyor ama formda değil ve ona karşı elimdeki koz işe yaramıyor.

"Gerçekten bu şekilde olmak zorunda değil." Başımı eğiyorum ve gözlerimi kısarak başka bir seçeneği değerlendiriyorum. "Tabii o içeride değilse, bu durumda ben içeri gireceğim ve sen de baygın olacaksın."

Telsizi çalıyor ve birinin durumunu sorduğunu duyabiliyorum. Gözleri panikle doluyor ve telsizi almak için çabalıyor ama ben elini yakalayıp bileğini geri büküyorum. Kıracak kadar sert değil ama bir noktayı kanıtlayacak kadar sert.

"Kız..." Soruyorum.

Nefes nefese kaldı ve tuttuğum yere yığıldı. Yakaladım onu. Kızı elde eden kötü adam gibi gülümsüyorum. "Kampüste. Bugün okula geri döndü."

"Gördün mü, düşündüğün kadar zor değilmiş..." Onu hafifçe iterek bırakıyorum ve ellerimi kaldırarak bir adım geri çekiliyorum. O daha kendini toparlayamadan dönüp sokağın aşağısına doğru koşmaya başlıyorum ve araç paylaşım uygulamasına yeni bir adres giriyorum. Ona ulaşmadan önce beni yakalayamayacakları kesin. Bisikletimi kullanmadığım için kendi kıçıma tekmeyi basıyorum. Araba bulmak için yarışmak saçmalık. Neyse ki yakınlarda biri var ve birkaç dakika sonra bir Kia Sportage'ın arkasına atlıyorum.

Sürücü koltuğunun arkasındaki adam havadan sudan konuşmaya çalışıyor ama ben o işlerle ilgilenmiyorum. Kütüphaneye gidip Bel'i bulmalıyım. Aksi takdirde tüm bunlar boşa gitmiş olacak. Kampüse dönmek yıllar alıyormuş gibi geliyor. Yeterince yaklaştığımızda, sadece vücut ısımla ateş yakabilecek kadar sıcak oluyorum.

Araba futbol sahasının kenarına geldiğinde adama "Şuraya çek," diye emrediyorum. Eğer burada inersem, kütüphaneye doğru düz bir atış yapabileceğim.

Bocalar ama arabayı yavaşlatır. "Seni bırakmamı istediğin yer burası değil." Nefes veriyorum ve başımı sallıyorum.

"Lanet olası dur!" diye homurdanıyorum ve araba hemen duruveriyor. Biraz dengesiz olduğumun farkındayım, ama son bir aydır benden saklanmaya çalışan küçük sarışın kitap kurdunu arzuluyorum. Onun için çok kötü, artık saklanmak yok.

Ona olan arzum yoğunlaşıyor ve bir ihtiyaç sarmalı ona yaklaştıkça daha da sıkılaşıyor. Bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorluyorum ve kütüphane kapısına doğru koşmaya başlıyorum. Çift kapıyı iterek geçiyorum, neredeyse bir grup kıza çarpıyordum. Kızgın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama umurumda değil. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve o tanıdık dağınık topuzunu bulmak için geniş alanı tarıyorum.

Onun burada olduğuna dair bir kanıt olmadan geçen her saniye tansiyonumu yükseltiyor. Gittikçe yükseliyor. Ya gardiyan yalan söylediyse? Sanırım onu bir kez daha ziyaret etmem gerekecek. Ona seslenmek istiyorum ama bir süredir konuşmuyoruz ve onu korkutup kaçırmak istemiyorum. Konu Bel'e geldiğinde en başa döndüğümü kendime hatırlatıyorum. Onun güvenini kazanmak için harcadığım onca emek artık rüzgarda savrulan tozdan başka bir şey değil. Eğer beni dinlemesini sağlayacaksam, buna farklı bir şekilde yaklaşmam gerekecek.

En sevdiği masa takımına doğru yürürken karnımda sabırsızlık çiçekleri açıyor. Sandalyeden sarkan bir çanta ve masanın üzerine yığılmış birkaç aşk kitabı fark ediyorum ama görünürde Bel yok. Kahretsin.

Nerede o?

Ayaklarımın üzerinde dönüp etrafı tarıyorum, bakışlarımı odadaki herkesin üzerinde gezdiriyorum, daha iyi görebilmek ve bir yere saklanmadığından emin olmak için masanın arkasından yığınlara doğru kayıyorum. Pencerenin yanında durduğunu fark ettiğimde kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Güneş ışığının çizgileri onu bir hale takmış gibi gösteriyor. Yemin ederim, yarım saniyeliğine nefesim kesildi. Delici yeşil gözler. Sarı saç telleri tam da beklendiği gibi dağınık bir topuz halinde başının tepesinde gelişigüzel duruyor. Dilim ağzımdan dışarı fırlıyor ve gerçek bir avcı gibi dudaklarımı yalıyorum.

Sakin ol. Onu korkutmayın.

Onu merakla izliyorum, bunu o kadar özlüyorum ki anlatacak kelime bulamıyorum. Sebastian haklıydı. Küçük şebboy büyüdü ve bir kır çiçeğine dönüştü. Daha önce bayıldığı büyük boy sweatshirtler gitmiş. Tasarımcı kotu ve göğüslerini harika gösteren dar beyaz bir üst giyiyor ve önümdeki görüntü karşısında ağzım sulanıyor.

Lanet olsun, neden ona sahip olduğumda daha iyi kıyafetler giydirmedim?

Ciğerlerime hırıltılı bir nefes çekiyorum. Endişeli ya da gergin olmak bana göre değil ama Bel farklı. Her zaman öyleydi. Bunu yine berbat etmekten, onu istediğim şeyi yapmaya zorlamak zorunda kalmaktan çok korkuyorum ve ikimiz de istediğimin bu olmadığını biliyoruz. Onun teslimiyetine, tatlı, kırılgan güvenine ihtiyacım var. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Hiçbir şey olmayacak.

"Bel." Onun adını fısıldıyorum.

Gözleri elindeki kitaptan bana doğru kayıyor, sanki aramızda birkaç metre mesafe olmasına rağmen beni duymuş gibi. Henüz beni gerçekten görmemişti ve ben tereddütlü bir adım attım.

"Bel." Adını bu kez biraz daha yüksek sesle söylüyorum. "Bazı şeyleri konuşmamızın zamanı geldi."

Bu onun kafasında bir ampulün yanmasına neden oldu. Gözlerinin şokla ya da belki de korkuyla dolmasını izliyorum. Birbirlerini bu kadar yakından yansıttıklarında hangisi olduğundan emin olamıyorum. Ayağı geriye doğru kaydığında ikincisini seçiyorum. Hay sikeyim. Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum ve bu inanılmaz derecede aptalca.

"Yapma," diye hırlıyorum, taktığım soğuk maskenin altında hayvani canavar zar zor kontrol altına alınıyor. Eğer beni baştan çıkarmak istiyorsa, bunu kovalamacanın verdiği heyecan kadar hiçbir şey yapamaz.

O güzel zümrüt gözleri kütüphanede geziniyor, bir çıkış, benden kaçmanın bir yolunu arıyor, ama anlamadığı şey benden asla kaçamayacağı.

Ne kadar ağlarsa ağlasın, yalvarsa yalvarsın, Bel benden asla kurtulamayacak.

Yaklaşıyorum ve tıpkı tehlikeyi sezen ceylan gibi o da hareketi fark ediyor, bakışları benimle yığınlar arasında gidip geliyor.

Yap hadi. Koş, Flower. Koşabildiğin kadar hızlı koş.

Vücudumdaki her damla kan güneye yöneliyor, kalınlaşmış sikime öfkeyle pompalanıyor. Onun peşinden koşmak ve ona boyun eğdirmek için duyduğum ilkel arzuyu kontrol etmeye çalışıyorum ama kendime bunun seksten çok daha fazlası olduğunu hatırlatıyorum. İlkel içgüdülerimi dizginlemem gerekiyor, en azından şimdilik, ama bunca zaman sonra onu tekrar görmek beklediğimden daha zor.

Ona boyun eğmesini, vücudunun yumuşaklığını arzuluyorum, onu isteğime göre büküyorum, ona vermek istediğim her şeyi almaya zorluyorum. Evet, sıçıp batırdım ve bunu kabul edecek kadar erkeğim, ama ona gereğinden fazla zaman ve alan verdim. Artık kendimi kontrol edemiyorum. Onsuz olamam. Bu sefer benden kaçamayacak.

Ürkmüş bir hayvan gibi havalanır ve yığınların olduğu yöne doğru koşmaya başlar.

Tam da beklediğim gibi. Sandalyeler, raflar ve masalardan oluşan sıranın arasından sıyrılıp ona doğru yönelerek peşinden gidiyorum. Kitap raflarının arasından sağa doğru ilerliyor ve ben de bir tazı gibi onu yakından takip ediyorum. Kendini köşeye sıkıştırıyor.

"Bel, bunu yapma. Seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin ve yapmak isteyeceğin son şey

Özellikle de sensiz bu kadar uzun süre geçirmişken. Bana yapmak istemediğim bir şeyi yaptırma."

Sessizlikle karşılandım.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor.

Hay sikeyim. Flower kovalamak istiyor.

Kovalanacak.

Ne olursa olsun, benden kaçamayacak. Bu sefer kaçamayacak.

6

BEL

No. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Şu anda bunu yapamam. Kahretsin. Panik fokurduyor ve içimden kaynayan bir su gibi çıkıyor. Şu anda bunu yapamam. İlk önce Jackie ve şimdi de Drew burada.

Tanrı'yı kızdıracak ne yaptığımdan emin değilim ama üzerime yığdığı bok yığınları her an durabilir. Adrenalinim yükseliyor, kalp atışlarımın gürültülü sesi kulaklarımı dolduruyor ve bir elimi ağzıma bastırarak kendimi sessiz kalmaya zorluyorum. Kitap raflarına yakın duruyorum, gölgelerde saklanıyorum ve kütüphanede bu kadar geride çok var.

"Bel," diye sesleniyor Drew usulca bana.

Neyse ki, ses ana kütüphane odasına taşınacak kadar yüksek değil. Yavaşça nefes alıyorum, kendime onun bana zarar veremeyeceğini hatırlatıyorum. Artık veremez. Bir daha asla.

Eğer sana zarar veremiyorsa, neden kaçıyorsun?

Bu düşünceyi görmezden gelerek yavaşça yürüyorum ve etrafım eski raflar, yılların tozu ve bakımsızlığından başka bir şeyle çevrilmeyene kadar yığınların derinliklerine doğru ilerliyorum.

Kitapların yok oluşunu ve insanların onlara ne kadar az değer verdiğini görmek üzücü. İnternet sayesinde kimse geri gelmiyor.

ve okul onların çürümesine izin verdi. Bir adım sonrasını düşünmek için elimden geleni yapıyorum ama Drew'dan saklanmak mümkün değil. O en temel içgüdüsüyle bir avcı. Yapmayı umabileceğim tek şey, o beni aramaktan yorulana kadar mümkün olduğunca uzun süre saklanmak.

Ki bu asla olmayacak.

İleride, saklanabileceğim kadar küçük bir köşe fark ettim. Bingo. Çabucak arkasına geçip sırtımı rafa vererek çömeliyorum. Burada kendimi biraz daha güvende hissediyorum. Pozisyonumu aldıktan sonra, kendimi milyonlarca parçaya ayrılmaktan korumak için kollarımı ortama sarıyorum.

Neden bugün buraya gelmek zorundaydı? Biri ona burada olacağımı mı söyledi? Jackie onu aradı mı?

Dişlerimi sıkıyorum, içimde kızgın bir öfke dolaşıyor. Eğer yaptıysa, ben... Ben... Ne yapacağımı bilmiyorum ama kesinlikle peşini bırakmayacağım. Kırılma noktasını geçtim. Kullanılmaktan, oyalanmaktan ve değersiz bir çöp gibi atılmaktan bıktım. Bir daha asla birinin oyuncağı olmayacağım, özellikle de onun.

Benden istediği her şeyi zorla almak zorunda kalacak, ki Drew'un bunu yapmaktan nefret edeceğini biliyorum. O almaktan zevk almaz. O teslimiyetten, benim kontrolü tamamen bırakıp ona teslim olmamdan zevk alır.

Kulaklarım halıdaki çizme sesini yakalıyor ve kaslarım gerilerek onun umarım bir bakış bile atmadan geçip gitmesini bekliyorum.

"Bel," diye tekrar sesleniyor, sesi karanlık bir okşayış. Etrafımı sarıyor, kararlılığımı sıkıca kavrıyor, ondan neden bu kadar nefret ettiğimi hatırlamamı zorlaştırıyor. Sert ve kesici ya da yumuşak ve şehvetli, fark etmez... Ben her zaman bir şekilde onun gönüllü kurbanıyım.

Sesi içimdeki arzunun korlarını ateşliyor.

Bu kaçma ve saklanma oyunu o kadar tanıdık ki canımı acıtıyor. Göğsümde bir sızı oluşuyor, ağrı dışarıya doğru yayılıyor. O kadar boğucu ki zorlukla nefes alabiliyorum.

Tanrım, onu özledim.

Sertçe yutkunuyorum ve söylediği her şeyin anısı içime doluyor. Hayır. Onu özleyemem. O bir pislik, olabileceğini düşündüğümden bile daha kötü. Beni kaç kez uyardığını, iyi bir adam olmadığını söylediğini hatırlayamıyorum. Ona inanmalıydım. Kırmızı bayraklara bakıp kaçmalıydım.

Aptalca. Çok aptalca. Onun yerine, beni kullanmasına ve istismar etmesine izin verdim. Sadece doyduğunda bir kenara atılmak için. Siktir et onu. O seçimini yaptı ve yanlışı seçti. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak çünkü Drew Marshall bir yana, kimse için ikinci en iyi olmayı reddediyorum.

Burada ne kadar uzun süre oturursam, onunla yüzleşmek beni o kadar tüketiyor. Fiziksel olarak yapamayacağımı bilsem bile, beni incittiği gibi onu da incitmek için duyduğum bu dayanılmaz arzu içimi dolduruyor.

Buna bir son vermeliyim.

Ona dalga geçmediğimi hatırlatmak için. Bir sonraki hamlemi düşünemeden, bir çift güçlü kol ortama dolanıyor. Korku ya da öfkeyle bir an donup kalıyorum, emin değilim ama beni ayağa kaldırırken pazularımı sıkıca kavraması beni gerçeğe geri döndürüyor.

Vahşi bir hayvan gibi, onun tutuşuna karşı çırpınıyorum, savaşmadan yenilmeyi reddediyorum. Havayı pençeliyorum, derisini zar zor ıskalıyorum. Pislik herif. Tekrar hamle yapıyorum ama sadece tişörtünün yumuşak pamuklu malzemesini yakalıyorum. Şimşek hızındaki refleksleriyle beni avucunun içinde döndürüyor ve güzel, kötücül bir canavarla yüz yüze getiriyor.

"Merhaba, Wallflower." Sesi duman gibi etrafımı sarıyor, kaçma umudumu söndürüyor. Delici bakışları içimde bir ürperti yaratıyor.

Ses tonu merhaba diyor ama boğazında düğümlenen derin tını bambaşka bir şey söylüyor. Karanlık, uğursuz ve kızgın lav gibi erimiş bir şey.

Sana ne yaptığını hatırla.

Tuzağa yakalanmış bir fare. Şu anda ben buyum ve tekrar kazanmasına izin veremem.

Yapamıyorum. Beni bırakmasını söylemek için ağzımı açıyorum ama bir sızlanmadan fazlası çıkmıyor ağzımdan. Sen benim için bir hiçsin, Bel. Bu anı kırılgan zihnimi parçalıyor ve beni yönlendirmesine izin veriyorum. Demir pençesinden kurtulmaya çalışarak onu tırmalıyorum.

"Birini selamlamanın yolu gerçekten bu mu?" diye alay ediyor.

O kesinlikle psikopat, ama bunu zaten biliyorum, değil mi?

Tanıdığımız herkesin önünde kalbimi beyzbol sopasıyla parçalamamış gibi bana dokunabileceğini, alay edebileceğini ya da benimle konuşabileceğini nasıl düşünür?

Dudaklarımı hırıldatıyorum ve dişlerimi gösteriyorum. "Bırak beni!" Sesim çatlayarak emrediyorum.

Öne doğru eğilerek alnını alnıma bastırıyor ve dokunuşu tenimi yakarken ciğerlerime hırıltılı bir nefes çekiyorum. Nefes alamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Ürkütücü bir sis gibi, Drew her yerde. Kokusu etrafımı sarıyor, beni karanlığında boğuyor.

Nane ve tik ağacı.

"Yoksa ne olur? Ne yapacaksın, Çiçek?" Gözleri parlıyor, bana meydan okuyor.

Dövüş. Dövüşeceğim.

Ona son bir kez daha pençe atıyorum, mümkün olduğunca çok çaba sarf ediyorum ve bu sefer derisine temas ediyorum. Tırnaklarımı etine batırıp boğazına doğru sürüklüyorum. Tatmin kalbimdeki tüm boşlukları dolduruyor ama bu uzun sürmüyor.

Tırnaklarımın altındaki deri yarılınca korku yerini dehşete bırakıyor. Boynundaki derin çiziklerden kan sızıyor.

Kalbim boğazımda donup kalıyorum. Ona bakmamalıydım ama baktım.

Yüz hatları sıkışmış ve öfke ya da acı ifadesi olmasını beklediğim yerde, yeşil gözlerinde şok ve hayranlık gibi bir şey buluyorum.

Sadece o şiddeti sevimli bulur.

Yalan söylemeyeceğim. Biraz şaşırdım ama bu da benden uzak durması için bir başka neden. Onun varlığında dönüştüğüm bu kişiden nefret ediyorum. Önce geri gelmeyi ve bir adım geri atmayı başarıyorum ama hemen arkamdaki devasa kitaplık ve önümdeki Drew ile gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ediyorum.

"Oh... Bel." Başını sallıyor ve parmak uçlarını boğazının yan tarafına bastırıyor.

Elini geri çektiğinde, gözlerim bulaşmış kana takılıyor ve onunkine dikiliyor. Bana yıkıcı bir gülümseme veriyor. Şimdiye kadar dizlerimin bağı çözülmediyse bile, şimdi çözülürdüm.

"Bunu özledim, ama en çok seni özledim. Kavganın bana ne yaptığını unutalı o kadar uzun zaman mı oldu? Sikimi ne kadar sertleştirdiğini?" diye homurdanıyor ve sesi içimde bir vibratörün alçak vızıltısı gibi titreşiyor. "Bir centilmen olmak için elimden geleni yapıyorum, Bel. İyileşmen için sana alan ve zaman tanımak için çok uğraşıyorum çünkü her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama sabrım ancak bu kadarına dayanabilir. Sen bana aitsin ve hiçbir kavga ya da zaman bunu değiştiremeyecek."

"İşte burada yanılıyorsun! Her şey değişti." Tıslıyorum ve ellerimi göğsüne doğru kaldırarak onu sertçe itiyorum.

Hiçbir şey yapmıyor. Hareket etmiyor, bir santim bile. Sanki kayadan yapılmış gibi.

Bunu bildiği için sırıtıyor ve aramızdaki bir nefeslik mesafeyi kapatıyor. Eski ahşap kitap rafları sırtıma batıyor.

Kapana kısıldım.

Gözlerinin içine bakmak için başımı arkaya yatırıyorum. Bakışları tenimde bir yol açıyor, her bir çili, kılı ve izi sanki ilk kez görüyormuş gibi inceliyor. Aynı bakışlar boynumdan aşağıya doğru inerek beni içten içe yakıyor.

"Kahretsin, Flower. Seni görmenin ne kadar güzel bir his olduğunu kelimelerle ifade edemem. Lanet tenini ellerimin altında hissetmek. Bütün bu ay bitmek bilmeyen bir kâbus gibiydi."

Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimdeki tanıdık yaş sızıntısı bakışlarını tutmamı zorlaştırıyor. "Bir kabus...?"

"Evet, bir kabus."

Gözlerimden süzülmek üzere olan yaşları geri kırpıyorum. Tabii ki bunu kendisiyle ilgili yapacaktı. Ne kadar acı çektiğini ve ona ne kadar kötü davrandığımı. Son bir ay içinde yaşadıklarımla bir nebze olsun empati kurabileceğini düşünmem ne kadar aptalcaydı. O bunun için fazla bencil. Kendi istek ve ihtiyaçlarıyla fazlasıyla meşgul.

"Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Sanırım hayatında bir kez olsun kendinden önce başkasını düşüneceğini sanmıştım. Belki yaptıkların, eylemlerinin ve sözlerinin beni ne kadar derinden yaraladığı konusunda kendini kötü hissedersin diye düşünmüştüm ama bu seni daha büyük bir kurban haline getirdi. İncinen kişinin sen olduğunu düşünmene neden oldu."

Bana yaşattığı acının hatırası iliklerime kadar işledi.

Boğucu ve zonklayıcı. Kalbim bir mengenenin içinde, içindeki hayat sıkılarak çıkarılıyor.

"Yine de sorun değil. Dersimi aldım. Artık gerçek seni görüyorum. Başından beri bana göstermeye çalıştığın şeyi ve sende iyi şeyler gören bir yanım olduğuna inanamıyorum." Onun kalbini de benimkini söktüğü gibi sökmek istiyorum ama bu asla olmayacak çünkü onun sökecek bir kalbi olduğundan bile emin değilim. "Bu ayın kabus gibi geçmesine sevindim, umarım hayatının geri kalanı da öyle geçer çünkü mutluluğu hak etmiyorsun." Parmağımı sert göğsüne saplıyorum. "Sen, Andrew Marshall, benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun ve umarım bunun farkına varmak içini kemiriyordur. Sen bir korkaksın. Şimdi bırak gideyim, belki Sebastian'a bundan bahsetmem."

Nefretime verdiği yanıt beklediğimin tam tersi.

Yüzü o kadar yakın olacak şekilde eğiliyor ki dudakları neredeyse benimkilere değiyor. Vücudunun alt kısmı şekilleniyor, içimde eriyor ve hayal gücüne tek bir santim bile bırakmıyor.

Her şeyi hissediyorum.

Kaslarının sert düzlemleri ve her bir girinti.

Hepsini.

Ama özellikle de karnıma saplanan sikinin uzun, sert boyu.

Anında, hain bedenim erimiş ateşe dönüştü.

"Benden nefret et ya da sev, Bel. Benim için fark etmez. Seni uyarmıştım. Sana iyi bir adam olmadığımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Şimdi de yalan söylemiyorum. O şeyleri söyledim ve seni korumak için yapmam gerekeni yaptım." Gözlerinde pişmanlık var ve bundan nefret ediyorum. Çok fazla acımaya benziyor ve istediğim son şey Drew Marshall'ın acıması.

"Bunu neden yaptığın umurumda değil."

"Bunu söylüyorsun ama ciddi değilsin. Her ne kadar kabul etmek istemesen de, bunu seni korumak için yaptığımı sen de benim kadar biliyorsun. Babam... Sana zarar vermesini istemedim. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını istedim. Onun satranç tahtasında bir piyon daha olacaktın, beni kontrol etmek için başka bir yol daha ve bunun sana olmasına izin veremezdim. Hikâyendeki kötü adam olmam gerekiyorsa olurum ama gitmene izin vermeyeceğim."

"Ben sana ait değilim. Ben kendime aidim. Şimdi bırak gideyim." "Hayır. Daha söyleyecek çok şeyim var."

"Bunu başkasına söyle, mesela nişanlına," diye alay ediyorum.

"Üzgün olduğunu biliyorum ama yardım etmeme izin ver. Bunu düzeltmeme izin ver." Yavaş iyileşen yaramdan sızan acıyı hissedebiliyorum. "Annen için üzgünüm. Yanında olamadığım için üzgünüm. Acını dindiremediğim için. Çok üzgünüm Bel."

"Dur!" İnliyorum. Sanki anıyı yeniden yaşıyormuşum, onun kaybını ilk kez yeniden tecrübe ediyormuşum gibi

geliyor. "Sadece lanet olası dur!"

Sözlerinden ve anlamlarından nefret ediyorum, ama bundan da öte, ona inanmak isteyen o küçük parçamdan nefret ediyorum. Bana sürtünüyor, sert uzunluğu titreşen çekirdeğimde titreşen arzu alevlerini körüklüyor.

Hayır. Yapamayız.

Bu yanlış. Hem ahlaki hem de etik olarak. Olanlardan sonra bile beni hâlâ istemesini bekleyebilirdim ama babasının itirafından sonra? Konuşmayı kafamda milyonlarca kez tekrar ettim.

Doğru ya da değil, bu olamaz. Biz olamayız.

Vücudumdaki her hücre nabız gibi atıyor, onu içeri almamı ve içimdeki korkunç sızıyı dindirmesine izin vermemi istiyor ama yapamıyorum. Sadece onu küçümsediğim için değil, aynı zamanda onun kardeşim olabileceğinin ortaya çıkması kadar korkutucu olabilecek bir şey yapmadığım için.

"Durmamı istediğin şey nedir?" diye alay ediyor, sanki ne yaptığından haberi yokmuş gibi davranıyor. Bunun gerçekten iyi olduğunu düşünemez, değil mi?

"Bu yanlış, Drew. Ve sadece senden nefret ettiğim için değil... çünkü..."

Boğazıma bir şey kaçıyor. Drew'un kardeşim olduğunu düşünmemeye çalıştım çünkü bu düşünce... iğrençti.

Öne doğru eğilip burnunun ucuyla yanağıma sokuluyor ve yüzümün yan tarafında bir iz bırakarak yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. Sanki kokumu özlemiş gibi beni ciğerlerine çekerken duyulabilir bir nefes alıyor. Bu öylesine sahiplenici bir hareket ki, bunu yapmaya hakkı yok.

"Çünkü neden? Çünkü ben senin kardeşin olabilirim?" "Evet," diye tıslıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

Başını kaldırıyor, gözleri çok iyi bildiğim bir arzuyla parlıyor. "Öncekinden farklı değil. Amını çoktan siktim ve seni döllerimle doldurdum. Gerçek zaten olanları değiştiremez. Neden şimdi bizi durdurmasına izin verelim?" Sorusunu kalçalarını iterek ve benimkileri hızlıca sarsıp kaldırarak noktalıyor.

Dengemi kaybedince kendimi sabitlemek için kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doluyorum. Lanet olsun ona. Pozisyonumu fark ettiğimde kıpırdanıyorum ve bu sürtünmeye neden oluyor, yaklaşmasına izin veriyor, uzunluğu göbeğime daha sert baskı yapıyor.

Benimkini incelerken dudaklarını yalıyor ve içime giriyor. Lanet olsun. Sürtünme çok lezzetli ve zevk omurgamda zonkluyor.

"Bu gerçekten bir şeyi değiştirir mi, Bel? Bu bilgi beni daha az istemeni sağlar mı? Çünkü sana karşı dürüst olacağım..." Kalçalarını esnetiyor, aletinin ucu klitorisime bastırıyor. Ayrılmış dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve o sırıtıyor. "Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ seni istiyorum. Hayır, hâlâ sana ihtiyacım var. Benim için hiçbir şey değişmedi. Bu beni ne kadar boktan yapıyor? Kız kardeşim olabileceğini bilmeme rağmen seni duvara yapıştırıp durmam için yalvarana kadar sikmeyi düşünmekten kendimi alamamam beni ne kadar sikik yapıyor? Daracık amından döllerimin damlamasını izlemeyi. Kahretsin, bu yanlış, ama haklı olmak istemiyorum, eğer bu senden vazgeçmem, bizden vazgeçmem anlamına gelmiyorsa."

Yutkunuyorum, sözlerine rağmen kalçalarım ona doğru kalkıyor. Hareket etmeye başlıyor, sanki doyamıyormuş gibi benimkine daha sert ve daha hızlı sürtünüyor. Ona tutunuyorum, nefeslerim onun acımasız dokunuşu altında pantolona dönüşüyor.

"Drew..." Çok fazla duygu ve düşünceyle saldırıya uğradım.

Zevk. Korku. Tiksinti.

Bu yanlış, ama aynı zamanda hayatımda hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

"Bana durmamı söyle, Bel. Bana aynı şekilde hissetmediğini, kemiklerinde aynı yakıcı arzuyu, aynı hayvani sahiplenme dürtüsünü hissetmediğini söyle ve ben de çekip gideyim. "

Konuşacak kelime bulamıyorum ve hayır demeyi bile beceremediğim için utanıyorum. Bunun yerine, ona daha sıkı sarılırken inliyorum, ruhumun tüm berbat parçalarını

bir arada tutmasına ihtiyacım var çünkü bir kez bittiğinde biliyorum

Benimle birlikte duvara çarpıp parçalanan bir vazodan başka bir şey olmayacağım.

Kalçalarının her dönüşünde içimdeki zevk artıyor, beni daha da yükseğe taşıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve her santim kaydırışında içimden geçmekle tehdit eden orgazmı engellemeye çalışıyorum.

"Drew... biz... durmalıyız..."

"Şşşt," diye yatıştırıyor, vücudu daha hızlı hareket ediyor. "Yanlış hissettirdiğini biliyorum ama değil. Sen benim için yaratılmışsın ve bunu senin de hissettiğini biliyorum. Ve sorun değil Flower, çünkü benim kötü adam olmakla bir sorunum yok. Ahlaki yetersizliğin için beni suçlamanla ilgili bir sorunum yok. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, onlara seni zorladığımı söyleyebilirsin. Kimse potansiyel kan kardeşinin sikini ne kadar istediğini bilmek zorunda değil."

Bu çok yanlış, çok kötü ve berbat bir şey ama bunu durduramıyorum, durdurmak da istemiyorum. Başımı sallıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum, dişlerim alt dudağıma batıyor. Bakırımsı kan tadı ağzımı dolduruyor.

"Benim için gel, Bel." Kelimeleri ısırarak söylüyor, ağzı benimkinden milimetrelerce uzakta. "Senin için çaresizim, çok çaresizim. Kız kardeşim olduğun bilgisi bile seni istememi engelleyemez. Bu beni tanıdığın en sapkın, en sikik pislik yapsa da umurumda değil. Sana ihtiyacım var. Seni istiyorum."

Ağzını boynumun kenarına kaydırıyor ve hassas etimi ısırıyor. Tenimin üzerinde dalgalanan eklektik akımla tüm vücudum sarsılıyor ve amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor, doldurulmak için can atıyor.

Neden bana hep bunu yapıyor? Beni en temel hayvani içgüdülerimden başka bir şeye indirgemiyor?

"Sen de beni özlediğini söyle," diye fısıldıyor, kulak mememi ısırıyor, sonra sertçe emiyor. "Söyle bana."

Başımı sallıyorum. Titriyorum. Bitiş çizgisine yaklaşıyorum. Gelmeye çok yakınım, tek düşünebildiğim bu.

Kalbimi o şekilde kırmışken nasıl hâlâ onun için, onunla birlikte tüm bunları hissedebiliyorum? Babasının itirafı üzerimizdeyken?

Bir hıçkırık boğazımı tırmalıyor, içimdeki zevk sarmalıyla savaşıyor.

"Hayır," diye fısıldadım. "Bunu istemiyorum."

Kelimelerin hiçbir anlamı yok, ona karşı sürtünmeye devam ettiğimde, kaçırdığım yüksekliğin peşinde koşarken değil, bana sadece onun verebileceği bir şey, itiraf etmesem bile.

"Sana inanırdım. Hatta sana gerçekten inansaydım belki merhamet eder ve dururdum. Ama yapamam, kızışmış bir kedi gibi beni tırmalarken, amını sikime sürtüyorken, suların kotuma sızıyorken olmaz. Kanıt tam orada, Flower, kotumun üzerinde."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, omuzlarını sıkıca kavrayıp tırnaklarımı geçiriyorum. Kaçınılmaz olanla savaşıyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum... ama aynı zamanda onu istiyorum. Onu hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

"Keşke şu anda senin dar amının içinde olsaydım. Böylece beni sıktığını, seni döllerimle doldurmam için sessizce yalvardığını hissedebilirdim. Günlerdir tek düşünebildiğim bu ama şimdilik bunu kabul ediyorum. Sana hiç sahip olamamaktan iyidir."

Onunla savaşmak için elimden geleni yapıyorum. Onunla savaşmak. Ama lanet olsun, kaçınılmaz olanla savaşamıyorum. Beni daha da yükseğe taşıyan zevkle savaşamam. Patlayan bir yıldız gibiyim. Titremeye başlıyorum ve o beni daha sıkı tutuyor, sanki kalbimin tüm kırılgan parçalarını göğsümün içinde tutmaya çalışıyormuş gibi.

Gözlerimin önünde bir ışık parlaması beliriyor ve tüm bedenim milyonlarca parçaya bölünerek savruluyorum. Her şey yeniden, onun için parçalanıyorum.

O gece beni yere serdiğinden beri bedenimin etrafına ördüğüm cam duvarlar paramparça oldu. Köprücük kemiğine karşı inlememi bastırırken, dişlerim gömleğine batarken, zevkin son dalgalanan dalgalarını sürerken hepsi

toz haline geldi.

Tek duyabildiğim karşılıklı nefes alış verişlerimiz, sonra kendi kalp atışlarım ve kulağımı boynuna dayamış olan onunki. Gerçekliğe geri döndüğümde, onun hâlâ kaskatı olduğunu, sikinin hâlâ bacağıma dayandığını fark ediyorum. Bu konuda hiçbir şey yapmak için harekete geçmiyor ve sadece bana sarılıyor.

Tüm bulanık duygular beni terk ediyor ve kendime geliyorum. Göğsünü itiyorum ve bir santim geri çekiliyor, çelik bakışları benimkilerle buluşuyor.

Şimdi ne yapacağım ben?

Az önce olanlardan sonra onu istemediğimi söylemek düpedüz yalan olur. Bunu inkar edemem. Parmakları sırtımı okşayarak aşağı doğru iniyor ve yavaşça, çok yavaşça, sanki beni öldürmeye çalışıyormuş gibi, beni serbest bırakıyor ve ayaklarım yere değene kadar onun sert, zayıf vücudunun ön kısmının her santiminden aşağı doğru kayıyorum.

Dizlerim ağırlığımın altında titriyor ama Drew geriye doğru küçük bir adım attığında kendi başıma ayakta durmayı başarıyorum. Dünya etrafımda dönüyor. Doğruyu yanlışı, iyiyi kötüyü biliyorum ama söz konusu Drew olunca bunların hepsi pencereden uçup gidiyor. İyi adam olması ya da kötü adam olması umurumda değil. Aslında onu hiç umursamamak isterdim ama elimde değil. Beni kafesinden kaçmış bir kuş gibi hissettirirken olmaz.

Ona işimizin bittiğini, bunun bir daha olamayacağını söylemek üzereydim ki soğuk bir hava dalgası etrafımda dönmeye başladı. Bir an Drew önümde duruyordu, sonra bir baktım gitmiş, bedeni birkaç metre uzağa çekilmiş.

Bakışlarım Sebastian'ın öfkeli yüz ifadesine takılıyor.

Kahretsin.

Eli Drew'un tişörtünün arkasına dolanır ve Sebastian onu sürüklemeye devam eder, yığınların çıkışından sadece birkaç adım ötede durur.

Onları kovalıyorum çünkü Drew'un başına gelecekleri hak ettiğine tamamen inanıyor olsam da Sebastian'ın gelip beni kurtarması gerektiğini düşünmesini istemiyorum.

Ben zor durumdaki bir genç kız değilim ve kendi savaşımı kendim verebilirim.

"Sebastian," diye homurdanıyorum. "Dur."

Beni tanımıyor bile ve elini çözmek için bileğini döndürüyor, sonra Drew'u iterek birkaç adım geriye doğru tökezlemesine neden oluyor. Drew gerçekten karşılık verseydi onu bu kadar hareket ettirmeyeceğini tahmin ediyorum.

Sebastian, yüzünde saf bir tiksinti ifadesiyle Drew'a hançer gibi bakıyor. Aynı gözler bana dönüyor ve yarıklara kadar daralıyor. İğrenmiş bir bakış değil, daha çok hayal kırıklığına uğramış bir bakışla karşılaşıyorum. "Sana ondan uzak durmanı söylemedim mi?"

Drew'un için için yanan çakmak taşında öfke kıvılcımları.

"Birincisi, parlak zırhlı bir şövalye gibi koşarak gelmene ihtiyacım yok. İkincisi, sence ne oldu? Sence onu buraya ben mi davet ettim? Kütüphane halka açık bir yerdir. Derslere katılmak için kayıt yaptıran herkes binayı kullanabilir."

Omuzları çöküyor ve buz gibi bakışlarını tekrar Drew'a çeviriyor. Nasıl bilmiyorum ama daha da soğuklaşıyor. "Sana ondan uzak durmanı söylemedim mi? Önce güvenlik görevlilerimden birine saldırıyorsun, sonra da buraya gelip kız kardeşimi herkesin içinde becermeye çalışıyorsun. Bu arada benim kız kardeşim. Benim kız kardeşim."

Kahretsin. Yanaklarıma dolan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak kollarımı göbeğime sarıyorum. Ona ne kadar gördüğünü sormanın bir anlamı yok çünkü benim istediğimden daha fazlasını gördüğü çok açık.

"Yapma," diye homurdanıyor Drew, bana doğru bir adım atarak. Sebastian vücudunu aramızda kaydırarak daha fazla ilerlememizi engelliyor. "Yapma," diye tekrar konuşuyor, gözleri üzerimde. "Utanılacak hiçbir şey yok. Yüzündeki o lanet bakışı sil."

Çenemi kaldırıyorum ve bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Ben öyle düşünmüyorum. O bana ne yapacağımı söyleyemez, sen de öyle. İkinize de cevap vermiyorum."

Sebastian geniş kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Mutlu musun? Onunla konuşmalısın. Şimdi git lanet olası bir uçurumdan atla."

Drew'un orman yeşili gözleri kararıyor, kasları geriliyor ve elleri yumruk şeklinde sıkılıp açılıyor. Bana doğru bir adım daha atmaya çalışıyor ama Sebastian göğsüyle onu fiziksel olarak geri itiyor.

"Bir uyarı daha, Marshall. Ona bir daha yaklaşırsan, o güzel suratındaki bütün kemikleri kırarım. Sakın beni kışkırtma çünkü neler yapabileceğimi bilen biri varsa o da sensin. Öyleyse yap. Etrafta dolaş ve öğren. Lütfen. Burnunu kırmak için bana bir sebep vermen için sabırsızlanıyorum."

"Senden korkmuyorum, Sebastian, ve kesinlikle çizdiğin bu ağabey imajından da korkmuyorum. Maybel benim ve her zaman benim olacak. Hiçbir şey, özellikle de sen bunu değiştiremeyeceksin."

Drew ve Sebastian uzun bir süre birbirlerine bakıyorlar ve aralarında karanlık ve kaynayan bir şey geçiyor. Sertçe yutkunuyorum ve ayaklarımın üzerinde kayıyorum, gergin bir enerji yüzeye çıkıyor. İhtiyacım olan son şey daha fazla dikkatin üzerimde olması.

"Lütfen bunu yapmayabilir miyiz? Burası bir kütüphane, boks ringi değil ve dışarı atılmak istemiyorum."

Aralarına girmek zorunda kalmayacağımı umarak nefesimi tutup bekliyorum. Bir saniye geçiyor, sonra bir saniye daha, ama ilk geri adım atan Sebastian oluyor, onu Drew takip ediyor. Bu hareket nefes almamı kolaylaştırıyor ve ciğerlerime düzensiz bir nefes çekiyorum.

Drew'un gözleri tekrar bana kayıyor ve ben de ona bakıyorum. Gözlerimiz buluşur buluşmaz, içimden bir elektrik şimşeği geçiyor.

Bana yaşattığı onca şeyden sonra vücudum neden hâlâ ona böyle tepki veriyor?

Sanki bizi birbirimize bağlayan gözle görülür bir ip varmış gibi. Ondan ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım, her zaman onun ağına geri çekileceğimin bir başka kanıtı.

"Görüşürüz, Flower." Drew sırıtıyor.

"Gitme vakti Bel," diye emrediyor Sebastian, sonra bileğimden tutup beni kütüphanenin önüne doğru çekiştirmeye başlıyor. Bir an donup kaldım, cevap veremedim,

ama beynim bedenime yetiştiğinde, yetişiyorum. Topuklarımı halıya vurarak onu yavaşlamaya zorluyorum. Sonra kolumu onun elinden kurtarıyorum ve titrek bir adım geri çekiliyorum.

Kim olduğunu sanıyor bu?

Bana dönüyor ve gözleri öfkeyle kanıyor, bana uzun zamandır görmediğim bir insanın küçük parçalarını gösteriyor.

"Bana böyle davranma," diye fısıldıyorum.

"Sana hiçbir şeymişsin gibi davranmadım. Seni koruyorum, Bel. Drew kötü haber, yoksa seni boşalttığı için bunları unuttun mu?"

Düşünmüyorum. Tek yaptığım tepki vermek.

Daha kendimi durduramadan elim yanağına değiyor. Avucumun içinde kızgın bir acı kıvılcımı parlıyor ve Sebastian da en az benim kadar şok olmuş görünüyor, yüz hatları taş gibi sert.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. "Ben... Ben bunu yapmamalıydım. Özür dilerim, sadece..."

"Dur," diyor Sebastian. "Özür dileme. Bunu söylediğim için sik kafalının tekiyim."

"Hayır. Bu iyi değil. Sana vurmam hoşuma gitmiyor. Ben öyle biri değilim, şiddete meyilli biri. Özür dilerim."

Dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor ama yanağındaki kırmızı izden başka bir şey göremiyorum.

"Neler yapabileceğini bildiğini sanmıyorum Maybel. Ne gerçek gücünü görebildiğini ne de tam potansiyeline ulaşabildiğini düşünüyorum."

"Bildiğim bir şey varsa o da şiddet yanlısı biri olmadığımdır.
Annem bana bundan daha iyisini öğretti."

"Senin de öyle olduğunu sanmıyorum ama bazen şiddete ihtiyaç duyulur. Bazen kendinizi korumanız gerekir. Bazen söylenen sözlerin hiçbir anlamı yoktur. Ne derler, eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur? Dizlere vurulan bir beyzbol sopasının ya da gözlere inen bir yumruğun, 'bunu bir daha yapma' demekten çok daha büyük bir etki bırakmasına şaşmamalı."

Başımı sallıyorum ve sırıtışına karşılık veriyorum,

aramızdaki gerilim azalıyor.

"Olaylar hızla tırmandı."

"Hey, kişisel deneyimlerimden bildiğimi söylemiyorum..." "Tabii ki bilmiyorsun." Gözlerimi deviriyorum. "Kitaplarımı alayım ve çanta, sonra gidebiliriz."

Sebastian yolu göstermemi işaret etti, ben de gösterdim. Beni takip ediyor, varlığı daha çok bir gölge gibi. Ana odaya giriyoruz ve tüm eşyalarımı aynı yerde buluyorum. Ben onları üst üste koyup çantama tıkıştırırken o yanımda duruyor, elleri ceplerinde.

"Burada olacağını nereden biliyordun?" Sessizce sordum.

"Gardiyan aradı. Seni sorduğunu söyledi. Seni bensiz görmek için eline geçen ilk fırsatı değerlendireceğini bilmeliydim... ama nedense kafasında kalan son iki beyin hücresini daha iyi bir seçim yapmak için kullanabileceğini düşündüm."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Bunu benim de bilmem ve beklemem gerekirdi. Drew hastaneden eve döndüğümden beri her gün beni görmeye çalışıyor. Sanırım bana bir gün huzur vereceğini düşünmekle saflık ettim.

Göz ucuyla Drew'un ön kapıya doğru yürüdüğünü görüyorum. Sanki biri tenimi benzine batırıp kibrit çakmış gibi, onun varlığını hatırlayınca tüm bedenim ısınıyor. Ona doğru çekiliyorum.

Onun karanlığında boğulmak ve bana yeniden hayat vermesine izin vermek istiyorum.

Her şeyi yerleştirdikten sonra kapıya doğru ilerliyorum, kollarımı ortama sarmışım ve paltomu aralarına sıkıştırmışım. Serin hava düşünmemi kolaylaştırıyor ve bulanık düşüncelerim yeni bir ışık altında beliriyor.

Bana dokunmasına izin verdiğime inanamıyorum. Tekrar.

Daha da kötüsü, ellerinde tereyağı gibi eridim. Hayal kırıklığına uğradım ve kendimden iğrendim. O senin kardeşin olabilirdi. Arabaya ulaştık ve yolcu koltuğuna tırmandım. Otoparkın karşısında, Drew'un elleri cebinde, kampüsün kralı gibi kasıla kasıla kaldırımdan aşağı inişini izliyorum.

Sanırım öyle.

Sebastian arabanın etrafında koşturup şoför mahalline tırmanıyor ve biz uzaklaşırken Drew elini kaldırıp bana küçük bir el sallıyor. Sebastian'ın bunu fark etmemiş olmasını umarak bakışlarımı ileri atıyorum ama fark ettiğini çok iyi biliyorum. O her şeyi görür.

Deri koltuğa gömüldüm ve düşüncelerimi serbest bıraktım. Aralarında sıkışıp kaldım, nasıl hayatta kalacağım? Ve söyledikleri doğruysa ne halt edeceğim?

Eğer akrabaysak... Bu da ne demek oluyor?

Yeterince sürpriz yaşadım ve bir yanım bunun onun için bir oyun olduğunu düşünüyor. Diğer yanım ise babasının sözlerini duymamış gibi davranamayacağımı söylüyor.

Derinlerde bir yerde, gerçeği keşfetmem gerektiğini biliyorum.

Ve ruhumun her zerresi onun yanıldığını umuyor çünkü aksi takdirde... Bunun benim için ve olduğum kişi için ne anlama gelebileceğini kavrayamıyorum.

7

DREW

Sayatta bazen, olmak istemeseniz bile daha büyük insan olmanız gerekir. Ben bunu öğreniyorum. Bazen her şeyin benim ne istediğimle ilgili olmadığını öğreniyorum. Bu

Berbat bir şey ama başkasının iyiliğini kendininkinden daha çok önemsersen sonuç böyle olur. Elbette, onu benden aldığı için Sebastian'ın ağzını burnunu kırabilirdim ama yapmadım.

Ona yeterince acı çektirdim. Onunla kavga etmek beni daha iyi hissettirecek olsa bile, bunun sadece bir şekilde ona zarar vereceğini biliyorum.

Bunu yapmaktan aktif olarak kaçınmaya çalışıyorum, en azından duygusal açıdan.

Bel'i ilk gördüğüm andan beri benim olması gerekiyordu. Karanlığımın ışığı, acı ve güzelliğin mükemmel karışımı. Bana boyun eğmekten ve kontrolü tamamen bana vermekten zevk alıyor.

Aramızda fiziksel anlamda hiçbir şey değişmedi. Dokunuşlarıma hâlâ tahmin ettiğim gibi tepki veriyor. Bir insan duygularını bu kadar kolay kapatamaz. Bir parçası benden nefret ediyor olabilir, ama o hasta, sapkın parça

Küçük güzel kafasının içinde beni arzuluyor. Benim karanlığımı, kaosumu ve kargaşamı arzuluyor.

Soğuk bir rüzgâr esiyor ve ben titriyorum. Yakında ceketimi giymeye başlamam ve küçük şebboyumun kitapları ve notları arasında kaybolduğunda kendisininkini hatırladığından emin olmam gerekecek. Kampüsün diğer tarafına dönüyorum ve Mill'in evine giden araba yoluna doğru koşuyorum. Soğuk parmaklarımı ısırıyor ve beni merdivenlerden çıkmaya ve ön kapıdan neredeyse koşar adım geçmeye teşvik ediyor. Bahçedeki plastik bardakları ve çöpleri kaçıracak kadar hızlı değil. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Yeni pislikleri temizlemek için buraya getirmeliyiz. İçerisinin ne kadar berbat göründüğünü tahmin edebiliyorum. Yeni katılım zamanı her zaman evde daha fazla insan, daha fazla yabancı, çöp ve dağınıklık demektir.

Eski ben bunu pek düşünmezdi, etrafta daha fazla kızın sikimde boğulacağı anlamına gelmiyordu. Şimdi, sadece bir kızın benim için diz çökmesini istiyorum. Ve benimle tam bir konuşma bile yapmayacak. Yani, neyse o, ama onu sonsuza kadar bastırmak için aletimi kullanamayacağım. Bir noktada yetişkin gibi davranıp bu konuyu mantıklı bir şekilde konuşmalıyız.

İçeri girerken kapının arkamdan çarpmasına izin veriyorum, duvardaki antika resim çerçeveleri takırdıyor. Aplikler ya da her ne haltsa onlar da takırdıyor. Önüme bakarak zemini tarıyorum. Cesetler çeşitli soyunma halleriyle ana odayı dolduruyor ve hizmetçiye bir haftalık izin verdiğim için şükrediyorum. İntibak haftamızda işler her zamanki gibi sanırım.

Dehşete düşerdi, son birkaç yıldır evde yaşayan hepimizi bir şekilde soyunmuş halde görmediğinden değil. O anlar bu bokun yanında sönük kalırdı. Birçok şeyi görmezden gelmeyi öğrendi ve biz de maaş çekinde en az üç ayda bir ikramiye almasını sağlamayı öğrendik.

Bir sonraki hamlemi düşünüyorum, bu piçleri uyandırıp dışarı mı atsam yoksa... Gürültülü bir çarpışma ve cam kırılması merdivenlerden kulaklarıma yankılanıyor.

Sebastian Maybel'le birlikte olduğuna göre, Aries ya da Lee olmalı. Ben paramı Lee'ye yatırıyorum çünkü Sebastian dışındaki arkadaşlarım arasında en dramatik olan hep o olmuştur. Yere düşen bir ceset gibi geldi bana.

Bir başka çarpma sesi beni alarma geçiriyor ve daha iyi düşünemeden merdivenleri koşarak çıkıyorum. Merdivenlerin tepesine henüz ulaşmıştım ki, Lee'nin odasına girmek için döndüğümde, kristal bir bardak Lee'nin açık kapısının karşısındaki duvara fırladı.

Ne oluyor lan?

"Hey!" diye bağırıyorum.

Bir duraksama oluyor ve Lee kafasını kapıdan dışarı çıkarıp ters ters bakıyor. "Onu sana değil, sadece sana doğru atıyordum."

Şimdi ona ters ters bakıyorum. "Vay canına, harika bir özür. Mükemmel tempo."

Odasına geri dönüyor ve ben de onu takip ediyorum. "Ne oluyor be? Antika kristali neden yok ediyorsun?"

Antika kısmı umurumda olduğundan değil. Ben daha çok temizlik kısmıyla ilgileniyorum. Temizlikçi olmadan, birimiz o pisliği temizlemek zorunda kalacak. Ve bu kesinlikle ben olmayacağım.

Lee iç çekiyor, ağzından hava çıkarken sesi uzun ve yüksek çıkıyor. Sabırlı olmak pek bana göre değil ama yarısı boş bir burbon şişesini çıplak göğsüne bastırırken ona biraz zaman tanımak için elimden geleni yapıyorum. Ona bir kez baktığınızda aklını kaçırmış olduğunu görebilirsiniz. Saçları dağınık ve gözlerinin altında ağır görünümlü torbalar var. Sıkıntıdan patlamış gibi görünüyor.

Basketbol şortu kalçalarına kadar iniyor ve ayaklarının çıplak olduğunu fark ederek ürperiyorum. "Ailem evleneceğimi düşünüyor. Aslında düşünmüyorlar. Evliliğimi ayarladılar.

Evlilik. Görücü usulü evlilik mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?!"

İçimi çekiyorum ve itiraf ettiği şeyi düşünmek için yatağının kenarına çöküyorum. "Neden?" Sormak için düşünebildiğim tek şey bu. Konuşmalar ve duygular konusunda berbat olmamdan nefret ediyorum. Maybel'den birkaç şey öğrenebilirdim.

Burbon şişesini sıkıca kavrıyor, dudaklarına götürüyor ve şişeyi bana uzatmadan önce kocaman bir yudum alıyor. Henüz öğlen bile olmadığı için reddetmeliyim, ama geçirdiğim sabahtan sonra bir içki içebilirim.

Diğer eliyle ağzını siliyor. "Bilmiyorum. Belki de ortalıkta dolaşıp erkeklerle yattığımı, ailemin adını lekelediğimi düşünüyorlardır. Belki de beni uysal küçük bir kızla evlendirmek istiyorlar, kontrol edebilecekleri ya da beni kontrol etmek için kullanabilecekleri biriyle."

Şişeyi elinden kapıyorum ve yanımdaki yatağın kenarına yerleşmesini izliyorum. Sonra şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. Zengin kahverengi sıvı boğazımdan aşağıya doğru ateşten bir yol açıyor ve içimi sıcaklıkla kaplıyor. Bunun daha önce içtiği cinden çok daha iyi olduğunu söylemeliyim.

"Kahretsin, dostum."

Başını ellerinin arasına alıyor. "Neden şu anda her şey bu kadar berbat? Seb zar zor burada. Sen ne bok yiyorsan yiyorsun. Aries de dışarıda amigo kız takımıyla sikişiyor." Başını kaldırıp bilmiş bir bakışla beni süzüyor. "Ki bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor."

Lanet olsun. Evet, öyle. Okuldaki en yasak kızlardan bazıları amigo takımında. Çoğu mezunların kızları ya da torunları. Çok masumlar, ama sanırım Aries onları hem gerçek hem de mecazi anlamda ezmeye başladıysa, göstermeyi sevdikleri kadar masum değiller. Ve eğer kendi haline bırakılırsa, onlarla işi bittiğinde her biri onu öldürmek isteyecektir. Hay sikeyim.

Bu bir içki daha içmek için yeterli bir sebep. Şişeyi dudaklarıma götürüp uzun bir yudum daha alıyorum. Bu sefer burbon biraz daha az yakıyor. "Aries'le yakında ilgileneceğiz. Birkaç gün içinde hepsinin onu öldürmek istemesine izin vermeyecektir, değil mi?"

Lee homurdanır ve şişesini geri alır. "Sanırım arkadaşının cinsel iştahını unuttun. Aries bir playboy ve demek istediğim... bu noktada bunun gerçekten bir önemi var mı? Sen ve Seb yeni katılanlar haftası için bile buraya gelmediniz ve ikinizi aynı odaya sokmayı başardığımızda, önce kimin kimi öldüreceği konusunda endişelenmemiz gerekiyor. Her şeyi tek başıma halletmeye çalışıyorum ama işler kontrolden çıkmaya başladı. Size ihtiyacım var, hepinize, ve herkes boktan bir dönemden geçiyor, ama bunu berbat edemeyiz. Kendimizle alay edemeyiz ya da kendi imajımızı mahvedemeyiz. Ailelerimizin canı cehenneme. Ben sadece bizi önemsiyorum."

Kahretsin, o haklı. Ben Mill'in başkanıyım. Var olmak bir seçenek değil, zorunluluktur. K e n d i m i g ö s t e r m e l i y i m ve bunu hemen yapmalıyım. İçimi çektim ve başımı salladım. Benden alacağı özür ancak bu kadar olur.

Lee yanımda rahatlıyor. "Harika, bir yangın çıktı. Peki ya bir sonraki? Bel konusunda ne yapacaksın?"

Sorusu beni o kadar hazırlıksız yakalıyor ki irkiliyorum.

"O kadar iyi gidiyor, ha? Ne oldu ki?"

Başımı salladım. "Seni bunların hiçbirine bulaştırmak istemiyorum. Bilmen gereken tek şey Seb'in onu benden uzak tutmaya çalıştığı ve benim ondan vazgeçmeyeceğim. Hem de hiç."

"Lanet olası fantastik, en inatçı iki inatçı pislik birbirlerine karşı savaşıyor. Ne anlamı var ki? Birlikte çalışmak varken neden kavga edesiniz ki?"

Şişeyi ondan geri alıyorum ve hemen cevap vermek yerine uzun bir yudum alıyorum. Yuttuktan sonra ona ters ters bakıyorum. "Evet, birlikte çalışıp kız kardeşini konuşacak kadar uzun bir süre parmağının altından çıkarmak mı? Bu iyi olacak. Beni suçluyor

Olan biten her şeyi ve çuvalladığımı söylemekte bir sorun görmüyorum. Yaptığım şeyin onu incittiğini biliyorum ama onu korumaya çalışıyordum. O bu şekilde görmüyor. Önemli olduğundan değil. Bence bunun daha çok gururuyla ilgisi var. Asıl kızdığı şey soyadına yapılan hakaret. Onu tanımıyor bile."

Lee omuz silkiyor ve dirseklerini dizlerine dayamak için eğiliyor. "Bilmiyorum dostum. O devasa evde onunla birlikte yaşıyordu. Şimdiye kadar onun hakkında bir şeyler öğrenmiş olduğunu varsayıyorum. Ayrıca, daha önce ona nasıl davrandığını gördüğüne göre, tepkisi o kadar da şaşırtıcı değil. Bir kız kardeşim olsaydı, muhtemelen ben de aynısını yapardım. Tanrı biliyor ya, hiçbirinizin ona dokunmasına izin vermezdim."

Küçük bir kahkaha attım ve aklımdan bir düşünceyi uzaklaştırdım. Bir kızım olsaydı ve benim gibi bir adamla birlikte olsaydı nasıl hissederdim? Bu düşünce düşündüğümün tam tersi bir tepki verdi. İğrenme yerine sıcaklık hissediyorum. Bel'den bir çocuk sahibi olma fikri. Benim çiçeğim. Kahretsin... onun hamile olduğu, şiş karnının ellerimde kucaklandığı görüntüsü şimdi orada. Kafamın içinde beliriyor, gitmeyi reddediyor. Bugün ya da gelecek ay olmayacak ama yıllar sonra olacak. Olmak zorunda çünkü o hayatımın bir parçası değilse nefes almanın bir anlamı yok.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturuyoruz. Lee bir dakika sonra bozuyor. "Çok baskı altında olduğunu biliyorsun. Artık Arturo ailesinin reisi olduğu için eskisinden daha fazla. Hiç istemediği bir şey. O sadece..."

Bekliyorum, bunun nereye varacağını bildiğim için onu cesaretlendirmiyorum.

"O sadece her şeyi güvence altına almak istiyor. Kendisiyle kan bağı olan son kişinin güvende olduğundan ve korunduğundan emin olmak istiyor."

"Tamam, yani bana vazgeçmemi mi söylüyorsun?"

Lee keskin ses tonumdan çekinmiyor.

"Hayır, sik kafalı. Demek istediğim, bu süreçte birbirinizi öldürmemeye çalışın ve belki Bel'i bu işin dışında tutun. O

bu dünyayı, acımasızlığını bilmiyor. Başından yeterince şey geçti."

Bel'in yaşadıklarını düşünüyorum. Annesini kaybetti. Beni de. Boktan arkadaşı Jackie'yi. Sahip olduğu tek şey Seb ve tüm bunlara rağmen çenesini dik tutarak ayakta kalmaya devam ediyor. "Bununla başa çıkabilecek kadar güçlü."

Yenilgiyle iç geçiriyor. "Demek istediğimi anlamıyorsun. Hem senin hem de Seb'in daha güçlü olmanız gerekiyor. Bu şekilde, o halletmek zorunda kalmaz. Anladın mı beni?"

Kafamda bir ampul yanıyor. Kindar olmakta, manipüle etmekte ve istediğimi elde etmekte iyiyim ama bazen daha derin düşünmek, bir insanın duygularına dalmak gerekir. İlk kez, dünyanın en büyük suç ailelerinden birinin parçası olmanın Bel için ne anlama geldiğini düşünüyorum. Seb ve ailesinin ne iş yaptığını biliyor mu? Kendisine ne miras kaldığını ve yeni soyadının ne anlama geldiğini?

Lee şişeyi tekrar bana uzatıyor ve yatağa yaslanıyor. Yemin ederim adam sürekli hareket halinde, bir saniye bile yerinde duramıyor.

"Tamam, Dr. Phil. Sıra sizde. Tüm bu evlilik meselesi hakkında ne yapacaksınız ve eğer öyleyse, size yardımcı olabilir miyim?"

Homurdanıyor. "Seni eve getirip evleneceğimizi ilan etsem bile ailemin cinselliğimi kabullenebileceğinden şüpheliyim."

Bunu anlamıyorum. "Bunda büyütülecek ne var? Sen de kadınları beceriyorsun, birlikte yaşadığımız birkaç yıl boyunca pek çok kadını. Ve onlar sadece senin yattığın erkeklere mi kızıyorlar?"

Tekrar iç geçiriyor ve yan dönerek duvara bakıyor. Şişe şimdi kalçasında dik durmaktadır. "Kiminle yattığım gerçekten önemli değil. Onlar kararlarını verdiler. Artık nihai hedeflerini biliyorum. Tek istedikleri, ailemizin adına daha fazla leke getirmemem umuduyla beni uygun bir kızla evlendirmek."

"Erkekleri ya da kadınları becermekte yanlış bir şey yok. Her ikisinden de hoşlandığınız için size berbat ya da rezil olduğunuzu söylemelerine izin vermeyin. Ne yapmak istiyorsan onu yap. Ya da daha iyisi, kim olursa olsun."

Yatağa geri yatıyorum ve tavandaki karmaşık detaylara bakıyorum.

"Sizce ailelerimiz en b a ş t a bu şekilde mi mahvoldu? Her şey artık düzeltilemeyecek kadar berbat hale gelene kadar tüm ebeveyn müdahalelerinden mi? Kalıcı bir berbatlık gibi."

Lee kayıyor, yorgan bacaklarının altında hışırdıyor. "Kasvetli, dostum. Ama muhtemelen cehennem. Aile adını savunmak hepimizin kafasına o kadar yerleşmiş ki, düşündükleri tek şey bu. Yol boyunca her bir aile üyesine ne yaptığının önemi yok. Duygularınız, düşünceleriniz ya da inançlarınız ne olursa olsun. İsim lekelenmeden kaldığı sürece, söz konusu ailedeki herkes ruhsal bir çöküntü yaşıyor olabilir."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Belki de hepimiz Koç gibi olmalı ve amigo kızları sikerek yolumuza devam etmeliyiz."

Lee şimdi gülümsüyor. "Şimdiye kadar yapmadığımı kim söyledi?"

Bu yıl kaç tanesinin Av'a davet edilmeye çalıştığını düşününce, davet edilmediğinden o kadar da emin değildim.

Kapının hemen dışında bir çarpma ve ardından bir küfür duyulur. Koç. Bir saniye sonra kapıda beliriyor, iri vücudu tüm çerçeveyi dolduruyor. Uzun bukleleri dağınık ve yüzünden uzakta taranmış, mavi gözleri bize dikildiğinde heyecanla parlıyor.

"Siz sürtükler ne yapıyorsunuz? Aşağıda uyuyan bir yığın yeni üyeyi görmediniz mi? Neden şu anda onların hayatını zindan etmiyoruz?"

Gülüyorum ve ellerimi başımın arkasında birleştirmek için kayıyorum, böylece ona daha rahat bir açıdan bakabiliyorum. "Bir süre orada kalacaklar. Zamanımız var. Nerelerdeydin?"

Lee ve ben, Aries'in fark etmemiş gibi göründüğü bilmiş bir bakış atıyoruz.

"Nerede olduğumu sanıyorsunuz? Eminim ikiniz de amigo takımındaki McBeth ikizlerini hatırlıyorsunuzdur. Aynı sesleri çıkardıklarını biliyor muydunuz? Surround ses gibi."

Oda kahkahalarla doluyor ve ben yuvarlanıyorum, o kadar çok gülüyorum ki lanet olası karnım ağrıyor ve gözlerimin köşelerinden yaşlar sızıyor.

Aries yatağın ucunda durmuş, ellerini ceketinin ceplerine sokmuş. "Siz pislikler neye gülüyorsunuz?"

Önce ben toparlanıyorum ve Lee ön koluyla yüzünü siliyor. Ona cevap verdiğimde hâlâ gülümsüyordum. "Hiçbir şey, dostum. Dünyalarımızın geri kalanı yanarken sen ne yapıyorsan onu yapmaya devam et."

Kaşları çatılır ve yatağa doğru bir adım atar. "Kimi öldürmem gerekiyor?"

Yüzündeki tehditkâr çatık kaşlar ve ölümcül ciddiyetteki ses tonuyla bunu yapabileceğini düşünmezdim. Belki de onu pislik babamın peşinden göndermeliyim.

Düşünüyorum. Hayır, Koç burcu kaba kuvvetten ibarettir. Eğer arkadaşlarımdan birini babamın üzerine salsaydım, bu sadece ve sadece Seb olurdu. Sadece stratejik değil, aynı zamanda ölümcüldür, doğrudan şahdamarına gider. Ve hepsinden iyisi, sonrasında hiç pişmanlık duymaz.

Aries yatağın ucuna yığılıyor ve ben seçeneklerimi değerlendiriyorum. Seb bana yardım eder miydi?

Hepimiz birbirimizin ailesini tanıyoruz. Ne yaptıklarını ve nasıl çalıştıklarını. Mesele şu ki, tüm bunları her zaman okul hayatımızdan ve The Mill'den uzak tutmaya çalıştık. En azından babamın nefesi ensemdeyken elimizden geleni yaptık. Aile mirasları da eklenince zaten yeterince zor. Belki de sevgili babam için bir çözümüm vardır. Sadece çıldırmam ve bir arkadaşımdan yardım istemem gerekiyor. Kendi kendime gülümsüyorum, gerçekten bir çözüm bulmuşum gibi hissediyorum.

İçimden bir ses, bir ay öncesine göre istediklerimi yapma ihtimalinin çok daha düşük olduğunu söylüyor.

Ama babam Bel için bir tehlike haline gelirse... bu... bu Seb'i harekete geçirir.

8

BEL

Birkaç gün oldu ama Drew'un sözleri ve sert dokunuşu aklımdan çıkmadı. Hatıralarıyla beni damgalıyor. Tüm duyguları nasıl uyandıracağını bilmesinden nefret ediyorum.

Vücudumdaki uyuyan yerler ve beni daha fazlası için yalvartmak için tam olarak ne yapacağını biliyor.

Neden bana bunu yapıyor, ona olan arzumu yeniden alevlendiriyor?

Beni geri çekmeyeceğine dair kendime söz verdim.

Saçımı taramayı bırakıyorum ve fırçayı banyo tezgahına fırlatıyorum, fırça takırdayarak lavaboya çarpıyor.

Bunu bana yaptığı için ona lanet olsun. Eğer her kaprisine boyun eğen uysal küçük bir duvar çiçeğine döneceğimi sanıyorsa, çok büyük bir sürprizle karşılaşacak. Annemi kaybettiğim gün... kendimden bir parça kaybettim. Yemin ederim onunla birlikte öldü ve o noktada başka bir şey çiçek açtı. Farklı, vahşi, bir daha asla faydalanılamayacak bir şey.

Kendimden bıkarak saçlarımı başımın üstünde dağınık bir düğüm haline getiriyorum ve Sebastian'ı avlamak için yatak odamın sınırlarından çıkıyorum. Çoğunluğunu

eskiden büyükbabasının olan çalışma odasında geçirirdi. Onun hakkında pek bir şey bildiğim söylenemez. Seb bilgi konusunda pek açık sözlü değil. Beni daha büyük bir şeyden korumaya çalışıyormuş gibi ürkütücü bir hisse kapılıyorum.

Tam da beklediğim gibi, onu çalışma odasında buluyorum, deri masa örtüsünün üzerinde bir fincan kahve, ayaklarını maun masanın kenarına atmış.

Oda görkemli görünüyor. Odanın her iki yanında raflar, kapının yanında büyük bir şömine ve karşı duvarda pencereler var. Mekan benim için fazla karanlık ve resmi.

Bir insan burada çalışacak kadar nasıl rahatlayabilir?

Kelimeleri yüksek sesle söylediğimi son anda fark ederek yüzümü buruşturuyorum.

Seb yukarı bakar ve sırıtır. "Burada kimse rahatlamaz. Bu oda çoğunlukla gösteriş için. Bu kitapların bazılarının kapağını bile açmadım."

Küçük bir iç çekiyorum ve en yakın rafa doğru ilerliyorum, çorapla kaplı ayaklarımın altındaki parke sıcacık. Klasikler, bir sürü klasik, içlerinde birkaç tane de hukuk kitabı var. İlginç. Yirmi Bin Fersah'ın bir kopyasını çekiştiriyorum ve kılıfın kenarını kokluyorum. Bana okul kütüphanesini hatırlatıyor ve kokusu beni oraya gittiğimde hissettiğim gibi rahatlatıyor.

Kapağını yavaşça açıyorum ve sayfalar yukarı doğru yapışıyor, bu da bu kitabın hiç açılmadığını gösteriyor. Ne kadar üzücü.

Kitaptan beni merakla izleyen Seb'e bakıyorum, ayakları yere basmış, dirseklerini dizlerine dayarken omuzlarını kamburlaştırmış.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Sadece konuşacak birini istemem çok mu garip? Bir şeyleri anlamama yardım edecek birini? Kitabı yerine geri koyuyorum ve masaya dönüyorum.

"Gerçeği bilmem gerek. Ben Drew'un kız kardeşi miyim?" Seb nefesini tutup gözlerini ovuşturuyor. "Şahsen onun senin kardeşin olduğunu düşünüyor muyum? Hayır."

Masanın önündeki sandalyeye kıvrılıp ona bakıyorum, bir an bile gözümü kaçırırsam vereceği yanıtı kaçırmaktan korkuyorum.

"Bana söylediğinden daha fazlasını mı biliyorsun? Babam hakkında mı? Ya da seninki hakkında?"

Birlikte geçirdiğimiz zamana rağmen onu hâlâ anlayamıyorum. Yüzü her zaman yaptığı gibi huysuz ve ateşli bir çocukmuşum gibi davranıyor. Tek yapabildiğim kaşlarımı çatmak. Bir kardeşe ve konuşacak birine sahip olmak harika olsa da, bu sadece cevap verirlerse işe yarıyor. O tabii ki hiçbir şey söylemiyor.

"Güzel. Paylaştığımıza sevindim."

Gözlerini kırpıştırıyor ve ağzı sırıtmaya benzeyen bir şeye dönüşüyor. "Elimden geldiğince paylaşacağım, ama söz veriyorum, senden bilerek bir şeyler saklamıyorum." Bir duraksama oluyor ve çenesini eğiyor. "Bana... annemizin nasıl biri olduğu hakkında daha fazla şey anlatabilir misin?"

Yalan söylemeyeceğim. Kalbim göğsümde biraz kabarıyor. Onunla konuşmayı çok özlediğim için annem hiç aklımdan çıkmıyor. Birini kaybettikten sonra bile onun anısını canlı tutmanın en kolay yolunun onun hakkında konuşmak olduğunu düşünüyorum.

Yeşil gözleri benimkileri yansıtıyor ve bazı açılardan kendi yansımama bakmak gibi. Her seğirme bana duygularını kontrol altında tutmaya çalıştığını hatırlatıyor ve şu anda bu konuda berbat bir iş çıkarıyor. Bunu ona karşı kullanacak değilim. Sebastian'ın bana karşı birçok yönden daha savunmasız olduğunu hissediyorum. Onun kimsenin görmediği, en azından benim görmediğim yönlerini görüyorum ve bu da yakınlaşmak istememe neden oluyor. Aramızdaki bağı geliştirmek istiyorum.

"Her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulurdu. Kurabiye yapmak için yeterli tereyağı yok, bu yüzden su kullanın ve tarif defterimiz için yeni bir tarif oluşturun. Yeni okul kıyafetleri için yeterli para yoktu, bu yüzden Goodwill'e gidin ve iki katını alın. Sanki engel ya da sorun ne olursa olsun, onu daha iyi hale getirmenin bir yolunu buluyordu. Bir gülümseme ve kucaklamadan başka bir şey yapmadan hayatı kolaylaştırıyordu. Komik, ne olursa olsun

Ne kadar fakir olursak olalım ya da ne kadar mücadele edersek edelim, her zaman birbirimize sahip olacağımızı biliyordum." Sesim çatlıyor, duygularım kelimelerin arasından akıp gidiyor. Gözyaşlarımı geri kırpıyorum ve kendime ondan her bahsettiğimde ağlamam gerekmediğini hatırlatıyorum.

Sebastian yutkunurken boğazı düğümleniyor ve gözleri ellerine odaklanıyor. Yüz hatlarını tarıyorum ve artık bakmayı bildiğim için onu orada kolayca görebiliyorum. Burnu, alnını ve burnunun köprüsünü süsleyen zar zor görebildiğiniz çiller.

O bir şey söylemeyince devam ediyorum. "Onun hakkında konuşmak umurumda değil. Elbette acı veriyor ama onun hakkında konuşmayı bıraktığım gün, onun anısının da yok olacağını hissediyorum."

Ona birlikte büyüdüğü aile hakkında, annemle aynı olmadığı aşikâr olan aile hakkında, onlardan gelmiş olsa bile, bir soru sorma dürtüsü dilimin ucunda duruyor.

Merakım ne olursa olsun, hazır olmadığımı biliyorum. Küçük bir parçam annemle ilgili sahip olduğum imaja tutunmak istiyor çünkü bana ailemiz hakkında bir şeyler anlatmaya başladığında düşüncelerimin değişeceğini, duygularımın devreye gireceğini ve onu asla farklı bir şekilde görmek istemediğimi biliyorum.

Ve yüksek sesle itiraf etmek istemesem de, soyadımızdan ve onun anlamından korkuyorum. Talep ettiği saygıdan, barındırdığı şiddet ve kandan. Çok az şey biliyorum ama aile ismimizin sağlıklı girişimler üzerine kurulduğunu düşünecek kadar saf değilim. Sebastian sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi kendini aile işine attı ve bu beni korkutuyor. Sebastian'ın Drew'in ailesi gibi bir şirkete sahip olduğu düşünülürse, tehlike, sırlar ve şiddet etrafında dönen her şeye dahil olduğumuz çok açık.

"Özür dilerim. Sessiz kalmak istememiştim. Sadece kafamı toparlamak benim için çok zor. Ben mantıklı bir insanım, kararlarım gerçeklere dayanıyor ve öfkem ve pişmanlığımla mücadele ediyorum. Olanları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu geri getiremem ve bu beni öldürüyor. Keşke daha fazla

zaman. Keşke ona tüm soruları sorabilseydim... Çok şey diliyorum."

Onun için yüreğim parçalanıyor çünkü annemizle olan hayatım mücadeleden başka bir şey olmasa da sevgi ve sıcaklıkla dolup taşıyordu. Sebastian'ın yetiştirilme tarzında bu iki şeyin çok az olduğu açık.

Bana bunu yaptıran nedir bilmiyorum. Belki de burada olduğumu ve mücadelesinde yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı vardır. Bilmiyorum ama önemli değil. Öne doğru eğilip elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Bir okşamadan fazlası değil, ama onun için burada olduğumu ve bana bakması için yeterli bir hatırlatma.

Yeşil gözleri buğulu ve ben orada oluşan gözyaşlarını görmüyormuş gibi davranarak başka tarafa bakıyorum. İçimden bir ses onun duyguları hakkında yorum yapmamı istemeyeceğini söylüyor.

"Böyle hissetmeniz normal. Herkes kendi yöntemiyle yas tutar ve onun kaybının seni ne kadar incittiğini hayal bile edemiyorum. Annenin kim olduğunu yeni öğrenmiştin ve sonra..." Cümlemi bile bitiremiyorum, ağırlığı göğsüme baskı yapıyor ve nefes almamı, hatta konuşmamı bile zorlaştırıyor. Elini hafifçe sıkıyorum, sonra bırakıyorum.

Etrafımızı saran sessizlik sağır edici bir hal alıyor ve ben kitap raflarına hüzünlü bir bakış fırlatıyorum. Dikkatimi onun acı dolu ifadesinden uzaklaştıracak herhangi bir şey. Sessizliği önce boğazını temizleyerek bozuyor.

"Onu gerçekten görmek istiyor musun?"

Onu. Adını söylemesine gerek yok. Vücudumun her hücresine kazınmış durumda. Spot ışıkları tekrar üzerimde ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Sandalyede endişeyle kayıyorum. Drew'a olan hislerimi tam olarak kavrayamadım. Evet, hâlâ oradalar ve öyle olmadıklarını söylersem yalan söylemiş olurum ama gözyaşları, pişmanlık ve öfkeyle kaplanmış durumdalar.

Kütüphanede içeri girdiği sahneye geri dönüyorum ve yanaklarımda izinsiz bir utanç yanığı oluşuyor.

"Bu biraz karışık. Onu görmek gerçekten umurumda değil..."

Ayaklarını masanın kenarına geri atıyor, kauçuk tabanları sürtünme izleri bırakıyor, ama bunu hiç umursamıyor gibi görünüyor. Sanki büyükbabasına karşı son bir isyan gibi.

Tek kaşını kaldırarak bir açıklama bekliyor. Dakikalar önceki duygusal karmaşa tamamen kayboldu. Bunu nasıl yapabiliyor? Duygularını bu kadar kolay mı kapatıyor?

Omuz silktim. "Bilmiyorum... Ne söylememi istiyorsun?" Hissettiğim kadar savunmacı görünmemeye çalışıyorum ama elimde değil. Sebastian'ın Drew'a kızgın olduğunu biliyorum, haklı olarak ben de öyle... ama onlar en iyi arkadaşlar. Birlikte büyüdüler. Bir parçam, yaşadıkları onca şeyden sonra nasıl bu kadar kolay gemiden atlayabildiğini merak ediyor.

"Öncelikle, 'Lütfen kardeşim, devam et ve onu öldür' derseniz harika olur."

İçimi çektim. "Üzgünüm ama bunu asla söylemeyeceğim. Ondan nefret etmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ve bir parçam nefret ediyor. Kalp kırıklığım hâlâ o kadar taze ki bazen onun varlığıyla kalbimi yeniden kırıyormuş gibi hissediyorum. Sadece... bir ay içinde tüm duyguları silmek zor. Özellikle de o bu kadar..." Cümlemi bitirmek istemeyerek gözlerine bakıyorum.

Açıklamama gerek yok. Drew'un aşırı davranışlarını ve psikopatik eğilimlerini anlayacak biri varsa o da Seb'dir. İçimden bir ses onun da kendi hastalıklı ve çarpık sorunları olduğunu söylüyor. Sadece onları gizlemekte daha iyi bir iş çıkarıyor.

"Babasının o gece söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Gerçeği bilmem gerekiyor ve bu da Drew'i hayatımdan tamamen çıkaramayacağım anlamına geliyor."

"Gerçek mi?" Seb tersliyor, ama gözlerinde gerçek bir sıcaklık yok, sadece ses tonu var.

"Evet, şu kız kardeş meselesi. Alınma ama senin sözüne ancak bu kadar inanabilirim. Bir şey olmadığını düşünmeni anlıyorum ama geçen ay birkaç şey öğrendim ve bunlardan biri de bazen

Diğer insanlar senden daha çok şey biliyor. Onunla konuşup kendim öğrensem daha iyi olur. Kim bilir, belki o bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."

Seb parmaklarını ağır ahşap masaya vuruyor. "Bildiği şey, istediği her şeyi elde edebilmek için insanları nasıl manipüle edeceğidir. Babası ona bunu öğretmiş ve bu konuda gerçekten çok iyi. Seni ağına düşürmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Sonra seni tam istediği yere getirdiğinde, seni kaçacak bir yol bırakmadan saldırdı. Yani, şu haline bak. Her şeyden sonra bile sana dokunmasına izin veriyorsun."

Bunları zaten biliyorum. Drew oyun oynamayı sever, beni içine çeker ve uzaklaştırır. Bu onunla her zaman bir kedi-fare oyunu olmuştur. Bana bir şey söylemesi ve her seferinde ona geri dönmemi sağlayacak kadar bilgi vermesi onun karakterine aykırı olmazdı. Ama bunu gerçekten yapar mıydı? Her şeyden sonra?

Kahretsin, o kadar tahmin edilebilir miyim?

Seb fark ettiğimi anladığı anda cevabı biliyorum. "Zor olduğunu biliyorum ve bunu yüksek sesle itiraf etmek zorunda değilsin ama haklı olduğumu biliyorsun. Onun oyununu oynamaya devam ettiğin sürece sana duymak istediğin her şeyi söyleyecektir."

Gözlerimi deviriyorum çünkü o benim kardeşim ve ona güvenecek kadar bir bağ hissediyor olsam da Drew'dan bir farkı yok. "Narin ve naif görünebilirim ama hiç de öyle değilim. Sen benim kardeşimsin ve senin de aynı şeyi yapmayacağına beni inandıramazsın. Bir insan yeterince motive olmuşsa, kontrolü elinde tutmak için her şeyi yapar. Bu yüzden onu tüm bu olaylarda kötü adam olarak resmederken, senin de benzer bir şey yapman için küçük bir iknadan fazlası gerekmeyeceğini biliyorum. İnkar etmeye çalışma bile. İstesem bile onu görmemi istemiyorsun."

Bu kez elini masaya vuruyor. Gök gürültüsünü andıran bir çatırtı odada yankılanıyor ve koltuğumda öne doğru sarsılıyorum. Burada yaşadığım onca zaman boyunca, ki bu çok uzun bir süre değil ama kesinlikle

Birinin kişiliği, Sebastian hiç öfkeyle tepki vermedi, en azından bana karşı.

Bu yeni ve itiraf etmeliyim ki biraz korkutucu.

"Arada lanet bir fark var, Bel. Seni güvende tutmak istiyorum ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Beni odama kilitleyip anahtarı atamazsınız. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama buraya bir hapishaneyi diğeriyle değiştirmek için gelmedim."

"Burası bir hapishane değil. Ne istersen yapmakta özgürsün. Tek söylediğim, tehlikeli durumlara isteyerek girmeni istemediğim."

Alay ediyorum. Aptal olduğumu mu düşünüyor? Çok açık. "Sanki bir bombayı kucaklamaya çalışıyormuşum gibi konuşuyorsun."

Seb ayaklarını bir kez daha yere indiriyor ve masanın üzerine eğilerek, muhtemelen çoğu erkeği titreten sert bir bakışla bana bakıyor. Tanrı biliyor ya, benim üzerimde de benzer bir etki yarattı. Ama gururum ve itilip kakılmayı reddedişim korkumdan daha güçlü ve eğer Drew'in beni itip kakmasına izin vermiyorsam, kardeşim bile olsa Seb'in de bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

"Yaptığının tam olarak bu olduğunu nasıl görmezsin? Drew'in hayatının berbat olduğunu milyonlarca kilometre öteden herkes görebilir. Sonra sen geldin ve kendini tüm bunların ortasına attın. Her şeyin patlaması an meselesi. Çok kötü batıyor ve dikkatli olmazsan seni de kendisiyle birlikte batıracak."

Başımı arkaya yaslayıp tahtaya dayıyorum.

Drew'a karşı kayıtsızlığım aklımın bir köşesinde dursa da, onun da babasının yanlışlarının bir kurbanı olduğunu hatırlıyorum. Hem fiziksel hem de zihinsel istismara uğradı ve hayatta doğru olan bir şey varsa, o da incinmiş insanların her zaman önemsedikleri kişileri incitmenin bir yolunu bulduklarıdır.

Yine de bu olanları normalleştirmiyor ve onun hayatıma geri dönmesine izin vermem gerektiği anlamına gelmiyor. Top şimdi benim sahamda ve ben karar vermek zorundayım.

Onu olduğu gibi, iyisiyle kötüsüyle kabul edebilecek ve affedebilecek kapasitedeyim. Eski benin Drew'a karşı hiç şansı yoktu ama yeni ben... O vahşi ve intikam hırsıyla yanıp tutuşuyor.

Bu zalim dünya yapraklarımı kopardı, ama ben dirençliyim ve şimdi ona karşı duracak kadar güçlüyüm. Ölümcül ve güzel bir şeye dönüşüyorum. Engeller ne olursa olsun, onun altında kalmamı istiyorsa Drew ve ben asla birlikte ilerleyemeyeceğiz. Kraliçeler krallarının yanında dururlar ve ben de bundan daha azı olmayacağım.

"Özür dilerim, tamam mı? Bunu yapmak benim için o kadar kolay değil. Duygularımı öylece kapatamam. Sen aşık olduğunda..." Bunu neredeyse yüksek sesle itiraf ettiğim için kendi suratıma yumruk atmak istiyorum. Drew'a aşık oldum mu? Evet ve bu duyguları unutmam mümkün değildi. Diğer her şeyin altına gömülmüşlerdi ama hâlâ oradaydılar.

"Drew istediği zaman çok karizmatik olabiliyor. Ona aşık olan ilk kişi siz değilsiniz ve son kişi de olmayacaksınız. Bu cazibe artık işe yaramadığında işler karanlık bir hal alır. Sadece amacınız kadar işe yararsınız ve işe yararlılığınız bittiğinde ne olduğunu gördünüz. Bunun tekrar başına gelmesini istemiyorum. Kimsenin seninle dalga geçebileceğini düşünmesini istemiyorum. Dikkatli ve akıllı olmanı istiyorum. Oh, ve teslim edeceğim yığından bir elbise seçmeni istiyorum. Yakında birlikte katılmamız gereken bir toplantı var."

Merakım arttı ve konu değişikliği için minnettarım. Kardeşinle birine aşık olmak hakkında konuşmak yapılacaklar listemde pek de üst sıralarda yer almıyor.

"Toplantı mı? Ne tür bir toplantı?"

"İş adamı tipi. Sen Arturo ailesinin bir üyesisin. Tüm bunların yeni ve bunaltıcı olduğunu biliyorum ve üzerinizdeki tüm baskıyı kaldırmak ve sizi gölgede tutmak için elimden geleni yapmış olsam da, zaman zaman aile işleri ve meseleleri hakkında bilgi sahibi olmanız gerekecek. Ben

seni bu döngünün tamamen dışında tutmak istiyorum. Bu adaş benim olduğu kadar senin de adaşın."

Oh. Oh kahretsin. Buraya taşındığımdan beri beni her şeyden uzak tutmaya çok dikkat ediyordu. Üzerinde çalıştığı şeyle benim varlığım arasındaki mesafeyi korumak için. Bu konuşmayı yapıyor olmama şaşırmadım. Eninde sonunda bu noktaya geleceğimizi biliyordum.

"Tamam, o zaman bir elbise seç. Bu toplantıya hazırlanmak için bilmem gereken bir şey var mı?" Gergin görünmemeye çalışıyorum ama içimdeki endişe şimdiden beni kemirmeye başladı.

Dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçıyor ve bu gerginliğimi biraz azaltıyor gibi görünüyor. "Bu kadar inek olmak zorunda mısın? Ev ödevi falan yok, Bel. Bilmen gereken her konuda sana yol göstereceğim. Bu işte beraberiz."

Telefonu masanın diğer tarafından yüksek sesle çalıyor ve sanki ona borcu varmış gibi telefonu eline alıyor. Yüz hatlarının birbirine yapışmasını ve bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi ekrana bakarken kaşlarının inmesini izliyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Neden olmasın ki?" diye soruyor başını ekrandan kaldırmadan.

Dilimi ısırıyorum, ne kadar şaşkın ve endişeli göründüğünü belirtmek istiyorum ama telefonu çaldığı için buna fırsatım olmuyor. Benden uzaklaşıp telefonu kulağına götürüyor ve cevap veriyor. Kısık bir sesle konuşuyor ve yan kapıdan çıkmadan önce bana küçük bir el sallıyor.

Uhhh, tamam mı?

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum ve karşı kapıdan çıkıp odama dönmek için ayağa kalkıyorum. Uzun labirent gibi koridorda yürürken kendi kendime, "Konuştuğumuz falan yok," diyorum.

Yatak odamın girişinde durakladım. Kendimi o odaya kilitlemeye devam etmek istemiyorum. Yalan söylemiyordum.

Bir hapishaneyi diğeriyle değiştirmedim. Seçeneklerimi düşünerek alt dudağımı çiğniyorum.

Sebastian'ın Drew hakkındaki görüş ve hislerine rağmen, sorularıma cevap veremiyor. Umarım şimdiye kadar Drew'un saçma sapan oyunlarını anlayabilecek duruma gelmişimdir. Eğer o mesajlarda ve kütüphanede söylediği her şey doğruysa, o zaman beni bir yalanla kandırmaz. Yine de denemeyeceğini düşünecek kadar aptal değilim. Onunla hiçbir şeyin garantisi olmadığını biliyorum. Bir dakika önce yukarı, bir dakika sonra aşağı. Bir sonraki hamlesini tahmin etmemin imkanı yok.

Telefonumu cebimden çıkardım ve onunla olan mesajlaşmalarıma göz attım. Eski zincirimizi sildim, çünkü ona çok fazla anı bağlıydı. Onu kendimden uzaklaştırıp sonra da onunla buluşmak için yoluma devam etmek benim için tam bir çelişki gibi geliyor. Bu cevaplardan başka bir şey için değil.

Metni yazarken parmaklarımı her kaydırışımda pişmanlık duyuyorum. Parmaklarımı gönder düğmesinin üzerinde gezdirirken uzun bir düşüş yaşıyorum. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Onu bu kadar çabuk tekrar görmeyi kaldırabilir miyim?

Düşündüğünden daha güçlüsün.

Korkup kaçamadan gönder tuşuna basıp beklemeye başladım.

Noktaların ekranda görünmesi ve yanıtının gelmesi yalnızca birkaç saniye sürüyor.

Bu gece benimle buluş, The Mill arazisindeki kulübede. Bana gerçeği söylemeni istiyorum.

Ne zaman?

Yutkunuyorum, midem endişeyle çalkalanıyor.

Ben: Akşam 9.

Biraz daha düşündüm. Bunu gerçekten yapmak istiyor muyum? Drew'la karanlık bir kulübede tek başıma buluşmak? Korku filmi için berbat bir başlangıç gibi geliyor.

Telefonumun cızırtısı düşüncelerimi böldü ve onun verdiği yanıta baktım. Sebep olduğu öfke ve acıyla boğulmuş olan o aptal, sinir bozucu parçam hayatla

kıvılcımlanıyor ve onun varlığının verdiği o belirgin sıcaklık

Ben onun yanıtını kendime geri okurken, daha önce bana getirdikleri yavaşça damlıyor.

Psycho: 6 mil yürümeyi planlamıyorsanız, patika başındaki dört tekerlekli aracı alın. İçinde bir anahtar olacak. Kahretsin. Ne kadar uzakta olduğunu unutmuşum. Telefonum tekrar çalıyor, ve bir sonraki mesaj beni neredeyse ona mesaj attığıma pişman ediyor.

Seni yakında göreceğimi biliyordum, Flower.

Tüm o korkunç şeyleri beni babasından korumak için söylemiş ve yapmış olması mümkün mü? Muhtemelen... ama onu nasıl affedebilirim? Bir dahaki sefere işler zorlaştığında beni tekrar uzaklaştırmayacağından ve incitmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?

Yapamam ve bunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Ne olursa olsun, Drew'un her zaman başkaları pahasına da olsa kendini mutlu etmeye çalıştığını ve bana aksini gösterene kadar, oynadığı hastalıklı ve çarpık satranç oyununda bir zayiat olmamam için savunma yapacağımı hatırlamam gerekiyor.

9

DREW

Kanım ve bedenim farkındalığın karıncalanmasıyla uğulduyordu. Onun küçük tadına bakmam, ona olan ihtiyacımı ya da açlığımı bastırmak için hiçbir şey yapmadı. Onun baş döndürücü sesini şimdiden duyabiliyorum.

M kulağımda nefes alıyor ve küçük tırnaklarının derime battığını hissediyorum. Beni yakınlaştırmak ya da uzaklaştırmak için, gerçekten önemli değil. Evden çıkarken sadece onu görmeyi düşünüyorum. Benim için ne kadar önemli olduğunu her şey patlayana kadar fark etmemiştim.

Şu klişe söz neydi? Elinden gidene kadar neye sahip olduğunu bilemezsin. Bu lanet gerçek değil mi? Kulübeye giden yol boyunca, buluşma yeri olarak neden ormandaki kulübeyi seçtiğini merak ettim. Her yerde buluşabilirdik ama o en tenha yeri seçti.

Benimle görünmekten mi korkuyor? Yoksa kardeşinden mi saklanıyor?

Muhtemelen ikisinden de biraz.

Sessizlik içime işliyor, alışılmadık ve istenmeyen bir his.

Ormanda ilerlerken ay ışığı patikayı kesiyor. Telefonum cebimde titriyor ve Bel'in beni iptal etmek için aramadığından emin olmak için elimi çekiyorum.

Şu anda bu saçmalığı kaldıramam. Malikaneye gidip onu kaçırmamamın imkanı yok. Siktir, mantıklı düşün.

Telefonumda onun adını gördüğümde tüm mantıklı düşünceler pencereden dışarı çıkıyor. Baba. Babadan çok daha uygun olduğu için adını siksurat olarak değiştirmeliyim. Tanrı biliyor ya, kendimi bildim bileli bana bir rahatsızlıkmışım gibi davrandı.

Siktir et onu. Her şeyi mahvetmenin bir yolunu buluyor. Günlerdir ilk kez benimle iletişime geçmeye karar verdi ve ona söylemek istediğim tek şey "git kendini becer". Bunu ona söylemeye, karşısına dikilmeye ve onu yerin dibine sokmaya fazlasıyla istekliyim. Başka şeyler tehlikede, başka insanların iyiliği söz konusu, bu yüzden benim bencil arzularımın biraz daha beklemesi gerekecek. Akşamımı mahvetmesine izin vermemeyi seçiyorum ve bunun yerine reddet düğmesine basıp telefonumu kot cebime geri sokuyorum. Bir dakika sonra telefonum tekrar çalıyor ve bana muhtemelen şefkatli ve keyifli bir sesli mesaj bıraktığını söylüyor.

Babamı aklımın bir köşesine itiyorum ve kulübeye doğru adımlarımı hızlandırıyorum, belki o da buradadır diye ağaçları tarıyorum. Yalnız olduğum çok açık. Doğanın sessizliği beni karşılıyor ve buna bayılıyorum. Rüzgârın sesi, botlarımın altındaki yaprakların çıtırtısı hoşuma gidiyor.

Onu kütüphanede görmenin verdiği gerginliği biraz olsun üzerimden atmak için daha hızlı yürüyorum. Onu Seb'den uzaklaştırmamak ve her ikisinin de onun kime ait olduğunu bilmesini sağlamak için kendimi tutmaktan. Ona dört tekerlekli arabayı almasını söyledim ama kanımdaki bu ihtiyacın bir kısmını dizginlemeye yardımcı olmak için yol boyunca yürüdüm. Kulübeye yaklaştığımda, kaba ahşap yapı yerini kulübeyi çevreleyen ve küçük bir nehre kadar uzanan geniş bir çim açıklığına bırakıyor. Ay ışığı nehirde parıldıyor ama dikkatim doğanın güzelliğinden, en az onun kadar güzel olan birine kayıyor.

Kulübenin merdivenlerinde sonunda onu gördüm. Çiçeğimi.

En üst basamakta oturuyor, kazağı ince bedenini sımsıkı sarmış, güneşte parlayan sarı saçları her zamanki dağınık düğümüyle toplanmış. Bakışlarım onunkilerle çarpışıyor ve ne kadar endişeli olduğunu görmek için yetenekli bir avcı olmama bile gerek yok. Şansına, yüzünde bir daha gözyaşı görmek istediğim tek an, sikimde boğulduğu andır. Onu bir kez incittim zaten. Tekrar batırırsam bunu düzeltmek için başka şansım olmayacak.

"Uzun zamandır mı bekliyordun?" Saatimi kontrol ederken sordum. Benim zamanıma göre erkenciyim, o da benden önce gelmek için fazladan erken gelmiş. Akıllıca.

Bir omzunu silkiyor ve kollarını eklemlerinin üzerinden çekiştiriyor, kollarını kendine sarılmaya çalışır gibi ortasına doluyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, hissettiğim her şeyi o küçücük kelimeye sığdırdığımı umarak.

"Merhaba," diye cevap veriyor, omuzları düşüyor.

Son birkaç basamağı sürünerek çıkıyorum ve verandada duruyorum. "Kaloriferi açtığımda içerisi daha sıcak olacak."

Başını sallıyor, sonra yerinden kalkıp çenesini göğsüne bastırıyor, sanki bana bakmaktan kaçınmaya çalışıyor. Ne haltlar dönüyor burada?

Neden birden benden saklanmaya başladı? Bu ormanda onu çırılçıplak soyduğumda bile benden saklanmamıştı... Öfkem kabarıyor ve onunla ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden öfkeyle paravan kapısını açıyorum ve anahtarlığımdan bir anahtar kullanarak kulübenin kilidini açıyorum. Sonra kapıyı iterek açtım ve onu içeri çağırdım.

Burnumdan nefes alarak sakinleştirici bir nefes alıyorum. Sakinleşmeli ve bunu çözmeliyim. Eşikten geçerken adımları tereddütlü ve ben de onu takip ediyorum, yol boyunca ışık düğmesini açıyorum. Yumuşak bir aydınlık karanlığı kesiyor ve mekânı ısıtmak için dijital termostatın düğmelerine basıyorum.

Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama üşümesi riskini almak istemiyorum.

Gazlı şömine bir başka düğme hareketiyle gürleyerek canlanır. Bel, ateşlemenin yumuşak sesiyle irkilir.

"Otur," diye ısırarak geniş ve rahat koltuğa doğru el salladım.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim..."

Odanın içinde dolanıyorum, onun etrafında dönüyorum çünkü beni geriyor ve ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Zümrüt gözleri, beni görüş alanında tutmak için yer değiştirmek zorunda kalana kadar hareketlerimi takip ediyor. "Ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Güzel soru. Ne yapıyorum ben, Bel? Buraya gelmemi isteyen sendin. Şimdi de buraya hapsettiğim korkak bir tavşan gibi davranıyorsun. Bakışlarıma bile karşılık vermiyorsun. Doğal olarak, avlanmak istediğinden başka ne düşünebilirim ki?"

Sandalyeyi arkasına koyacak kadar dönüyor, böylece doğrudan bana bakabiliyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, haftalardır beni görmek için yalvaran sendin."

Yenilgiyle içimi çektim. Bana doğru bir adım atıyor ve parmağıyla sertçe göğsümü işaret ediyor. "Eğer bana bir pislik gibi davranacaksan, o zaman arkanı dönüp gidebilirsin."

Başını sallıyor, inançsızlık güzel yüz hatlarını çimdikliyor. "Bana karşı gerçekten dürüst olacağını düşündüğüme inanamıyorum. Benimle konuşacağını ve bunu aptalca bir oyun haline getirmeyeceğini."

Elimi küçük elinin etrafına doluyorum, tamamen içine çekiyorum, pürüzsüz tenine dokunurken iç çekmemek için kendimi zor tutuyorum ve eğiliyorum. "Dürüstçe mi? Bana ne istediğini söylemedin, o halde bana bir soru sorulmamışken sana nasıl yalan söyleyebilirim?"

Bir anda, daha önce gördüğüm inançsızlık panik ve dehşete dönüşüyor. Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor, elleri kazağının kollarında kıvrılıyor. İşte o zaman anladım.

"Bu kütüphanede söylediğim şeyle ilgili, değil mi?"

Gözleri büyüdüğünde, derinliklerinde daha fazla korku kanadığında, dudaklarından küçük bir ses kayıyor. İhtiyacım olan tek doğrulama bu. İlerliyorum, onu kollarımın arasına sıkıştırıp duvara bastırıyorum. Yapmayı en sevdiğim şey bu. Onu çaresiz ve benden kaçamaz hale getirmek. "Sormanın ne anlamı var, Bel? Benim için fark etmediğini zaten biliyorsun. Nerede durduğumu zaten biliyorsun. Kız kardeşim olman umurumda değil."

Eğilip burnumu boynu ve omzu boyunca gezdiriyorum, onu koklama ihtiyacı duyuyorum. Tanrım, nasıl oluyor da her zaman bu kadar güzel kokuyor? Leylak ve bebek pudrası gibi. Bebek pudrasının bu kadar ağız sulandırıcı olabileceğini kim bilebilirdi?

"Eminim," diye fısıldıyorum tenine karşı, bana karşı titremesini seviyorum. "Şu anda içinde çalkalanan şüphe, tiksinti ve korkuya rağmen bacaklarını benim için açacaksın. Yine de sikimi daracık amına alırsın. Yanlış olsa bile, kardeşinin seni becerdiğini düşünmek çok yanlış olsa bile, ama yapardın. Ve dediğim gibi, yapardım. Bunu yapardım çünkü kurallar, ahlak ve yasalar sana sahip olmamı engelleyemezdi. Sonsuza kadar benimsin."

Sanki içgüdüsel olarak uyluklarını birbirine bastırıyor ve onları serbest bıraktığında, uyluğumu kabaca aralarına sokuyorum, vücudunu dizimin üzerine oturacak kadar yukarı kaldırıyorum.

Ağzımı onunkine yaklaştırıp nefesimle dudaklarını okşadığımda irkiliyor ve bu bir santim geri çekilmeme yetiyor. Yeşil gözlerinde korkusunu ve bunun onu ne kadar yiyip bitirdiğini görüyorum.

Suçluluk duygusu göğsümde çiçek açıyor.

Sikeyim. Bakışlarına karşılık veriyorum. "Neyse ki akraba değiliz. Yani kendini kötü hissetmeni gerektirecek bir şey yok. Sen hâlâ iyi bir küçük kızsın, Çiçek."

Ona tokat atmışım gibi irkiliyor ve göğsümü sertçe itiyor. Tabii ki ona bir santim bile vermiyorum ama denemesi çok tatlı. "Senin neyin var böyle? Haftalardır beni görmek için yalvarıyorsun, sonra da beni kandırıp

Seninle tanışmak istiyorum!" diye bağırıyor ve ben hem varsayımına hem de sesini yükseltmesine her şeyden çok şaşırıyorum.

Kollarımı bırakıyorum ama kalçamı onun merkezine doğru bastırmaya devam ediyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Homurdanıyor ve beni tekrar itmeye çalışıyor ama iki bileğini de kavrayıp bir elimle göğsüme doğru sıkıca tutuyorum. "Dikkat et, Wallflower. Sana biraz müsamaha göstermeye hazırım..." Sözümü kesiyorum, henüz o konuya girmeye hazır değilim. "Ama beni itip kakmana ve bir çocuk gibi öfke nöbetleri geçirmene izin vermeyeceğim."

"Çocuk mu?" diye bağırıyor ve kendini elimden kurtarmaya çalışıyor. "Olgunluk hakkında konuşmaya hazır olduğunu sanmıyorum ama madem konuyu açtın ve sert davranmak istiyorsun, hadi yapalım şu işi. Şu anda burada olman şart mı? Evlenmek üzere nişanlanmadın mı? Kocalık yapman gerekmiyor mu? Düğün mü planlıyorsun? İki buçuk çocuğuna ve Labrador Retriever'ına isim seçmek? "Yardımcınla" ormanda gizlice dolaşman değil mi?"

Sözleri jilet gibi keskin ve içimi kesip geride sivri izler bırakırken acıtıyor. Aramıza birkaç metre mesafe koyarak onu serbest bırakıyorum. Ceketimi çıkarıyorum çünkü oda aniden ısınıyor.

Spencer ve babamdan bahsetmesi beni rahatsız etmiyor. Kendisi hakkında bu kadar olumsuz konuşması beni rahatsız ediyor. Olayları nasıl beslediğimi, babamın taleplerine nasıl boyun eğdiğimi hatırlatması beni rahatsız ediyor. Dişlerimi sıkarken çenem ağrıyor. Yumruklarım sıkılı, bir şeyleri yumruklama isteği duyuyorum. Bunun yerine, ondan uzaklaşıyorum ve ani bir öfke patlamasıyla ona saldırmamak için odayı adımlıyorum.

Lanet olsun. Onu incittiğimi biliyorum.

Yaptığımı biliyorum ama bunu düzeltmeye çalışıyorum.

Düzeltmek istiyorum. I
bunu düzeltmem gerek.

Bir elimi saçlarımın arasına sokup uzun telleri çekiştiriyorum ve ağzımdan bir cevap çıkmasını istiyorum. İstiyorum ki

onu o kadar çok özlüyorum ki nefes almakta zorlanıyorum. Onu bir daha kollarıma alamayacağımı ya da başka bir erkekle görmek zorunda kalacağımı düşünmek bile cinayet işlememe neden oluyor. Buna asla izin vermem. Beni istemiyorsa, tamam, ama başka hiçbir erkek de ona sahip olamayacak.

"Evet," diye tükürdü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ses tonundaki zehir öfkemi arttırıyor, ama bundan da öte, hatalı olduğu ve bunun farkında bile olmadığı gerçeği. Bir yılan gibi hızlıca ona doğru uzanıyorum, parmaklarım kürek kemiklerine baskı yapıyor ve onu duvara yaslanmaya zorluyor. Ayrılmış dudaklarından küçük bir nefes çıkıyor ve yüzüne doğru eğiliyorum. Ciğerlerimdeki hava duruyor ve onun güzelliği karşısında bir anlığına donup kalıyorum.

Benim narin küçük çiçeğim, çok vahşi ve güçlü. Ama benim için hala çok zayıf.

"Kahretsin, çok güzelsin Bel. Güzel ve yanlış, çok yanlış, çünkü ben kimseyle nişanlı değilim. Sahteydi. Hepsi sahteydi. Babam planladı. Sana hiç yalan söylemedim, bir kere bile. O gece söylediğim her kelime seni korumak içindi."

Bakışları şüpheyle daralıyor ve bana inanmadığını söyleyebilirim. Ona yaşattığım acıya, onu bir bıçaktan daha derin kesen nefret dolu sözlere o kadar kapılmış ki gerçeği göremiyor. "Evet, senin yüzünden almak zorunda kaldığım dikişler sahte değil. Senin yüzünden yaşadığım kalp kırıklığı sahte değil. Sürpriz, bazen başkalarının duyguları ve olaylara verdikleri tepkiler gerçektir, seninki olmasa bile."

Kalbimi yerinden sökebilirdi ve bu daha az acıtırdı.

Onu ittiğimde kafasını çarpacağını tahmin etmemiştim ve o sahneyi zihnimde milyonlarca kez tekrar ettim. Her şeyden çok pişman olduğum tek şey bu. Onu fiziksel olarak incitmek. Ama o haklı ve bana güvenmemek ve kızgın olmak için çok gerçek bir nedeni var. Yapamam.

ve eğer birlikte bir geleceğimiz olacaksa onun güvenini tekrar kazanmam gerektiğini biliyorum.

Yeşil gözleri yaşlarla parlıyor ve gözlerini kırptığında bir tanesi serbest kalıp yanağından aşağı süzülüyor. Kendime engel olamıyorum. Ne de olsa ben iyi bir adam değilim. Üzgün olabilirim ve suçluluk duygusu ruhumu kemiriyor olabilir ama onun gözyaşlarının beni tahrik ettiği gerçeğini değiştiremem.

Sonsuza dek hasta ve sapkın olacağım.

Onu yanaklarından kavrayarak, başparmağımla o tek gözyaşının izini sürüyorum. Bir tane daha düşüyor, sonra bir tane daha ve ben eğilip onları yalıyorum, dilimin üzerindeki tuzlu tadın tadını çıkarıyorum.

"Kahretsin, gözlerin yaşlıyken daha da güzel görünmen nasıl mümkün olabilir?"

Başını geriye atıyor ve duvara çarptığında yüzünü buruşturuyor. "Sende ciddi bir sorun var."

"Bunu zaten biliyordun bebeğim, o yüzden şaşırmış gibi yapma." "Oh, şaşırmadım. Sadece merak ediyorum, neden

Benden özür dileyeceğine inanıyordum. Resmi bir özür olmasa bile, bana bir şeyler teklif edeceğini düşünmüştüm. Ve bunu yaptığında, belki de sonunda beni umursadığını söyleyebileceğimi düşünmüştüm, ama bunu bile anlamadım."

Sertçe yutkunuyorum ve yüzüne bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Yaptığım her şey sana değer verdiğimi göstermek içindi."

Duvarlarının tekrar yükseldiğini gözle görebiliyorum ve söyleyeceklerimi bitirmeden oraya dönmesine izin veremem. "Seni önemsiyorum, Bel. Seni hayatımda hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi önemsemediğim kadar önemsiyorum." Göğsümdeki tüm baskıya rağmen söylemeye tam olarak hazır olmadığım diğer kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Tek yaptığım seni düşünmek. Geçtiğimiz ay beni öldürdü, Bel. Annen öldüğünde yanında olmak istedim..."

"Annem hakkında konuşma. Asla!" Kelimeleri dişlerinin arasından gıcırdatıyor.

"Bu doğru. Hastaneye gelmeye çalıştım ve Sebastian polisi aradı ama ben oradaydım. Seni terk etmedim, Bel."

Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kafa karışıklığı, acı ve inançsızlık. Bana inanmak ve söylediklerimi kabul etmek istiyor ama bir anda bir duvar yükseliyor ve kaydedebileceğim her türlü ilerlemeyi engelliyor. Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

Bana doğru uzanıyor, minik elleri tişörtümü kavrıyor ve bir an için bunun nereye gittiği konusunda kafam karışıyor. Gözlerindeki bakış ölümcül ve bakışlarının yeşil derinliklerine bakarken zorlanıyorum, ona bir dakikadan daha uzun süre bu kadar yakın olmak için boğuluyorum.

Yumruklarını sıkıp bir top haline getiriyor, sonra yüz yüze gelmemiz için beni aşağı çekiyor. Ne olduğunu ancak parlak sıcak bir acı taşaklarımdan sikime, oradan da mideme doğru süzüldüğünde anlıyorum.

Lanet olsun.

Bir. İki. Üç. Dört.

Dizlerimin üzerine düşmeden önce tüm vücudum bir yayın teli gibi sıkıca kenetlenen büyük bir kas haline geliyor. Acı nefes almamı zorlaştırıyor ve ahşap zemine çarptığımda yan tarafıma yuvarlanıyorum. Onun böyle bir hamle yapacağını tahmin etmeliydim.

Benim küçük çiçeğim son zamanlarda biraz şiddete meyilliydi.

Eğiliyor, gözleri öfkeyle parlıyor ama ben hâlâ altında titreşen şehveti görebiliyorum. Beni istiyor, hâlâ istiyor amına koyayım. Gözleri, artık kıvrılmış tişörtümden gururla sergilenen karın kaslarımın ve kot pantolonumun içinde hala sert olan aletimin üzerinde geziniyor. Bunu asla kabul etmeyecek, en azından şimdi değil, ama yakında.

Çok yakında.

"Benden uzak dur, Drew. İşimiz bitti."

"İşimiz asla bitmeyecek." Dişlerimin arasından konuşuyorum.

"Öyleyiz ve açıkçası ben olsam denemeyi bırakırdım çünkü çaresizlik sana hiç yakışmıyor." Üzerimden geçip kapıya doğru yürümeye başladı.

"Polise git, yasaklama emri çıkart..." Nefesim daralsa da konuşmak için kendimi zorluyorum. "Sebastian'a söyle de kafama bir kurşun sıksın çünkü benden kurtulmanın tek yolu benim ölmem."

"Acınacak haldesin," diye omzunun üzerinden alay ediyor.

Hiçbir fikri yok. Söz konusu o olduğunda ne kadar ileri gideceğimi bilmiyor.

Nefes nefese kalıyorum ve acımı bastırmak için yerde kayıyorum. "Kaçabilirsin Saksı Çiçeği ama saklanamazsın, benden değil."

Kapıda duraklıyor, eli kolu kavrıyor. Sonra arkasını dönüp bana bakıyor. Gözlerinde beni yakıp kül etmekle tehdit eden bir ateş görüyorum.

"Saklanmaya çalışmıyorum, Drew. Tam buradayım ve bana karşı dürüst olabildiğinde, belki o zaman gerçek bir konuşma yapabiliriz. O zamana kadar, işimiz bitti."

O dışarı çıktığında, titreyerek bir nefes daha veriyorum. Dört tekerlekli motorun gürültüsü kulaklarımı dolduruyor. Yerde yatarken, ondan şu anda olduğum kadar etkilendiğimi hiç sanmıyorum. Öfkeli haliyle bile çok güzel ve öfkesini bana yönelttiğinde... Lanet olsun, bu beni çok tahrik ediyor.

Taşaklarım ağrıyor ve hâlâ azgın olan ereksiyonumu bir sancı ile ayarlıyorum.

Birkaç dakika sonra, bu kulübeden siktir olup gidebilmek için dönüp oturuyorum. Annemin gerçekten hastalanmaya başlamadan önce yerde benimle birlikte güldüğü anılar bana saldırıyor. Burası eskiden bir sığınaktı, ama şimdi bir korku evinden başka bir şey değil.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki bir baş dönmesi dalgasıyla sarsılıyorum ama yavaşlamıyorum. Göğsümdeki baskı çok fazla. Yürümeden önce ışıkları ve şömineyi kapatmayı zar zor başarıyorum.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve içerideki anıların hiçbirinin benimle birlikte eve gelmemesini umdum.

Dışarı çıktığımda her şey daha hafif geliyor ve kapıyı kilitledikten sonra yüzümü nehre dönüp akan suyun sesini dinliyorum.

Gece gökyüzüne bakarak gülümsüyorum. Bel kararları kendisinin verdiğini sanıyor ama ben onun sadece beklediğini biliyorum. Onu avlamamı ve tekrar benim yapmamı bekliyor. Yapacağım. Ona sahip çıkacağım ve bunu yaptığımda, bir daha aramıza hiçbir şeyin ve hiç kimsenin giremeyeceğini anlamasını sağlayacağım.

10

BEL

Sokula alışmak hâlâ biraz zaman alıyor. Her şey hem iyi hem de kötü anlamda farklı. Drew ve Jackie'nin anıları her şeyi gölgede bırakıyor. Neyse ki, ben
Derslere yeniden başladığımdan beri ikisini de görmedim.

Ayrıca inanılmaz derecede yalnızım. Ama sanırım beni umursamayan insanlarla çevrili olmaktansa yalnız olmayı tercih ederim.

En azından bugün Cuma, yani gün bittiğinde özgür olacağım ve iki gün daha geri dönmek zorunda kalmayacağım. Ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor ve omzumun üzerinden bakma isteğini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bu durum birkaç gündür böyle ve fısıltılar giderek daha da artıyor. Bir de diğer öğrencilerin gözlerimin üzerimde olduğunu, hareketlerimi takip ettiklerini hissetmem var.

Bir masa ötede, ben kitaplarımı çantama yerleştirirken uzun bacaklı esmer bir kadın bana bakıp arkadaşlarından birine bir şeyler anlatarak kıs kıs gülüyor. Saçlarım her zamanki gibi dağınık topuz, gözlüklerim başka bir kitap almak için eğildiğimde yamuk ama eteğim, opak taytım ve yumuşak kaşmir kazağım yeni ve üzerime tam oturuyor. Yün palto ve tasarım sırt çantası da öyle.

Yine de bir şekilde onlar için yeterince iyi değilim.

Yeni ve parlak dizüstü bilgisayarımı çantama tıkıştırıp fermuarını kapattıktan sonra kızlara ters ters bakarak merdivenlerden kapıya doğru yürüyorum. Aklımın bir köşesinde Drew'in sesini duyuyorum. Gidip kendilerini becerebilirler. En azından bu konuda hemfikiriz.

Koridora çıktığımda iç çekiyorum ve omuzlarımın kulaklarımdan aşağı kaymasına izin veriyorum. Vücudum sanki artık tehlikenin olmadığını biliyormuş gibi kendiliğinden gevşiyor.

İlerideki mantar panoda, neon sarısı kâğıt üzerine siyah mürekkeple basılmış bir el ilanı var. Şöyle yazıyor: DEĞİRMENDE PARTİ!!!! Bu hafta Sebastian'ın dikkatini çeken şey bu olmalı, çünkü çoğunlukla ortalarda yok. Hâlâ Değirmen'in ondan istediği görevleri olduğunu biliyorum, ama bu benim hoşuma gitmek zorunda olduğu anlamına gelmiyor.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp çift kapıya doğru yürürken şoföre mesaj atmaya başlıyorum ama aklıma başka bir düşünce gelince duraklıyorum. Gerçekten eve geri dönmek ve orada yankılanan sessizlikte tek başıma kalmak istiyor muyum? Sebastian olmadan bir daire tutup tek başıma da yaşayabilirim…

The Mill'deki partiye bakılırsa bu gece de orada olacağından şüpheliyim.

Ve eğer o partideyse, bu Drew'in de orada olabileceği ya da olmayabileceği anlamına gelir, o anda nasıl olduklarına bağlı olarak. Birbirlerinin boğazına sarılmış durumdalar ama Sebastian'la Drew hakkında bir şey konuşmayalı bir dakika oldu.

Ahh, siktir et.

Rahatlayıp eğlenmem gerekirken bu konuyu çok fazla düşünüyorum. Bedava alkol olan bir parti var. Orada olmalıyım. Kendimi bırakmayı ve biraz eğlenmeyi hak ediyorum. Drew'un orada olup olmayacağı kimin umurunda? Belki de gelmez. Bu en iyi ihtimalle hüsnükuruntu olur.

Değirmen buradan birkaç blok ötede. Yürüyebilecekken şoför çağırmaya gerek yok. Çantamı yukarı kaldırıyorum.

Omzumdan tutup kardeşlik evine doğru ilerledim.

Yaklaştıkça, Av'daki anılar bana daha çok saldırıyor. Dalların tenimi nasıl tırmaladığını, çıplak ayaklarımın yumuşak toprağa ve dökülen yapraklara karşı nasıl hissettiğini. Ormanın kokusu, onun kokusu. Erkeksi ve baharatlı.

Düşüncelere dalmışken, müziğin gürleyen ritmi ayaklarımın altındaki zemini sarsana kadar malikaneye vardığımı bile fark etmiyorum. Vay anasını. Neredeyse içeri girmeye korkacaktım. Merdivenlerden yukarı yürüyüp ön kapıda duruyorum. Bir an için felç oldum, ona çarpmak üzere olan bir arabanın farlarına yakalanmış bir geyik gibiydim.

Sadece yap. İçeri gir.

Kapının kolunu tutarak kocaman, ağır kapıyı iterek açıyorum ve içeri giriyorum. Beni bir his saldırısı karşılıyor. Müziğin ritmi vücudumda titreşiyor, bana ikinci bir kalp atışı veriyor-

Pek çok. İnsanlar.

Derme çatma dans pistinde bir kişi için daha yer olduğunu sanmıyorum. İçeriye doğru ilerledikçe daha fazlasını keşfediyorum. Kanepede neredeyse seks yapan bir çiftin, üç bira pong oyununun ve içki içip etrafta dolaşan küçük insan gruplarının yanından geçiyorum. Kapının yanında bazı spor malzemeleri görüyorum ve çantamı yavaşça yere bırakıyorum, orada yeterince güvenli olacağını umuyorum. Kimsenin çocukların eşyalarıyla uğraşacağı şüpheli. Buradan tek parça halinde çıkmak istiyorlarsa, hayır. Çantamı açıp daha az inek gibi görünerek kalabalığın arasına karışıyorum ve kalabalığı incelemek için odanın en ucundaki alt basamağa çıkıyorum.

Futbol takımının, basketbol takımının ve futbol takımının çeşitli üyelerini ve kampüste gördüğümü düşündüğüm herkesi tanıyorum. Drew ve Sebastian hariç. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

Köşede Lee'yi görüyorum, bir sarışını duvara yaslamış, dudakları birbirine yapışmış. Aries, onların küçük sürüsünün diğer üyesi.

fazla etkileşime girmemiş, mutfakta, tezgahta oturan esmer bir kadının kalçalarının arasına sıkışmış.

Onlardan birine Drew ya da Sebastian'ın nerede olduğunu sorabilirim ama şu anda ikisiyle de yüzleşmek istemiyorum. Ya da daha iyisi, neden bu partide olmamam gerektiği konusunda bana ders vermelerini dinlemek istiyor muyum? Sanki içki içecek yaşta olmayan bir çocukmuşum gibi.

Hayır. Bu gece benim için.

İçmek ve dans etmek istiyorum. Biraz eğlenmek ve hayatımın ne kadar boktan bir gösteri olduğunu unutmak istiyorum. Paltomu omuz silkerek çıkarıp sallanan ceket yığınının üzerine atıyorum ve sonra mutfağa giriyorum. Tezgâhtaki farklı likör şişelerini inceliyor, cin yerine votka seçiyorum.

Şişeyi göğsümde tutarak kalabalığın arasına karışıyorum, Drew ya da Sebastian'ın ortaya çıkma ihtimaline karşı ortama uyum sağlamaya çalışıyorum. Yürüyüşümün yarısında, berrak sıvı şişesini dudaklarıma götürüp geri bırakıyorum. İlk yudum dilimin üzerinde ve boğazımın arkasında yanarak karnımda birikiyor.

En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum ve bu kadar alkol almadan önce sorumlu bir şekilde bir şeyler yemek gerekirdi, ancak mutfakta yiyecek görmedim, sadece içecekler vardı, sanırım bu benim için akşam yemeği yok anlamına geliyor.

Adamın biri özür mırıldanarak önümü kesiyor ve ben de dönüp ona gülümsüyorum. Çok tatlı. Adam gözlerimle karşılaştığında donup kalıyor, çenesini eğiyor ve neredeyse benden kaçıyor. Ne oluyor lan?

Birkaç kez göz kırpıyorum ve votkadan bir yudum daha alıyorum.

Tamam. Tuhaf. Ama dağınık topuzum ya da gözlüklerim erkekleri ilk kez kaçırtmıyor. Tek yapabildiğim omuz silkmek. Karışıma başka bir erkek ekleyip işleri daha da karmaşıklaştırmam gerekmiyor, ama biraz flört etmekten zarar gelmez, değil mi?

Ama flört falan yok, konuşmaya çalıştığım ya da baktığım her erkek gözlerini kaçırıp

odanın diğer tarafında. Bu sinir bozucu ve her girişimimde beni daha da sinirlendiriyor.

Her neyse. Bahse girerim Drew bütün erkekleri uyarmış, bana bakarlarsa gözlerini yuvalarından çıkarıp köpeklerine yedireceğini ya da onun kadar psikopatça bir şey yapacağını söylemiştir. Şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve geriye doğru eğip büyük bir yudum alıyorum. Her içişte yanma azalıyor.

Kalabalığın arasından geçerek insanları izliyor, bir yandan da votkadan küçük yudumlar almaya devam ediyorum. Alkolün etkisini hissetmeye başlıyorum. Yanaklarım sıcaklıkla doluyor ve mantıklı düşünme pencereden uçup gidiyor. Kapıyı yarılamıştım ki ensemdeki minik tüyler diken diken oldu. Hemen alarma geçiyorum. Soğuk hava boşluğu keserken oda susuyor gibi görünüyor ve herkes krallarının gelmesini bekliyormuş gibi ön kapılara doğru bakıyor.

Tabii ki Drew orada duruyor, karanlık bakışları kalabalığı tarıyor.

Harika. Drew kendi partisini atlamıyordu, sadece henüz gelmemişti.

Gecem mahvoldu. Dışarıya açılan bir arka kapı gördüğümü sandığım mutfağa doğru ilerlemeyi planlarken ayaklarım kendi kendine hareket etmeye başlıyor. Sonra durakladım. Ayık Bel votkasını alıp kaçmayı tercih ederdi ama kaçmak hiçbir işe yaramıyor.

Benim de burada olmaya en az onun kadar hakkım var. İnsan kalabalığının arasından geçerken onu izliyorum. Sanki onun için yoldan çekiliyorlar, istediği kadar yer kaplamasına izin vermek için ayrılıyorlar.

Ölümlüler arasında bir tanrı. O böyle biri. Kendini öyle sanıyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan, beni fark etmesini bekliyorum. Olacak. Her an, bizi birbirimize bağlayan bağ kıvılcımlanacak ve burada olduğumu fark edecek. Kalabalığın içinde lanet bir av köpeği gibi kokumu alacak. Yavaşça, yani

Neredeyse acı verecek kadar yavaş bir şekilde, gözleri kalabalığın üzerinde geziniyor ve sonra bam.

Bakışları benimkilerle çarpışıyor.

Vücudumdan bir elektrik sarsıntısı geçiyor, derimin altında dalgalanıyor. Sadece bir bakış bile bana bunu yapıyor. Lanet olsun ona. Üzerimdeki gücü çok acınası. Daha fazlasını istediğim için kendimden nefret ediyorum.

Beni tekrar bir araya getirmeden önce, sadece onun için kırılmamı sağlayabilmesini seviyorum. Sevmediğim şey ise kalbimin kırılması. Ona en iyi bakışımı atıyorum ve bir içki daha alıyorum, başını yana doğru eğmesini izliyorum. Sanki nadir bir türmüşüm gibi beni inceliyor. Bakışlarımı onunkilerden ayırmaya çalışıyorum ama bu imkansız. Birbirimize bakmaya devam ediyoruz, ikimiz de diğerine yaklaşmak için bir hamle yapmıyoruz.

Karnımda günahkâr, karanlık ve pis bir şey kıvrılıyor, içim sanki hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeye hazırlanıyormuş gibi istemsizce sıkılıyor. Hayır. Dişlerimi sıkıyorum. O orada durup benimle alay ederken herkesin bana bakmasını bile yasaklayamaz. Beni izlerken. Gözlerinin bir hareketinden başka bir şey yapmadan bedenimi kontrol ediyor.

Ayaklarımın üzerinde dönüyorum ve en yakınımdaki insanları tarıyorum. Tezgâhın yanına dayanmış bir adam, diğer tarafta karşısında duran başka bir adamla konuşuyor.

Uzun boylu, kumral saçlı ama sırtı bana dönük olduğu için nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ama önemli değil. Ona doğru yürüyorum ve omzuna dokunuyorum. Ayaklarının üzerinde dönüyor ve bana bakar bakmaz onu tişörtünün yakalarından tutup ağzıma doğru çekiyorum. Selamlaşmaya ya da birbirimize bakmaya fırsat kalmıyor.

Sadece dudaklarımız birbirine değiyor. Bira ve nane tadı ağzımı dolduruyor ve hiç de fena bir kombinasyon değil. Bir şeylerin olmasını, bir kıvılcımın oluşmasını, midemde kelebeklerin uçuşmasını bekliyorum.

Drew bana dokunduğunda ya da öptüğünde olduğu gibi bedenimin uyanmasını istiyorum ama olmuyor.

Hiçbir şey olmuyor.

Elleri belime dolanıp beni göğsüne yasladığında ve daha da yakınlaştırdığında bile. Hiçbir şey yok. Kıvılcım yok. Dili ağzıma dalıyor, benimkine karışıyor. Öpüşmeyi derinleştiriyorum, parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve yine bir kıvılcım bekliyorum.

Göz kamaştırıcı.

Herhangi bir şey.

Fena öpüşmüyor.

Sadece kıvılcım yok. Zevk telaşı yok. Hiçbir şey kalbimin çarpmasına ya da midemin düğümlenmesine neden olmuyor. Ugh. O Drew değil. Hayal kırıklığım ve kızgınlığım artıyor ve onu L şeklindeki tezgahın karşı tarafına doğru sertçe bastırmak için dönüyorum. Eli kıçıma ulaşana kadar aşağı ve daha aşağı iniyor.

Her şey yolunda. Her şey yolunda.

Ama öyle değil. Aklımda tek görebildiğim Drew.

Koyu yeşil gözleri, mükemmel şekillendirilmiş karın kasları ve kalın kaslı kalçaları.

Lanet olsun. Muhtemelen şu anda ikimizi de öldürmeye geliyordur. İyi oldu. Umarım bu onun kalbini de benimkini incittiği kadar incitir.

Bir saniye geçiyor, sonra bir saniye daha ve ben gizemli adamı öpmeye devam ediyorum. Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve omzunun üzerinden bakıyorum. Drew'un orada durmuş bizi izlediğini gördüğümde neredeyse dilimde boğuluyordum. Vücudu bir heykel gibi hareketsiz ve gözlerinden buzdan dallar sızıyor.

Ve lanet olsun, ben başka bir adamı öperken o ruhuma bakıyor.

Göz teması bana özlediğim, bu adamın beni ellemesine izin verdiğimde çok kötü bir şekilde kovaladığım o sarsıntıyı vermeye yetiyor. Birdenbire öpücük daha sıcak ve daha derin hissettiriyor ve vücudum yeni bir hayatla uyanıyor. Beni öpen adam da farkı fark ediyor çünkü kıçımı sıkıca kavrıyor, diğer eli beni daha da yaklaştırıyor.

Kahretsin. Ereksiyonu karnımda sertleşiyor ve bu, arzunun alevlerini söndüren bir kova soğuk su gibi. Drew'un kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmasını izliyorum, gözleri yarıklara kadar daralmış, çenesi gergin. Hay sikeyim. Böyle devam edersem patlayacak.

Yine de durduramıyorum. İlk kez ondan öç almak için bir şey yapabildiğimi, bana yaşattığı acının bir zerresini bile ona yaşatabildiğimi hissettiğimde değil.

Siktir et. Nasıl olsa cehenneme gideceğim, bari buna değsin. Adamın dudağını ısırıp çekiyorum, derisini geriyorum, bu sırada adam yüksek sesle bir zevk iniltisi çıkarıyor.

Zaferin tadının bu kadar güzel olacağını kim bilebilirdi?

11

DREW

Aöfke, kadınımın başka bir erkeği öpmesini izlerken hissettiklerimi anlatmak için yeterince büyük bir kelime değil. Daha çok öldürücü bir öfke gibi. Bu tür bir şey beni

Odanın karşısına geçip herifin organlarını vücudundan sökmek ve derisini herifin kanıyla boyamak. Bana bir şey kanıtlamak için elinden geleni yapıyor ama benim ne kadar uçurumun kenarında olduğuma dair hiçbir fikri yok.

Ne tür bir oyun oynadığının farkında değilsin, Flower.

Uzaktan bile gözlerinde parıldayan şehvet ve heyecan pırıltılarını görebiliyorum. Bel zeki ve ne yaptığını çok iyi biliyor, farklı türde bir canavarı kışkırtıyor. Ve şimdi onu izlerken, istediği şeyin sadece bu olduğunu varsayabilirim. Kontrolümü kaybetmemi, beni Spencer'la izlerken hissettiği acının aynısını hissetmemi istiyor.

Planında tek bir ölümcül kusur var. Benim güzel, öfkeli Çiçeğim ne yaparsa yapsın onu asla terk etmeyeceğimin farkında değil. Aldatabilir, başka bir adamla yatabilir ve ben dünyayı yakıp o piçi ellerimle öldürüp ceza olarak bunu ona izletirken, onu asla bırakmam.

Bu şerefsizin ona elini sürmesine sinirlensem de, o benim olduğu ve her zaman benim olacağı için kıskançlık pek uygun değil. Onu istemediği çok açık, en azından onun dışındaki herkes için. Beni odanın öbür ucunda görene kadar ona dokunmadı bile, bu maskaralığın devam etmesine izin vermemin tek nedeni bu olabilir. Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorum.

Bel'in bir oyun istediği açık ve oynamaya istekli biri varsa o da benim. Sadece kime karşı oynadığının farkında olduğunu sanmıyorum. Ben adil oynamam. Kazanmak için oynarım ve her zaman kazanırım.

Kıçının yanaklarını elleriyle sıktığında adamın suratına vurma arzum artarken yumruklarım kendiliğinden kıvrılıyor.

Ateşle oynuyor ve ateş onu yakmak üzere.

"Wallflower," diye homurdanıyorum beni duyamasa da.

Pırıl pırıl yeşil gözleri benimkilere kilitlenmiş. Onu okşayan şerefsiz, içinde bulunduğu tehlikenin farkında bile değil. Bu gerçekten çok kötü çünkü bu maskaralık sona ermek üzere. Omuzlarımı kıvırarak odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum, partiye katılanlar yolumdan kaçışıyor ve şerefsize ulaştığımda onu ensesinden kavrıyorum, parmaklarım derisini kazıyor.

Onu geriye doğru çekerek aşağıya bakıyorum ve yeni üyelerimizden biri olduğunu hemen anlıyorum. Bu iş çok daha ilginç bir hal aldı. Yüzüme bakması için onu döndürdüğümde irkildi ve sonra gözlerini bir kedi gibi sıkarak kapattı.

Bel hareket etmiyor. Bunun yerine, çenesini dik tutarak bana bakıyor ve yüzünde meydan okuyan bir ifade beliriyor. "Drew."

"Maybel," adını dişlerimin arasından gıcırdatarak söyledim ve sonra tüm dikkatimi rehin tuttuğum adama vererek onu kovdum. Öne doğru eğilip yüzüne bakıyorum. Panik içindeki bakışları aramızda dolaşıyor. Zavallı adam kendini nasıl bir bok fırtınasının içine soktuğunun farkında bile değil.

"O... o... kim olduğunu göremeden beni yakaladı... Drew. Yemin ederim. Onu öpmek istememiştim. Eğer bilseydim..."

Bahanesi en iyi ihtimalle gülünç. Tıpkı eşlerini aldatmak istemeyen adamlar gibi. Ne yani, kayıp vajinasına mı düştün?

Başımı yana eğiyorum. "Sana gerçekten inanmış olma ihtimalime karşı, ki inanmıyorum... Ama diyelim ki inandım. Sanırım şimdi bana ne söyleyeceğini tahmin edebiliyorum çünkü senin gibi adamlar hep aynı şeyleri söyler..."

"Bilmiyordum dostum..."

"Onun kıçını avuçladığını bilmiyor muydun? Ya da onun kim olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır," diye domuz gibi ciyaklıyor. "Yani, evet. Kıçını avuçladığımı biliyordum ama kim olduğunu bilmiyordum. Gözlerim hep kapalıydı."

"Hmm." Eğildim, hala onu ensesinden tutuyorum. "Senin adın ne?"

Yutkunuyor. "Harvey."

Komplocu bir şekilde başımı sallıyorum. "Harvey. Söyle bana, tadı sana güzel geldi mi? Onu öpmek sikini kaldırdı mı, Harvey?" Adını ısırarak söyledim.

"Drew." Bel beliriyor, sesi şimdi daha yumuşak bir ton alıyor.

Neyin peşinde olduğunu zaten biliyorum ve ona dokunduğum için bu herife eziyet etmemi engelleyebileceğini sanıyorsa, gerçekten hayal kırıklığına uğrayacak. Yarım saniyeliğine ona doğru bakıyorum. "Hayır, beni çizme. Oynamak istedin ve şimdi oynuyoruz. Beni zorladığında ne olduğunu gördün mü? Canavarla alay ettiğinde ne olduğunu görüyor musun?"

Omuzları çöküyor ve derin bir iç çektikten sonra votkasından uzun bir yudum alıyor. "Bu onun hatası değildi. Sadece onu tuttum ve öptüm. Beni öpmek istemedi ki."

"Evet, ama o da durmadı. Kimse dudaklarını sana değdirmiyor. Kimse sana dokunmayacak. Kimse senin yanında nefes almayacak, yoksa onları öldürürüm. Ama onları öldürmeden önce

içlerini boşaltın ki ne kadar büyük bir hata yaptıklarını anlasınlar..."

Harvey'nin bedeni avuçlarımın içinde titriyor ve ellerini yavaşça yanlarına indiriyor, gözleri geniş ve korkuyla dolu. Daha da yaklaşıyorum, kalan sınırlı alanı işgal ediyorum, göz bebeklerinin daha da genişlemesini izliyorum, kalp atışları bir kez daha hızlanıyor.

Bakışlarım Bel'in üzerinde. Hepsi onun için. "Söyle bana, sik suratlı, sana ait olmayan bir şeye dokunduğun için cezan ne olmalı?"

Kavrayışımın altında ağır ağır yutkunduğunu hissediyorum ve başını sallıyor.

"Özür dilerim... Çok özür dilerim... Yemin ederim..."

"Yakında olacağın kadar üzgün değilsin."

Mutfak boşaltıldı. Bazı parti müdavimleri yakınlarda durup oyunu izliyor. Diğerleri ise başka bir yerde ritmin tadını çıkarmak için yollarına devam ediyor. Müzik, neredeyse benim giderek artan kalp atışlarımla eş zamanlı olarak evin içinde ağır bir basla çarpıyor.

Sol elini boşta kalan elimle kavrıyorum, diğer elim hâlâ ensesinde sıkı sıkı dururken orta parmağını kavrayıp büküyorum. Kemik çıtırtılarının belirgin sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Küçük kedi çığlık atıyor ve dizlerinin üzerine düşüyor. Onu bırakıyorum ve önünde çömeliyorum. "Burada işimiz bitmedi, Harvey. Bana elini ver."

İnliyor ve omzumun yanında duran Bel'e dönüp bakıyorum. Elini ağzına götürmüş, gözlerinde taze yaşlar akıyor. Baktığımı görünce gözlerini kaçırıyor, bakışları başka bir şeye odaklanıyor.

Ayağa kalktım ve "Sonuçlar. İşte böyle olacak, Bel. Dinlemeyi reddettiğinde bana bunu yaptırıyorsun. Şimdi dikkat et çünkü bir dahaki sefere bir erkeğin sana dokunmasına izin verirsen, kırık kemiklerle yetinmeyeceğim bebeğim."

Çenesini tekrar Harvey ve bana çeviriyor ve ben de dikkatimi tekrar zavallı aptala yöneltiyorum. Aşağıya doğru eğildim.

elimi ona doğru uzatıyorum, onu zorlamam gerekecek mi yoksa iyi bir çocuk olup beni dinleyecek mi diye bekliyorum. Titreyen elini benimkine koyduğunda, ani bir başarı telaşı hissediyorum. Ben de Bel'e sırıtıyorum. Gözyaşları hâlâ gözlerini kaplıyor ama tek bir damla bile düşmemiş. Ağzı sanki öfkenin sınırında geziniyormuş gibi ince bir çizgi halinde. Güzel. Ben de öyle.

Hayır. Bu yanlış. Şimdi öfkeme serbest düşüş yapıyorum ve kimse yoluma çıkmasa iyi olur.

Harvey'nin yanağına hafifçe vuruyorum ve benden uzaklaşıyor. Akıllıca.

"Bana elini verdiğine göre, sana karşı yumuşak davranacağım." Bir parmağımı daha şıklatıyorum, sonra çenesini tutuyorum ve yüzümü doğrudan onunkine koyuyorum. "Benim olana dokunduğun için seni öldürmeyeceğim. Ve ne var biliyor musun? Seni Değirmen'den de atmayacağım, en azından şimdilik."

Terinin ve korkusunun keskin kokusunu içime çekiyorum. Burası benim geliştiğim, kaosun ve şeytanlarımın birlikte oynamak için ortaya çıkabildiği yer. Göz ucuyla Bel'in kaçmaya hazırlandığını görüyorum. Kolumu uzatarak pazusunu kavrıyorum ve onu adımının ortasında durduruyorum. Bu işten sıyrılmasına asla izin vermeyeceğim. Sonuçlarına katlanmak istemiyorsa, belki de beni kışkırtmamalıydı.

Ona sırıtıyorum. "Hayır Çiçek, bir şeye başlayıp bitirmemezlik edemezsin. Onun cezası tamamen senin suçunken olmaz. Bu meydan okuma hareketin küçük Harvey'nin canını çok yakacak."

Adam kusacak gibi görünüyor, gözleri Bel ve benim aramda pinpon oynarken sessizce onu bırakmam için yalvarıyor. Birini bırakmayı seçmem gerektiğini biliyorum.

Bel'i serbest bırakmadan bu şerefsize ders vermeye devam edemem ama onu serbest bırakırsam kaçacaktır. Yine de bu pisliği bırakırsam olanları arkadaşlarına anlatabilir ve kimsenin benim zayıf olduğumu düşünmesine izin verememem.

"Drew." Bel eğilir, bunun karanlık bir yöne doğru gittiğini açıkça anlamıştır. Diğer elindeki votka şişesini sıkıca kavrıyor. "Onu rahat bırak ve benimle gel. Yürüyüşe çıkalım."

Homurdanıyorum. "Beni aptal mı sanıyorsun? Tek istediğin dikkatimi bu sikikten uzaklaştırmak. Ben aptal değilim."

Sözlerinin yeterli olmadığını fark edince, küçük eli göğsümde geziniyor ve eğilmemek, bu hislere gömülmemek ve daha fazlası olmasına izin vermemek için içimdeki her şeyi alıyorum. Bana sadece bu pisliği korumak için dokunurken olmaz.

Bu da beni onun kafasını koparıp boğazına sıçmaya daha meyilli yapıyor.

Sırtıma sert bir tokat iniyor, darbe kaslarımı titretiyor ve gözümün ucuyla arkadaşlarımdan birine ait bukleler ve geniş omuzlar görüyorum. Koç burcu. Her zaman barışçıdır. Gülümseyerek eğiliyor.

"Hadi ama dostum. Git kız arkadaşınla konuş. Ben senin için bu pisliğin icabına bakarım."

Bu bir hile. Ben biliyorum. O da biliyor. Harvey bile biliyor. Onu kıçının üstüne atıp kaçmasına izin verecek ama benim istediğim kadar cezalandırılmayacak. Bu, neyi daha çok istediğimi seçme savaşı; Bel'le konuşup benden başka seçenek olmadığını anlamasını sağlamak mı, yoksa bu pisliği yerin on metre dibine sokmak mı?

Bel'e bakıyorum, sesi yumuşamış ve dokunuşu tenimi yakıyor olsa da, hâlâ o meydan okuyan bakışını takınıyor, çekip gitmem ve her şeyi oluruna bırakmam için bana meydan okuyor. Yine de sorun değil. Harvey'nin cezası onun yerine ona verilebilir. Elimi Harvey'nin yüzüne götürüp onu itiyorum. Geriye doğru tökezleyerek neredeyse kendi ayağına takılıyor. Özgür olduğunu fark eder etmez, arkasına bakmadan odadan dışarı fırlıyor.

Korkak. Mantıken, onun yanlış bir şey yapmadığını biliyorum.

Bu daha çok zayıf görünmek ve Bel'e bir ders vermekle ilgili.

Aries bize inci gibi beyaz dişleriyle kendine has sırıtışını gösteriyor, sonra tezgahtan bir şişe alkol alıp onu takip ediyor.

Yalnızken ya da yalnızlığa en yakın olduğumuz anda Bel'i daha da yakınıma çekiyorum. "Mutlu olmalısın. Senin için gitmesine izin verdim."

O meydan okuyan gözler parlıyor, beni uçurumun kenarına getiriyor. Ben bittim.

Sabrım tükenirken, elimi sıkıyorum ve onu arka kapıya doğru çekiyorum. Zar zor direniyor, yol boyunca ayaklarının üzerinde biraz fazla kolay tökezliyor.

Ben gelmeden önce ne kadar içtiğinden emin değilim ama belli ki bu saçmalığın yanına kâr kalacağını düşünmesine yetecek kadar içmiş. Arka kapıyı iterek açtım ve onu arkamdan dışarı çektim. Soğuk gece havası bizi karşılıyor ve tenimdeki ferahlatıcı his düşüncelerimi bulandıran öfkenin bir kısmını temizlemeye yardımcı oluyor.

Ormanın ağaç sınırına ulaştığımızda duruyorum, böylece evden yeterince uzaklaşmış oluyoruz ve sonunda kendi düşüncelerimi duyabiliyorum. Artık bizden ve sessizlikten başka kimse yok. Ona doğru dönerek iki kolundan tutuyorum ve yavaşça sırtını yüksek meşe ağaçlarından birine yaslıyorum. Asıl istediğim onu dizime yatırıp kıçına kıpkırmızı olana kadar şaplak atmakken kendimi nazik olmaya zorluyorum.

Maybel, sırtı gövdeyle buluşur buluşmaz bana saldırdı. Sadece futbol eğitimim ve babamın tacizleri sonucu gelişen reflekslerim, boynuma ya da yüzüme temas etmeden önce bileklerini yakalamama izin veriyor.

"Bırak beni," diye çığlık atıyor ve ben de elimi sıkıca kavrıyorum. Pençe gibi açılmış eli gevşiyor, ama şişeyi sıkıca kavramış olan diğer eli hâlâ tutuyor.

O zaman tek düşünebildiğim... Çiçeğime ne oldu?

Bilinçaltım bana hatırlatmak için bir saniyemi alıyor.

Onu milyonlarca parçaya ayırdın.

"Bana saldırmaya çalışmayı bırakırsan, gitmene izin verebilirim, ama delirmeye devam edersen, seni öldürmek zorunda kalacağım.

İkimizin de güvenliği için sizi dizginliyorum."

Gözleri yarıklara kadar daralmış, daha da yaklaşıyor, göğsü benimkine bastırıyor. Rahatladığını düşünüyorum ve onu bırakmaya hazırlanırken kendi tutuşum gevşiyor, ama bu benim açımdan bir hata çünkü tek yaptığı elini geri çekmesi için ona yer açmak ve bana tokat atmak için ihtiyaç duyduğu ivmeyi ona vermek. Çarpmanın etkisiyle başım iki yana savruldu.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve damarlarıma sızan öfkeyle hızla toparlanıyorum. Şimşek hızında reflekslerle elimi boğazının sütununa doluyor ve biraz sıkıyorum, gözlerinden süzülen korkuyla büyüleniyorum. Onun korkusunu, teslimiyetini arzuluyorum. Onun her nefesini kontrol etmekten zevk alıyorum ve bunun berbat ve yanlış olduğunu biliyorum ama umurumda değil.

"Seni incittiğimi biliyorum. Anlıyorum ama bana vurma. Bu senin uyarın, Bel. Bir daha yaparsan seni dizlerinin üstüne çöktürürüm."

Çılgınca bir şey yapmadan önce onu serbest bırakıyorum, bayılana kadar boğmak gibi. Belki onu kaçırıp bir yere hapsedersem, beni affetmesi için yeterince orgazmla onu baştan çıkarabilirim?

Ya da Sebastian'ı beni öldürecek kadar kızdıracak.

Korku Bel'den uzaklaşıyor ve tekrar bana dik dik bakmaya başlıyor. Biraz mesafenin onu sakinleştirebileceğini umarak bir adım geri çekiliyorum, ama o yine ileri atılıyor, eli bir darbe daha indirmeye hazır. Mesele şu ki, ben ayığım, daha hızlıyım ve hayatımın büyük bölümünde yenildim.

Daha denemeden savaşı kaybetti. Vuruşundan sıyrılıyorum, beni ıskalıyor ve eli havada uçarak bir şangırtı sesi çıkarıyor. Yanağımdaki acı bana ilk vuruşunu hatırlatıyor ve üçüncü kez deneyip yine ıskaladığında, bunun işleri nasıl düzelteceğini düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Ne yapıyorsun, Maybel? Bu sana yardımcı olacak mı? Bana zarar vermek bizi düzeltecek mi?"

Ona diz çöktürme sözümü yerine getirmek üzereyim ama ona bir şans vermek isteyerek tereddüt ediyorum. Oflayıp pufluyor ve bir şekilde elinde tutmayı başardığı votkasından uzun bir yudum alıyor, vücudu dik duruyor. Yutkunurken, sıcak nefesi küçük duman bulutları halinde dışarı çıkarken dik dik bakmaya devam ediyor.

"Bana böyle aptalca bir soru sorduğuna inanamıyorum. Bana yaşattığın onca acıyı bir tokatla telafi edemezsin."

Sıcak bir nefes verme sırası bende. "Peki, başka bir erkeği öpmenin yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

Şimdi gözlerinde bir şey var, suçluluğa yakın bir şey, ama tam değil.

Başımı salladım. "Bu bir intikam. Beni incitmek istiyorsun, böylece beni Spencer'la görmek zorunda kaldığın o gecenin nasıl bir his olduğunu tam olarak anlayacağım." Dudaklarımı yalayıp aramızdaki boşluğu geçiyorum ve bedenimi kullanarak onu tekrar sıkıştırıyorum. "Bu seni daha iyi hissettirdi mi?"

Dudaklarını sıkıp kapatıyor ve bana buz gibi hançer gibi bakıyor.

"Doğrusu, konuşmana gerek yok. Şu anda bunu gözlerinde görebiliyorum. Canımı yakmak istiyorsun. O adam umurunda bile değil. Hayır, bu bencilce bir hareketti. Öyle değil mi? Haksız mıyım? Söyle bana, Bel. Haklı olduğumu söyle. Benim seni incittiğim gibi sen de beni incitirsen acının daha az olacağını düşündüğünü söyle. Söyle bana."

"Hayır," diye homurdanıyor, hâlâ dişlerini sıkıyor. "Daha az olmayacağını biliyordum ama bir süreliğine kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı. Ve daha iyi hissetmeyi hak eden biri varsa, o da benim. Ne olmuş yani, beni başka bir adamla öpüşürken izlemek zorunda kaldıysan ve evet, beni biraz ellediyse, ama bu gece yaşadıklarının hiçbiri benim hissettiklerimin ve yaşadıklarımın yerini tutamaz. Kafa derisine dikiş atılan sen değilsin ve kimsenin bunu umursadığını hatırlamıyorum.

sana fahişe dediğini ve dolar fırlattığını söyledi."

"Ne kadar özür dilersen dile, olanları değiştiremezsin. Geçmişi geri alamam, Bel. Tek yapabileceğim daha iyisini yapmaya çalışmak ve sen bunu giderek zorlaştırıyorsun."

"Güzel!" diye alay ediyor. "Daha iyisini yapmanı istemiyorum. Beni rahat bırakmanı ve ne kadar uğraşırsan uğraş beni geri kazanamayacağını anlamanı istiyorum."

Bileğinden tutup bizi birbirimize yaklaştırıyorum. Gözlerim yüzünü tarıyor, gözbebeklerinin genişlemesini, nabzının boynunun yan tarafında nasıl attığını ve ben yaklaştığımda aldığı keskin nefesi. Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakınına eğilerek konuşuyorum: "Seni geri kazanmak zorunda değilim Çiçek. Sen her zaman benim oldun. Öfke yerine affetmeni tercih ederim ama sonuçta seni nasıl elde edebilirsem edeceğim."

"Senden nefret ediyorum!" diye feryat ediyor, burun delikleri alevleniyor.

"Bilmiyorsun ama keşke bilseydim diyorsun, çünkü benden nefret etseydin tüm bunlar çok daha kolay olurdu. Beni suçlayabilseydin, beni tasvir ettiğin gibi bir canavar olsaydım, benim hakkımda kendine söylediğin şeylere gerçekten inansaydın, o zaman bu iş biterdi." Kabul etmiyor ama haklı olduğumu biliyor.

"Uzak dur benden!" diye tıslıyor, elimde çırpınıyor.

Benimle ne kadar savaşırsa, aletim o kadar sertleşiyor. Benden nefret ediyormuş gibi davranması gerekiyorsa, tamam. Bunu yapmasına izin vereceğim. Şimdiye kadar, incitmek, becermek ve tamamen ve tamamen yok etmek için benim olduğunu anlamış olmalıydı.

İstediğinin tam tersini yaparak onu sıkıca kavrıyorum ve geriye doğru yürüterek onu bir kez daha ağaca hapsediyorum.

Vücudumu onunkine göre şekillendiriyorum, tüm sert taraflarımı onun yumuşak taraflarına bastırıyorum. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor. En ufak bir inilti dudaklarından kaçıyor ve gözlerim güzel ağzına kayıyor. O dolgun dudakları ısırılmak ve öpülmek için yalvarıyor.

"Bırak beni! Seni istemiyorum. İlişkimiz bitti!" diye bağırıyor.

Sözleri bir şey söylüyor, ama vücudu tamamen başka bir şey söylüyor. Bana doğru bastırdığını, sessizce daha fazlası için yalvardığını hissedebiliyorum. Bedeni onun asla söyleyemeyeceği şeyleri söylüyor, en azından şu anda. Gözlerimi dudaklarından ayırıyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum, onu içime çekiyorum, onun da beni içine çekmesine izin veriyorum.

Yeşil gözlerinde bir savaş sürüyor. Beni kendinden uzaklaştırmak istiyor ama aynı zamanda teslim olmak da istiyor. Bir noktada onun yerine ben karar vereceğim ama bir süre daha onun oyununu oynayacağım.

"İşimiz hiç bitmedi, Bel. O gece ziyafette de işimiz bitmemişti, şimdi de bitmedi. Bunu görmen için ne gerektiği umurumda değil. Hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim. Her lanet gün evine geleceğim. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yerde sürünüp sana yalvaracağım. Acı çektiğini biliyorum ve özür dilerim. Bunu sana açıklamak için yeterli kelime olmayacak ve ben bunu kabul ediyorum. Yaptığımın doğru olduğunu düşünsem bile her şeyi berbat ettiğimi kabul ediyorum. Ama ilerlemek istiyorum. Bunu yapmak zorundayım ve bunu yapmanın tek bir yolu var."

"Her şeyin en temel kısmını unutuyorsun. En önemli kişinin fikrini: beni."

"Seni unutmadım."

"Sen yaptın. Tüm bunlar olurken bana ne istediğimi sormadın. Bir özrün sihirli bir değnek gibi her şeyi otomatik olarak düzelteceğini sanıyorsun çünkü cazibeyi nasıl kullanacağını biliyorsun ve abrakadabra, her şey düzeldi."

Hırladım ve tutuşumu sıkılaştırdım. "Tamir edilmesini beklemiyorum."

Kolunu kaldırarak tutuşumu kesiyor, sonra göğsümü sertçe geriye itiyor. Zar zor hareket ediyorum ama kontrolün onda olduğunu düşünmesine izin veriyorum.

"O gün kütüphanede ilk karşılaştığımızda hayır denmesine alışık olmadığınızı anlamıştım ama yine de söyleyeceğim

Anlayana kadar. Seni istemiyorum, Drew. Affedilecek bir şey yok. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, tüm bunlar o kadar çabuk sona erer ve hayatlarımıza devam edebiliriz."

Onun bu sözleri söylediğini duymak acı veriyor ama hiçbir şeyi değiştirmiyor. O hâlâ benim.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, gitmene asla izin vermeyeceğim. Daha önce de söylediğim gibi, kendi isteğinle benim olmanı tercih ederim ama seni nasıl elde edersem edeyim alacağım. Elinden geleni yap, Flower. Vur bana. Canımı yak. Başka erkekleri becer. Ne yaptığın umurumda değil, ama bu gerçek asla değişmeyecek. Sen benimsin ve ben benim olandan vazgeçmem. Asla."

12

BEL

I Bakışlarının yakıcı sıcaklığı ve beni yerinde tutma şekli yüzünden nefes alamıyorum. Dizlerim beni zar zor destekliyor.

Sen benimsin ve ben benim olandan vazgeçmem. Asla vazgeçmem.

Az önce o kelimeleri söyledi ve kafamda duyabildiğim tek şey onlar. Onun haberi olmadan, bana söylediği en inandırıcı şeydi. Onun olduğumu biliyorum. Bunu biliyorum çünkü onu istedim. Onu sevdiğimi söyleyebilir miyim? Yani, bir parçam, çoğum hâlâ seviyor ama bunu ona söylemeyeceğim. Elinde böyle bir güç olmasını hak etmiyor.

"Aferin sana, ama zamanını boşa harcıyorsun. Seni istemiyorum, bu yüzden hayatının geri kalanında beni her şeye zorlamayı planlamıyorsan, başka türlüsünü seçerdim." Kelimeleri ağzımdan çıkarırken dilimde acı bir tat bırakıyor.

"Sen nasıl istersen, Çiçek." Ses tonu neredeyse alaycı ve dudaklarındaki gülümsemeyi görünce ona hırlıyorum.

Ondan ve onun acımasız pençesinden uzaklaşıp açık havada dönüyorum, votka şişesi kalan tek can simidim. Eğer ayılmayı planlıyorsam, içmeyi bırakmam gerekecek,

ama karşımda bu pislik varken böyle bir şey olmayacak.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Beni izliyor, fazla uzaklaşmamamı sağlıyor. Sonsuza dek bekçi. Tek istediği beni elinde tutmak, böylece başka kimse bana sahip olamayacak. Beni gerçekten istemiyor.

"Bana öyle bakmayı kes." "Ne
gibi?"

"Biliyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, gerçekten bilmiyorum. Sadece seni izliyorum. Birine bakmanın suç olduğunu bilmiyordum."

"Yaptığın şey birini izlemek değil. Beni takip ediyorsun. Ben senin avın değilim."

Cevap vermiyor, beni incelemeye devam etmeden önce ellerini ceketinin ceplerine sokuyor. Ağaçların arasından soğuk bir rüzgâr esiyor ve ben dişlerimin takırdamasını engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. "İşte, ceketimi al." Ceketini hızla omuzlarından sıyırıyor ve üzerinde uzun kollu siyah bir Henley kalıyor.

İtiraz etmeme fırsat vermiyor ve bunun yerine nazikçe omuzlarıma yerleştiriyor. Paltonun sıcaklığından onun dumanlı kokusu yayılıyor ve göğsüme sıkıca sarılıp onu içime çekmek istiyorum. Onu yere fırlatıp toprağa gömmek istiyorum ama kalbim buna izin vermiyor.

Etrafında dolanırken Drew'un gözleri beni takip ediyor. Ağaçlar tam burada ve o ormanda koşarak geçirdiğim gecenin anıları aklıma geliyor.

Burada ne yapıyorum, Drew'un içinde boğuluyorum?

İlişkimizde, geçmişimizde? Neden kendimi bu duruma sokuyorum?

Senden asla vazgeçmeyecek. Seni istemekten asla vazgeçmeyecek.

Ciğerlerime düzensiz bir nefes çekiyorum, serin hava zihnimi bulandıran votkayı biraz daha eritiyor.

Başka bir şey düşünmeliyim. Bizden başka bir şey. Dönüp ona bakıyorum ve "Okul nasıl?" diye soruyorum.

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor ve sanki ona bir fıkra anlatmamı bekliyormuş gibi başını yana eğiyor. "Ne?"

"Okul. Sana özel ders vermeyi bıraktım. Derslerini geçiyor musun? Başka bir öğretmen buldun mu?"

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle. Bu gerçekten umurunda mı? Ve bunu gerçekten burada tartışacak mıyız... hem de şimdi?"

Homurdanıyorum ve ıslak çimenlere basıp kayıyorum, kendimi yakındaki bir ağaç gövdesinde yakalıyorum. "Doğrusunu isterseniz Bay Marshall, hayır, gerçekten umurumda değil, ama gitmeme izin vermiyorsunuz ve ben başka bir şey hakkında konuşmayı tercih ederim."

Bu onun çenesini sıkmasına neden olur. "Konuşmamız gereken
bize."

Başımı sallıyorum ve votka şişemle ağacın etrafında dönüyorum. "Bunu birkaç kez denedik ve başarısız oldu. Sanırım o gemi çoktan kalktı."

Bana doğru adım atıyor ve ben de ağacı koruma olarak aramızda tutuyorum.

"Daha önce de söylediğim gibi, umurumda değil. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ağaca sırtımı dönüyorum ve votka şişesini dudaklarıma götürüyorum. Uzun bir yudum alıyorum, daha önce yaşadığım vızıltıyı kovalıyorum, onun anısını silmesi için dua ediyorum. Beni bütünüyle yutmadan önce göğsümdeki ağrıyı dindirecek bir şeye ihtiyacım var.

Uzaklardan bağırışlar geliyor. İkimiz de o yöne bakıyoruz ve Drew gürültüye doğru bir adım atıyor, gözleri çimenlerin üzerinde beliren karanlık şekilleri takip ediyor. Gözlüklerim bulanık, bu yüzden şekilleri tam olarak seçemiyorum.

Önemli olduğundan değil. Bu tam da kaçmak için ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey. Burada bir saniye daha durursam, beni onunla içeri girmeye ikna edecek ve hayatta kalabilir miyim bilmiyorum.

Şu anda başka bir kayıp daha. Bağrışmalar devam ediyor ve ben de aramızda kalan ve Drew'un doğrudan görüş alanında olan ağacın etrafından dolanıyorum.

Kafamda üçten geriye doğru sayıyorum.

Üç.

İki.

Bir.

Şişeyi sıkıca kavrayıp ileri atılıyorum, ağaçların arasından geçip gerçek hayattaki bir Bambi gibi ormanın içine dalıyorum. Daha önce de ormandan geçtiğim için o geceki gibi değil ama aynı adrenalin damarlarımı dolduruyor.

Birkaç saniye geçmeden arkamdaki orman zeminine çarparak önüne çıkan her şeyi yok eden ağır ayak seslerini duyuyorum. Boynumun arkasındaki minik tüyler, Drew'in gerçek bir yırtıcı olduğunu ve kaçarsam... beni kovalayacağını hatırlatarak uyarıda bulunuyor.

Belki de istediğim budur? İhtiyacım olan şey.

Yakalanmanın verdiği heyecan kanımı kaynatıyor ve göbeğimi sıkıca kavrıyor. Akıllı bir kız bunu burada, hemen şimdi bitirirdi ama ben bitirmek istemiyorum.

Hızımı artırırken kaslarım yanıyor ve protesto için ağrıyor.

İleride, devrilmiş bir ağacı kıl payı kaçırıyorum ve kendimi başka bir ağacın gövdesinde yakalıyorum. Ellerimden birinin votka şişesiyle meşgul olduğunu unutuyorum ve bunu ancak bardak kırılıp içki kolumdan aşağı döküldükten sonra fark ediyorum.

Ugh. Artık kırılmış olan şişe boğazını buz gibi ellerimle kavrıyorum, bilinçaltım devam ederken onu yanımda tutmamı söylüyor. Midem tüm o likörün etrafında çalkalanıyor ve durup kusmak zorunda kalmamak için dua ediyorum.

Beni bulma, Drew.

Ondan bahsetmişken. Aslında bunu yapması uzun sürmez. Drew bu oyun için şartlanmış. Avı avlamak için yaratılmış. Yakalamak, derisini yüzmek ve yemek için. Gördüğüm en gerçek avcı. Saniyeler içinde üzerime geliyor.

Parmakları elime değiyor ve ben de dönüp ona doğru hamle yapıyorum. Keskin bir tıslama kulaklarımı dolduruyor. Bu ses bana bir gazoz kutusunu açtığınızda çıkan sesi hatırlatıyor. Elime sıcak bir şey püskürüyor ve yarım saniyeliğine kafam karışarak duraklıyorum.

Bu da ne böyle? Ellerimdeki şeyin ne olduğunu görmek için durmayı düşünüyorum ama yapamıyorum. Devam etme ihtiyacı beni tüketiyor. Bunun yerine, o yavaşlarken ben hızlanıyorum, daha hızlı koşuyorum, küçük bacaklarımı daha sert itiyorum.

"Ne oluyor Bel?" diye bağırıyor arkamdan bir yerden.

Kızgın mı yoksa endişeli mi anlayamıyorum.

Yine de kızgın ya da endişeli olması fark etmez, değil mi?

Eğer beni yakalarsa, sonuç aynı olacak. Tüm duyularım tetikte, kendimi omzumun üzerinden bakarken buluyorum, kulaklarım herhangi bir sesi dinliyor. Soğuk hava tenime batıyor ve aldığım her nefeste ciğerlerim yanıyor.

Drew'un öfkeli, neredeyse acı kahkahası ağaçların arasından yırtılana kadar duyabildiğim tek şey kalp atışlarımın sesi. Zehirli, şeytani bir ses ve vücudumdaki her hücre bana kaçıp saklanmamı emrediyor. Eski ben olsa bunu yapardı ama karanlıkta saklanan canavardan korkmuyorum.

Kendimi ilerlemeye zorluyorum, devam etmek için kendimi zorlarken kaslarım geriliyor ve protesto ediyor. Dallar kollarıma ve göbeğime çarparak beni yavaşlatıyor ve ayaklarım ıslak zeminde kayıyor. Ayaklarının arkamdaki zemini çiğnediğini duyabiliyorum.

Yaklaştı.

"Seni kovalamamı istiyorsan Flower, tek yapman gereken bunu söylemekti. Seni ormanda avlamaya ve seni becermem için yalvartmaya her zaman hazırım. Hayatımın en güzel anlarından birini yeniden yaşarken bile sertleşiyorum. Seni sahiplendiğim günü."

Lanet olsun, neden sesi soluğu çıkmıyor?

Bu arada, saatlerdir koşuyormuşum gibi hissediyorum. Tökezlememek için yavaşlıyorum ve o da hemen kolunu etrafıma dolayıp beni yere yatırmadığına göre, onun da yavaşladığını varsayıyorum. Kahretsin. Kesinlikle benimle oynuyor.

"Sadece." Nefes al. Nefes ver. "Bırak." Öksür. Nefes al. Öksür. "Ben gideyim."

Solumdaki ağacın yanında bir kıkırdama var.

Dönüp o yöne bakıyorum ama orada değil.

"Hiç şansın yok. Bunu konuşmuştuk ve senin ne kadar inatçı ve asi olabileceğini herkesten daha iyi anlıyorum, bu yüzden sanırım sana göstermek için elimden geleni yapmam gerekecek. Sence ne yapmalıyım? Isırayım mı? Boynunda morluklar mı bırakayım? Seni tekrar çamura mı sokayım?"

Lanet olsun ona.

İstemesem bile, tahrik oluyorum.

Orman sessizleşiyor ve ben daha da yavaşlıyorum. İçgüdülerim durmamı söylüyor. Ona güvenmiyorum. Çok sessiz. Etrafımdaki çalılarda bir kıpırtı bile yok.

Koşmayı bırakıyorum ve ölüyormuşum gibi ciğerlerime hava çekiyorum. Yan tarafımda bir sancı var ve mide bulantısı kum saatindeki kum gibi içimde geziniyor. Yukarı çıkmak aşağı inmek, aşağı inmek yukarı çıkmak gibi geliyor. Ne olup bittiğini anlayamıyorum, ta ki bir çift güçlü kol belimi sarana ve beni tek hamlede ayağımdan kaldırana kadar. Omzunun üzerinden fırlatılmadan önce yarım saniye havada asılı kaldım.

Dudaklarımdan bir gıcırtı kaçıyor ve cam şişenin boynu hâlâ elimdeyken onu elimden geldiğince pençelerken bacaklarımı tekmeliyorum. "Bırak beni!"

"Bunu neden yapayım ki? Sen kaçtın, ben kovaladım ve seni yakaladım. Şimdi sana istediğimi yapabilirim."

Boğazımdan bir çığlık yükseliyor ve havayı deliyor.

"Siktir, evet. Benim için çığlık at, Bel. Ne kadar sevdiğimi biliyorsun.

bayıldım."

Pislik.

"Senin için bağırmıyorum, aptal. Sana bağırıyorum. Şimdi, bırak beni." Ona tekme atıyorum ve ayağım dizine değdiğinde Tanrı'ya şükürler olsun diye bağırabiliyorum. Homurdanarak yere yuvarlandı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Hepimiz birden yere düşüyoruz ve o son anda yuvarlanarak bedenimi üstte tutuyor, iri cüssesiyle beni ezmemeye özen gösteriyor. İlk toparlanan o oldu. Sert elleri bileklerimi sararak beni hapsediyor. Kurtulamayacağımı bildiğim halde ona karşı mücadele ediyorum.

Meme uçlarımın elmas kadar sert olmasından ve ihtiyaçtan damlamasından nefret ediyorum ama yine de arzuya karşı savaşıyorum. Beni kırmasına izin veremem. Bir daha olmaz.

"Seni şu anda yere yatırıp anlamsızca becermekle ilgili bir sorunum yok, bu yüzden dövüşmeye devam etmek istiyorsan, o zaman olacak olan budur. Sabırlı olmaya çalıştım ama geri dönüşü olmayan noktayı geçtim. Artık sikimde değil. İstersen kötü adam olurum. Benimle savaşabilirsin, durmam için yalvarabilirsin, istemediğini söyleyebilirsin ama içten içe istediğini biliyorum ve amın sikimi boğarken, onu döllerimle doldurmam için yalvarırken tek yaptığının ikimize de yalan söylemek olduğunu biliyorum."

"Bırak beni," diye homurdanıyorum.

Göğsümdeki baskı boğucu. Şişenin kapağını baş ve işaret parmaklarımın arasında hissedebiliyorum. Cam derimi kesecek kadar keskin ve ona sıkıca tutunuyorum.

Beni bırakmak zorunda yoksa kendimi kaybedebilirim.

Onu hissetmek...

Dudaklarının tadı...

Kokusu...

Hepsi çok fazla.

Vücudunun benimkine bastıran sert düzlemleri çok iyi, çok iyi hissettiriyor.

"Lütfen... bırak gideyim." Yalvarıyorum.

Ağırlığını üzerimden aldığında göğsümdeki baskı kalkıyor. Hain bedenim bana ihanet etmeyi seçti ve

Kalçalarım ereksiyonunun uzunluğuna sürtündüğünde bir sızlanma fısıltısı ayrılmış dudaklarımdan kayıyor.

Hâlâ bana tutunuyor, ama artık kavraması gevşemiş durumda. Bir anda kafamın içinde onun sesini duyabiliyorum, kalbimi ellerinin arasında ezmeden hemen önce söylediği uğursuz sözleri.

Sikimi sıcak tutacak başka bir dar amcık bulurum. Sen benim için hep böyleydin zaten, sikmek için güzel, sıcak bir delik.

"Haydi, Bel. Beni içeri alacak mısın, yoksa senden mi almam gerekiyor?"

Sesinde bir soğukluk var ama üzerimdeki etkisi bu değil. Her yerimi ısıtıyor ve ne kadar çok mücadele edersem, beni o kadar çok becereceğini biliyorum.

Daha fazla anı içimi parçalıyor.

Gitme vaktin geldi. Şimdi, çöpü kendin çıkarabilirsin ya da ben seni çıkarabilirim. Benim için bir hiçsin ve hiçbir zaman da olmadın. Arada bir içine battığım sıcak bir delikten başka bir şey değilsin.

"Mecbur kalırsam seni beceririm, bu yüzden beni kışkırtma çünkü bunu yapacağımı çok iyi biliyorsun."

Kavrayışına bakıyorum, sıkıca kavrıyor. Sıkıyor. Dokunuşu beni yakıyor.

Üzerime eğiliyor, yüzü benimkinin üzerinde geziniyor. Yüzündeki hastalıklı ve çarpık ifadeyle içimde bir ürperti dalgalanıyor.

"Lütfen bırak gideyim!" Yalvarıyorum.

"Hayır, ama yalvarmana bayılıyorum. Keşke bunu sikim içindeyken yapsaydın."

Beynimdeki kablolar kesişiyor ve içimde bir şeyler kopuyor. Görüşüm kararıyor ve bir saniyeliğine artık burada değilim, artık bu zehirli adama olan aşkımın esiri değilim. Tutuşundan kurtuluyorum ve kırık cam parçasını tutan elimle ona vuruyorum. Ne yaptığımı anlayamadan bir an önce acı dolu soluğunu fark ediyorum.

Zaman yavaşlıyor. Muhakememi bulandıran sisli öfkede bir kırılma oluyor ve bu da yerini şoka bırakıyor. Beni tamamen bırakıyor ve dizlerinin üzerine kalkıyor.

Titreyen ellerime bakıyorum, üzerlerindeki kanı görüyorum.

Ben ne yaptım? Bir yengeç gibi geri kaçmaya çalışıyorum.

Onu kestim. Onu kestim.

Hayatımda kimseyi incitmedim ve şimdi onu kestim. Onun kanını çektim.

Bak seni neye dönüştürüyor. Bir hayvana. İntikam peşinde bir kadın.

Boğazıma bir şey kaçıyor. Hem korku hem de suçluluk duygusuyla kavruluyorum. Nefes alamıyorum. İçine hava almaya çalıştıkça ciğerlerim yanıyor. Bardak avucuma bastırıyor, ağırlığı şimdi daha ağır.

Ne yaptım ben?

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, bacaklarım pes etmekle tehdit ediyor. Beni öldürecek. Kaçmam gerekiyor. Tehlikeli ve karanlık bir şey havayı elektriklendiriyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Drew'un ayağa kalkışını izliyorum, hareketleri yavaş ve gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Ateşe çekilen bir pervane gibi, alevin üzerimdeki gücünü bilsem bile, bakmaya devam ediyorum, büyülenmiş, korkudan donmuş bir halde.

O yeşil zümrütler ağaçların arasından sızan ay ışığında parlıyor ve yansıttıkları şey hayal edebileceğim her şeyden çok daha korkunç bir şey: intikam.

13

DREW

Kesiğin yanığını tenimde hissediyorum, beni gerçekten kestiğinin kanıtı, ama bir şekilde beynimi gerçekten k e s t i ğ i n e inandıramıyorum. Kolumdaki ilk kesik sıyrıktan başka bir şey değildi, ama bu kolumu kaydırdığımda deriyi çekecek kadar derin.

Burnumdan nefes veriyorum. "Çiçek... bu hiç hoş değildi."

Bana bakıyor, gözleri yuvarlak ve geniş, beyazlar tüm irisini çevreliyor. Sert ve yüksek sesle yutkunurken boğazını izliyorum.

"Ben... Beni bırakmanı istedim..." Sesi titriyor.

"Ben de sana hayır dedim. Bu kadar kirli oynamak istediğinden haberim yoktu. Bilseydim daha hazırlıklı gelirdim."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor, gözleri yaranın üzerinde geziniyor. Nefes alış verişi hızlandığında nefesindeki votka bana ulaşıyor.

Ona ödet. Ona kim olduğunu hatırlat. Kime ait olduğunu.

Yırtıcı hayvan, intikam almak için yüzeyde bekliyor ama onu kaybedersek hiçbir ödül alamayacağımızı anlamıyor.

Yine de seçimini yaptı ve her seçimin bir sonucu vardır. Onu bileğinden yakaladım ve küçük gövdesi göğsüme çarpana kadar öne doğru çektim. Çırpınıyor ama diğer elimi boğazına sarıp sıkıyorum, kontrolün bende olduğunu göstermeye yetecek kadar.

Gözlerini dolduran korku arttıkça sikim daha da sertleşiyor.

Beni bıçaklamaya çalışmasına rağmen ellerini üzerimde istemem garip mi? Bir sonraki nefesimi arzuladığım gibi onun lanet dokunuşunu arzuluyorum çünkü şiddetle bile olsa bana dokunmak istiyor.

Göğüs kafesimdeki kesik yanıyor ve elini tekrar göğsüme götürerek cam parçasını tenime bastırıyorum. Sonra öne doğru bir adım atıp ayağımı bacaklarının arasına koyuyorum.

Anında, yolundan çekilmek için çabaladı. Hayır.
Artık benimsin.

"Oh hayır. Korkma, Çiçek. Seni henüz kanatmadım... henüz değil."

Paniğe kapılıyor ve çırpınışı şiddetleniyor. İçinde bardak olan eline baskı uyguluyorum. Henüz derisi kırılmadı ama yakında kırılacak.

"Wallflower..." Boğazını biraz daha sıkarak uyarıyorum.

Diğer elini bana vurmak için kullanıyor ve tırnakları derime batıyor. Acı sadece zevkimi arttırıyor. Bunu kendine yaptı, bize yaptı. Beni istemediğini ve hiçbir zaman istemediğini söyledi. Ona yanıldığını kanıtlayacağım.

Başparmağımla dolgun alt dudağını okşuyor, boğazını sıkan elimi yavaşça gevşetiyorum. Ciğerlerine hırıltılı bir nefes çekişini izliyorum.

Bakışlarındaki panik azalsa da hâlâ korkmuş görünüyor ama bir şekilde meydan okurcasına çenesini kaldırmayı başarıyor. "Üzgün değilim."

"Öyle olmanı beklemiyordum. Hissettiğin acıyı azaltmanın tek yolu buysa, o bardağı dikmene izin vereceğim.

tam kalbime saplandı."

Bakışlarında bir kayma, bir yumuşama olur ve irkilir. "Ben..."

"Hissettiğin acıyı benim de hissetmemi istediğini biliyorum ama bu sen değilsin Şebboy. Sen şiddete başvurmazsın. Acı çektiğin için başkalarına acı çektirmezsin. Evet, hata yaptım ve seni hayatında kimsenin incitmediği bir şekilde incittim. Birine en çok ihtiyacın olduğu anda seni incittim ve özür dilerim. Zamanda geriye gidip olanları değiştiremem ve değiştirir miyim bilmiyorum. Seni babamdan koruduğum için pişman değilim." Sesimi alçak ve tonumu yumuşak tutmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Hâlâ çılgınca bir enerjisi var, kaçma ihtiyacı duyuyor ve benden tekrar kaçmak için bileklerini geriyor, ama ben kavrayışımı sıkılaştırıyorum. Çürükler bırakabilir ama bu noktada bunu kendine yapıyor.

"Belki de artık beni tanımıyorsun. Belki de değişmişimdir."

Dudaklarım yanlara doğru açılıyor. O kadar tatlı ki, olduğu kişi bu olmadığı halde öfkeli ve hırçın bir varlık olmaya çalışıyor. Bel zarafet, nezaket, güneş ışığı ve eşitliktir. Ama en önemlisi, o benim.

"Bu parçalarınızı değiştirmek, kim olduğunuzun en etkili parçalarını değiştirmeye çalışmak gibi olur. Sen kötü adam değilsin bebeğim, sen bir katil değilsin ve sen bir canavar değilsin. Bu rolleri bana bırak."

Güzel, dolgun dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet... şey... belki de o şeyler olmak istiyorum. Belki de gölgelerde kalan kız olmak istemiyorum. Belki artık kurban olmak istemiyorum. Son zamanlarda çok şey oldu. Beni seven tek insanı kaybetmek gibi. Ya da tüm kimliğimin başka bir kimlikle değiştirilmesi gibi."

Ondan sonsuza kadar özür dileyebilirim ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O beni affetmeye hazır değil ve ben de bunu kabul etmeliyim, tıpkı onun da benim affetmeye hazır olmadığımı kabul etmesi gerektiği gibi.

hiçbir yere gitmiyor. Onu sıkıştırarak eğildim ve dudaklarımı kulağının kabuğunda gezdirdim.

Tüyleri diken diken oluyor ve kremsi teninde patlak veren tüylerin diken diken oluşunu izlemek hoşuma gidiyor. Dudakları kıvrılıyor ve vahşi bir hayvan gibi hırlıyor. Vücudumun ağırlığını ve göğsümde tuttuğum, içinde cam parçası olan elimi kullanarak beni itiyor.

Onu sıkıca kavrıyorum ve aramıza mesafe koymak yerine bardağı etime daha da bastırıyor. Derimde bir yanma hissi oluşuyor ve acı dolu bir iniltiyi ısırıyorum.

Bana en kötüsünü ver, Flower.

Güzel zümrüt gözleri göğsüme, eline, cama takılıyor, her kalp atışında tenimin daha derinlerine iniyor. Korku dolu bakışları genişliyor ama uzaklaşmak için bir hamle yapmıyor. Sanki korku ve şok onu zamanın içinde dondurmuş gibi.

"İhtiyacın olan bu mu Flower? Bu seni bana geri getirecek mi?" Homurdanıyorum ve birleşik tutuşumuzu daha da ileri kaydırıyorum.

Hareket camı daha derine itiyor ve acı duyarken, bu tatmin edici sıcaklık beni kuşatıyor, acıyı donuk bir ağrıdan başka bir şey yapmıyor. Kan yaradan sızmaya devam ediyor, sıcaklığı sırılsıklam tişörtüme yayılıyor.

Onu geri almak için ne yapmam gerektiği umurumda değil. Acı anlık bir şeydir. Eğer bana zarar vermek istiyorsa, ona izin veririm. Onu geri almak için her şeyi yaparım. Her şeyi.

Dolgun dudakları titriyor, ağlayacak gibi görünüyor. Kahretsin, ağladığında çok güzel görünüyor.

"Hayır, dur... İstediğim bu değil." Kelimeler rüzgârda bir fısıltı gibi ve neredeyse ıskalanıyor, ama onları duymam, kabul ettiğim anlamına gelmiyor. İstediğinin bu olmadığına beni inandırmak istiyorsa, beni ikna etmek için daha iyi bir iş çıkarması gerekecek.

Elini acı verecek kadar sıkıyorum ve daha sert bastırıyorum. Cam daha fazla kasın arasından kayıyor ve dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. Gözlerinde yaşlar yüzüyor ve yemin ederim önümdeki görüntüde sikim sertleşiyor.

"Drew, dur! İstediğim bu değil. Seni incitmek hiçbir şeyi düzeltmez."

"Gerçekten mi? Sanırım öyle. Son birkaç dakika içinde benimle son bir ayda konuştuğundan daha fazla konuştun. Eğer burada durup benimle beş dakika daha konuşacaksan kalbime bin kesik atmaya razıyım."

Ağlamaklı bakışları benimkilerden ayrılıyor ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine ne kadar az kaldığını görüyorum. Ona merhamet gösterme ihtiyacı beni eziyor ve elini tutmayı bırakıyorum. Bardağı da yanına alarak tamamen uzaklaştığında, göğsümdeki kesik, içinde bir şey olmadan boş hissediyor. Ciğerlerime zorla çektiğim her nefesle o nokta ağrıyor ve yanıyor. Kırık camı yere bırakırken gözlerinde eski Bel'in parçaları parlıyor.

Sanki bu uyanabileceği bir kabusmuş gibi başını sallıyor. Çözülüşünü izliyorum, gözleri kanımla kayganlaşmış ellerine takılıyor.

"Bunu neden yaptın? Senin derdin ne?" diye öfkeyle hırlıyor ve bizi ayıran birkaç metreyi titrek bacaklarıyla geçiyor.

Yanıt vermediğimde, minik yumruklarını kaslı göğsüme indiriyor. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava hırıltıyla boşalıyor.

Tek yapabildiğim omuz silkmek. Gerçekten bir sebebim yok.

"Neden olmasın? Ben seni incittim, sen de beni incittin. Şimdi ödeştik. Belki de ihtiyacın olan şey beni incitmekti? Ben sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum."

"Doğru olduğunu düşündüğün şey mi?" Şaşkınlık narin yüz hatlarını çimdikliyor.

Başımı salladım. "Evet. Ben partiye gelmeden önce bir planın vardı. Sarhoş olup parti yapacağın belliydi.

Yapmak istediğin şeyi yapmaktan seni kimse alıkoyamazdı, bu yüzden ben de çılgın trene atladım."

Gözleri buz kesiyor. "Çılgın tren mi? Ben deli değilim, Drew. Annem öldü. Sevdiğimi sandığım adam... değer verdiğim adam bana ihanet etti. Kalbimi kırdı aslında..."

İtirafı tenimdeki kesiklerden daha çok yakıyor. Kör edici bir an için aramızdaki bozukluğu asla düzeltemeyeceğimden korkuyorum. Ve bu, içinde yaşamayı reddettiğim bir gerçeklik.

"Ne var biliyor musun? Siktir git. Benden bu kadar." Hayal kırıklığına uğramış bir çığlıkla ellerini havaya kaldırıyor. "İlişkimiz bitti. Daha önce olduğum gibi aptal bir kız olmayacağım, kalbimi tekrar kırmanı beklemeyeceğim. Senin için yeterince iyi olup olmadığım değil, senin benim için yeterince iyi olup olmadığın söz konusuyken, senin için yeterince iyi olduğumu umarak ve dua ederek."

İrkiliyorum ve karanlıkta fark etmemesini umuyorum. "Bel-" "Hayır." Uzaklaşmak için dönüyor. Korku iliklerime kadar işliyor. Ben

Onu tekrar kaybediyorum. Parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Ona bir kez daha uzanıyorum, ama işe yaramıyor.

"Dokunma bana," diye homurdanıyor, ellerime vurarak uzaklaştırıyor, gitmeyi reddeden sinir bozucu bir sinekmişim gibi tenimi tokatlıyor. "Sakın bana dokunma." Gözleri beni haklı çıkaracak şekilde kısılıyor. "Ben gidiyorum."

"Hayır, değilsin çünkü benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun. Bu çarpık, hasta ve berbat bir şey ama biz buyuz Flower. Sahip olduğumuz tek şey bu..."

Çenesi sıkılır ve kararlılık her gözeneğinden akar. Sonra bir kedi yavrusu gibi tıslıyor, "Siktir git. Sadece beni izle."

Bekâretini aldığım o ilk geceye benzer şekilde, karanlık ve uğursuz bir şey beni tekrar yakalıyor. Pençelerini ruhuma geçiriyor, beni derinliklerine sürüklüyor. Bel'i incitmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum ama buna ihtiyacım var. Kahretsin, onun acısına, gözyaşlarına, iniltilerine ihtiyacım var. Durmam için yalvarışını duymalıyım.

Gidiyorum. İnkârından ve tavırlarından bıktım artık. İstediği kadar beni istemiyormuş gibi davransın, vücudu ve kalbi ona her seferinde ihanet edecektir.

O benim, ben de onun. O ne derse desin.

"Bel, seni uyarıyorum. Kaçarsan seni yakalarım. Seni toprağa gömmemi ve öyle sert sikmemi engellemek için yapabileceğin hiçbir şey olmayacak, seni parçalara ayırdığımı hissetmeden bir saniye bile geçiremeyeceksin. Tenine yazılacağım. Kemiklerine. Böylece artık senin için bir hiç olduğumu söyleyemeyeceksin."

"Bana sahip değilsin ve tahmin et ne oldu? Seni istemiyorum, Drew. Hiç istemedim. Hepsi sahteydi. Her bir kelime, duygu, orgazm. Sahteydi."

Bu bir yalan. Tabii ki yalan, ben onu almadan önce bakire olan bir kızın benimle yaptığı her şeyin sahtesini yapmasına imkan yok. Ama önemli değil. Kontrolümün son zerresi de elimden kayıp gidiyor ve ben onun için daha iyi olmaya çalışırken, o, içini doldurana kadar geri sokulmayacak bir şeyi serbest bırakıyor.

14

BEL

Bir puma gibi, ben ondan bir adım bile uzaklaşamadan üzerime atlıyor. Ondan uzaklaşmalıyım. Teslim olmaya ve bana istediğini yapmasına izin vermeye çok yakınım. Beni kollarının arasına aldı ve kapana kısıldım. Hem saplantı hem de şehvet onun şaşkın, manik gözlerinde bana yansıyor. Tam av modunda ve hiçbir şey onu istediğini almaktan alıkoyamaz, şimdi değil. Yine de denemek zorundayım çünkü kalbim tehlikede ve eğer onu tekrar içeri alırsam, bunun kalp acısından başka bir şeyle sonuçlanmayacağını biliyorum.

"Bırak beni, seni hasta piç. Senden nefret ediyorum!" Ona karşı savaşarak çığlık atıyorum. Dudaklarını yalıyor, yüzünde bir maske kayıyor.

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak fısıldıyor: "'Senden nefret ediyorum' ve 'Seni istemiyorum' cümlelerinin kulağa tam tersi gibi gelmesi çok ilginç. Benden nefret ettiğini söyleyebilirsin ama..." Eli bedenlerimizin arasında yılan gibi kıvrılıyor ve beni bacaklarımın arasından kavrayıp parmaklarını taytımın üzerinden amcığıma geçirdiğinde kendimi hiç düşünmeden tepki verirken buluyorum.

Bu basit dokunuştan içime sıvı ısı ve arzu fışkırıyor. Ama hemen kendime geliyorum ve bileğini tutuyorum. "Seni istemiyorum."

Sırıtıyor. "Çevirisi: Sik beni, Drew."

Dudaklarımı yalıyorum, bir kaçış planı bulmaya çalışırken nefesim kesiliyor. "Senden nefret ediyorum." Gerçek bir ifadeden çok bir mırıltı gibiydi.

Yakınıma eğiliyor, ağzı kulak mememi okşuyor. "Tercümesi: Seni seviyorum."

"Aşk mı?" Fısıldıyorum, içimdeki tüm öfke şimdi dışarı akıyor.

Dokunuşunun kaynayan sıcaklığı devam ediyor ve bana ne yaparsa yapsın, bunu isteyeceğimi biliyorum. Kalbimi yerinden söküp üzerinde tepinmeden önce anlamaya başladığım bir şekilde onun elinin üzerimde olmasına ihtiyacım var. Şimdi kafam karmakarışık, bedenim ise hormonlardan oluşan bir karmaşa içinde.

Ona ihtiyacım var, ona ihtiyacım olmasını istemesem bile.

"Neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

"Benden kaçamayacağını açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Hayal kırıklığıyla iç çektim. Şimdi buna geri döndük. Bana mutfakta kullanmam için amcık demesinin bu ifadeyi boşa çıkardığını düşünmüştüm.

Hangi adama güveneceğim? Bir ay önce beni inciten adama mı yoksa şimdi beni incitmek isteyen adama mı?

Aramızda bir dakikalık sessizlik geçtiğinde, uzun, tıslayan bir iç çekiş çıkarıyor.

"Bel-" Sözleri, elini itmek için hamle yaptığımda kesildi ve elimdeki camın koluna, daha önce açtığım diğer yaranın hemen altına saplandığını çok geç fark ettim.

Bakışlarımı kandan çekiyorum.

Çenesi gergin ve dişlerini sıkıyor. "Çiçek..."

Bir kobranın saldırması gibi elimi yakalıyor ve sertçe büküyor. Nefesim kesiliyor ve parmaklarım kasılıyor, camı bırakıyorum. Ormanın zeminine düşmesini izliyorum. Kahretsin. Elimi çekip göğsüme bastırıyorum, sonra yüzüne bir kez daha bakma riskini göze alıyorum. Artık farklıydı. Duygudan yoksun, boş, hatta

ön kolundan ve parmak uçlarından damlayan kanı izlerken.

Yüzü benimkiyle eşit olacak şekilde eğiliyor ve dudaklarımı küçük bir hareketle yalıyor. "Sanırım cezanın vakti geldi, Çiçek..."

Sertçe yutkunuyorum ve nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Bunun bir anlamı yok çünkü külotumun sırılsıklam olduğunu zaten biliyor. "Ne yapacaksın?"

Çenemi kendisine doğru eğiyor ve yakıcı bir öpücükle ağzımı yakalıyor. Bu bir öpücükten daha fazlası, ruhum üzerinde bir iddia ve kontrol, varlığım üzerinde bir emir. İnliyorum ve elimi koluna doluyorum, kanının sıcaklığı tenimde kayıyor.

Dudakları benimkini zorla açıyor ve dili içeri kayarak benimkine dolanıyor. O öpücüğün vahşiliğine boyun eğerken beni yere indirmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyorum. Onun vahşiliğine. Yine de aklımın bir köşesinde o gün yaşananlar tekrar tekrar canlanıyor.

"Bunu yapamayız!" Ona karşı homurdanıyorum.

"Yapabiliriz ve yapıyoruz." Homurdanıyor, beni kolayca alt ediyor.

"Bırak beni!" Tıslıyorum, ama beni bırakması fikri beni soğuk ve hayal kırıklığına uğratıyor.

"Asla. Sen benimsin. Sonsuza kadar." Sesi granit gibi sert ve ihtiyaçla dolu. Eli belimden eteğimin altına doğru kayarken tüm vücudumda hissettiğim bir ihtiyaç. "Seni güzelce ve yavaşça becermek ve seni ne kadar arzuladığımı göstermek istedim ama ihtiyacın olan şeyin bu olmadığını fark ettim. İhtiyacın olan şey bundan daha karanlık."

"Dur," diye bağırıyorum, eli amıma bastırırken bile.

"En başta beni ne kadar istediğini itiraf etmek zorunda kalmamak için onu senden almamı istiyorsun ve bu sorun değil. Bunun için benden nefret edebilirsin, sikimin üzerine boşalırken benden nefret edebilirsin, çünkü bana göre nefretin ve aşkın tadı aynı."

Göz açıp kapayıncaya kadar beni döndürüyor, böylece dizlerim yaprak yığınlarının içinde, kıçım da havada kalıyor. Bir göz kırpma daha ve taytım yırtılıyor, ses boş ormanda yankılanıyor. Soğuk hava kalçalarımın ve kıçımın arka kısımlarında parlıyor, malzemenin geri kalanı hala yerinde.

Gerçekten taytımda bir delik mi açtı?

Ardından külotum geliyor, gecenin sesini kesen gürültülü bir yırtık ve ben o kadar şaşkınım ki ne yapacağımı bilemiyorum. Düşürdüğüm bardağı tutuyor ve bir kez bile tenime değdirmeden malzemeyi parçalıyor. Külotu ve bardağı hâlâ üzerimde olan ceketimin cebine sokuyor. Parmakları kıçımın yanaklarını yumuşatıyor ve onlarla birlikte sıcak bir şey geliyor.

Kan. Onun kanı. Bu düşünce beni tiksindirmeli ama tiksinmiyorum. Kan tenime damlıyor ve o da kanı etime sürerek beni kana boyuyor.

"Kahretsin Bel, kanım ipeksi pürüzsüz tenini boyarken çok güzel görünüyorsun."

Başımı eğiyorum ve şu anda yüzümü göremediği için mutlu olmaya çalışıyorum. Ona dayanamadığımı, ondan nefret ettiğimi, bir daha bana dokunmasını istemediğimi düşünsün, oysa tam tersi. Az önce kıçıma kan bulaştıran o parmaklar aşağı iniyor ve bir anda içime giriyor. Bu sert giriş ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ama yeterince ıslandım. Zevk duygusu içimde yuvarlanırken titriyorum.

Beni iki parmağıyla sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, onun adını söylememek için dudağımı ısırırken amımdan korkunç höpürdetme sesleri geliyor. Siktir. Geri çekilmiyor ve zevk artıyor, o girip çıktıkça beni daha da yükseğe taşıyor. Neredeyse nefes nefese kalıyorum, parmaklarım kir ve çamura yapışıyor, beni yerimde tutmak için her şeyi yapıyorum.

"Seni cezalandıracağım konusunda seni uyarmıştım Bel ve yalan söylemiyordum. Sana karşı nazik olmayacağım, bu sefer değil. Bakire kıçına sikimi sokacaksın." Sözleri içimdeki zevk sisini yarıda kesti ve

Sonra parmaklarını içimden çekerek beni soğuk ve kederli bir hisle baş başa bıraktı.

Kıyafetler hışırdıyor ve pantolonunu indirdiğini fark ediyorum. Şimdi zevkin bir kısmı geçtiği için ne dediğini anlıyorum.

Bakire kıçına sikimi sokacaksın.

"Benimle kal, Çiçek," diye hırlıyor.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim..." Yalvarıyorum ve ilerlemeye çalışıyorum, yaptıklarımın gerçekliği sonunda kafama dank ediyor.

"Ama yaptınız ve sorun değil çünkü şimdi size tam olarak kime ait olduğunuzu, zevkinizin gücünü kimin elinde tuttuğunu ve sizi bu şekilde hissettirenin kim olduğunu göstereceğim."

Kalın sikinin başını amımın girişinde hissediyorum ve az sonra ne olacağını bildiğim için ürperiyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan kalçalarını ileri atıyor ve tek bir hamlede içime giriyor.

"Kahretsin, bunu özlemişim," diye inliyor karanlığa doğru.

Beni acımasız bir hızla sikiyor, taşakları mükemmel bir açıyla klitorisime çarpıyor ve tek yapabildiğim dayanmak ve beni tüketmesine izin vermek. Kendi uyarılmışlığım onun sikinin etrafından ve kalçalarımdan aşağı sızıyor.

"İyi kız. Amın sikimi çok iyi kavrıyor. Beni güzel ve sıkı kavrıyor," diye övüyor Drew ve bu sadece şehvetimi teşvik ediyor. Bir eliyle beni kalçamdan tutuyor, parmakları etimi ısırıyor, diğeri ise sırtımda geziniyor.

Kalın parmakları saçlarıma battığında onunla ne yapacağını merak ediyorum. Umursamadan başımı geriye doğru çekiyor, bu hareket kafa derimin yanmasına ve gözlerimin sulanmasına neden oluyor. Hâlâ iyileşmekte olan yaram hafifçe zonkluyor ve acıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Drew, oh Tanrım." Ufukta beliren, tadına bakabileceğim kadar yakın ama yine de ulaşamayacağım orgazm için yalvarmaya başlıyorum. Bedenim eğiliyor ve onun dokunuşunun merhametine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Siktir, Bel. Sikeyim. Seninle sevişmek istedim ama sanırım ikimizin de ihtiyacı olan şey bu değildi." Bana çarpıyor ve yemin ederim onu karnımda hissediyorum. "Tek yapmak istediğim içine girmek, seni döllerimle doldurmak, benden başka bir şey düşünemeyecek hale gelene kadar seni becermek."

Beni vahşice beceriyor ve ben bu hislerin daha da derinlerine gömülüyorum. İçimden çekip çıkardığı, beni kabullenmeye zorladığı karanlıktan dehşete düşüyorum.

"Benimsin. Sen benimsin."

Tek yapabildiğim zevkle inlemek.

"Söyle. Benim olduğunu söyle," diyor Drew.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve karnımdaki düğüm çözülüyor.

Yaklaştım, çok yaklaştım.

"Eğer gelmek istiyorsan, bana kime ait olduğunu söylesen iyi edersin." Sözcükler vahşi ve hayvani ve itiraf etmek istediğimden daha hızlı bir şekilde ihtiyacıma yenik düşüyorum.

"Sen. Sensin," diye ağlıyorum.

"Evet, Çiçek. Benim. Sen bana aitsin ve bunu kimse değiştiremeyecek, sen bile." Arkamı dönüp bakmadan bile dudaklarındaki gülümsemeyi görebiliyorum.

Kalçamdaki el vücutlarımızın arasından kayıyor ve sonra parmakları klitorisimin üzerinde. Patlamam on saniyeden az sürüyor. Gözlerimin önünde ışıklar yanıp sönüyor ve bir anlık saf, kutsanmış sessizlik içimde yankılanırken tüm vücudum soğuk zemine karşı titriyor.

Saçlarımdaki tutuş serbest bırakıldı ve başım bir kez daha aşağı sarkarak öne doğru eğildim.

Onu hissettiğimde yavaşça gerçekliğe geri dönüyorum... orada. Kalın siki hâlâ içimde ve taş gibi sert, bu da henüz boşalmadığını gösteriyor. Doruğa ulaştığım için hâlâ sersemlemiş durumdayım ama başparmağının kıç yanaklarımın arasından kaydığını hissettiğime yemin edebilirim.

Yok artık. Refleks olarak öne doğru atıldım.

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun, Flower. Sana bir ceza olacağını söylemiştim. Ceza şu. Ben

kıçını alacağım. Son bakir deliğini de yok edeceğim, seni her parçanın artık bana ait olduğunu kabul etmeye zorlayacağım." Ses tonundaki umutsuz karanlık bana hiçbir şeyin bunun olmasını engelleyemeyeceğini söylüyor.

Bana sormuyor; bana söylüyor ve bunun korkunç mu yoksa şimdiye kadarki en büyük tahrik edici şey mi olduğunu bilmiyorum. Yavaşça hareket ederek başparmağını kıçıma sokuyor ve mümkün olduğunu düşünmediğim bir özenle deliğimi sikiyor. Başparmağını kıçıma, sikini de amıma soktuğunda kızışmış bir kedi yavrusu gibi miyavlamaya başlamam uzun sürmüyor.

Baskıya alıştıktan sonra bir parmak daha ekleyerek beni geriyor. Beni parmaklarıyla yavaşça sikerken aynı anda kalçalarını ileri doğru itiyor, beni hem sikiyle hem de parmaklarıyla beceriyor.

"Kahretsin, kıçın mükemmel, Çiçek. Keşke görebilseydin. Benim tarafımdan sahiplenilmenin ne kadar güzel olduğunu gör."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve tırnaklarımı toprağa geçiriyorum, beni paramparça etmekle tehdit eden zevk-acı kombinasyonuna karşı demir atacak bir şeye ihtiyacım var. Kıçıma üçüncü bir parmak eklendiğinde gözlerim yaşarıyor. Kaslarım direniyor, onu dışarı itmeye çalışıyor.

Zevk ve acı dengesi bir jilet gibi, şu anda acıya daha yakın, ama içimde her dibe vurduğunda küçük zevk dalgaları çekirdeğimden geçiyor ve beni sahiplenmesine izin verirken bunlara tutunuyorum.

"Drew... Acıyor..."

"Şşşt, biliyorum. Her şey yoluna girecek. Benimle kal. Nefes al. Bu bir ceza olabilir ama söz veriyorum sana kendini çok iyi hissettireceğim. Her zaman tam olarak neye ihtiyacın olduğunu bilmez miyim?"

Tek yapabildiğim inlemek ve tam kontrolünü sağlamak için toprağa gömülmek yerine kendimi dört ayak üzerinde tutmaya odaklanıyorum. Burnumdan nefes alıyorum, kıçımdaki yanma giderek dayanılmaz hale geliyor. Ona durmasını söylemek istemiyorum-

Bu zayıflıktır ve bunu yapar mı bilmiyorum, ama başka bir şeyle başa çıkabilir miyim bilmiyorum, özellikle de onun sikiyle.

"Drew..." Sızlanıyorum.

Parmakları içimden rahatça çıkıyor ve ben de rahatlıyorum, ciğerlerime hırıltılı bir nefes çekiyorum.

"Henüz işimiz bitmedi," diye uyarıyor.

Yavaşça sikini amımdan çıkarıyor ve beraberinde utanç verici miktarda sıvı geliyor. Bir eli yavaşça sırtımı okşarken, sikinin kalın başı kıç yanaklarımın arasından kayarken ürperiyorum. Sikinin kalın başını büzülmüş deliğe bastırdığında bir inilti çıkarıyorum. Kıçıma sıcak ve ıslak bir şey iniyor, madde çatlağımdan aşağı kayıyor.

Ne oluyor be? Yarım saniye kafam karışıyor ve sonra omzumun üzerinden ona bakıyorum, gözlerim gördüklerimi anlamlandırmayı reddediyor.

Kaslı ön kolunu kıvırıp yarayı yeterince kanatmasını merakla izliyorum, böylece damlalar kıçımın çatlağından aşağı mükemmel bir şekilde düşüyor, böylece kıçımı alırken onları kayganlaştırıcı olarak kullanabiliyor. Bu o kadar sevimli ki neredeyse gülümseyeceğim. Neredeyse.

Deliğe karşı baskı artıyor ve kendime ne kadar rahatlamamı söylesem de yapamıyorum. Sadece sıkıyorum, daha sıkı ve daha sıkı.

"Rahatla Çiçek, böylece beni daha kolay kabullenirsin." Sesi yumuşak, nazik ve ikna edici.

"Yanıyor..." Dişlerimin arasından tıslıyorum, kaslarımın protesto ettiğini ve kalın sikinin etrafında gerildiğini hissediyorum.

"Olacak. Çok sıkısın ve ben de pek küçük sayılmam." Sesi kısılmış, nefes alış verişi zorlaşmıştı.

"Drew..." İnledim.

Lanet olsun.

"Şşşt, sen varsın. Sana her zaman sahip olacağım." Aleti bir santim daha içeri kayarken beni acı noktasına kadar geriyor ve tüm vücudum titriyor. Dudağımı sertçe ısırıyorum

Ona durması için yalvarmaktan kendimi alıkoyuyorum. Acının sınırlarında, gümüş bir astar gibi küçük zevk zonları var ve dikkatimi oraya odaklıyorum. "Keşke kıçının benim için ne kadar iyi esnediğini görebilseydin. Güzel ve geniş açılıyor."

"Fuuuuucckkk," diye ısırıyorum.

"Sikimi çok iyi alıyorsun, Flower. Çok daracıksın. Sanırım kıçını amından daha çok seviyor olabilirim."

Vücudunun sıcaklığının benimkine dayandığını hissedene kadar yıllar geçmiş gibi geliyor, bana tamamen girdiğini bildiriyor. Siktir. Sikeyim. Bunu nasıl yapacağım?

Daha önce hiç yaşamadığım hisler içimde ricochet. Acı ve zevk yuvarlanıp içime akıyor, düzgün düşünemeyene kadar kenarlardan taşıyor. Beni tüketiyor.

Toprağı kazıyorum, parmak uçlarım toprağa gömülene kadar daha derine iniyorum.

Bu çok fazla.

"Siktir, Flower. Sakin ol. Her gerildiğinde kasların sikimi boğuyor, öyle ki patlayacağımı düşünüyorum. Söz veriyorum henüz boşalmamı istemiyorsun çünkü o zaman sürece baştan başlamak zorunda kalacağız."

Vücudum titriyor ve dizlerim titriyor, beni zar zor dik tutuyor. Tek yaptığı karanlık bir kahkaha atmak, tekrar içime girmeden önce yavaşça içimden çıkmak. Ateş. Hissedebildiğim tek şey bu. Kahretsin, yanıyor ve amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor.

"Drew, lütfen."

"Ah... Yalvarmana bayılıyorum. Bana ne istediğini söyle. Şimdiye kadar iyi bir kız oldun, şikayet etmeden kıçını kaldırmama izin verdin. Bir ödülü hak ediyorsun." Vücudumun üzerine eğildi ve boynumun yan tarafını öpücüklere boğdu. "Haydi, Bel. Yalvarmanı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Sızlanıyorum ve tekrar konuşabilmek için zorlukla yutkunuyorum. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum..."

Boynuma karşı mırıldanıyor ve geri çekiliyor. "Sorun değil. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Nasıl daha iyi hale getireceğimi de biliyorum."

Bir eli beni yukarıda tutarken diğer eli kalçalarımın

üzerinden aşağıya doğru kıvrılıyor ve parmak uçlarını kalçalarımın üzerinde gezdiriyor.

Klitoris.

Sikeyim. Evet. İhtiyacım olan şey bu.

Ona daha iyi erişim sağlamak için yer değiştiriyorum ve tabii ki fark ediyor. "Dokunuşum için çok açgözlüsün. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bunu unutma." Klitorisimi titretiyor ve derinlere bastırarak içime dalıyor. "Çok iyi hissediyorsun. Çok iyi," diye inliyor.

Baskı artıyor, diğer deliğim istila edilirken bile amım sıkıca kenetleniyor. İkimiz de nefes nefeseyiz ve birbirimize karşı kıvranıyoruz. Drew bana daha sert bastırıyor, göğsü neredeyse sırtımla aynı hizada. Sıcak nefesini kulağımda hissediyorum ve neredeyse eriyip yere düşeceğim. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Drew'un eli başımın yan tarafında, yüzümü toprağa bastırırken dokunuşu yakıcı.

"İçinde benim sikim varken ne kadar güzel olduğunu anlatamam," diye kulağıma homurdanıyor ve beni tutuş şekliyle, kıçımı sikerken beni boyun eğmeye zorluyor, neredeyse patlayacağım. "Boşaldığını hissetmeye, amının döllerim için yalvardığını hissetmeye ihtiyacım var, bunun yerine ödüllendirilecek olanın kıçın olduğunu bilerek. Bunu benim için yapabilir misin? Benim için boşalabilir misin? Yap hadi. İyi bir kız ol ve benim için boşal."

Pis, kirli kelimeler. Ama bu kelimeler içimde kopan fırtınayı daha da şiddetlendiriyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sadece bana verdiği zevke odaklanıyorum, beni zorluyorum.

İnliyorum ve elimden geldiğince başımı sallıyorum. "Evet. Evet. Evet."

Kalçalarını daha hızlı ve daha sert itiyor, daha derine itiyor ve her seferinde kalbimden bir parça daha alıyor. Bir daha asla olamayacağımızı düşündüğüm bir pozisyon.

"Çok iyi, çok iyi! Kıçını döllerimle dolduracağım. Kıçını döllerimle doldurmamı söyle."

Beni toprağa daha çok bastırıyor, beni yerinde tutuyor, beni kullanıyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve bu adam tarafından tüketildiğimi biliyorum. Mümkün olan her şekilde onun tarafından sahiplenildiğimi.

"Kıçıma gel. Beni döllerinle doldur!" Nefes nefese kaldım.

Sonra paramparça oluyorum. Yarım saniyeliğine görüşüm kararıyor ve kaslarım tutuluyor. Bir anlığına bir zevk girdabına hapsoluyorum ve tek yapabildiğim bunun beni tüketmesine izin vermek. Onun zevk iniltilerinin belli belirsiz farkındayım ve sonra son bir kez daha içime girerken salıverilmesinin sıcaklığının kıçımı doldurduğunu hissediyorum.

Bitkin düşmüştüm, tükenmiştim ve dizlerimin üzerinde zar zor durabiliyordum. Beni hem fiziksel hem de zihinsel olarak mahvettikten sonra, şefkatle içimden çıkıyor, serbest bırakılması kıçımdan ve uyluklarımdan aşağı damlıyor.

Vücudum pes edip toprakta yüzükoyun yere düştüğümde dünya etrafımda dönüyor ve şimdi ne yapmam gerektiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sevdiğim adamdan nasıl vazgeçebilirim?

15

DREW

I Planlarımızın her zaman işe yaramaması tuhaf değil mi? Kaderin bazen bizim için başka bir şey planlaması. Onu ormanda avlamak gibi bir niyetim yoktu.

ama işte buradayız. Sikimi götünün daracık sınırlarından çıkardığım anda aklımın bir köşesinde acının varlığı alevleniyor. Döllerimin onun büzülmüş göt deliğinden sızışını zevkle izliyorum. Kahretsin, çok sıkı ve mükemmel. Hiçbir şeyden pişman değilim.

Eteğini olabildiğince nazikçe çıplak kıçının yanaklarının üzerinden çekip kaldırıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Bunu yapmak ön kolumdaki kesiklerin daha fazla yarılmasına ve kanamasına neden oluyor ama umurumda değil.

Onu rahat bir pozisyona getirmek bir dakikamı alıyor ve sonra ayağa kalkıp ormanı inceliyorum. Bu arazinin her santimini biliyorum. Burada büyüdüm ve birçok kez yürüdüm. Burada kaybolmak diye bir şey yok, en azından benim için.

"Yürüyebilirim." Ben hareket etmeye başlayınca Bel araya giriyor.

Onu duymamış gibi davranıyorum ve bunun yerine vücudunu daha sıkı kavrıyorum. Neyi yapıp neyi yapamayacağının farkındayım ama daha çok neyi kendi başına yapmasına izin vermek istediğimin farkındayım.

Yürürken, yaptıklarımın ağırlığı üzerime çöküyor. Onu bu şekilde götürdüğüm için kendimi kötü hissetmiyorum. Hoşuna gittiğini biliyorum ama onun gözüne tekrar girmeye çalışırken bunu yaptığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Hızımı yavaş tutuyorum. O kadar koştuktan sonra, eve dönene kadar koşacak halim yok. Ayrıca gecenin soğuk havası tenime iyi geliyor. Eve yaklaştığımızda ona bakıyorum ama onu bana bakarken yakalıyorum. Gözlerinde yumuşak bir bakış var ve bu bana her şeyi mahvetmeden önce bana nasıl baktığını hatırlatıyor.

"İyi misin?"

Ceketime sıkıca sarılarak gömleğime doğru mırıldanıyor. "Ben iyiyim. Neden?"

"Böyle davranma." Başımı sallıyorum.

"Ne gibi?"

"Seni umursamıyormuşum gibi davran. Sanki yaralanmadığından emin olmak istemiyormuşum gibi. Seni ormana götürdüğüm ilk andan itibaren yaralanmadığından emin oldum. Ben bir canavarım ama her şeyden çok istediğim tek şeyi kaybetme riskini göze alamam."

"Bilmen gerekiyorsa... Ben iyiyim. Biraz ağrım var ama biri ilk kez kıçını kaldırdığında bu beklenen bir şey, değil mi?" Alaycılık dilinden kolayca dökülüyor ve başımı yana çevirirken gülümsememi gizliyorum.

Evin ışıkları ilerideki ağaçları kesiyor ve eve inen eğimli çimenliğe ulaşmam uzun sürmüyor. Hâlâ partinin ışıkları yanıyor ve her yer hayatla parlıyor.

Bizi görmesini istemediğim bir sürü hayat var ama kesinlikle Bel değil. Evin arka tarafına yöneliyorum ve arka kapıdan içeri giriyorum, sonra merdivenlerden atlayıp ikinci kata çıkıyorum. Neyse ki ikinci katta hiç parti müdavimi yok.

Yatak odasına girdiğimizde kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyorum ve kilidi yerine oturtuyorum, sonra Bel'i yatağa götürüp kenarına oturtuyorum.

Ayağa kalkıyor, bakışları hayretle odanın içinde geziniyor. O zaman, bugüne kadar yatak odamı hiç görmediğini hatırlıyorum.

Ben onu kaç kez onunkine götürdüm ama o benimkini görmedi?

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, meraklı bakışlarının odayı taradığını o kadar çok fark ediyorum. Gülümsüyorum ve odayı geçip banyoya doğru ilerliyorum.

Duşta, kolları çeviriyorum ve suyu akıtıyorum, oda tamamen buğulanıyor. Gömleğimi çıkardım ve aynada kendimi gördüm.

Siktir, Flower beni iyi hakladı. Göğsümdeki kesik derin, kolumdaki de öyle. Canım çok yanıyor ve kanıyor ama ona kızacak bir şey bulamıyorum. Bu yaralar ona verdiklerimin yanında yapay kalıyor.

Banyonun kapı pervazına yaslanıyorum ve odanın karşısındaki kitap raflarına gizlice göz atmasını izliyorum. Narin parmakları, sanki hangisini seçeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi her kitabın sırtında dans ediyor.

Tabii ki benim küçük duvar çiçeğim doğrudan kitaplara giderdi.

Geçici de olsa onu tekrar kollarıma aldığım için kendimi şanslı hissederek gülümsüyorum. Keşke onu sonsuza dek bu anda kucağımda tutabilsem, bu odada, benim odamda, bizim odamızda sinsice dolaşmasını izleyebilsem.

Bu benim geleceğim, bizim geleceğimiz.

"Buraya gel, Bel. Seni şu kıyafetlerden kurtarayım ve temizleyeyim."

Sesimden irkiliyor ve raftan uzaklaşıyor, sanki kitaplar onu ısıracakmış gibi elini geri çekiyor.

"Merak etme..." Sözünü hiç bitirmiyor ve içimden bir ses bunun sebebinin orada durduğumu fark etmesi olduğunu düşünüyor, her santimi belirgin sekiz kasım sergileniyor. Yanılıyor olabilirim ama sanmıyorum.

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak şimdiki zamana geri dönüyor ve aslında bana baktığını fark ediyor. "Beni temizlemene ihtiyacım yok.

yukarı."

Hay sikeyim. Hayal kırıklığı karnıma yumruk gibi indi. Ona kalması için yalvarmak istemiyorum ama benimle kalmasına ihtiyacım var. Bulunduğum yerde onun tatlı kokusu beni sarıyor, varlığı kalbimin güneş değmemiş buzlu kısımlarını ısıtıyor.

Yavaş da olsa değiştiğimi biliyorum. Burayı daha önce başka bir kadınla paylaşmamıştım. Yine de hayatımda Bel gibi biri olmadı.

"Buraya gel, lütfen."

Yüzünde meydan okuyan bir ifade beliriyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Yoksa ne olur? Beni zorlar mısın?"

"Bundan hoşlanmayacakmışsın gibi davranma. Eğer bu şekilde yapmam gerekiyorsa yaparım ama bana kendi başına gelmeni tercih ederim."

Bir heykel gibi hareketsiz durarak bana bakıyor, muhtemelen kazandığını düşünüyor, ama onun içini gördüğümü bilmiyor. Çizdiği meydan okuyan görüntünün altında, dokunuşum için tereddütlü bir arzu var. Bunu vücudunun bana doğru eğilmesinden, dokunuşumu ve sıcaklığımı arzulamasından anlayabiliyorum. Kendine ya da bana itiraf etmek istemese bile, teslim olmak istiyor.

İşin can alıcı noktası da bu: Bazen bir şeyin sizin için kötü olduğunu hissettiğinizde onu istediğinizi kabul etmek, yapılması en zor şeydir.

"Ne zaman beni umursadın ki?"

"Bel, bana zarar vermek istediğini biliyorum ama bana zarar vermek için kendine zarar verme. Seninle ilgilenmediğim hiçbir zaman olmadı. Her zaman tatmin olduğundan emin oldum ve seni bir tecavüzcüden kurtardım. Seni babamdan korumak için kan ve canla ödeme yaptım."

Yüzünü buruşturarak bakışlarını yere çeviriyor ve yüzünde gördüğümün biraz suçluluk duygusu olup olmadığını merak ediyorum. "Teklifin için teşekkürler ama eve gitmeliyim."

Göğsümü işaret ediyorum. "Peki, ama gitmeden önce en azından bunları taşımama yardım edebilir misin?"

Ayakkabılarından başını kaldırıp kollarımdaki ve göğsümdeki kesikleri tarıyor. Kendine karşı savaşarak bir adım ileri atıyor ama sonra duraksıyor. Lanet olsun. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verememem. Yapamam.

"Lütfen..." Bu kelime dilime yabancı ve acı gelse de ekliyorum.

"Lütfen mi? Bu kelimeyi ne zaman öğrendin?"

"Bu güzel, küstah, intikamcı kız bana bunu daha sık kullanmam gerektiğini söyledi. Deniyorum ama dürüst olacağım, tadı çok zayıflık gibi geliyor. İnsanlardan bir şey istemek yerine onlara bir şeyler yaptırmayı tercih ediyorum, özellikle de kibarca değil. Lütfen, mesajlarımın tehditkâr görünmesine neden olmuyor."

"Kan kaybından ölmene izin
vermeliyim." "Bırakmalısın."

Gözleri kısıldı. "Senden nefret ediyorum."

"Böyle söylüyorsun ama benden gerçekten nefret ettiğini sanmıyorum. Seni incittiğim için nefret ediyorsun, ama bundan da öte, her şeye rağmen hala beni, bizi istediğin için nefret ediyorsun."

"Bizden bahsetmiyorum. Biz diye bir şey
yok." "Elbette." Kabul ediyorum, sadece
devam etmek için.

Ne isterse düşünebilir ama bu doğru olduğu anlamına gelmez. Bazen diğer kişinin ihtiyacı olan tek şey yanılsamadır. Özgürlük yanılsaması, kontrolde olma yanılsaması. Bel her zaman özgür olacak, ama benden asla.

"Hâlâ yardım etmemi istiyor musun?" diye soruyor, ses tonuna sinirlilik hâkim.

"Kan kaybından ölmeme izin vereceğini sanıyordum." Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

Güzel gözlerini deviriyor. "Yapmalıyım ama sanırım Sebastian bile buna üzülür."

Yolundan çekiliyorum ve banyoya girmesi için işaret ediyorum. Banyoya girdiğinde paltosunu bırakıyor ve ellerini yıkamak için çift lavaboya doğru yürüyor. "Buranın bu kadar temiz olacağını düşünmezdim."

Onun bu yargısı kıkırdamama neden oldu. "Evet,

hizmetçim işinde oldukça iyidir. Başka nasıl bir

yirmi yaşlarında bir grup adam hayatta kalabilir mi?"

Bu bana bir gülümseme kazandırıyor ve sanki güneşin doğuşunu ilk kez izliyormuşum gibi geliyor. Ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ama o fark ettiği anda her şey paramparça oluyor ve güneş ışınları kaybolup beni tamamen karanlıkta bırakıyor.

Banyo lavabosunun altından ilk yardım malzemelerini alıp tezgâhın üzerine diziyorum. Alkol. Bandajlar. Tıbbi yapıştırıcı. Düzenli olarak dayak yediğinizde, bu şeylerden bazıları günlük hayatınızın bir parçası haline geliyor.

Her birine ayrı ayrı bakıyor ve sonra bakışlarını bana geri çeviriyor. "Muhtemelen önce seni temizlemeliyiz."

Kir ve yapraklar kotuma yapışıyor ve yapışkan kan tenimi kaplıyor. "İyi fikir."

Kotumun düğmesini açıyorum ve o geri sıçrayıp tezgâha çarparken sırıtıyorum. Sanki sadece kıçında değilmişim, onu yıldızları görene kadar sikmiyormuşum gibi. Saniyeler içinde çırılçıplaktım ve gözleri kanla kaplı sikimdeydi.

"Eğer ben temizleniyorsam, sen de temizlenmelisin. Su güzel ve sıcak, duş da on kişiye yetecek kadar büyük."

Zihninde seçeneklerini tarttığını, inci gibi beyaz dişlerinin alt dudağına battığını görebiliyorum. Belki de onu becermeme izin verip onunla duş almamamın ne kadar mantıksız olduğunu fark ederek kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor. Eğer aramıza mesafe koymak istiyorsa, gerçekle yüzleşene kadar o duvarları teker teker yıkmaya devam edeceğim. Onu istediğimi ve benim olacağını.

Soyunurken onu izliyorum çünkü ben bir centilmen değilim ve bana meydan okuyan bir kaşını kaldırdığında bile izlemeye devam ediyorum.

İkimiz de çıplak olduğumuzda, ona uzanıyorum ve saçındaki lastiği gevşetip saç tellerini kabartıyorum, saçlarının ağırlığını hissetmek ve yelesinden yayılan şampuan kokusunu ezberlemek için zaman ayırıyorum.

Sonra gözlüğünü yüzünden alıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye mırıldanıyor.

Onu kucağıma alıp duşa götürüyorum ve sıcak spreyin hemen altında duruyorum. Suya alışmaya çalışırken minik bedeni kollarımda titriyor ve onu yavaşça ayağa kaldırıyorum.

"Nasıl yani?"

Başını sallıyor ve yüzündeki suyu siliyor. "Bu iyi bir şey. Teşekkür ederim."

Şampuana uzandığında elini nazikçe geri çekiyorum ve onu kendim köpürtüyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor ve ancak o temizlendiğinde aynısını benim için yapmasına izin veriyorum. Bu bir keşif... başkasına bakmak. O da bana benim ona davrandığım gibi şefkatle davranıyor, yaralarımın her birini dikkatle temizliyor. Bunda cinsel bir şey yok, daha çok tensel ve duygusal, ama bunu ilk kez deneyimliyorum ve tekrar tekrar yapmak istiyorum. Hepimiz durulanıp temizlendikten sonra duştan çıkıyoruz ve sıcak ve rahat olana kadar cildini nazikçe kuruluyorum.

Sonra yarı profesyonel olduğum kısım geliyor: kendimi yapıştırmak ve bandajlamak. Bel her bir parçayı bana uzatarak ve paketleri temizleyip atmama yardım ederek bana yardımcı oluyor. Sonra onu yatağa taşıyorum, ışıklar ve şömine için uzaktan kumandaya basıyorum ve yatağa tırmanıyorum. Kolumla belini sararak onu göğsüme bastırıyorum. Yüzü bana dönük, gözlerinde memnuniyet ve ihtiyat karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. "Sanırım bu gece aptalın tekiyim çünkü şu anda senden nefret edemeyecek kadar yorgunum."

Yavaşça saçlarını okşuyorum, alt kattaki partiden gelen müzik arka plandaki gürültüye dönüşen düşük bir uğultu. Işıl ışıl parlayan yeşil gözlerine bakıyorum, göğsüm sıkışıyor ve daha önce hiç hissetmediğim duygulara kapılıyorum. Bel'i kaybedemem. Kaybedemem. Babamın benden başka bir şey almasına izin vermeyeceğim. Şakağındaki bir tutam ıslak saçı tarıyorum. "Çok güzelsin, Maybel."

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Sen de öylesin."

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve ben onu yakalayıp uzaklaştırıyorum. "Neyin var?"

Sustu. "Yok bir şey. Ben iyiyim. Sadece her şeyden bunaldım sanırım."

Bir gözyaşı daha dökülüyor ve onu kendime çekip alnımı onunkine yaslıyorum. "Sorun yok. Söz veriyorum seni bir daha asla incitmeyeceğim. Başka biri bunu denemeye cüret ederse, kalplerini bedenlerinden ayırmak için orada olacağım. Bana bugün ya da yarın güvenmeni beklemiyorum ama eninde sonunda kimsenin seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğimi bileceksin."

Ağır bir iç geçiriyor. "Korkuyorum."

Başımı sallıyorum ve onu belinden çekiştiriyorum, böylece vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor. Çıplak teninin benimkine değdiğini hissetmek müthiş bir şey. Bu ana kadar bunu ne kadar arzuladığımı bilmiyordum. Çok iyi hissettiriyor. Ve bunun cinsel bir şey olmadığını fark ettim. Bu daha önce hiç yaşamadığım samimi bir bağ.

"Bel," diye fısıldıyorum ve dudaklarını şefkatle öpüyorum, ona her şeyi anlatmak istiyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyor cevap olarak.

Başımı sallıyorum ve ona bakmaya devam ediyorum, kendi gözlerimi kapatmaya cesaret etmeden önce onun göz kapaklarının kapanmasını bekliyorum. Bir yandan da tutmam gereken bir söz olduğunu düşünüyorum. Ve bu sözü tutabilmemin tek yolu babamdan kurtulmak... hem de hemen.

16

BEL

Voices. Bağırıyor.

Bu kombinasyon beynimde kara tahtaya çakılmış çiviler gibi çınlıyor. Güç alanını bozmamak için yavaşça gözlerimi açıyorum ve kısmen açık perdelerin arasından süzülen yumuşak ışığı görüyorum. Gözlüklerim olmadan rengini anlamak zor ama biliyorum ki O perdeler benim değil.

Bir duraklama oluyor, sonra yine sesler kulaklarımda uğulduyor. Ellerimi hareket ettirerek ipeksi çarşafın üzerinden çıplak kalçama doğru kaydırıyorum.

Çıplak kalçalar.

Lanet olsun.

Önceki gecenin anıları zihnimden süzülüyor. Orman, duş, Drew'un beni kovalaması, votka ve başka birini öpmek. Tanrım.

Bütün bunları yapmama kim izin verdi? Ben böyle şeyler yapmam.

Suçluluk duygusu içime işliyor, ardından bir mide bulantısı dalgası boğazıma tırmanıyor. Üst çarşafı tutup yatağın ucundan çıkarmak için geriye doğru çekiyorum. Zar zor üzerime sarmayı başarıyorum ve Drew ile Sebastian'ın yanından koşarak geçiyorum.

ve banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım. Şu anda tek odak noktam üzerime kusmamak.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Zaten hırpalanmış olan dizlerim, fayans döşeli zemine düştüğümde benden daha fazla nefret ediyor ve midemdeki tüm içeriğin ağzımdan kusması için tam zamanında tuvalete ölümüne tutunuyorum.

Kusmuğun midemden çıkış hızı burnumu ve boğazımı yakıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve başka bir şeyi atlamayacağımdan emin olduktan sonra çarşafı omuzlarıma kadar çekip içine sokuluyorum.

Yerin soğuğu dizlerime sızıyor ve iyi hissettiriyor. Lanet olsun. Başımın arkasında bir zonklama var, beynime top atmayı bırakmayan sinir bozucu bir insan gibi.

Bu kadar. Bir daha asla içmeyeceğim.

Bir iniltiyle, dengesiz bacaklarımın üzerinde duruyorum ve odayı geçip parlak ışıklı lavaboya gidiyorum. O kadar parlak ki. Pek bir şey göremesem de, muslukları bulup açana kadar bulanık alanda geziniyorum. Bir an sonra su sesi kulaklarımı dolduruyor.

Ağzımı çalkalıyorum ve birkaç yudum su içiyorum. Saçlarımı çok iyi göremiyorum ama parmaklarımı saçlarımda biraz gezdiriyorum. Şimdiden daha iyi hissediyorum. Belki de akşamdan kalmalardan muzdarip olan insanlardan biri değilimdir? Kendi kendime gülümsüyorum ve sonra hatırlıyorum…

Sesler. Kavga. Drew. Sebastian.

Banyoya girmek için yanlarından koşarak geçtiğimde yatak odasının içinde durmuş bir şeyler tartışıyorlardı.

Lanet olsun. Lanet olsun. Kahretsin.

Sebastian'ın yargısı herkesten daha çok canımı yakıyor ve ona karşı zayıf görünmek istemiyorum ama içten içe bunun eninde sonunda olacağını da biliyorum. Önceden belli değilse bile şimdi belli. Drew'u seviyorum.

İşleri düzeltmeye çalışmamak ya da ona ikinci bir şans vermemek aptallık olur ama zayıf da davranamam. Daha önce yaptığım gibi davranıp, bana ne verirse kabul edemem.

Başımı öne eğerek kapıya doğru yürüyorum ve iç çekerek kapıyı açıyorum. Ben onlara yaklaştıkça sesleri daha da yükseliyor ama ikisi de bana zerre kadar ilgi göstermiyor.

Harika, bu uyumaya devam edebileceğim anlamına mı geliyor?

Önce yumruklarını sıkıca kıvırmış ve kollarını iki yanına sarkıtmış olan Drew'a bir göz atıyorum. Neyse ki çıplak değil ama üzerinde kalçalarına doğru nefis bir şekilde sarkan lacivert bir basketbol şortu var.

"Buraya gelip ikimizden de tek bir şey talep etmeye hakkınız yok."

Hava elektrik yüklü hale geliyor ve bunun ne kadar ciddi olduğunu anlıyorum. Sebastian bir adım öne çıkıyor, varlığı boğucu. Bakışlarım ona kayıyor ve her zamanki pantolonunu giymiş olduğunu ve beyaz düğmeli bluzunu mükemmel bir şekilde ütülediğini fark ediyorum. Ayakkabıları bile pırıl pırıl.

Ağır bir iç çekerek, adama biraz rahatlamasını söylemeyi aklıma not ediyorum. Bütün bunlara hiç gerek yok... Komodinin üzerindeki saate bakıyorum... Rakamları okumak zor. Yedi, sekiz ya da dokuz gibi görünüyor. Aslında bu saatlerden herhangi biri olabilirdi ama kulağa daha hoş geldiği için en erken olanı seçiyorum.

Saat yedi ve bu pislikler tartışıyor.

Sebastian Drew'u daha da sıkıştırır, ancak Drew bundan rahatsız olmuş gibi görünmediği için bu önemli değildir. Hatta Sebastian'a meydan okuyan bir sırıtış atıyor. Sadece bu sırıtışla bile yatağa dönme şansım suya düşüyor.

Şu anda bu odada çok fazla testosteron var. Sebastian, Drew'a yumruk atacakmış gibi yumruğunu geri çektiğinde kalbim göğsümde tekliyor. Kahretsin. Yapmayı düşünebildiğim tek şeyi yapıp aralarına atlıyorum.

sırtımı Drew'in ön tarafına sıkıca bastırarak beni gelmiş geçmiş en acımasız bekçi köpeğiyle yüz yüze getirdi.

"Sebastian, geri çekil. Bütün bu bağırışlar başımı ağrıtıyor."

Bulanık görüş bir şey görmemi zorlaştırıyor ama diğer elinde bir kâğıt parçası tuttuğunu görebiliyorum. Onu kapıp Sebastian'ın göğsüne doğru itiyorum.

Nefesini tıslayarak çıkarıyor ve Drew kulağıma doğru ofluyor.

Ona bakıyorum. "Sen de! İkiniz de, ters köşelere, gidin." Gazeteyi gözlüklerim olmadan okuyamadığım için Drew'a doğru sallıyorum. "Bu nedir ve neden daha kahvemizi içmeden birbirinize bağırmanıza neden oluyor?"

Kalın kâğıtları öfkeyle geri alıyor ve yatağının ucundaki bankın üzerine fırlatıyor. "Saçma sapan bir saçmalık, olan bu."

"Sır olarak sakladığın saçmalıklar mı? Daha iyi bir insan olmaya çalıştığını sanıyordum?" Sebastian'ın iğnelemelerinden ve alaylarından bıkmıştım.

İyi niyetli olduğunu ve beni korumak istediğini biliyorum. Onun bu kavgada bir çıkarı yok. Bu Drew ve benim aramda.

Bakışlarımı Drew'a çevirip bir açıklama bekliyorum. "Ne demek istiyor?"

Drew önümü kesiyor, sorumu görmezden geliyor ve bağımlı beynimin ve bedenimin yanıt veremeyeceği kadar hızlı hareket ediyor.

"Değişiyorum, ama senin gibi ensemde soluyan, yaptığım her hatayı lanet olası bir niyetmiş gibi gösteren biri varken bu çok zor. Bir değnek sallayıp A sınıfı bir beyefendi olamam, olmak da istemem. Bel'in istediği kişi de bu değil. Şimdi defol git."

Sebastian'dan yayılan buz gibi öfkenin önüne çıkan her şeye çarptığını hissedebiliyorum. "Buradan gitmemin tek yolu bir ceset torbasında ya da kız kardeşimin elinde olmak. O burada olmamalı bile."

Tamam, bu biraz acıttı. Hatta acıtıyor ama bu benim hayatım ve ben bir yetişkinim.

kendi seçimlerim. Bu ve konuşmaya dahil edilmek yerine, odada olduğum halde hakkımda konuşulmasından gerçekten yoruldum.

"Affedersiniz ama tam burada durduğumu unuttunuz mu? Ve ikiniz de gelmeden çok önce kendi başının çaresine bakan koca bir kız olduğumu? İkinizin de ne yapacağıma, kiminle görüşeceğime ya da nereye gideceğime dair hiçbir söz hakkınız yok."

Yüz hatlarını tam olarak seçemesem de Seb'in yoğun bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Bana öyle bakma!" Diye bağırıyorum, sonra odayı geçip komodine gidiyorum, orada çarşaftan çıkıp ellerimi savurarak gözlüğümü arıyorum.

Elim bir bardak su ve birkaç hapa değdikten sonra gözlüğümün üzerine düşüyor. Gözlüklerimi yüzüme yerleştirdikten sonra suya ve haplara bakıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. Beni becerme şeklinden ve dün gece içtiğim alkol miktarından ağrı kesicilerin ertesi gün bir ihtiyaç olacağını biliyordu, bu yüzden yatmadan önce onları aldığıma emin oldu. Ona bakıyorum ama o bana dönüp bakmıyor. Sebastian'la göz göze gelmiş, çenesi taş kesecek kadar sert ve gergin.

Önce göz kırpmayarak ne kazandıklarını merak ediyorum.

Öte yandan, Sebastian'ın soğuk ve duygusuz öfkesini herkese yansıtmakta hiçbir sorunu yok. Bakışları ikimizin arasında dolaşıyor. Sonra bakışlarını kısarak Drew'a kilitliyor. "Sevişmek için yeterince iyi ama sırlarını bilecek kadar iyi değil. Evet, saygıyı ve affedilme arzusunu hissediyorum. Daha fazla oyun, daha fazla saçmalık. Aynı Marshall draması."

Ağzından çıkan her kelimede irkilmemeye çalışıyorum ve daha da kötüsü Drew'un yumruklarının konuştuğu her kelimede daha da sıkılaştığını görüyorum. Damarları sanki kollarından dışarı fırlayacakmış gibi şişiyor.

Bütün bunlar ne için? Aptal bir kağıt parçası mı? Bankın üzerine çıktım, çarşafı etrafımda sıkıca topladım.

ve kartı parmaklarımın arasında sıkıştırıp inceliyorum. Drew'in babasından gelen bir çeşit davetiye. Hepsi bu kadar.

Davetiye ellerimden hoyratça koparılmadan ve bir top haline getirilmeden önce bunu anlayabiliyorum. Drew davetiyeyi Sebastian'ın ayaklarının dibine fırlatıyor ve sırıtıyor.

"Ne oluyor, Drew?" Bağırıyorum.

"Buraya sorun çıkarmaya geldi, Bel. Hepsi bu." "Seni umursadığı için şanslısın, yoksa

çoktan toprağa girmiş olur." Sebastian dişlerini göstererek homurdanıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu saat dokuzdan önce yapılamayacak kadar ciddi bir konuşma.

"Tamam, durun." Aralarına giriyorum ve iç çekiyorum. "İkinizin tartışması gerekiyorsa, ben çarşafa sarılmadan yapabilir misiniz?"

Sebastian'ın parmakları saçlarının arasından geçip küfürler savururken, Drew bana uzun, içimi erimiş lavlara çeviren bir bakış atıyor.

Lanet olsun ona.

"Konuşabilmemiz için üzerime bir şeyler giyebilir miyim, yoksa ben dişlerimi fırçalarken siz ikiniz birbirinizi öldürecek misiniz?"

Cevap yok. Anlaşıldı. Birbirlerine bakmaya devam ediyorlar ama sessiz kalıyorlar.

Harika. Kıyafetlerimi yerden alıp yırtık taytıma ve çamur lekeli eteğime bakıyorum. Kahretsin. Onları toplayıp kurtarabildiğim kadarını kurtarmak yerine, odayı geçip diğer taraftaki şifonyere gidiyorum. Ancak çekmecelerini karıştıramadan, üstte küçük bir giysi yığını görüyorum. Bir Oakmount tişörtü ve bir çift basketbol şortu. Kahretsin. İç çamaşırı yok.

Banyoya geri dönerken ikisine de bakmayı reddediyorum. Bu ya da herhangi bir seçimim yüzünden bir daha asla utandırılmayacağım. Erkekler her zaman ne isterlerse yaparlar ve asla yargılanmazlar. Ben yargılanmayı reddediyorum.

Çabucak giyinerek, üzerimdeki kıyafetlerin sadece Drew'un değil, aynı zamanda onun gibi koktuğu gerçeğini

görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ve banyo çekmecelerinde başka bir kıyafet arıyorum.

Diş fırçası. Üçüncü çekmecede bir sürü fazlalık buluyorum ve birini kapıyorum. Dişlerimi fırçalıyorum ve aynadaki yansımamı kontrol ediyorum. Kendim gibi görünüyorum, ama daha mutlu ve daha güçlü. Bunu yapabilirim. Bu aptal mağara adamlarıyla başa çıkabilirim.

Fırçalamayı bitirdiğimde banyodan çıkıyorum ve yatak odasına geri döndüğümde onları bıraktığım gibi, heykel gibi birbirlerine bakarken buluyorum. Çeneleri gergin ve her biri kaynamaya hazır bir tencere su gibi. Umarım sonsuza kadar onlara hakemlik yapmak zorunda kalmam.

Tabii Drew ve ben tüm bu saçmalıkları atlatabilir ve diğer tarafta mutluluğu bulabilirsek. Aramızdaki bu gerginliğe bir çözüm bulmak istiyorum ama korkarım travmamızın üstesinden asla gelemeyeceğiz.

Dikkatimi Sebastian'a çevirerek, "Lütfen bize konuşmamız için bir dakika verir misin?" diye soruyorum.

Sebastian uzun uzun ve yüksek sesle iç geçiriyor, sonra omzumun üzerinden Drew'a bakıyor, her ne kadar sözleri bana yönelik olsa da. "Seni eve götürmek için koridorda bekliyor olacağım. Çabuk ol."

"Sen benim patronum ya da ebeveynim değilsin Sebastian. Öyleymişsin gibi davranmayı bırak," diyorum o odadan çıkarken.

Cevap vermez ve dışarı çıkarken kapıyı arkasından çarparak kapatır. Drew'un içindeki sarmal gerginlik, omzunun gevşemesine izin verdiğinde ve yumrukları nihayet çözüldüğünde ortaya çıkıyor gibi görünüyor. Gözleri saf bir hoşnutsuzlukla parlıyor ve o gözler sonunda benimkileri buluyor.

Kollarımı kendime sarıp dağılmamaya çalışıyorum. "Ne oluyor, Drew?" Kendimi çelişkili hissediyorum. "Nedir bu
Davetiye mi?"

Ona teslim olmak, kollarına koşmak ve beni tutmasına izin vermek istiyorum ama aynı zamanda kalbimi korumam ve kendimi zarar görmekten korumam gerekiyor.

"Tüm bu saçmalıklar bizi ayırmak için bir oyun. Davetiye hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylesem bir şey fark eder mi? Ama kızdığı şey davetiye değil. Bunun olacağını

biliyordu. Babamın Sebastian'dan seni toplantıya getirmesini istemesiydi."

Omuz silkiyorum, "Bilmiyorum. Buna inanmakta zorlanıyorum. Konu baban olduğunda, her şeyi biliyorsun. Sen onun sonsuza dek hareket eden satranç taşlarından birisin."

Drew sanki ona tokat atmışım gibi yüzünü buruşturuyor ve küçük bir suçluluk duygusu beliriyor.

Bu bir yalan değil.

"Daha önce de babamın maskaralıklarına uyup çuvalladığımı biliyorum ama bu saçmalıklarla işim bitti Bel. Artık onun için bir piyon ya da satranç taşı değilim. Bunu düzeltmeye çalışıyorum. Daha iyisini yapmak için. Siktir git, Bel. İnan bana. Toplantıyı ya da aptal daveti bilmediğimi söylediğimde bana inan. Onun oğlu olmam bana her şeyi anlatacağı anlamına gelmez."

"Anlıyorum ve sana inanmak istiyorum…"

Başını sallayarak yumruğunu alnına bastırıyor ve bana sırtını dönüyor. Hissettiği boğucu ıstırap ve öfke dalga dalga yayılıyor. Çaresiz hissediyor ve ben bu duyguyu çok iyi biliyorum. Bunu onun için düzeltmek istiyorum, ama yapamıyorum ve onu kaybetmekten korkarken, onu bir kol mesafesinde tutarken, bir noktada onu geri almazsam onu yine de kaybedeceğimi biliyorum.

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor ve kendimi durdurmak için parmaklarımı elimin içine kıvırıyorum.

Kalp atışları geçiyor, sırtındaki gergin kaslar kıpırdıyor ve tekrar bana dönüyor. Koyu yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve derinliklerinde bir duygu savaşı çarpışıyor.

"Tanrım, daha iyi bildiğin halde harika bir ilişkimiz varmış gibi davranıyorsun. Onun saçmalıklarını takip ettiğim zamanlarda bile bunu seni korumak için yapıyordum. Bana söylediğim şeyleri kastetmediğimi söylediğini hatırlıyorum. O zaman seni önemsediğimi ve doğru olanı yapmaya çalıştığımı biliyordun. "

Konuştuğu her kelime kalbimin tellerini
titretiyor. Onun için bu kadar kolay
eriyebilmemden nefret ediyorum.
Her fırsatta beni ağına çekmesinden nefret ediyorum.

Onun karanlığının beni tüketmek istercesine hâlâ en güvenli yanlarıma uzanmasından nefret ediyorum. Kalbi tekrar yerde ezilen o kız olmak istemiyorum. Onunla birlikte olmak için standartlarımı ve sınırlarımı düşüremem. Düşürmeyeceğim.

Drew bana doğru bir adım atıyor ve ben başımı sallayarak aramızdaki mesafeyi korumak için geri çekiliyorum.

"Hayır. Bunu yapmıyoruz. Bana dokunduğunuz anda kendi içime kapandığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum. Değerlerime ve inançlarıma. Dokunuşun beni açıkta ve savunmasız bırakıyor ve şu anda böyle olamam."

Kurt gibi bir sırıtış dudaklarına değiyor. "Bu çok şiirsel, Bel. Dokunuşum seni kesip açıyor mu?"

Sesinde, uzanıp beni yakalayan ve pençelerini derimin derinliklerine batıran baştan çıkarıcı bir kenar var.

Sinirli bir şekilde, "Bu bir şaka değil, Drew." diye çıkıştım. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"O zaman neden gülümsüyor ve öyleymiş gibi davranıyorsun? Sebastian kıçına tekmeyi basmak istiyor ve benim de bir parçam ona izin vermek istiyor."

Alay ediyor. "Bu ilk kavgamız değil ve son kavgamız da olmayacak. Nasıl konuşacağımızı bilmiyoruz. Sözlerimiz yumruklarımızdır."

"Bu aptalca ve çocukça."

Bir omzunu silkiyor. "Bununla böyle başa çıkıyoruz."

Uzun bir süre ona bakıyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Onu istiyorum. Her şeyden önce sahip olduğumuz şeyi istiyorum. Aramızda başlayan o yavaş, güzel şeyi. Sadece tekrar incinmek istemiyorum ve Drew... o güvenli bir bahis değil.

O, anne ve babanıza eve getirdiğiniz adam değil. İlk buluşmada size kapıyı açan ya da çiçek veren bir beyefendi değildir. O zehirli, dağınık, yürüyen bir kırmızı bayrak, asla kaçamayacağınız korkunç bir kabus ve her peri masalındaki kötü adam. Ve belki de bu yüzden

ona ilgi duyuyor. Diğer kızlar prensle evlenmek ister. Sindirella şatosunu ve at arabasını istiyorlar.

Tek istediğim sevilmek, ama herhangi bir tür sevgi istemiyorum. Ruhu uyandıran, saplantılı, korkutucu ve vücudunuzun her hücresinde hissettiğiniz ateşle dolu bir aşk istiyorum. Drew'dan önce bunların hiçbirini ne hissettim ne de yaşadım.

"Bu bakış ne için?" Drew düşüncelerimi bölerek soruyor.

Gömleğinin eteklerini çekiştiriyorum, onun gömleğini. "Kalbim bana bize ikinci bir şans vermemi söylüyor ama henüz seni affetmeye hazır değilim. Sana güvenebilir miyim bilmiyorum ve tüm bunlar durumu daha da kötüleştiriyor. Böyle şeyler -sırlar- ortaya çıktığında ve sen umursamaz davrandığında, bu aramızdaki güveni inşa etmiyor. Yıkıyor."

Birbirimizi pek çok şekilde kurtarıyormuşuz gibi geliyor ama bu ne zaman sona erecek? Birbirimizi kurtarmayı ne zaman bırakıp iyileşmeye başlayacağız?

"Ne söylediğimin gerçekten bir önemi var mı? Sebastian her şeyi çözdüğünü sanıyor. Aramızda neler olduğunu, benim kim olduğumu bildiğini sanıyor. Hiçbir şey bilmeden beni yargılıyor. Babamın nasıl biri olduğunu herkesten çok o biliyor ama yine de bana karşı en sert davranan kişi o. Sanki seni incitmek istemişim gibi davranıyor. Kalbinin kırılmasını izlemek beni kırdı. Beni kırdı, Bel."

İçgüdülerimin beni ona götürmesine izin verdim. Ona uzanarak parmaklarımı saçlarına geçirdim, başını kendime doğru çektim ve alnımızı birbirine bastırdım.

"Sebastian'ın fikrinin bir önemi yok. Beni incittiğin için kızgın ve ben onun kız kardeşi olduğum için duygularını anlayabiliyorum ama beni kontrol eden tek kişi benim. Kendi kararlarımı kendim veririm Drew ve eğer sana ikinci bir şans vermek istiyorsam, eğer bize ikinci bir şans vermek istiyorsam, o zaman veririm.

Bu kararı kendim vereceğim ve onun bu konuda herhangi bir söz hakkı olmayacak."

"Güzel, çünkü sana yalan söylemiyorum, Bel. O lanet toplantıdan haberim yoktu. Bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum. Babam geçenlerde ortadan kayboldu, bir seyahate çıktı ve annem de hasta. Babama ulaşamayınca doktorlar beni aradı. Onu orada ölüme terk etti. Öylece gitti." Yaşadığı her duyguyu kendi duygularımmış gibi görebiliyor ve hissedebiliyorum. Öfke ve üzüntü, suçlulukla birleşti. Onun için çok şey hissediyorum çünkü Drew'in her şeyi berbat ettiğini ve beni incittiğini bilsem de, olanları gerçekten umursamasaydı şu anda burada olmazdı.

"Daha iyisini yapmaya çalışıyorum. Seni istiyorum. Bizi her şeyden çok istiyorum ama bir gecede olduğum kişiden olmak istediğim kişiye, senin için olmam gereken kişiye geçemem. Bu zaman alır. Bu üzerinde çalışmam gereken bir şey ve çalışıyorum da. Tüm bunlarla aynı anda uğraşıyorum. Ama o kişinin başımın üzerinde olması... Geçmişi geride bırakmamı zorlaştırıyor. Affına ihtiyacım var Bel, ama kabulüne de ihtiyacım var. Bunu birlikte yapacağımızı bilmeye ihtiyacım var."

Yutkunuyorum ve onun bunu duyduğunu biliyorum. Ben düşünürken o anın uzamasına izin veriyorum.

Yeterli mi?

O anı yakalıyor ve beni kalçalarımdan tutup kendine çekiyor, sonra kollarını belime doluyor ve beni sıkıca kaldırarak göğüs göğüse gelmemizi sağlıyor. Sadece boynunu tutup beni tekrar serbest bırakmasını bekleyebiliyorum. Uzun bir süre sonra bıraktığında dizlerimin bağı çözülüyor.

"Drew..."

Başını iki yana sallar. "Deneyeceğim, Bel. Denemeye devam edeceğim ama bir şeyi bilmen gerekiyor."

Başımı salladım, bekliyorum.

Ağzı benimkine düşüyor, dudakları tek kelime bile etmeden ruhuma kelimeler fısıldıyor. Öpücük

nefesim kesiliyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Sen benimsin. Her zaman benim olacaksın. Benden nefret ettiğini düşünsen bile uzaklaşmak yok. Sadece biz varız ve bunu anlaman için her şeyi yapacağım, Bel. Söz veriyorum, bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Ne ailemin, ne düşmanlarımın, hiç kimsenin."

Şiddetinden nefesim kesildi. Katıksız şiddeti. Sertçe yutkunarak yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum. Kahretsin. Onun iddiaları bana hissetmemem gereken şeyler hissettiriyor. Her şeye yeniden başlarken olmaz. Açıklamasını bitirmiş gibi göründüğünde başımı sallıyorum ve geri çekiliyorum.

Bir an için beni bırakmayacağını düşünüyorum ama sonra parmakları tenimden kayıyor ve beni tekrar yere bırakıyor.

"Sebastian tekrar kapıdan içeri dalmadan önce gitmeliyim ama... ya hep ya hiç, Drew. Hepinize ihtiyacım var. Benim size güvenmeye çalışacağım gibi sizin de bana güvenmeniz gerek. Aksi takdirde bunu yapamayız."

Yerden telefonumu alıp kapıdan çıkarken bakışları aç bir şekilde beni izliyor. Seb koridorda bekliyor ve merdivenlere dönmeden önce bana hızlı bir değerlendirme bakışı atıyor.

Ya hep ya hiç.

17

DREW

Tayatım denen kâbus, umutsuzluğun ötesinde tünelin ucundaki ışığı görmeyi zorlaştırıyor. Hayatımda hiç iyi bir şey var mı? Bel var, kurtarıcı lütuf hayatımda. Işık. Bunu onun için yapmalıyım. Annem için. Savunacak bir şey bulmalıyım çünkü eğer bulamazsam, bunu asla bitiremeyeceğim. Babamı ve bana musallat olan şeytanları asla yenemeyeceğim.

Geçen gün buruşturup Sebastian'a fırlattığım davetiye, evin merdivenlerinden çıkıp ön kapıdan girerken kot pantolonumun cebinde ağır ağır duruyor. Ev hayatla dolup taşıyor, bu da babamın eve dönüşünün bir başka kanıtı. Annemin neredeyse öldüğünü düşünürsek, sonunda bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermesine sevindim.

Yumruklarımı ceplerimde sıkıyorum ve fuayeden geçip doğruca annemin evinin kanadına yürüyorum. Odasına açılan tıbbi süitin kapıları açıktı ve içeri girdim. Her zamankinden daha yoğun, hemşireler odanın her yerinde koşuşturuyor. Geçen sefer konuştuğum doktoru bulmak için küçük personel kalabalığını inceliyorum ama orada değil. Aslında odada tanıdığım kimse yok.

O hariç.

Hayır. Dönüp tekrar kapıdan çıktım ve koridora doğru yürüdüm. Kendimi toparlamak için bir saniye ayırmazsam, içeri girip o aptal kendini beğenmiş suratına bir yumruk atacağım. Belki de yapmalıyım.

Bu noktada, yapmamak için sebeplerim tükeniyor. Annem ölüyor ve her seferinde aynı şey olmadan önce bana verebileceği çok fazla acı var. Onun şefkatli bakımı ve futbol sayesinde, nasıl yumruk yiyeceğimi ve hiç irkilmeden nasıl ayağa kalkacağımı biliyorum.

Henüz ölmemiş olmasının tek nedeni annemin zarar görmesini ya da bakımının kaldırılmasını riske atmak istememem. Ancak bir insan risk almak zorunda kalmadan önce sadece bir süre tehdit edilebilir. Ödül olmadan risk olmaz. Bu muhtemelen onunla konuşmamı sağlamayacak. Ne olursa olsun, buradayım ve bunun yapılması gerekiyor. Bel'i toplantıda istemiyorum. Hırsızlar, dolandırıcılar ve suçlularla çevrili olmasını istemiyorum. Benim gibi insanlarla.

Annemin hasta yatağı üzerinde onu deşemeyeceğimi hissettiğimde odaya tekrar giriyorum.

Bu sefer onu hemen tespit ettim. Bir yığın belgeyi okurken alnı çatlamıştı. Cebimden davetiyeyi çıkarıyorum, elimden geldiğince düzeltiyorum ve yatağa doğru yürüyorum. Annemin uyuyan haline bir kez baktım ve suçluluk duygusuyla darmadağın oldum. Hâlâ komada mı? Elimi koluna sürdüğümde kıpırdamadı. Hay sikeyim. Kendi pisliğime o kadar dalmışım ki, onu gerektiği gibi kontrol etmedim.

Yatağa doğru bir adım atıyorum, özenle sıkıştırılmış çarşafları, hastane köşesi kenarlarını inceliyorum, sadece kendime nefes almak ve beni dibe çekmekle tehdit eden öfkeyi geri çekmek için bir saniye vermek için. "O neden burada?"

Babam başını kaldırıyor ve hâlâ beni tüketmekle ve karanlık ağına çekmekle tehdit eden bir öfke akımı varken, aynı zamanda kaybın muazzam boşluğu da var.

Onu kontrol etmememin ya da eve dönmememin asıl nedeni keşfettiğim bilgilerden çok sözde babamla ilgiliydi. Eğer bu ikisi benim ailem değilse, o zaman kim olduklarını anlamaya çalışıyordum. Ve neden bunca zaman bana yalan söylediler? Anneme bakıyorum ve bir şekilde onun ihaneti babamınkinden çok daha fazla acı veriyor. Onun bana yalan söylemesini, beni incitmesini beklerdim ama onunkini değil. Onu asla.

Kaşlarını kaldırıyor ve sırıtıyor. "Sonunda onu ziyaret etmeye karar verdin, görüyorum. İlginizden çok etkilenecektir." Ses tonunda o kadar çok alay var ki onu yumruklamak istiyorum.

Bunca zaman yokken ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamaya nasıl cüret eder? Yatağın kollarını kavrıyorum ve buz gibi bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Ben olmasaydım, ölmüş olacaktı. Durumu kötüleştiğinde onu hastaneye götüren bendim ve sen de kim bilir neler yapıyordun. Neden geri döndü? Lanet organları iflas ediyordu."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları ruhumu emmeye çalışıyormuş gibi delip geçiyor. Göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Ne bildiğimi ölçmeye mi çalışıyor? Sadece bu varsayıma ve içgüdülerime dayanarak yüzümü olabildiğince nötr tutuyor ve ona hiçbir karşılık vermiyorum.

"Annenin rutine ve dinlenmeye ihtiyacı var. Benimle evde olması gerekiyor."

"Seninle mi?" Alay ediyorum. "Bu bir şaka, değil mi? Onu umursuyormuş gibi davranıyorsun ama haftanın hangi gününde olursan ol, bir anda ortadan kayboldun. Jackie'yi bıraktığına sevindim bu arada. Sığ bir mezarı hak ediyor."

Gözlerini deviriyor. "Her zamanki gibi dramatik davranıyorsun oğlum." İrkiliyorum ve tepkimi görmesine izin vermeyerek yatağı itiyorum. Düşündüğünden daha fazlasını bildiğime dair bir ipucu bile veremem ona. Bir süre sonra dönüp ona bakıyorum. "Hastanede olması gerekiyor. Onun için tehlikeli

evde olmak için. Burada iyileşmek için ihtiyaç duyduğu tam bakımı alamaz."

Gözleri şimdi elimde yeniden ezilmiş olan kâğıda kayıyor. "Nereden aldın bunu?"

Yere bakıyorum ve en başta buraya gelme sebebimi hatırlıyorum. Ona fırlatıyorum ve yatağa, annemin ayaklarının yanına düşmesini izliyorum.

Hareket etmiyor ama bakışlarıyla beni hizalıyor. "Neden Arturo davetiyesi sende?"

Gazeteye el sallıyorum. "Belki de Sebastian bu sabah beni yatağımdan kaldırıp bu konuda yüzleştirdiği içindir? Bu sefer yıllık toplantı için üç gün mü haber veriyorsunuz?"

Gözlerini kısar ve ellerini takım elbisesinin ceplerine sokar. "Bu tür şeylerde zaman dilimi her zaman kısadır. Bunu bir saldırı olasılığını en aza indirmek için yapıyoruz."

"Ve bunu Arturo'larla aramızdaki tansiyonun yükseldiği şu anda mı yapmaya karar verdiniz?"

Biraz daha dik oturur, dalgın bakışları odanın içinde gezinir. "Lütfen herkes odayı bize bırakabilir mi? Konuşmamız gereken birkaç kişisel konu var."

Harika. İşte fikrimi söylediğim için dayak geliyor.

Gözleri sert ve öfkeli, ben de onlarla yüz yüze geliyorum. Bu adamın önünde sinip durmaktan bıktım... bana yabancı olan bu adamın önünde. Şimdi mantıklı geliyor. Her zaman onun gibi nefret dolu bir adamın babam olamayacağını düşünmüştüm.

Sağlık personeli işini bitirip odadan çıktığında, babamın iki adamı içeri girip kapıyı kapatıyor ve bizi içeriye kilitliyor.

Adama bu sefer geri adım atma şansı vermiyorum. "Arturo prensesi kullanıp atmaya karar verdiğin için işler gergin. Bu senin suçun."

Çenemi sıkıp ona ters ters bakıyorum. Lanet olası pislik.

"Bu konuda senin yardım ettiğine eminim. Ona sahip olabilirdim

Onu gördüğünüz anda yeterince iyi olmadığına karar vermemiş olsaydınız, çabucak tasmalanır, zihni ve bedeni güvence altına alınırdı."

Omuz silkiyor. "O zaman bir hizmetçiden başka bir şey değildi. Sevişmek için yeterince iyiydi elbette, ama aileye dahil değildi. Öğreneceksin evlat, kadınlar sadece ihtiyacın olduğunda işe yararlar. Aksi takdirde, bizim için bir hiçtirler."

Bu ikiyüzlülük karşısında başımı sallıyorum. "Şimdi de sevgili prensesin varisi olduğu için birdenbire işe dahil edilecek kadar iyi mi oldu?"

Homurdanıyor. "Hayır, tabii ki değil. Sebastian'ı oynuyorum. Eğer onu önemsediğimi düşünürse, onu da dahil ettiğimi düşünürse, memnun olacaktır. Kızdığı şey saygısızlık. Bunu düzelttiğimde her şey normale dönecek."

Yüzünü taradım. Çok ciddi. Gerçekten kendine inanıyor.

İçimden bir kahkaha kopuyor ve inanamayarak başımı sallıyorum. "Bel'i lanet bir partiye davet etmenin Sebastian'ı yatıştırmak için yeterli olduğunu düşünüyorsan, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir. Masasında içini boşaltana ve bağırsaklarını çatalına dolayana kadar durmayacak. Eğer daveti kabul eder ve ortaya çıkarsa, bu sadece geri kalan müttefiklerini kendi tarafına çekerken sana siktir git diyecek kadar uzun sürecektir. Acımasızdır, kurnazdır ve bir kez küçümsendi mi affetmez. Asla."

Babam oturduğu yerden kalkıyor ve yatağın üzerinde rahatça yürüyor. Korumalarının sırtıma yaklaştığını hissediyorum. Ah, sinirime dokunan bir şey söylemiş olmalıyım. Bana sorarsanız normal. Ne kadar kırılgan bir egosu var. Onu yok etmek için sabırsızlanıyorum.

Muhafızlardan birinin etli pençesi üst koluma dolanıyor ve ben sarsılarak kurtuluyorum. "Sakın bana dokunma. Hepiniz için kum torbası olmaktan bıktım."

Diğer gardiyan beni yakalamak için hamle yaptı, ama ben onun elinden kurtuldum. Ve babamın yumruğuna doğru. Yumruk yüzüme doğru geliyor ve parmak eklemleri çenemden sıyrılsın diye yer değiştirecek zamanım bile olmuyor. Acı dudaklarımda, boynumda ve şakağımda zonkluyor. Sikeyim bu adamı.

Dik duruyorum ve gözlerinin içine bakarak ona ters ters bakıyorum. Sonra da kendimi erkek sanan sıska bir çocuk olduğumdan beri denemediğim bir şey yapıyorum. Saldırdım ve yumruğum tam çenesinin altına isabet etti.

"Hmm," diyor ve ayaklarıma kan tükürüyor. "Ben yokken birileri taşak mı büyüttü?"

Bu oyunu çok iyi biliyorum. Beni yemliyor, her zaman yaptığı gibi beni dışarı çekmeye çalışıyor. Babam korumalara el sallıyor ve bana doğru yürüyor, her adımda benim alanıma daha da giriyor. "Kampüsteki büyük adam sen olabilirsin ama burada, gerçek dünyada ben hüküm sürerim."

Başka bir şey söyleyemeden, bu kez yanağına bir yumruk daha indiriyorum. Parmak eklemlerimdeki derin sızıyı hissediyorum, muhtemelen bir yerimi kırdığımı anlıyorum ama umurumda bile değil. Sadece bir saniyeliğine de olsa yüzünü kaplayan o ıstırap parıltısını görmek iyi hissettiriyor. Bu ıstırap korkuya dönüşüyor ve kısa süre sonra da benimkiyle eşleşen kırmızı bir öfkeye dönüşüyor.

Yumruğunu tam karnıma indirerek karşılık veriyor, ben de kendimi dik tutmaya çalışarak iki büklüm oluyorum. Lanet olsun. Ne kadar hızlı olduğunu hep unutuyorum. Bir kez olsun ondan daha güçlü, daha zeki, daha iyi olmak istiyorum.

Nefesimi tekrar ciğerlerime çekebildiğimde, yumruklarım kıvrılmış bir şekilde ayağa kalkıyorum. "Ne istiyorsun? Yoksa yapabildiğin için beni döverek bir şeyi mi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Ceketinin alt kısmını kavrıyor ve düzleştiriyor. "Belki ikisinden de biraz. Belki de ağzını açtığında beni kızdırıyorsun, Drew. Eğer fikrini duymak istersem, silahım dilinin üzerinde olacak. Anlaşıldı mı?"

İçimden bir ses bunu yapması için ona meydan okumak istiyor. Aramızdaki bu küçük gidip gelmeyi sonsuza dek bitirmesini. Seb, benden nefret etse bile, beni öldürürse babamın adaletin yerini bulmasını sağlayacaktır. En azından ben öyle düşünüyorum. Bel kesinlikle yapardı.

Cevap vermiyorum ve babam yaklaşıp yüzüme bakıyor.

"Anlaştık mı?"

"Ölmemi istiyorsan, öldür beni, ama artık bunu yapmıyoruz."

Gözleri yarılmış ve tükürükleri yüzüme çarparken alçak sesle ve sertçe fısıldıyor: "Yapmak istediğim her şeyi yapacağız. Seni buraya yatıracağım, kafandan vuracağım ve tıpkı annen gibi bir yatağa yatıracağım. Seni hiçbir kontrol olmadan, merhametim dışında hiçbir şey umurumda olmadan hayatta tutacağım. Buna ne dersin?"

Kalbim kaburgalarıma çarparken bile omuz silkiyorum. "Senin için her şey aynıysa ölmeyi tercih ederim."

Kolu geri çekiliyor ve yumruğu havada uçuşuyor. Bu sefer avucumla onu engelliyorum ve havada yakalıyorum. Sırtımda hava kıpırdanıyor, muhafızlar ileri atılıyor ama babam onları elinin tersiyle itiyor. Birbirimize bakıyoruz ve yüzümde bir şey görüyor olmalı çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez benden bir adım geri çekiliyor.

O tek harekette çok fazla güç var. Benimle tekrar dalga geçmeye çalışıp çalışmayacağını görmek için beklerken nefesimi zar zor kontrol altında tutabiliyorum.

"Defol git buradan. Gerektiğinde toplantı için geri gelebilirsin ama seni bir daha görmek istemiyorum. Ayrıca anneni görmen de yasaklandı. Eğer buraya gelirsen, güvenlik seni dışarı atar. Ben buradayken onun bakımıyla ilgilenmeye hakkın yok. Büyük adam olmak ve seçimler yapmak istiyorsan, bunu cesedimi çiğneyerek yapacaksın."

Kıkırdıyorum. "Sanırım başka bir küçük kuyruk parçasının peşine düşüp tekrar gitmeye karar verene kadar ne kadar zaman geçeceğini göreceğiz."

Korumalara el sallarken gözleri karanlık ve kötü niyetli. "Çıkarın onu evimden." Bana bir bakış daha fırlatıyor. "Bakalım annen senin bu yeni omurganın altında ne yapacak, değil mi?"

Gardiyanlar beni yakalıyor ve çırpınıyorum ama önce iki, sonra dört kişi beni tıbbi süitten dışarıya, araba yoluna taşıyor. Serin hava tenime çarpıyor ve havada uçarak kıçımın üstüne yere düşüyorum.

kaldırım. Saniyeler içinde ayağa kalktım ve malikaneye çekilişlerini izledim.

Az önce olan her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum ama kafamı toparlayamıyorum. Annemin zaten kırılgan olan hayatını tamamen onun ellerine bırakarak hayatımın en büyük hatasını mı yaptım? Hiçbir fikrim yok ama onu öldürmek için zamanımın azaldığını biliyorum. Bir plana ihtiyacım var ama çok az müttefikim ve babama karşı gelmeye istekli daha da az insan var. Yine de tek ihtiyacım olan bir kişi ve kime sormam gerektiğine dair bir fikrim var. Umarım evet der.

18

BEL

Küçüklüğümden beri kütüphane beni sakinleştirme gücüne sahip tek yerdi. Ziyaret etmeyi düşündüğümde tüm endişelerim ve korkularım yok olurdu. Hiçbir zaman çok paramız olmadı,

Ama kütüphanenin hiçbir maliyeti yoktu ve yeni bir kitaba dalmanın bana vereceği dikkat dağınıklığı ve keyfe paha biçilemezdi.

İhtiyacım olan gerçeklikten kopuştu ve her zaman sorunları çözüyor gibiydi. Hayatımda ilk kez, artık durum böyle değil. Artık eskisi gibi hissetmiyorum. Drew'un beni takip etmesine ve sürekli yanımda olmasına alışmıştım ve o yokken eksik parçalar daha belirgin hale geliyor.

Yine de hala çok fazla oyalanma ve fısıldaşma var. Üzerime bu kadar çok spot ışığı düşmesini ya da herkesin Drew'la benim ateşli aşk ilişkimizi öğrenip bunu pembe diziye çevirmesini beklemiyordum. Sanırım en kötüsünü tahmin etmeliydim.

Önümdeki ders kitabındaki kelimelere odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, ancak ne kadar anlam ifade ettikleri ile yabancı bir dilde basılmış olabilirler. Ne kadar çok anlam ifade ettiklerini düşündüğümde içimden bir hayal kırıklığı iniltisi yükseliyor.

daha fazla iş yapmam gerektiğini ve ne kadarını yapamadığımı fark ettim. Çalışma kâğıtları yığını her gün biraz daha küçülüyor ama ödevlerimin gerisinde kalmaya alışık değilim. Okul ödevleri en iyi olduğum şeydir ve genellikle bu konuda çok ileride olurum, fazladan kredi alırım.

Ders kitabına kaşlarımı çatıyorum, keşke Drew'la ilgili anılarımı yok edebilseydim, keşke bu lanet yer onun ve benim kim olduğumuza dair pek çok şeyi duvarlarının içinde barındırmasaydı.

Ya hep ya hiç dediğim geçen geceden beri Drew'dan haber almadım. Eğer bunu yapacaksak, o zaman bir takım olmalıyız. Birbirimize güvenmeliyiz, ama bu benim de ona güvenmeye istekli ve yetenekli olmam gerektiği anlamına geliyor. Olanları kabullenmeli, ona kalbimi tekrar vermeli ve aynı hatayı ikinci kez yapmamasını ummalıyım. Birçok açıdan bunu zaten yaptım ama zihinsel olarak o çizgiyi aşmaktan, çarpıtılıp bana karşı kullanılacağı korkusuyla ona seni seviyorum sözlerini söylemekten korkuyorum.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Önümdeki ders kitaplarının üzerine karanlık bir gölge düşüyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Drew. Hem o olmasını hem de olmamasını istiyorum çünkü onun ilgisini arzulamak beni korkutuyor. Beni savunmasız ve zayıf bırakıyor.

Ders kitabından başımı kaldırıp Drew yerine Sebastian'ın orada durduğunu görünce hayal kırıklığı ve rahatlamayla doluyorum.

Aptal duygular. Aptal kalp.

"Bir arkadaşa ve belki bir yemeğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyerek elindeki fast food poşetini ders kitabının üzerine bıraktı. Nereden bildi ki? Tam o anda midem yüksek sesle, öfkeli bir hırıltı çıkarıyor ve onu yerinden kapıyorum.

Onun varlığı iyi ihtiyaç duyulan bir kesinti. Zaten bir şey yaptığım da yok. Ders çalışamıyorum çünkü Drew'i düşünmeden duramıyorum. Drew'u düşünmek bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor ve eskiden teselli bulduğum tek yer artık benim için bir kaçış noktası değil.

Tanrım, berbat durumdayım.

Çantayı karıştırıyorum ve birisi hücrelerin diğer tarafından beni susturma cüretini gösteriyor. Kafamı kaldırıp ters ters baktım. Muhtemelen geldiğimde yapmam gereken şey buydu. Ama şu anda hiçbir şey ve hiç kimse benimle bu sulu çizburger arasına giremez.

"O çantanın içinde küçük bir rakun gibi dolaştığına göre cevabının evet olduğunu varsayıyorum. Arkadaşlık ve yemek işine yarar mı?"

Yüzündeki sırıtış ve sesindeki alaycılık sorusunu görmezden gelmeme neden oluyor. Hamburgeri kağıda sarmak için manevra yapıyorum ve bir ısırık almak için ağzımı sonuna kadar açmadan önce dudaklarımı yalıyorum. Ben çoğu kız gibi değilim, bu bana dikkat eden herkes için acı verici bir şekilde açık. Yağlı bir hamburger ve patates kızartmasını her gün tavuk ve yeşilliklere tercih ederim. Tavuğa, marula ya da bunları seven kızlara karşı değilim ama güzel bir etli burgerden korkmuyorum.

Daha ilk ısırıkta ağzımdan saf bir zevk iniltisi çıkıyor ve gözlerim dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek beni izleyen Sebastian'a takılıyor. Bir hamburgerden bu kadar keyif almak utanç verici mi? Belki, ama kimin umurunda?

"Ne?" Mırıldanıyorum, çiğnerken ağzım

dolu. "Sen ne lanet bir kadınsın."

Güldüğüm ve ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptığım için neredeyse lokmam boğazıma kaçacaktı. "İyi ki hiçbir zaman böyle bir şey olduğumu iddia etmedim."

Çantaya tekrar baktım ve kızartmaları gördüm. Mükemmel altın sarısı patates kızartması. Ağzım sulanıyor ve onları çıkarıyorum, ders kitaplarıma yağ bulaşmaması için dikkatlice bir peçetenin üzerine diziyorum.

"Peki beni varlığınla onurlandırmanın ve öğle yemeği vermenin gerçek nedeni nedir? Sakın burada, köşede tek başıma yalnız ve aç göründüğümü düşündüğün için olduğunu söyleme." Büyük lokmayı yuttuktan sonra merakla soruyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıyor ve yığınımdan bir kızartma koparıyor. Elini dudaklarına götürürken ona ters ters bakıyorum,

içeri itiyor ve sonra gülümsüyor.

Bakışımı fark etti. "Hey, ben ödedim. Teknik olarak, onlar benim kızartmalarım."

"Yasanın onda dokuzunun mülkiyet olduğunu söylemezler mi?

Bunlar artık benim kızartmalarım, dostum."

"Bud?"

Omuz silktim. "Deniyordum. Gerçekten hissetmiyorum. Peki ya kardeşim?"

Başını sallıyor ve başka bir kızartmaya uzanıyor. Bu sefer elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve peçeteyi kendime doğru çekiyorum. Gözleri eğlenceyle parlıyor ve tekrar öne eğildiğinde, kızartmalarımdan birini daha almak için olduğundan eminim, bu yüzden kızarmış patates dilimlerini savunmaya hazır ve istekliyim, ama benimkine uzanmıyor. Onun yerine elini çantanın içine sokuyor ve bir kutu daha patates kızartması çıkarıyor.

"Affedersiniz. Kendi patatesin varken benimkini mi alıyordun? Kaba!"

Dudaklarından bir kıkırdama dökülüyor ve gün boyunca ilk kez omuzlarımın gevşemesine ve bedenimin sandalyeye yaslanmasına izin veriyorum. Bu eşsiz anı onunla paylaşıyorum, kardeş kardeş birlikte patates kızartması ve hamburger yiyoruz.

Çantanın üzerindeki kemerlere DİKKAT EDİYORUM ve bu bana buranın annemin en sevdiği fast food mekanlarından biri olduğunu hatırlatıyor. Acaba şimdi beni görse ne düşünürdü? Bizi görse?

Gülümsüyorum, hikâye içimden fışkırıyor. "Bir keresinde annemle bu yere gitmiştik. Çok sık giderdik bu arada. En sevdiği yerlerden biriydi. Her neyse, oraya gittik ve o taze patates kızartması istedi. Bütün bu çileye dönüştü."

"Ne oldu?"

Ses tonunda tam olarak çıkaramadığım bir şey var, sanki daha fazlasını istiyor, daha fazlasına ihtiyacı var, ama ne kadar istediğini soramıyor ya da gösteremiyor.

Gülümsüyorum ve gözümden kaçan bir damla yaşı siliyorum. "Kasiyer ona taze patates kızartması alamayacağını söyledi.

bir sonraki partiyi yapana kadar. Annem kibarca onlara gerektiği kadar bekleyeceğini söyledi. Çok kibardı, her zaman kibardı, çünkü ben küçükken bize destek olmak için yemek servisinde çalışmak zorundaydı. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyor, değil mi?"

Başını sallıyor ama konuşmuyor, sanki devam etmemi istiyor.

"Neyse, orada bir saat oturduk. Patates kızartmasını aldı ve tüm siparişi birlikte yedik. Aptalca bir anı ama onun böyle olduğu zamanları severdim. Hiçbir zaman yeterince yiyeceğimiz olmamasına rağmen sağlıklı ve mutluydu. Hayat zor olsa da, o her zaman neşesini bulurdu."

Hüzünlü görünüyor. "O anılara sahip olmana imreniyorum."

Uzanıp elini nazikçe okşuyorum. "Onu her fırsatta seninle paylaşacağım. Tüm hikayeleri öğreneceksin. Aynı şey değil, biliyorum ama bu şekilde hayatımızın bir parçası olacak."

Başını sallıyor ve ciğerlerine hırıltılı bir nefes çekişini izliyorum. Konuyu kapatmış ve devam etmiş gibi eğiliyor. "Baban hakkında bir şey biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Onunla hiç tanışmadım ve doğum belgemde de adım yok. Geride bırakmış olabileceği herhangi bir ipucu aramak için sakladığı bazı kağıtları bile inceledim. Hiçbir şey bulamadım, peki ya seninki?"

Çenesi gergin ve başını sallıyor. "Sanırım bizi daha fazla sürpriz bekliyor. Kim bilir, belki dışarıda başka kardeşlerimiz de vardır?"

Bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Gerçekten ağlamaya başlamadan önce konuyu değiştirmem gerekiyor, hamburgerden bir ısırık daha alıp onu inceliyorum. Kardeşimi. Gözlerinin anneminki gibi parladığını daha önce nasıl göremedim? Burnunu bile annemin yaptığı gibi kırıştırıyor.

Onu yüzünde pek çok şekilde görüyorum ve sanki gitmeden önce küçük bir parçasını benimle bırakmış gibi.

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum," diye mırıldanıyorum bir lokma daha yerken.

Bu itiraf onun koltuğunda biraz daha dik oturmasına neden oluyor ve savaş zırhını giyerek şakacı kardeş imajından sıyrılıyor gibi görünüyor.

"Savaşa gidiyormuş gibi görünmek zorunda mısın? Bu sadece bir sohbet, sınıf için bir tartışma ya da gerçek bir savaş değil."

Dudakları yanlardan zorlukla kalkıyor. "Her şey savaş, Bel. Her zaman pastadan payını çalmak için bekleyen birileri vardır. Bu yüzden her zaman tetikte olmak önemlidir."

Ve şimdi huzurevindeki sevimli ama bunamış yaşlı adamlardan biri gibi konuşmaya başladı.

"Dürüstlük. Bu benim için önemli. Drew'dan hoşlanmadığını biliyorum ve onun benim için kötü olduğunu düşünüyorsun."

Homurdanarak sözümü kesti. "Kötü kelimesi hafif kalır ama devam et..."

Gözlerimi deviriyorum. "O senin en iyi arkadaşın ya da en azından öyleydi. Kız kardeşin olduğumu ve ailenin senin için önemli olduğunu biliyorum ama Drew da aileden biri. Birlikte yaşadığınız onca şeyden sonra birbirinize kardeş gibi bakmalısınız. Yaptığı şeyin doğru olduğunu söylemiyorum, affedildiğini de söylemiyorum."

Sebastian sorgularcasına kaşlarını kaldırıyor. "Yani ne demek istiyorsun?"

Evet, ne diyorsun Bel? Bir yanım ona Drew'a yeniden güvenmeye çalıştığımı söylemekten endişe duyuyor çünkü birlikte olmamızı desteklemediğini biliyorum, ama sanırım bunun temel nedeni benim incinmemi istememesi. Ama incinmek aşık olmanın getirdiği bir şey. Acı yoksa kazanç da yok.

"Drew ile işleri yoluna koymaya çalışıyorum. Onu affetmiş değilim ve bir çift olmadan önce önümüzde uzun bir yol var, ancak bir şeyler üzerinde çalıştığımızı bilmeni ve bunu benden duymanı istiyorum. Senden onay ya da destek istemiyorum. Sadece engel olmanı ve sorun çıkarmanı istemiyorum."

Vücudu gergin ama oturmaya devam ediyor, yüzü nötr. Duygularını maskelemede benden çok daha iyi.

"Yani benim kabul edip etmemem umurunda değil, çünkü Drew ile bu işi hallediyorsun ve hepsi bu mu?"

Tamam, bu şekilde söyleyince kulağa biraz kaba geliyor.

Elimdeki yemeğe bakıyorum. Kalan hamburger lokmaları bana bakıyor. "Şey, bir bakıma, evet. Kendi kararlarımı kendim veriyorum. Hayatımın ve olacakların kontrolü bende olsun istiyorum. Beni korumaya çalıştığını biliyorum ama beni korumakla zorba bir ağabey olmak farklı şeyler. Şu anda zorba olduğunu söylemiyorum, ama o yola girdiğini görebiliyorum ve o noktaya gelmeden önce bunu durdurmak istiyorum."

Gülümsediğinde hem şaşırıyorum hem de şok oluyorum, yeşil gözleri parlıyor, sert dış görünüşünün altında yatan insanı biraz olsun gösteriyor.

"Mutluymuş gibi gülümsüyorsun."

"Tabii ki mutluyum."

Ben de ona sırıttım. "Tamam, bu kadar iyi karşılamanı beklemiyordum. Yarı yarıya beni azarlamanı bekliyordum."

"Azarlamak mı? Belki biraz. Ama bu sadece bencil olduğum ve bir kardeşe sahip olmakla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim için. Seni önemsiyorum ve sana zarar verebilecek ya da acı çektirebilecek her şeyden ve herkesten korumak istiyorum. Drew da dahil. Seni incitmiş olması beni kızdırıyor ama bunu kabullenmeye ve her şeyi olduğu gibi kabul etmeye çalışıyorum. Eğer sen değişebiliyorsan, o da değişebilir."

"Ben mi değiştim? Ben değişmedim." Peçeteden bir kızartma alıp ağzıma atıyorum.

Sebastian alnındaki sarı bukleleri fırçalıyor ve işte o zaman onun genç ve çekici halini daha iyi görüyorum. Keşke herkes onun bu yönünü görebilseydi. Hem tatlı hem de vahşi olan yanını. "Bel, annemiz öldüğünden beri çok değiştin ve seninle gurur duyuyorum.

bunun için. Kendini savunduğun ve istediğin şey için savaştığın için seninle gurur duyuyorum. Çoğu kişi depresyona girer ve bundan asla kurtulamazdı. Evet, üzgündün ve bir süre sefaletin içinde yuvarlandın, ama kim yapmazdı ki?"

Sanırım. Devam ediyor. "Siz görmüyor olabilirsiniz ama ben görüyorum ve eminim Drew de görüyordur."

Sözlerindeki nezaket içimi ısıtıyor. "Yavaş ol. Biri bizi duyabilir ve senin göğsünde bir kalp olduğunu düşünebilir."

Bakışlarında uğursuz bir şey titreşiyor. "Bırak duysunlar. Bu duyacakları son şey olacak."

Bunun bir şaka olduğunu düşünerek gülüyorum, ancak kısa süre sonra kendi ifadesi hiç değişmediğinde ciddi olduğunu anlıyorum. Tamam.

"Bu konuyu hiç konuşmadık ama Drew ile kavga etmenizin sebebi neydi? Bana davet hakkında hiçbir şey bilmediğini açıkladı. Bunun babasının ortalığı karıştırmak ve sorun yaratmak için kullandığı başka bir yol olduğunu düşünüyor."

Vücudu geriliyor ve parmaklarını masanın üzerinde birbirine kenetliyor. "Ona inanıyor musun?" İnanır mıyım? Ona güvenme ve beni tekrar kandırma korkusu beni dehşete düşürüyor ama vücudumdaki hiçbir kemik Drew'in artık babasıyla birlikte oynadığına inanmıyor.

"Evet."

"Hiçbir şey bilmediğine inanmakta zorlanıyorum. Babası onu hiçbir şeyden habersiz bırakmazdı."

"Bence yanılıyorsunuz. Bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi ve ben de ona inanıyorum. Babası pisliğin teki ve bu onun yapabileceği bir şey gibi görünüyor. Bir zamanlar onun en iyi arkadaşı olan sen, babasının nasıl biri olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Gözlerini kısıyor. "Ne zamandan beri Drew Marshall'ın tezahürat takımındaki bir numaralı hatun oldun? Seni yine mi sikmatize etti?"

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum ama o devam ediyor, ses tonundaki mizahın bir kısmı kayboluyor. "Yüzde yüz emin olamam ama babasının ona ihtiyacı var. Ona yanında ihtiyacı var. Önemli bir bilgiyi paylaşmamak

Eğer niyeti bir şeyleri sarsmak değilse, ki davetiye uyarı yapılmadan geldiğinde hissettiğim kesinlikle buydu, zayıf görünüyor. Ama sezonun bu olduğunu bildiğim için umursadığım şey uyarı değil. Seni getirmemi emretmesi. Benim üzerimde hiçbir yetkisi yok." Ses tonu oldukça şüpheci ve Drew öfkesinin bir kısmını hak etse de, çoğunluğu bu olaydaki gerçek canavara yöneltilmeli: babasına.

"Hayatınızın büyük bir bölümünde en iyi arkadaştınız. Babasını sadece beş dakikadır tanıyorum ve zirveye çıkmak için her şeyi yapabileceği izlenimini edindim. Kimi incitmesi gerektiği umurunda değil, bu kendi oğlu olsa bile." Bir an duraksıyorum ve başka tarafa bakıyorum. Bu konuşma beklediğimden daha derinlere gidiyor. "Tek söylediğim onunla olan arkadaşlığını benim için bitirme. Drew çok şey yaşadı ve bu onun davranışları için bir mazeret değil. Ama ihtiyacı olan son şey ona karşı başka bir kişi. Ayrıca, bence... bence o seni özlüyor."

Sebastian iç geçirir. "Drew ile işler biraz karışık. O benim için bir kardeş gibi ve hep öyle kalacak ama sen de benim kız kardeşimsin. Aile her zaman önce gelir ve eğer seni ya da onu korumak için bir seçim yapmam gerekirse, bu sen olursun."

"Neden ikimizi birden seçmiyorsun? Neden bu öfkeyi Drew'in babasına yöneltmiyorsun? Evet, taşaklarının patlatılmasını hak ediyor ama babası daha kötüsünü hak ediyor."

Uğursuz bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Ve onun zamanı düşündüğünden daha erken gelecek."

"Yeterince yakın değil," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Katılıyorum." İç geçiriyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Şimdi davete geri dönelim, çünkü bir dahaki sefere ikimiz birlikte oturup yemek yediğimizde sana bundan bahsedecektim, ama bu şimdiye kadar olmadı, bu yüzden..."

Alay ettim. "Güven sorunum olduğunu mu ima ediyorsun?" "İma etmek mi? O kadar çok sorunun var ki bir terapist

hepsini incelemek için başka bir terapiste ihtiyacım var." "Vay canına, kabalık," diye kahkaha atıyorum.

Sebastian bana gülümsüyor. "Aldığımız davetiye ailelerin yıllık toplantısı içindi."

Ne olduğunu biliyormuşum gibi başımı sallıyorum. "Aileler mi?"

"Evet. Mill, kurucu üyeleri ve toplumdaki diğer iyi bağlantılara sahip aileler yılda bir kez bir araya gelerek belirli iş girişimlerini müzakere ediyor ve ele alıyor."

"Yani... aileler dediğinizde..." Öne eğildim ve çok ama çok yumuşak bir şekilde "Suçlular" diye fısıldadım.

Kıs kıs güler ve başını sallar. "Bazı aileler suçlulardan oluşuyor. Ancak hepsi yasadışı işler yapmıyor."

Delici bakışlarıyla beni süzüyor. Ne yapmamı beklediğinden emin değilim. Çıldırmamı ya da aklımı kaçırmamı mı? Şaka yapıyor. Bu ayki zihinsel çöküş hakkımı çoktan aştım.

Tepki vermek ya da bana neden alev alacakmışım gibi baktığını sormak yerine, "Tamam, peki neden bu toplantıya katılmak zorundayız? Ve eğer bu her yıl oluyorsa, neden bu kadar kızgınsın?"

"Toplantıya ya da toplantının yapılıyor olmasına bile kızgın değilim. Drew'in babası tarafından düzenleniyor olmasından rahatsızım," diye homurdanıyor. "Ve evet, ikimizin de katılması bekleniyor. En azından senin üzerindeki korumamı sürdürmek istiyorsam."

"Anladım. Katılım gerekli, yoksa."

İç geçiriyor ve ellerini yüzüne ve saçlarına götürüyor. "Yani hem evet hem hayır. Benimle birlikte olursan seni korumak daha kolay olur. Benim yanımdayken bir şey yapmaya cesaret edemezler ama seni evde bırakmak tamamen yalnız bırakmakla aynı şey olur. Pek sık yapılmaz ama ara sıra bir aile gelin çalar ya da zorla evlendirir. Töreni önceden yapmak çok daha cesurca ama her zaman söylediğim gibi, en kötüsünü bekleyin çünkü evlilik bir kez oldu mu, bitmiştir."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa harika bir grup insan gibi geliyor."

Telefonu çalıyor ve ekrana bakıyor. Yüzü ve vücudu anında değişiyor, donuyor, geriliyor, sanki

Hareket etmekten ya da yakalanmaktan korkuyor. Sonra ekranı kapatıyor ve telefonu daha uzağa koyuyor.

"Sormalı mıyım?"

Sertçe yutkunarak başını sallıyor. "Önemli bir şey değil. Sadece teyzem."

"Senin bir teyzen var..." Onun benimle nasıl bir akrabalığı o l a b i l e c e ğ i n i düşünmeye çalışıyorum ama o araya giriyor.

"Amcamın karısı. Beni çoğunlukla onlar büyüttü çünkü büyükbabam gerçek çocuk y e t i ş t i r m e n i n inceliklerine hiç girmek istemedi. Ama bu konuda endişelenme... Neredeydim ben? Dudaklarımı yalıyorum, keşke bu konuda ısrar edecek kadar cesur olsaydım, ama çenesindeki set bunu yapmamam gerektiğini söylüyor. "Evdeki insanlar parti... iyi...?"

"Ondan çok uzak. Toplantıda, öncesinde ve sonrasında dikkatli olmamız gerekecek. Büyükbabamın ölümü hala tazeyken, ailenin varisi olarak yerimi sağlamlaştırmak için elimden geleni yapmam gerekecek. Güçlü bir cephe oluşturmamız ve hiçbir şekilde zayıflık göstermememiz son derece önemli olacak. Tüm ailelerin benim de büyükbabam kadar kararlı olacağımı anlamasını sağlamalıyım ki kimse işe el atmasın."

İşin tam olarak ne olduğunu sormak istiyorum. Uzun zamandır bu konuyu geçiştirdik ama eğer bu işin aktif bir katılımcısı olacaksam bunu bilmem gerekiyor.

Boğazımı temizleyerek, "Söyle bana." dedim.

Etrafa temkinli bir bakış atarak öne doğru eğiliyor. Yakınımızdaki koltukların çoğu boş.

"Bekle, bu değil..." Onu kırmak istemediğim için duraksıyorum. "Fahişelik gibi değil, değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, öyle değil. Yakınından bile geçmiyor." Ellerini yavaşça birbirinden ayırmasını, birini havaya kaldırıp silah gibi geri çekmesini izliyorum. Bunun ne anlama geldiğinin ezici bir gerçekliği var. Silahlar. Silahlar.

"Oh. Tamam." Bununla yaşayabilir miyim? Ayrıntıları bilmem gerekiyor mu yoksa...

Kahretsin. Etik sonuçlar kafamın içinde dönüp duruyor. Sonra sarsıldım... "Drew biliyor mu?"

Sırıtıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Marshall'lar yasadışı silah ticaretine bulaşmayacak kadar iyiler. Lyle paradan sorumlu. Örgütün parasının çoğu. Ama her şey olup bittikten sonra bu durum yakında değişecek."

Hatıralar kabarmakla tehdit ediyor ve ben onları geri itiyorum. "Evet, o adam bir ya da yirmi basamak aşağı indirilirse bundan nefret edeceğimi sanmıyorum."

"Sen ve hemen hemen herkes. Rakamlarla arası çok iyi. Ya da en azından çalışanları öyle. İnsanlarla arası iyi, onları kandırıyor, tehdit ediyor, paralarını almak için ne gerekiyorsa yapıyor."

Göz kırpıyorum. İnsanlarla arası iyi olan başka birini daha tanıyorum. Drew ile babası arasında herhangi bir benzerlik bulduğumu yüzüne karşı itiraf edecek değilim. O da benim gibi adamdan nefret ediyor gibi görünüyor. Görünüşe göre Seb de öyle.

"Peki herkes ondan nefret ediyorsa neden toplantı düzenliyor?"

"Güzel soru. Eğer işler istediğim gibi giderse, toplantıdan sonra o da kendisine bu soruyu soracak."

Ses tonunda o kadar büyük bir tehdit var ki, aramıza biraz mesafe koyarak geri çekiliyorum. İlişkimizin gerçek yüzünü öğrendiğimizden beri bu sesi duymamıştım. Drew için güzel bir eğlence olduğumu düşündüğü zamanlardan beri.

"Peki, bana ne yapmam gerektiğini söyle," diye fısıldadım. "Ben halledebilirim."

Başını sallayıp gülümsüyor, gözleri yumuşuyor, omuzları çöküyor. "Biliyorum. Bunu başaracağız. Birlikte."

Artık o kadar da yalnız olmadığımı hissederek başımı sallıyorum. "Birlikte."

19

DREW

Ona gitme arzusu beni çağırıyor. Onu görmek, yanında olmak, ona sarılmak ve onun yanında olmak istiyorum ama yapamıyorum. Böyle olduğumda olmaz. Geçmişte öfkemi ondan çıkarmak umurumda değildi. Onun bedenini bir çıkış noktası olarak kullandım ve zaten yeterince kırılgan olmasaydı bununla ilgili bir sorunum olmazdı. Aptalca bir şey yapıp kırılgan güvenini sarsma riskini göze alamam. Aramızdaki bina.

Telefonumu çıkardım ve ona kısa bir mesaj gönderdim: Seni özledim. Seni önemsiyorum. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Bir an telefonumu tutup silmeyi düşünüyorum. Belki aptalca ya da çok saçma gelebilir. Ama başımı sallıyorum, telefonumu kilitliyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Öfkemin beni yönlendirmesine izin verememem. Bunu daha önce de yaptım ve ardında sadece bir kaos yolu bıraktı. Daha iyisini yapmalıyım. Daha iyisini yapabilirim.

Neden onu yok etmedim? Defalarca, ara sıra onu yok etme fırsatım oldu ama hep tereddüt ettim. Çekindim. Peki neden? O benim babam olduğu için mi? Önceden bunu görebiliyordum ama artık bildiğime göre bir nedeni yok.

Evet, genelde yanında korumaları olur. Daimi emirleri her zaman önce yumruk atıp sonra soru sormaktır. Tenindeki yumruk izlerimi düşünmek, içimde kaynamaya başlayan öfkeyi yeniden alevlendirmeye yetiyor. Boğazını sıkmak, yüzünü duvara çarpmak ve gözleri görmeyene kadar yumruklamak istiyorum. Yıllar boyunca bana yaptığı her şeyi.

Acıyı ellerime alırdım, parmak eklemlerim ona vurmaktan yarılırdı, hepsi bu. Bundan zevk alırdım ve sonra ne yaptığımı, babama karşı durduğumu ve onun küçük oyunlarını oynamayı bıraktığımı anlaması için Bel'e gösterirdim.

Yumruklarımı sıkıyorum ve futbol takımının antrenman salonuna giden merdivenleri koşarak çıkıyorum. İçimde alevlenen sıcaklık ve öfke beni şimdilik ondan uzak tutabilir ama yakında onu göreceğim. Onu görmem gerek.

Ben içeri girdiğimde takımdan birkaç kişi ağırlık kaldırıyor. Ağırlıklar aynalı odada sıralanıyor ve zeminin ortası açık kalıyor. Ter ve lastik kokusu bunaltıcı ama aldırmıyorum. Kampüsteki diğer öğrencilerin kullanabildiği tıka basa dolu spor salonundan daha iyi olduğu kesin.

Çantamı boş bir bankın yanına bırakıyorum ve dönüp tavandan sarkan ağır bir çantaya bakıyorum. İhtiyacım olan şey bu. Çalıştığım için çok iyi bir futbol oyuncusuyum. Bir dahaki sefere babam üzerime böyle geldiğinde hazır olacağım.

Sıraya oturdum ve ellerimi dikkatlice sardım. Morarmış olmaları umurumda olmasa da, bu adamların oyun kurucu ellerimle dikkatsiz davrandığımı görmelerine izin veremem.

Ben işimi bitirip ceketimi çıkarırken ikinci takım yan hakemlerinden biri yanıma geliyor.

"Hey, Drew, n'aber dostum? Seni buralarda göremedik."

İtirazsız bir mırıltı çıkarıyorum ve çantayı inceliyorum. Kampüsün çoğu acele sezonu olduğunu biliyor ve kampüsün çoğunun The Mill hakkında hiçbir fikri yok, ama zengin olanlar, futbolcular, vakıf fonu çocukları genellikle bir

bir noktada aile mirası. Adama uzun uzun baktığımda bir kez başını salladı ve antrenmanına geri döndü.

Sahada acımasızlığımla tanınırım ve zamanım ya da nerede olduğum hakkında açık sorulara davetiye çıkarmak istemediğimden eminim.

Çantaya vurdukça, öfkenin bir kısmı sönmeye başlıyor, yumruklarıma kanalize oluyor, ben hareket ettikçe ellerimdeki, kollarımdaki, karın kaslarımdaki acının altında yanarak yok oluyor.

Her zaman olduğu gibi, düşüncelerim ona geri dönüyor. Şu anda bana nasıl baktığı. Donup kalıyorum. Lanet olsun. Eskiden bana nasıl bakardı. Şimdi, bu yeni Bel'i hiç tanımıyormuşum gibi hissediyorum. O farklı, benim için daha az çekici değil, ama farklı.

Onu ne kadar yok etmek istesem de, önce cevaplara ihtiyacım var. Onun şeytani zihninin derinliklerini ve yaptıklarını anlamam gerekiyor ki diğer her şeyden olduğu gibi bundan da sıyrılamayacağından emin olabileyim. Hayatım boyunca, acınası ve kötü şeylerden paçayı kurtardı. Ben aziz değilim ama babamın yaptıkları her zaman çok daha kötüydü. Bir keresinde bir adamın kafatasını yumurta gibi masasının kenarına vurarak parçaladığına şahit oldum. Gözünü bile kırpmadı ya da yaptıklarından etkilenmiş gibi görünmedi.

Çantayı yumrukluyorum ve düşünüyorum. Çantayı yumrukluyorum ve plan yapıyorum.

Çantayı yumrukluyorum ve babamın imparatorluğunu yıkmayı planlamaya başlıyorum. O piç yakında düşecek ama daha fazla zamana ve daha fazla cevaba ihtiyacım var.

Tekrar çantaya vuruyorum, ama şimdi düşünüyorum, ellerimi açıyorum, kulaklıklarımı paketliyorum ve ceketimi alıyorum. İşlerin değiştiği yerden başlamam gerekiyor.

Hastane.

Spor salonundan çıkmadan önce çantamı dolabıma atıyorum, böylece onu yanımda taşımak zorunda kalmıyorum. Uzun bir antrenman değildi ama üstümü değiştirip daha şık görünmem gerekiyor. İyi çocuk rutinini

daha iyi satıyor.

Kıyafetlerimi eğitim merkezinde tutuyorum ve iyi giyilmiş bir kot pantolon, uzun kollu gri bir Henley ve en sevdiğim siyah savaş botlarımdan birini giymem uzun sürmüyor. Mektup ceketimin altına siyah fermuarlı bir kapüşonlu giyip merkezden ayrılıyorum. Saçlarım ıslak ve yürüdükçe daha da üşüyorum ama önemli değil.

Kampüsün sınırına ulaştığımda, okulu desteklemek için yaşayan küçük kasabaya açılmadan önce bir araç çağırıyorum. Hastane çok uzakta değil, ama oraya kadar yürümek için çok soğuk ve Seb'le karşılaşmak ya da Lee'ye ne yaptığımı açıklamak anlamına gelecekse motosikletim için The Mill'e geri dönmek istemiyorum. İkisinin de bitmek bilmeyen sorularına hazır değilim.

Şoför sadece adımı soruyor ve başka bir şey söylemiyor. Tam sevdiğim gibi.

Hastaneye vardığımda ellerimi ceplerime sokmuş, dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle içeri giriyorum. Nadiren başarılı olsam da amacım alçakgönüllü olmak. Yine de kadınlar genellikle başarılı oluyor ve konu bilgi vermeye geldiğinde her zaman erkeklerden daha fazla yardımcı oluyorlar.

Hastanenin annemin tedavi gördüğü bölümüne geçiyorum. Neyse ki burası, kullanmak için genellikle yüklü bir çek defteri gerektiren özel bir alan. Oradaki hemşireler ve doktorlar beni bir bakışlarıyla hatırlıyorlar. Görüş alanına girdiğim anda bir hemşire masanın etrafından dolanıyor.

"Bay Marshall, sizi geri getiren nedir? Anneniz evindeki tıbbi odaya geri taşındı."

Ona bir gülümseme veriyorum, bembeyaz parlayan dişler ve gamzeler.

Hemen rahatlıyor, yakınına eğiliyor.

"Evet, taşındığını biliyorum. Onu az önce gördüm ama mümkünse doktoruyla konuşmak istiyorum."

Alnı hafifçe kırışıyor ve etrafına dikkatle bakıyor. "Doktoru bizimkilerden biri. Şu anda orada olmalı. Baban onu götürdüğünde yeni birini istedi."

"Oh." İç çekip gülümsüyorum ve unutkan sporcu rolünü oynuyorum. İşe yarıyor gibi görünüyor çünkü bir kez daha rahatlıyor. "Aslında eski doktoruyla konuşmak istiyordum. En son konuştuğumuzda benim için bazı bilgileri olduğunu söylemişti ve ben de onunla görüşmek istedim. Dr. Brooks, sanırım."

Sanki bana yardım edemeyeceğini söylemeyi bekliyormuş gibi daha da rahatlıyor. Şimdi yapabildiğine göre, yaşama sebebi geri geldi.

Saç çizgisindeki birkaç saç telini fırçalıyor ve gülümsemesini tazeliyor. "Bu koridordan aşağı inin. Ofisi sol tarafta. Eğer orada değilse, buraya geri gelin, ben ona çağrı bırakırım."

Bir kez başımı salladım ve bana gösterdiği yöne doğru ilerledim. Ofisin dışında pirinç bir levhada onun adı yazıyor. Kapıyı çalıyorum ve diğer taraftan bir ses gelince bunu içeri girme isteği olarak algılıyorum.

Kapıyı omuzladığım anda doktor beni görür görmez sandalyesinden fırlıyor ve aramızdaki küçük odayı boydan boya kaplıyor. Sesi panik içindeydi. "Onlara hiçbir şey söylemeyeceğimi söyledim. Normal şekilde çalışıyorum. Hiçbir şey değişmedi." Ses tonuna rağmen sırtı dik ve gözlerimin içine bakıyor. Korkmuş ama kaçmıyor.

"Doktor." Kendi ellerimi kaldırarak onun pozisyonunu taklit ettim. "Buraya size zarar vermeye gelmedim. Sadece size birkaç soru sormak istiyorum."

Başını ileri geri sallıyor, dolapla diğer taraftaki kanepenin arasına sıkışmaya çalışıyor. "Hayır, konuşmayacağım. Onlara konuşmayacağımı yoksa geri geleceklerini söyledim. Konuşamam."

Odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bu onu neredeyse titretiyor ama yine de bana zarar vermek ya da beni geçmeye çalışmak için bir hamle yapmıyor. Düşündüğünden daha taşaklı.

"Lütfen, Doktor, bu önemli. Yemin ettiniz, değil mi? Tek ihtiyacım olan bilgi. Kimse onun geldiğini bilmeyecek.

senden. Ayrıca, bu bilgiye sahip olduğum ortaya çıktıktan sonra zaten bir önemi kalmayacak."

Soru sormak ister gibi görünüyor ama başımı hafifçe sallayarak onu bildiğim kadar nazik bir şekilde vazgeçiriyorum.

Hâlâ korkmuş ve tereddütlü görünüyor. "Ne... ne bilmek istiyorsun?"

Bu bana yardım etmek istediğini söylüyor. O da en az benim kadar annemi bu durumda bırakmaktan hoşlanmıyor.

Kendimi ondan biraz daha alçakta tutarak kanepenin ucuna yerleşiyorum. "Sadece ne bildiğini bilmek istiyorum. Babam neyi saklamak istedi?"

Gözleri biraz daha kararıyor, biraz daha sakinleşiyor ve duvardan uzaklaşarak kapıyı kilitliyor ve tekrar masasındaki sandalyesine oturuyor. "Baban bir canavar." Hırpalanmış ve morarmış yüzüne el sallıyor.

Kıkırdıyorum. "Yanlış anlamayın, Doktor. Ben de bir canavarım ama annemi seviyorum. Ama evet, ben de onun yaptıklarına maruz kaldım."

Kelimeler boğazımda düğümlenmekle tehdit ediyor. O benim gerçek annem değil, diye küçük bir ses zihnimin arkasında patlıyor. Ama Bel'e kadar hayatımda sahip olduğum tek şefkat, sevgi kaynağı o ve bundan sonra onu öylece bırakıp gitmeyeceğim.

Bana uzun uzun bakıyor ve başını sallıyor. "Sanırım zehirleniyor. Ya da zehirlendi ve şu anda da zehirleniyor. Onun için inşa ettiği uzun, yavaş bir ölüm."

Sertçe yutkunuyorum. "Çok mu geç?"

Bu bana Bel'in annesini hatırlattı. Seb onu acil servisten taşıdığında cesedi koridorun hemen aşağısında yatıyordu. Ben burada değildim ama Bel'in izini sürerken hemşirelerden o zaman da bilgi almıştım.

"Sanmıyorum. Onunla çalışırken, bir panzehir sentezlemeye başladım, ama baban geri döndüğünde çok fazla ilerleyemedim ve

Annemin bakım ekibi." Son cümleyi ısırarak söyledi, artık sesinde bir sınır vardı.

Güzel, bu doktorun en azından biraz mücadelesi var. "Bitirmek için neye ihtiyacın var?"

"Victoria'nın kanından daha fazla. Müdahale ettiğim için bir şeyleri değiştirmediğinden emin olmalıyım. Sen de acele etsen iyi olur. Yakalanabileceğini düşünürse bu işi bitirmek isteyebilir gibi görünüyor."

Homurdanıyorum. "Babam beni hep küçümsedi. Aptal olduğumu düşünüyor ya da belki de beklentileri düşük. Her iki durumda da, sırf benim yüzümden ilişkimizi bitirmeyecektir. Henüz değil."

Doktor Brooks başını sallıyor ve ben tekrar Bel'in annesini düşünüyorum. Ve o gün mutfakta bana akraba olduğumuzu düşündüren şeyi. "Doktor, Bayan Jacobs'ı vefat etmeden önce tedavi eden doktorun adını biliyor musunuz?"

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Yine de bakabilirim."

Ondan istediğimi aldıktan sonra, ona cep telefonu numaramı veriyorum ve işe koyulmasını söylüyorum. Neye ihtiyacı varsa ödeyeceğim.

Sonra Bel'in annesine yardım eden doktoru bulmaya gidiyorum. Uzun boylu, zayıf, siyah saçlı ve siyah gözlü. Düşündüğümden daha genç. "Doktor mu?"

Yüzünde profesyonel bir gülümsemeyle dönüyor. "Evet, yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Maybel Jacobs'un bir arkadaşıyım. Buraya biraz bilgi almaya geldim ve aklıma sizin bana bir cevap verebileceğiniz geldi."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Sesi gerçekten samimi geliyor. Düşünsene.

"Bayan Jacob'ın muzdarip olduğu hastalığın genç bir kadınken uzun süre zehre maruz kalmasından kaynaklanmış olması mümkün mü?"

Bir kez göz kırpıyor, gülümsemesi kayboluyor. "Affedersiniz?"

"Garip bir soru olduğunu biliyorum. Ama siz bunu bir kanser gibi ele alıyordunuz. Kanser ya da her neyse, uzun bir süre boyunca zehirden kaynaklanıyor olabilir mi?"

Bir an gözlerini yere indirip düşünüyor. "Dosyalara bir bakayım, ama emin değilim."

Sesindeki tereddüt gerçekten de ihtiyacım olan tek cevap. "Teşekkür ederim, Doktor. Zaman ayırdığınız için minnettarım."

Dünyam dönerken oradan uzaklaştım. Şimdi Bel'e her şeyin sorumlusunun babam olduğunu nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyor. Sonra da Seb'i bu iş bitene kadar nasıl sıkı bir tasma altında tutacağımı bulmam gerekiyor ki ben başlamadan önce ortalığı havaya uçurmasın.

20

BEL

T Kütüphane hâlâ tuhaf hissettiriyor ama pes etmiyorum. Hâlâ yüz dolarlık bir kot pantolon giyiyorum ve tüm ders kitaplarım yepyeni, hatta

İtiraf etmeliyim ki hiç kimse onları açmaktan tatmin olmuyor. Eski kitaplarım o kadar çok açılıp kapanmıştı ki dikenleri gevşemişti. Bu parlak bebeklerde gevşek bir şey yok.

Ayrıca kütüphaneye gelip özel ders, randevu ve para konusunda endişelenmek zorunda olmamanın da güzel olduğunu itiraf etmeliyim. Bu düşünce bana her zaman elinden gelenin en iyisini yapan annemi hatırlatıyor ve suçluluk duygusuna kapılıyorum.

Ben burada yeni ders kitapları için sevinirken o öldü. Kitabın verdiği sevinç, kederimin ağır yükü altında kayboluyor. Kahretsin. Böyle olmasından nefret ediyorum. Bir an iyiyim, bir an sonra sanki unutmuşum gibi, öğrendiğim günkü kadar taze ve çiğ bir şekilde yüzüme çarpıyor.

Gözyaşlarımın akmasını engellemek için tavana bakıyorum ve parlak yeni kitaplarımı gözyaşlarımla ıslatmayacağımı hissettiğimde ders çalışmaya geri dönmeye çalışıyorum.

Bir uğultu beni kitaptan koparıyor ve telefonumu kontrol ediyorum. Seb'den bir mesaj.

Seninle kütüphanede buluşuruz**.**

Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. "Seninle kütüphanede buluşabilir miyim?" değil. İstek kadar kibar bir şey yok. İçimi çektim ama ona bir mesaj attım.

MAYBEL: Elbette, burada olacağım. Ama ya çoktan eve gitmiş olsaydım?

Cevap vermesi sadece bir dakika sürer.

SEBASTIAN: Komik, eğer yardım edebilirsen kütüphaneden hiç ayrılmıyorsun. Birazdan orada olacağım.

Dikkatimi tekrar önümdeki kitaba veriyorum ve ancak omzuma dokunan yumuşak bir el beni sabitlendiğim yerden çekip çıkardığında duruyorum.

Sebastian beni başıyla selamlıyor, sonra masanın diğer tarafına geçip diğer sandalyeye oturuyor. "Her zaman ders çalışıyorum," diyor, şu anda burası daha sessiz bir alan olduğu için sesi alçak çıkıyor.

"Hâlâ her şeyi tam olarak öğrenebilmiş değilim. Tüm öğretmenler bana karşı çok nazik davrandılar ve ihtiyacım olan esnekliği gösterdiler ama kendimi toparlayana kadar normale dönemeyecekmişim gibi hissediyorum ve..." Düşünmeyi bırakıyorum.

"Ve?" Ses tonunda bir şey var, soru ve daha yumuşak bir şey.

Başımı salladım. "Sadece biraz toparlanmak istiyorum." Beni inceliyor. "Arkadaşını özlüyorsun."

"Arkadaşım mı?" Alay ettim. "Umarım Jackie'den bahsetmiyorsundur. Kendisi için kazdığı çukuru hak ediyor."

"Sanırım hayatınızda yeniden ortaya çıkmayacağını bilmek sizi mutlu edecektir. Bundan emin olmak için onunla sohbet ettim ve sadece

Drew'in babasına yardım ediyor çünkü mezun olduğunda ona ofislerinden birinde bir yer sözü verdi."

Göğsümdeki hava sıkışıyor. "Bu kadar mı? Bir staj için tüm arkadaşlığımızı bir kenara mı attı, hem de bir pislikle?"

Omuz silkiyor. "İnsanların hırslarını asla tam olarak açıklayamazsın. Yine de yalnız olduğunu düşünüyorum, haksız mıyım?"

"Senin arkadaşlığın ve Drew'in birkaç dakikada bir ensemde soluması varken nasıl yalnız olabilirim?"

"Yalnızlığın farklı dereceleri var, Bel. Bir odada bir sürü insanla birlikte olduğun halde hiç kimsen yokmuş gibi hissettiğin tür var ki bence en kötüsü bu. Bir de tek başına olduğun ve yeni arkadaşlar edinmek istemediğin için kendi yalnızlığına neden olduğun tür var."

"Umarım bu seans için size para ödediğimi düşünmüyorsunuzdur, çünkü ödemiyorum."

Sırıtıyor. "Sana psikanaliz yapmaya çalışmıyorum. Sadece yalnızlığının seni yiyip bitirmesini istemiyorum. Alınma ama her şey olmadan önce sınırlı arkadaşın vardı. Şimdi hiç kimse yok."

Kaşlarımı çattım. "Hatırlattığın için teşekkürler. Sosyal hayatımın ne kadar boktan olduğundan ya da sahip olduğum tek arkadaşımın hakkımızda bilgi edinmek için bu psikopat takıntılı adamın babasıyla nasıl gizlice yattığından bahsetmesek olur mu?"

"Hakaret etmek için söylemedim. Aslında bunu seni bu akşam takılmaya davet etmek için bir başlangıç olarak kullanmayı umuyordum. Lee, Aries ve ben pizza ve bira yiyeceğiz, sonra da takılıp film izleyeceğiz. Sen de geliyorsun."

Başımı sallıyorum. "Çok fazla kararname çıkardığınızın farkındasınız, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Kararlı olmak benim işim. Sorulara yerim yok."

Derin sesiyle alay ediyorum. "Sorulara yerim yok.
Sadece emirler."

Gözlerimi devirmemi sağladı ve kitaplarımı toplamama yardım etti. "Bunu burada bırak. Biz The Mill'e doğru yürürken şoför senin için alıp arabaya koysun."

Donup kaldım. "Değirmen mi?"

Beni nazikçe çekiştiriyor. "Merak etme, Drew orada değil." "Emin misin?" Yani, onu görmek iyi olurdu,
O etraftayken pek sağlıklı düşünemediğimi biliyorum. Şu anda Seb de öyle. Rahatlatıcı bir akşam için pek uygun bir durum değil.

"Bana Drew'la neler olduğunu anlatacak mısın? Ondan uzak duracağını sanıyordum?"

Yürüyoruz ve ona gerçekten ne kadar çok şey söylemek istediğimi düşünüyorum. "Drew... zor biri. Onunla ilgilenmeyi öylece bırakamam. Farklı olmak istiyor. Benimleyken farklı. Ama aynı zamanda aptal gibi davranıp her şeye körü körüne atılmak da istemiyorum."

Rüzgâr ağaçların arasından geçerek Değirmen evine doğru ilerlerken başını sallıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Sadece 'onunla görüşmeyi bırak' demeyi çok isterdim ama içimden bir ses bunun iyi gitmeyeceğini söylüyor. Muhtemelen sırf beni kızdırmak için tam tersini yaparsın."

"Hmm...görünüşe göre beni tanımaya başlıyorsun."

Kıkırdıyor. "Bu ona senden uzak durmasını söylemeyeceğim anlamına gelmiyor. Bunu çok iyi yaptığından da değil. Drew ne isterse onu yapar. Her zaman da öyle oldu."

"Tanıdığım başka birine benziyor."

Eve giriyoruz ve tüylerim diken diken oluyor. Ya Seb yanılıyorsa ve Drew yine de buradaysa? Ben de onunla ve arkadaşlarıyla oturup pizzaya katlanmak zorunda kalırım.

Seb beni partiden hâlâ hatırladığım temiz, modern bir mutfağa götürüyor ve tezgahın üzerindeki bara oturuyorum. O geceyi ve partiden ayrıldıktan sonra olanları hatırlarken kızarıklığımı gizlemek için çenemi eğiyorum.

Lee diğer tarafta duruyor, elinde bir pizza kutusu, açık renk saçları dağınık, v yakalı tişörtü altın sarısı tenini gösteriyor.

Aries onun yanında duruyor, neredeyse iki katı genişliğinde, iri bir adam, siyah buklelerini siyah elastik bir saç bandıyla arkaya sıkıştırmış. İkisi de yanlışlıkla üzerine yürüdükleri bir yılan gibi bana bakıyorlar.

"Merhaba," dedim.

Lee önce toparlanıyor ve pizzayı tezgâhın üzerine koyuyor. "Pepperoni? Mantar? Ne istersiniz?" Aries'in göğsüne bir tokat atar. "Kaba olma. Bayana bir bira getir."

Aries şüpheyle gözlerini kısıyor ama yine de dönüp devasa paslanmaz çelik buzdolabından bir bira alıyor. Tek eliyle açıyor ve önüme bırakıyor. Üstünden biraz köpük çıkıyor ve ben onu alıp şişenin kenarını yalamak için uzanırken Lee bana üzerinde birkaç dilim pizza olan bir tabak uzatıyor.

Pizza her haliyle güzeldir, bu yüzden başka bir şey talep etmiyorum ve ilk aldığım pepperoni ve muzlu biber parçasını kemirirken bira dağınıklığını temizlemeyi bitiriyorum.

Sebastian yanıma oturuyor, ceketini yakındaki boş bir sandalyeye atıyor ve arkadaşlarını selamlıyor. "Bize bakın, normal mutlu aile şeyleri yapıyoruz."

Lee kıkırdıyor ve Aries sanki her an ona rastgele saldıracakmışız gibi aramıza bakıyor.

Sonunda Aries yerleşir ve oturmak için tezgahın diğer tarafına bir tabure çeker. Mantar ve sosis parçalarıyla dolu bir tabağı göğsüne yaslıyor.

Seb bir parça sucuk ve peynir seçiyor. Lee bir tabak ya da sandalyeyle uğraşmıyor. Onun yerine tezgâha oturuyor ve dilimini ikiye katlayarak lokma lokma yiyor.

Çiğnedikten sonra herkese bakıyor. "Evet, bu eğlenceli. Garip falan değil."

Hepimiz kıkırdıyoruz ve yiyoruz. Lee tabağıma bir dilim daha atıyor. "Okul nasıl gidiyor? Yetişiyor musun?"

İnledim. "Evet. Bir iş ve parayla uğraşmak zorunda olmadığım zaman ders çalışmak daha kolay oluyor."

Başını sallıyor. "Evet. Sadece hayal edebiliyorum. Hepimiz okul harçlarıyla hiç uğraşmak zorunda kalmamış şımarık zengin çocuklarıyız." Bunu bir şaka olarak söylüyor ama ses tonunun altında daha karanlık ve benim yaklaşamadığım sivri uçlu bir şey var.

Tekrar tabağını istifleyen Aries'e bakıyorum. Bütün bunları nereye koydu? Adamların arasına bakıyorum. "Yemek yedi mi, yoksa yemeğini vakum gibi içine mi çekti?"

Hepsi güler, hatta Aries bile omuz silkmektedir.

"Neden bu kadar çok pizza aldığımızı sanıyorsun?" Lee, dördümüz için üst üste dizilmiş kutulara el sallıyor. "Drew artanları yiyebilir."

Drew'un adının geçmesi yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasına neden oluyor ve odadaki gerginlik geri dönüyor.

Aries, Lee'ye "Aferin, göt herif," diye mırıldanıyor.

Lee irkilmiyor bile. "İkinizin arasında neler oluyor? Partide yeni çocuklardan birini öptüğünü gördüm. Bu arada o hâlâ hayatta, şimdilik. Bunun ne kadar süreceğinden emin değilim."

Seb bir dilim daha alıyor, bu sefer sosisli ve mantarlı, Aries ona homurdanırken bile. "Bu konuşmaya dalmayalım Lee. Sadece oturalım ve güzel, rahatlatıcı bir akşam yemeği yiyelim."

Koç homurdanır. "Seni kırmak istemem patron ama akşam yemeğinin hiçbir yanı rahatlatıcı değil."

Seb, Aries'in sivri yorumunu görmezden gelir ve Lee'ye bakar. "Hayat senin için nasıl? Senin kızdan ne haber? Ailenin sana ayarladığı kız?"

Lee nefesinin altında homurdanıyor ve yarım dilim pizzayı ağzına atıyor. Yuttuktan sonra parmaklarını yalıyor. "Görünüşe göre evleniyoruz. Çünkü bu bizim dünyamızda çok işe yarıyor. Buna görücü usulü evlilik diyorlar."

Sözlerini değerlendiriyorum. "Partide Drew ve o kız arasında olan şey bu muydu?"

Sebs, beş dakika boyunca Drew hakkında konuşmaktan daha çok seveceği bir şey varmış gibi iç geçiriyor. "Evet. Babası zorla

onunla zaman geçirmesini istedi. Ve Drew'in onun istediği her şeyi yapmak zorunda olduğunu açıkça belirtti."

O geceyi hatırlamaya çalışıyorum ama başımdaki yaradan sonra her şey biraz daha bulanıklaştı.

Lee devam ediyor. "O lanet olası bir cadıydı. Seninle konuşabilmesi için dikkatini dağıtmaya çalıştığımızda o iğrenç elleri her tarafındaydı, bizim de her tarafımızdaydı."

Drew'u düşündükçe onu görmek ve onunla konuşmak istiyorum. O neden burada değil? Seb'e daha önce burada olmayacağını söylediğinde neden burada olmadığını sormalıydım. Cep telefonumu masanın altından çıkarıp ona hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

BEN: Hey, neredesin? The Mill'de pizza yiyorum.

CEVAP BEKLİYORUM ama sadece teslim edildi yazıyor. Hayal kırıklığının kök salmasına izin vermemeye çalışıyorum ve dikkatimi tekrar konuşmaya odaklayarak telefonumu kaldırıyorum.

21

DREW

Öfke damarlarımda kaynıyor. Eskisinden daha derin ve ağır, yapışkan bir macun gibi. Cevaplarımdan çok sorularım var ve bu çok sinir bozucu.

Dedektifçilik oynamak bana göre değil ve bunu bekleyecek sabra sahip olmak da benim için standart değil.

Bu noktada yapacağım şey birini bulup kavga çıkarmak, herife sataşmak ve sonra onu yere sermek ya da bulduğum ilk istekli kızı becermek olurdu ama bunların hiçbiri bana Bel'i geri getirmeyecek ve bu noktada sikimi kesip başkasına sokmayı tercih ederim. Bu yüzden önceki seansım kısa sürdüğü için kendimi spor salonuna geri götürüp öfkemi biraz daha torbaya dolduruyorum.

Onu görmek istiyorum. Eve gitmek, onu yatağıma sürüklemek ve o küçük tatlı ağzını sikime bastırmak istiyorum. Gerçekten öyle olmasa da çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyorum.

Telefonum gelen bir mesajın sinyalini veriyor ve ben de onu çıkarıp ekrana bakıyorum.

Hey, neredesin? The Mill'de pizza yiyorum.

Akşamki planlarımı bir kenara bırakıp onların küçük boktan gösterisine katılmayı çok istiyorum ama bunun berbat bir fikir olacağını ben bile biliyorum. Şu anda içinde bulunduğum ruh haliyle, Sebastian'la kavga etmemi ya da Bel'i kaçırmamı engelleyecek hiçbir şey yok. Neredeyse her gün bunu yapmak istiyorum ama sinirlerimin tepemde olduğu ve saçmalıklara tahammülümün tüm zamanların en düşük seviyesinde olduğu bugün en kötüsü olurdu. Kendime ona daha sonra mesaj atacağımı söylüyorum ve telefonu cebime geri koymadan önce mesajı kapatıyorum.

Şu anda konuşacak durumda değilim ve eğer Bel'e karşı daha iyi davranacaksam, bu onunla konuşmadan önce öfkemi dizginleyeceğim ve kendimi düzelteceğim anlamına geliyor. Spor salonuna girdiğimde her zamankinden daha az insan olduğunu görüyorum.

Birkaç metre ileride birkaç yeni yetme adam arada bir bana bakıyor ama hiçbiri benimle sohbet etmeye yanaşmıyor. Sanki üzerimde kör edici bir neon tabela varmış gibi: **Benimle Dalga Geçmeyin.**

Kulağıma bir kulaklık takıyorum ama sadece bir tane. İki tane olursa dikkatim dağılır ve bu aptallardan biri tarafından saldırıya uğrayabilirim. Ağır kum torbasını ellerimin arasında sabitleyerek derin bir nefes alıyorum ve sonra kolumu geri çekip ilk yumruğumu atıyorum.

Yumruğum çantaya sertçe çarparak onu sallıyor ve uzun bir küçümseme iç çekişi yapıyorum.

Evet, buna ihtiyacım var.

Nefes nefese kalana kadar yumruk atıyorum, yumruk atıyorum, yumruk atıyorum ve durmak zorunda kalıyorum, nefes almak için torbaya sarılıyorum. İyi hissettiriyor ama yeterli değil. Yumruklarımın altında yarılan babamın yüzü değil, torbanın sabit kayası. Gözlerinin şişip kapanması ya da dudağının kanaması değil.

Başka bir şeye ihtiyacım var, derimin altında tırmalayan ve dışarı çıkmak için can atan canavarı susturmak için bundan biraz daha şiddetli ve karanlık bir şeye. Ama ihtiyacım olan sessizliği henüz sağlayamıyorum. Hâlâ ihtiyacım olan bazı cevaplar ve yerine koymam gereken şeyler var. Torbaya birkaç yumruk daha atıyorum ama

ilk tatmin öfkeleri. Nefes alıyorum ve yeni adamları fısıldaşırken ve para alışverişi yaparken yakalıyorum.

Onlarla yüzleşmek için döndüm. "Bu da ne? Kitap kulübü için para mı topluyorsunuz?"

Çocuklardan biri, Tyson ya da Taylor, adını hatırlayamıyorum, bana ters ters bakıyor. "Aslında, bir bahis için."

Bir an için eğitim merkezime ağır uyuşturucu getirmedikleri için sevindim. "Ne için bahse girdin?"

Adını hatırlamaya bile çalışmadığım diğeri, bana söylemek istemiyormuş gibi arkadaşına başını sallıyor.

Onlara doğru bir adım atıyorum ve aptal olan ellerini kaldırıyor, parası hala yumruklarında. "Bu bir dövüş için, tamam mı? Bu kadar."

Yalan söylemeyeceğim, merakım arttı. "Ne tür bir kavga?"

"Yeraltı, yasadışı türden. Her iki haftada bir Blackthorn'da eskiden alışveriş merkezi olan eski Sears merkezinde düzenliyorlar."

Lanet olsun. Bunu neden şimdi duyuyorum ki? Bir dakika onları inceledim. "Blackthorn'da işiniz var, o kadar ki gizli yasadışı dövüşleri biliyorsunuz?"

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Öyle mi? Eskiden oraya gidiyordum ama atıldım. Kız kardeşim hala oraya gidiyor ve orada bir sürü arkadaşım var, bu yüzden fırsat buldukça onları görmek için geri dönmeye çalışıyorum."

Omuz silkiyorum ve parmaklarımı kırıyorum. "Komik ama şu anda iyi bir dövüşe ihtiyacım var. Ne zaman başlıyorlar ve daha fazla bilgiyi nasıl bulabilirim?"

Sıkılı yumruklarıma bakarken gözlerinde sert bir ifade var. "Geldiğinizde evdeki tüm bahisleri alan bir bahisçi var. Bahis oynamak istiyorsan tabii. Dövüşmek için oradaysanız, sadece gelirsiniz ve onlara pota dahil olmak istediğinizi söylersiniz."

Yeterince kolay. Blackthorn'da savaştığıma dair bilginin babama ulaşması riskini göze alamam. Bu

sözde mükemmel imajında bir kara leke daha olacak.

Bana en yakın olan çocuğa uzanıyorum ve gömleğinin yakalarına tutunarak onu biraz sarsıyorum. Bu ikisi herhangi birine ötecek olursa ne olacağını açıkça belirtmem gerekiyor.

"Kimse bunu duymayacak. Anladınız mı? Eğer ikinizden biri bu konuşma hakkında tek kelime ederse, sadece polislerin bu olaydan haberdar olmasını sağlamakla kalmam, aynı zamanda hayatlarınızı da mahvederim."

İkisinin arasına bakıyorum ve diğer adama dokunmadığım halde onun bakışları da yük dolu. Güzel. İkisi de başını sallıyor ve çocuğu vebalı gibi bırakıyorum, elimi şortumun ön tarafına silmeden önce onu itiyorum. Soyunma odasına geri dönüp spor çantamı ve ceketimi aldıktan sonra koşarak salondan çıkıyorum.

Telefonumu kullanarak yolculuk uygulaması araçlarından birini sipariş ediyorum. Hava karanlık ama erken olduğu için bir araba bulup Blackthorn Üniversitesi'ne gitmekte zorlanmıyorum. Pisliklerin bana söyledikleri doğruysa kavgaları bulmam uzun sürmez. Blackthorn ve Oakmount arasında her zaman bir tür rekabet olmuştur. Tıpkı Oakmount gibi seçkinlerin çocuklarının gittiği bir okuldur. Herkes çocuklarını bu okullara göndermek istiyor ama perde arkasında dönen karanlık ve boktan işlerden haberleri yok.

Web sitesi sağlıklı, eğlenceli, üst düzey bir üniversite gösterebilir, ancak güneş battığında işler sağlıklı olmaktan çok uzaktır. Telefonuma Bel'den bir çağrı daha geliyor ama yine görmezden geliyorum. Onunla konuşmak istemediğim için değil, onunla konuşmayı çok istediğim için.

Ya hep ya hiç hala kulaklarımda çınlıyor ve henüz ona her şeyi göstermeye hazır değilim. Özellikle de öğrendiğim bu yeni bilgilerle. Annesini öldürenin babam olduğunu ona nasıl söyleyeceğim? Yavaş yavaş. Acı çekerek. Ama bu onun hatası ve şimdi bunu anneme de yapmaya çalışıyor. Buna izin vermeyeceğim.

Tüm bu saçmalıklar para için. Sırf banka hesabındaki rakamlara tutunmak için kaç kişiyi öldürdü?

Yumruklarımı sıkıyorum, öfkenin bir kısmı içimde daha sıkı dönüyor. Evet, birinin yüzünü kırmam gerekiyor, bu beni daha iyi hissettirecek.

Terk edilmiş Sears merkezine vardığımızda arabadan inip ellerimi ceplerime sokuyorum ve seslerin geldiği yöne doğru ilerliyorum. Bulmam uzun sürmedi, çocuğun dediği gibi, burası lanet bir parti. Saklamaya bile çalışmıyorlar. İlginç. Bunu kimin yönettiğini ve ileride buna ihtiyacım olursa nasıl dahil olabileceğimi merak ediyorum.

Dışarıdaki küçük kalabalığı yarıp geçiyorum. Sigara içen, sohbet eden, bira içen insanlar var ve hatta bazıları sadece orada durup kalabalığı inceliyor. Kalabalığın kenarında duran bir adam görüyorum.

İri yarı bir adam ama tehditkâr bakışlarıyla yüzleşiyorum. "Dövüşmek istiyorum."

Dikkatle bakışlarını indiriyor ve beni çizmelerimden kaşlarıma kadar süzüyor. "Oakmount'un altın çocuğu ellerini bizimle kirletmek mi istiyor? Onur duymalı mıyız?"

Gözlerimi kısıyorum. "Ne sikim olduğun ya da kim olduğun umurumda değil. Buraya bir kavga için geldim, eğer kavga hakkında konuşacağım kişi sen d e ğ i l s e n bu konuşma bitmiştir."

Kulaklığında mırıldanan bir ses var. Vızıltıyı zar zor duyuyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum. "Tamam, saat dokuzda çemberin içinde ol. İyi bir gösteri yapacağımızdan emin olacağım."

"Kurallar mı?"

Bu sefer gözleri kısılıyor. "Kurallara uyan bir tipe benzemiyorsun."

Omuz silkiyorum. "Bana faydası olduğunda, elbette yaparım."

"Birbirinizi öldürmeyin" tek kural. Ne yazık ki ölümün üstünü örtmek zordur ve bir sürü evrak işiyle birlikte gelir. Şimdi siktirin gidin."

Bembeyaz dişlerimi göstererek gülümsüyorum ve çembere, etin ete çarpma sesine doğru geri çekiliyorum.

Kalabalık, benim çevremdeki üst sınıf, üst sınıf ve yasal çevreler ile çoğunlukla dövüşçüler ve kalabalığa bağırıp etrafa para saçmalarıyla bahisçilere benzeyen alt sınıfın bir karışımı.

Beklerken gözlerimi tanıdığım ya da tanımam gereken birileri için dört açıyorum. Neyse ki burada kimseyi tanımıyorum ama bu, kim olduğumu öğrendiklerinde koşarak babama gitmeyecek birileri olmadığı anlamına gelmiyor.

Dikkatim tekrar ringe yöneliyor. Küçük ve sadece zeminde sınırı belirleyen ve dövüşçüleri kırmızı puslu bir parıltıyla aydınlatan bir LED daire ile sınırlandırılmış.

Kan rakiplerin üzerine sıçrıyor ve ben adrenalinim yükselmiş, beklentim içimin derinliklerinde kıvrılmış bir halde bakmaktan kendimi alamıyorum.

Çemberin karşısındaki Blackthorn futbolcularından birini görüyorum ve ona ateş ediyorum. Bu sezonki maçlarımızdan birinde Lee'yi indirmişti ve hepimizin gözü intikam için onun üzerindeydi. Acaba bu benim için şanslı bir fırsat mı?

Parmak eklemleri sarılı, üzerinde basketbol şortu ve atleti var. Ben hâlâ henley, ceket ve kot pantolon giyerken onun yüz hatları gergin ve ciddi. Onun kıçını tekmelemek için üzerimi değiştirmeme gerek yok.

Sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor ama sonunda konuştuğum adam çemberin içine giriyor, gözleri kalabalığı tarıyor ve bana geldiğinde başını sallayarak beni içeri davet ediyor. Çizgiyi geçer geçmez izlediğim futbolcu sırıtarak çemberin içine giriyor.

"Burada neyimiz varmış? Evden biraz uzakta, değil mi Marshall?"

Omuz silkiyorum ve onu inceliyorum, herhangi bir zayıflık belirtisi, bir avantaj ya da üstünlük sağlayabilecek herhangi bir şey arıyorum.

"Neden gelip bizimle omuz omuza sürtünmeye karar verdin? Babamın senin için yapması gereken daha önemli şeyler yok mu?"

İçim öfkeyle kaynarken sözlerini omuz silkerek geçiştiriyorum. "Babamın yapacak hiçbir şeyi yok, çünkü bana sahip değil." Homurdanıyorum.

Gözleri sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi şüpheyle kısılıyor. Ona bir şey söylemediğimde yüzünü bana çeviriyor, yumrukları kıvrılıyor.

"Sonunda konuşmamız bitti mi?"

Şimdi ışıklar daha parlak hale geliyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Eğer ilk yumruğu sen atmak istiyorsan, biraz daha eşit yapman gerektiğini biliyorsun. Seni yargılamayacağım. Ucuz yumruklara alışık olduğunu biliyorum."

"Seni lanet..." diye savuruyor ve ben sert sağ kroşeyi savuşturmak için geriye yaslanıyorum. Tek yapabildiğim sırıtarak onunla alay etmekti. Bir dakika boyunca birbirimizin etrafında dans ettik ve ilk vuruşumu yaptım, yumruğum kaburgalarına sertçe çarptı.

Kahretsin, parmak eklemlerimin verdiği his çok tatmin edici.

Bel'e boyun eğdirmek ya da onun tatlı iniltilerini duymak kadar iyi değil ama oldukça iyi. Tekrar savuruyorum ama son saniyede yoldan çekiliyor ve bu sefer yüzüme nişan alarak kendi vuruşunu yapıyor. Kaçacak bir şey yok. Ayaklarımın üzerinde şimşek gibi çakıyorum. Ama ben bunu yaparken, diğer eli birden ortaya çıkıyor ve parmak eklemleri yanağıma sertçe çarpıyor.

Beyaz ateş elmacık kemiğimi parçalayıp göz çukuruma yayılıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve acıyı yutuyorum. İlk kez vurulmuyorum, onuncu bile değil ve babam yine de daha sert vuruyor.

Şerefsiz tekrar savuruyor ve ben ön kolumla vuruşunu engelliyorum, karnına vurma fırsatını değerlendiriyorum ve acı içinde iki büklüm olduğunda, daha da yaklaşıyorum, kafasının arkasından tutuyorum ve dizimi yüzüne çarpıyorum.

Kalabalık kükrüyor ve ben onu bir hamleyle bırakıp birkaç adım geri çekiliyorum. Ayaklarımın üzerinde zıplayarak burnundan akan kanı izliyorum. Kanının toprağı boyamasını izlerken dikkatim dağılıyor ve

Bana bir darbe daha indirmeyi başardı, bu sefer yumrukları üst kaburgalarıma çarptı.

Acı yan tarafıma ve göğsüme doğru yılan gibi kıvrılıyor ve irkilmemi gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Bu şerefsizin benden üstün olduğunu düşünmesine izin veremem. Sonunda gardını indirene kadar birbirimize vurmaya devam ediyoruz ve ben ileri atılıyorum, yumruğum şakağına çarpıyor. Vuruş o kadar sertti ki bir an orada dururken bir an sonra bayıldı, vücudu yerde bir tuğla çuvalına döndü.

Vay anasını. Ellerim zonkluyor, vücudum uzun zamandır olmadığı kadar ağrıyor, ama bundan da öte göğsümdeki baskı yok oldu. Kan arzusu, acı, artık sadece uzak bir anı. Tabii ki kalabalık çılgına dönüyor, insanlar tezahürat yapıyor ve çembere doğru koşuyor. Bana ne zaman dövüşeceğimi söyleyen adam çembere geri dönüyor, kolumu tutuyor ve kazandığımı belirtmek için havaya kaldırıyor.

Tek yapabildiğim sırıtmak. Adam kolumu bırakıyor ve ben de kolumun yanıma düşmesine izin veriyorum, sonra benden uzaklaşıyor ve bahisçilerden birinden bir deste para alıyor.

"Görünüşe göre gerekenlere sahipsin Marshall. Ne zaman dövüşmek istersen bana haber ver." Elindeki para destesini ve üstüne yerleştirdiği kartviziti bana uzattı. "İhtiyacın olduğundan değil ama işte kazancın."

Haklı, paraya ihtiyacım yok. Hem de hiç.

Bu da bana bir fikir veriyor... Maybel'in annesini kaybettiği ve benim ona destek olamadığım gerçeğini değiştiremem ama belki ona bir alternatif sunabilirim, belki parayı alıp bir tür burs yaratabilirim. Bunu daha sonra düşünmek için bolca zamanım olacak.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve desteyi alıp cebime tıkıştırıyorum.

Artık yok etme ve incitme arzum bastırıldığına göre eve gidebilirim ya da gidemem çünkü Bel'in Değirmen'de olduğunu hatırlıyorum ve onu duvara yapıştırmam için tek bir bakış yetecek, sikim onun derinliklerine batacak.

Lanet olsun. Ellerimi terli saçlarımda gezdiriyorum, kaslarım ağrıyor ve kendimi kocaman bir çürük gibi hissediyorum. Etrafa bakınırken arka tarafta derme çatma bir bar olduğunu fark ediyorum ve oraya doğru yürüyorum. Biraz alkolün düzeltemeyeceği bir şey değil. Acımı biraz dindirmek için bir ya da iki kadeh içeceğim. Bu bana yeterince zaman kazandıracaktır, tabii çocuklar onu bir yerlere götürmeye karar vermezlerse. Sebastian'ın orada olduğunu ve ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini hatırlayarak başımı sallıyorum. Tam bara ulaştığımda göğüsleri dışarı sarkan mini elbiseli bir kız bana doğru yaklaşıyor. Göz ucuyla bana uzanışını izliyorum ve daha iyi düşünemeden tepki veriyorum, elim onun ince bileğini çevreliyor.

"İlgilenmiyorum." Küçümsedim ve bileğini bıraktım.

İpucunu almayı reddederek, en sevdiği meydan okuma haline gelmişim gibi gülümsüyor. "Zevkimle birlikte biraz acıya da hazırım."

Kızgınlığım artıyor ve bu garip bir duygu. Bel'den önce teklifini kabul eder, onu ara sokağa götürür, boşalana kadar becerir ve gözümü bile kırpmadan içeri girerdim. Şimdi bu düşünce midemi bulandırıyor. Sadece Bel var. O beni başkaları için mahvetti ve başka türlüsünü de istemezdim.

"İlgilenmediğimi söyledim zaten. Beni zorlama.
ortadan kayboluyorsun."

"Tamam, anladım. Gözlerini deviriyor ve kahverengi buklelerini omzunun üzerinden atıyor.

Dönüp gittiğinde rahat bir nefes alıyorum. Nihayet. Önümde bir yığın su şişesi var ve bir tanesini kapıp soğuk plastiği ağrıyan yanağıma bastırıyorum. Yarın çok acıyacak. Kemiklerime derin bir tatmin duygusu yerleşiyor. Acımasız bir oyundan sonra ya da küçük şebeğimi cezalandırmak için kovaladıktan sonra hariç, bunu sık sık hissetmiyorum.

"Bir şey ister misin?" Barmen sonunda beni fark etti.

"Evet, bir rom ve kola ile birkaç shot tekila alacağım."

"Tamamdır." Gülümsüyor ve dürüst olmak gerekirse, bu yerde barın arkasında çalışmaktan çok mutlu olduğunu hissediyorum ama her neyse. Hiçbir şey şu anki mutluluğumu bozamaz.

İçkileri önüme koyuyor ve ben de hemen tekila shot'ları deviriyorum. Yanık çok iyi hissettiriyor ve her yerimi ısıtıyor.

"İki tane daha." Ona işaret ediyorum.

Tekrar ortadan kayboluyor ve ben rom ve kolayı alıp bir yudum içiyorum. Düşüncelerim kaçınılmaz olarak Bel'e geri dönüyor. Ondan kaçamıyorum. Onu düşünmek istemediğim zamanlarda bile yapabildiğim tek şeyin bu olduğunu fark ediyorum. O bir saplantıdan daha fazlası. O benim DNA'mda, derimin altında, kim olduğumun bir parçası.

Onun varlığını beynimden silmek ya da onu unutmak, kim olduğumu unutmak gibi bir şey olurdu. Telefonum cebimde titriyor ve ekrandaki metne bakarak onu çıkarıyorum.

ÇIÇEK: Seni özlüyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Sözlerinin ağırlığı neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Beni özlüyor ve bunun için kendinden nefret ediyor. Bir mesaj atmayı düşünüyorum ama başka türlüsüne karar veriyorum. Bel her zaman uygulamalı öğrenen biri olmuştur ve belki de ona ne kadar değer verdiğimi hatırlatmama ihtiyacı vardır diye düşünüyorum.

Bu işi berbat etmemek için elimden geleni yapsam da, ona zarar vermeden onu uzaklaştıramam ya da mesafeli duramam. Onunla aramda ince bir çizgi var ve ne kadar ciddi olduğumu görmesi için elimden geleni yapacağım.

Barmen sıradaki iki kadehi barın üzerine bırakıyor ve ben de onları su gibi içiyorum. Sonra cüzdanımı aldım ve birkaç banknotu

Bar. Vücudumun bu gece başka bir meydan okumaya hazır olup olmadığından emin değilim ama her şekilde yapacağım.

Sanırım Sebastian'ın lanet prenses kulesine kıçıma tekme yemeden ya da başka bir şekilde tespit edilmeden girip giremeyeceğimi öğrenirken. Eğer istediğim gibi olursa, Bel gecenin sonuna kadar sikimle dolmuş olacak. Ona havaya ihtiyacım olduğu gibi, göğsümde atan bir kalbe ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

22

BEL

Nane, ter ve likör kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor. Sarhoş edici bir pusla etrafımı sarıyor ve ona yaklaşmak için geriye doğru kaymama neden oluyor.

Kokunun kime ait olduğunu biliyorum: Drew.

Her zaman Drew.

Avuç içi boğazımı hafifçe kavrıyor ve ben daha fazlası için yalvararak ona sarılıyorum. Onun dokunuşuna havadan daha çok ihtiyacım var.

Dudakları kulağımda geziniyor ve bu samimi okşayış karşısında ürperiyorum. "Saksı..." diye fısıldıyor, sesi sert ve çiğ.

Tek yapabildiğim inlemek ve bulabildiğim herhangi bir sertliğe karşı vücudumu bastırmak. Vücuduna, eline, her şeye. Sadece ona dokunmak ve parmaklarını tenimde hissetmek istiyorum. Ondan ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu kelimelerle nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Önemli değil. Bu bir rüyadan başka bir şey değil.

Beni karanlığın derinliklerine çekmesine izin veriyorum, kokusundan ve üzerimdeki ellerinden başka hiçbir şeyin olmadığı bir yere. Evet. Çok iyi hissettiriyor. Dudaklarımdan bir inilti daha çıkıyor ve eli boğazımdan kalkıp ağzımı kapatıyor.

"Sessiz ol, Çiçek."

Geri dönüyorum ama artık orada değil.

Aptal rüya bana sürtünmem için onun sert uzunluğunu vermedi.

Onun yerine, külotumun üzerinden amımı kavrayan eliyle ödüllendirildim. "Oh, sik beni."

Uyarılmamın içimde döndüğünü ve külotumu ıslattığını hissedebiliyorum. Ona o mesajı daha önce göndermemeliydim. Belli ki kafamı karıştırıyor. Daha da yaklaşabilmem için kavrayışında kayarken, amımı sıkıca kavrıyor.

Basınç ve his beni tüketmekle tehdit ediyor ve bir nefesle gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Olamaz. Hızla gerçekliğe geri dönüyorum, özellikle de başımı kaldırıp yatağın üzerinde beliren ve belime doğru eğilen gölgeli bir figür gördüğümde.

Panik ve korku içime işliyor ve tek düşünebildiğim uzaklaşmam, kaçmam gerektiği. Hemen saldırıyorum, yumruklarımla davetsiz misafire vuruyorum, bir çığlık boğazımdan yukarı çıkıyor.

Yine de çığlık asla gelmiyor, çünkü Drew'un bulanık yüzü beliriyor, ya da en azından benim görebildiğim kadarıyla. Bir eliyle ağzımı sıkıca kapatıp beni susturuyor. Korkunun bir kısmı yok oluyor ama hâlâ devam eden bir endişe var.

Buraya nasıl girmiş? Neden likör gibi kokuyor?

"Şşş, sadece benim, Çiçek. Sana zarar vermeyeceğim. Küçük mesajından sonra gelip seni görmem gerektiğini biliyordum. Daha önce burada olmak isterdim ama doğru olanı yapmaya çalışıyordum."

Tek yapabildiğim şaşkınlıkla ona bakmak. O da tabii ki başka bir şey söylemiyor ya da neden bahsettiğini sorabilmem için elini ağzımdan çekmiyor.

"Lanet olsun. Kendime her zaman sana zaman ve alan tanıyarak doğru şeyi yaptığımı söylüyorum, ama sonra seni bir sonraki görüşümde sana ne kadar ihtiyacım olduğunu ve seni asla bırakmak istemediğimi tekrar tekrar hatırlıyorum."

"İyi misin?" Bazı kelimeleri anlayabilmesini umarak eline karşı mırıldanıyorum. Elini nazikçe gevşetiyor

ama sadece sözcüklerin dudaklarımdan kaçmasına izin verecek kadar. "Şşş, sessiz olmalısın. Uyanmak istemezsin

Kardeşin, değil mi? Onunla bir kavgayı daha atlatabileceğimi sanmıyorum ama denediğimi görmek istersen deneyebiliriz. İstersen atan kalbimi söküp trafiğe atabilirim."

Başka bir kavga mı? Bilmece gibi konuşuyor ve daha da fazlası beni endişelendiriyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ona bakabilmek için kendimi uykunun sisli bulanıklığından kurtarmaya çalışıyorum. Komodinin üzerinde duran gözlüklerime uzanıyorum ve onu düzgün bir şekilde görebilmek ve neler olduğunu anlayabilmek için gözlüklerimi yüzüme takıyorum.

Gözlükleri taktıktan sonra beynimin gördüklerimi anlamlandırması bir dakika daha sürüyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve tekrar kırpıştırıyorum ama o hâlâ burada duruyor. Bu bir rüya değildi. Neredeyse gülümseyecektim, ta ki şaşırtıcı derecede yakışıklı yüzünün şiştiğini, yanağının çirkin bir morlukla çiçek açtığını fark edene kadar. Bakışlarım ellerine iniyor ve her iki elinin parmak eklemlerinin kırmızı, çatlak ve şiş olduğunu fark ediyorum.

"Drew! Ne oldu?" Nefes nefese kaldım. Elini çekmeden önce parmaklarını dudaklarımda gezdirerek yavaşça ağzımdan indiriyor.

"Sorun nedir?"

Daha dik oturuyorum ve az önceki endişeli his içimde daha da alevleniyor. Ona bir buz torbası getirmeli ve bunu ona kimin yaptığını bulmalıyım. İlk aklıma gelen babası ama aslında herhangi biri de olabilir.

"Ne oldu?" Yüzünü işaret ediyorum.

Morarmış ve hırpalanmış ama gözlerinde bana rahatladığı zamanki halini hatırlatan puslu bir bakış var. Orgazm sonrası evreye benziyor.

Dudaklarında çocuksu bir gülümseme beliriyor ama yüz hatlarını sıkıştıran acı ifadesini kaçırmıyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece birkaç çürük. Doğru şeyi yapmam gerekiyordu. Çok kızgındım ve seni görmek istedim. Buraya gelip seni becermek, canını yakmak istedim ama bunu

yaparsam sadece seni mahvedeceğimi biliyordum.

Elimizde ne kaldıysa, onun yerine başka bir şey yaptım."

Çarşafları yumrukluyorum, kafamda alarm zilleri çalıyor. Ona zarar verenin babası mı yoksa rastgele biri mi olduğunu sormaya bile korkuyorum. Babasını ya da benimle konuşma şeklini hiç konuşmamıştık. O gece tanık olduklarım hakkında bile konuşmadık ama şimdi burada, hırpalanmış ve morarmış bir halde, onu hayal ettiğim o korkmuş küçük çocuğun her bir zerresine benziyor ve sormam gerektiğini biliyorum.

"Bunu sana kim yaptı? Baban mıydı? Çünkü eğer öyleyse..."

Drew gözle görülür bir şekilde irkiliyor ve ben donup kalıyorum, sorduğum için beni cezalandırmasını bekliyorum, ama o sadece başını usulca sallıyor ve bana o Amerikan gülümsemelerinden birini veriyor.

"Sen ne yapardın, Flower? Beni büyük kötü kurda karşı nasıl korurdun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Bilmiyorum. Seni korumanın bir yolunu bulurdum." Kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum ve artık onları geri almanın bir yolu yok.

"Korumacılığını ve kaybedeceğini bilsen bile benim için savaşa girmeni seviyorum Bel."

"Sadece denemezseniz kaybedeceğiniz bir savaş olur. Eğer karşılık verirseniz, kazanma şansınız her zaman vardır."

Yeşil gözleri hayranlıkla parlıyor ve kalbim göğsümün içinde sıkışıyor. Birlikte olduğumuz her an bizi daha da yakınlaştırıyor, o gece paramparça ettiği ruhumun parçalarını dikiyor.

"Babam değildi, o yüzden endişelenmeyi bırak. Bunu kendim yaptım," diye tiksintiyle alay ediyor. "Hiçbirinin önemi yok. Buraya seni görmeye geldim, çünkü seni görmek zorundaydım. Hâlâ umursadığımı, bu gece The Mill'de olmasam bile bunun seni görmek istemediğim anlamına gelmediğini sana kanıtlamam gerekiyordu."

İtirafı için minnettarım. Bazen Drew'i okumak ve anlamak zor olabiliyor, ancak anlaşıldığı kadarıyla doğru olanı yapmaya çalışıyordu, her ne ise.

Eğilerek beni vücudunun üst kısmına yaslanmaya zorluyor, kendi bacaklarım yatağın kenarına dayanıyor.

"Seni görmem gerekiyordu," diye tekrarlıyor ve boynuma sokulmak için yaklaşıyor.

Ona neden kendine böyle bir şey yaptığını sormak istiyorum ama ıslak dilini tenimde hissettiğimde bu düşünce buharlaşıyor. Boğazım ve köprücük kemiğim boyunca uzanan hassas eti öpmek, emmek ve ısırmak arasında gidip geliyor.

Ona yaklaşmak, sıcaklığını üzerimde hissetmek için kıpırdanıyorum ama o hâlâ giyinik ve aramızdaki battaniye havayı bozuyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasına. Hepsine.

Hayal kırıklığı galip geliyor ve battaniyeyi fırlatıp atıyorum; odanın soğuk havası çıplak bacaklarımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Buraya gel," diye sızlanıyorum. "Sana daha yakın olmalıyım."

Dudaklarının tenimde bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyorum. "Günlerdir kendime karşı savaşıyorum. Seni görmek, sana dokunmak istedim ama seni tekrar incitmekten korktum. Karanlık ve öfke şu anda yüzeye çok yakın ve ben seninle doğru olanı yapmaya çalışıyorum Bel. Seni yanımda tutmak istiyorsam kum torbası olarak kullanamam ama bu korkutucu çünkü aynı zamanda beni sakinleştirebilecek güce sahip tek şeysin."

Geri çekiliyor, elleri boynumda geziniyor ve yanaklarımda duruyor. Onları kavrıyor ve beni daha yakına çekiyor, böylece burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Sanki kafamın içinde çok fazla gürültü var, sesler çığlık atıyor, gitmeme izin vermemi, cehennemi serbest bırakmamı söylüyor, ama sonra bana dokunuyorsun ve her şey sessizleşiyor. Bu açıklanamaz bir şey. Şeytanları susturuyorsun. Senin varlığında, karanlığı yaran, bana rehberlik eden küçük ışık parçaları var ve o anlarda, belki kurtulabileceğimi düşünüyorum. Belki bunu yapabilirim. Dışa vurmak yerine düşünmeme yardımcı olan tek kişiyi yanımda tutabilirsem. Tek umudum, kendim de dahil olmak üzere hayatımdaki tüm kötülüklerden seni koruyabilmek."

Gözyaşlarımı yeterince hızlı kırpamıyorum ve birkaç tanesi serbest kalarak yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Drew'un gözleri gözyaşlarımı takip ediyor, sonra da başparmağıyla onları siliyor.

"Şşşt, ağlama, Çiçek. Seni yeterince ağlattım. Gözlerinde yaş görmek istediğim tek zaman, sikimde boğulduğun zamandır."

Benden bir kahkaha balonu kaçıyor. "Sadece sen bu kadar tatlı ve şiirsel bir şey söyleyip bir sonraki cümlede cinsel ve kaba bir şeyle bunu mahvedebilirsin."

Bana verdiği gülümseme nefes kesici ve keşke bir fotoğraf makinem olsaydı da karşımdaki yakışıklı ama inanılmaz derecede kırık adamın fotoğrafını çekebilseydim diyorum.

"Ne bekliyordun ki? Bir centilmen mi? Üzgünüm bebeğim, ama kafama yediğim hiçbir darbe beni bu şekilde olmaya ikna edemez. Ayrıca, sen beni böyle seviyorsun. Hikayedeki kötü adam olmamı seviyorsun çünkü kimse senin kadar iyi kızı oynayamaz."

"Ben her zaman iyi bir kız değilim." Sırıtıyorum, kendimi ateşli hissediyorum.

"Oh biliyorum. Sen kötüsün, gerçekten çok kötüsün. Benim pis kızım. Ama sadece benim için. Seni böyle gören sadece benim. Seni bu kadar ıslatan ve azdıran sadece benim, doğru düşünemiyorsun."

Sesinde, ihtiyacımı hafifletmeye çalışmak için kalçalarımı birbirine sıkıştırmama neden olan karanlık, boğuk bir fısıltı var. "Söyle bana, benim için çoktan ıslandın mı? O güzel amcığın benim onu doldurmamı mı bekliyor?"

Kalçalarımı tekrar sıkıyorum ve yutkunuyorum. "Evet, sana ihtiyacım var."

Eğiliyor ve alt dudağımı dişleriyle ısırıyor. "Benim Bel'im. Benim güzel Bel'im."

Bu küçük acı beni daha da tahrik ediyor ve ona uzanıyorum. Ellerimi gömleğine sokup yumruk yaparak onu daha yakına çekiyorum. Ona daha çok ihtiyacım var. Ona içimde ihtiyacım var. Bu akşam arkadaşlarıyla birlikteyken yokluğu, onu tekrar görme konusunda gergin olsam bile, kendimi boşlukta hissetmeme neden oldu. Belirsizlik ve

aramızdaki kırılgan bağın kopma korkusu beni

Endişeliyim. Onunla birlikte olmak istiyorum ama aynı zamanda tekrar incinmekten de korkuyorum.

"Benim için önemli olan tek şey sensin. Seni güvende tutmak ve korumak. Önemli olan tek şey bu, bunu biliyorsun değil mi?"

Sesindeki aciliyet ve korku beni duraksatıyor ve ona bakmak için geri çekiliyorum. "İyi misin, Drew?"

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Elbette, sadece seni kaybetmekten korkuyorum. Seni koruyamayacağım için dehşete düşüyorum. Sana tekrar bir şey olmasına izin verememem. Başka hiçbir şey umurumda değil. Ne babam ne de Sebastian. Hepsinin canı cehenneme. Sadece sen ve ben varız, Flower. "

Bilmeceleri kafamı daha da karıştırıyor ama beni tekrar içine çekmenin bir yolunu buluyor ve şehvetin karanlık sularına sürüklüyor. O hem beni kurtarmaya çalışan can yeleği hem de beni altına çekmeye çalışan dalga. Eli başımın arkasına doğru kıvrılıyor ve parmaklarının orada, şimdi oluşmakta olan yara izini takip ettiğini hissediyorum.

"Bunun olmasını hiç istememiştim. Düşeceğini bilmiyordum ve zamanda geri gidemesem de her günümü seni ne kadar önemsediğimi bilmeni sağlayarak geçireceğim."

Yavaş yavaş her şey bana anlamlı gelmeye başladı. Pişmanlık, suçluluk. Özür diliyor ve bunu bu şekilde ifade ediyor. Yalan söylemeyeceğim, özür dilemesi ve hatalarını kabullenmeye çalışması bana değer verildiğini ve önemsendiğimi hissettiriyor.

"Şşşt, sorun yok. Beni güvende tutmak istediğini ve bunların hiçbirinin olmasını istemediğini biliyorum. Bunu anlıyorum ama dünyaya karşı sen ve ben olabilmemiz için bana güvenmelisin. Beni içeri almalısın. Eğer her şeyle tek başına mücadele etmeye çalışırsan biz bir takım olamayız." Duygusal bulanıklığın bir kısmı dağılıyor ve onun güzel yeşil gözlerine bakabiliyorum. "Anladın değil mi? Bana hiçbir şey söylememenin ve bunun benim iyiliğim için olduğunu söylemenin bana hiçbir faydası yok. En kötüsü de, beni gerçek tehditlere karşı hazırlamak için hiçbir şey yapmıyor."

"Benim işim seninle tehditler arasında durmak. İzin ver işleri düzelteyim, lütfen." Gözlerimde tam olarak belirleyemediğim bir şey ararken sesi artık bir fısıltıya dönüşmüş durumda. "İzin ver sana benim için ne ifade ettiğini göstereyim. Seni kaybedemem, Bel. Her şeyi kaybettikten sonra olmaz. Sonra değil..." Sözünü kesiyor ve ben bekliyorum ama o boşlukları doldurmuyor. "İzin ver bunu telafi edeyim. Benim için ne ifade ettiğini göstermeme izin ver."

Günahkârca sert elleri vücudumda dolaşıyor, uyku şortumdan kavradığı kıçıma ulaştıklarında duruyorlar.

"Planın bu mu o zaman? Orgazmla ölüm ve ben de seni isteyerek karanlığa kadar takip edeceğim."

Kıkırdıyor. "Eğer gereken buysa yaparım. Zor olacak ama takım için bir tane alacağım."

Sakinleşerek gözlerine bakıyorum. "Bu işte birlikte olduğumuzu bilmeliyim. Beni incittiğinde annemi, en iyi arkadaşımı, benim için anlamı olan her şeyi kaybettim ve sana ihtiyacım vardı."

Gözlerini önce ağzıma, sonra daha aşağıya indiriyor. "Biliyorum. Hem de nasıl biliyorum. Özür dilerim, Bel. Seni asla incitmek istemedim. Asla istemedim. Hepsi seni güvende tutmak içindi. Bu onu doğru yapmaz ve senin için orada olmadığımdan nefret ediyorum, ama şimdi buradayım. Artık buradayım. Sonsuza kadar."

Eğilip alnımı onunkine bastırıyorum. "Bu işte birlikte olduğumuzu bilmem gerek. Kendi iyiliğim için beni tekrar uzaklaştırmayacağını."

Başını sallıyor, alnını benimkine yaslıyor. "Kaçmaktan bıktım. Eğer bunu düzeltebilirsek, kaçmayı bırakacağım. Senden başka kimseyi düşünemiyorum, hep seni."

Dudaklarımı dişleriyle ısırıyor ve dudaklarım kendiliğinden ayrılıyor. Dili benimkini okşuyor, okşuyor ve çok geçmeden bana sahip oluyor, dudaklarını kaldırdığında başım dönene ve nefesim kesilene kadar öpüşmeyi derinleştiriyor.

Çekip gittiğinde neredeyse nefes nefese kalmıştım. Lanet olsun. Şu an boku yemiş durumdayım. Ona hayır diyemiyorum, özellikle de o böyleyken, çok tatlıyken ve

benimleyken.

"Bana inandığını söyle?"

Ona göz kırpıyorum. "Sana inanıyor muyum?"

"Evet, seni kaybedemeyeceğimi söylediğimde bana inanıyor musun?

"Bu işte sonuna kadar seninleyim."

Ses tonundaki ham ihtiyaca karşı başımı sallıyorum. Eğer ihtiyacı olan şey buysa ve ona yardım edip bizi birbirimize yakınlaştıracaksa, her şeyi yaparım.

"Kahretsin, Flower, sen çok mükemmelsin. Seni hak etmiyorum. Bunu biliyorum ama senden vazgeçemeyecek kadar bencil bir pisliğim. Senden asla vazgeçmeyeceğim, bir daha asla."

Dokunuşu, sözleri içimi parçalıyor, beni baştan çıkarıyor ve tedbiri elden bırakmama neden oluyor, çünkü Drew söz konusu olduğunda çaresizim.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Sen," diyor dudaklarıma karşı. "Sadece sen."

Dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor ve parmaklarının yanaklarıma gömüldüğünü, beni yönlendirdiğini, iradesine boyun eğdirdiğini hissediyorum. Dokunuşunda bir aciliyet, ikimizin de hissettiği bir çaresizlik var. Öpücüğü tarafından tüketildim ve beni mahvetmesine, bana sahip olmasına izin verdim. Evim. Drew benim evim. Tesellim, kaçışım. En azından, Sanırım öyle olmasını istiyorum. Ellerimi kıvırıp siyah saçlarının arasından geçiriyorum. Ensesi terden ıslanmış ama umurumda değil. Sadece ona yakın olmak istiyorum, olabildiğince yakın.

Öpüşmeyi keserek geri çekiliyor ve ben onaylamadığımı belli eden bir şekilde sızlanıyorum ama o çenemden ve boynumdan aşağı bir çizgi çekiyor. Köprücük kemiğime ulaştığında vücuduna karşı titriyor ve kıvranıyorum. Tenime karşı bir hırıltıyla dudakları köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor ve tişörtüme ulaştığında kenarından tutup yana doğru yırtarak bana saldırmaya devam ediyor. Bu his omurgamdan aşağıya doğru karıncalanıyor ve onu göğsüme bastırıyorum.

"Drew, lütfen."

"Bana neye ihtiyacın

olduğunu söyle." "Sana."

"İstiyor musun? Sikimi ne kadar çok istiyorsun bebeğim? Sana söylediğim her şeyi yapmaya istekli olacak kadar kötü mü?" Bu sefer arkasına yaslanıyor ve beni yavaşça oturur pozisyona getiriyor.

Başımı sallıyorum çünkü durmadığı sürece ne isterse kabul edeceğim. Gülümseyerek beni yataktan kaldırıyor ve yere yatırıyor. Bir an için tek yapabildiğim şaşkınlıkla ona bakmak oluyor.

Uyluklarımın altındaki zemin soğuk ve irkiliyorum, soğuğa daha çabuk alışabilmek için bacaklarımı düzenliyorum. Dizlerine ve kot pantolonunun içinde belirginleşen sert uzunluğuna bakarken, içimdeki titreşimi ve ağzımın sulanmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Dudaklarımı sikinin üzerinde istiyor. Öne doğru eğilip fermuarına uzanıyorum ama başını sallıyor ve elimi tutarak beni durduruyor.

"Henüz değil. Sikimi sana verdiğimde alacaksın ve henüz onu hak etmedin, bu yüzden onu istiyorsan, iyi bir kız olman ve sana söyleneni yapman gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

Sert bakışları zihnimin sadece onun ulaşabildiği karanlık yarıklarına nüfuz ediyor. Ona boyun eğdiğim, zevkine ve acısına teslim olduğum yerlere. Emredici sesi bana kütüphanede beni takip eden Drew'u hatırlatıyor. Kontrolü ona vermeyi seçtiğim Drew'u.

Yavaşça saç tellerimi yüzümden uzaklaştırıyor, sonra hiç uyarmadan parmaklarını saçlarıma batırıyor. Titreme bedenimi sarıyor ve elini sıktığında kafa derimde bir acı dalgası oluşuyor, ama acının öpücüğü bir zevk vaadine yol açıyor. Başımı arkaya yatırıyor ve kendimi bırakıyorum, dokunuşunda, tutuşunda eriyorum.

"Evet," diye tısladım. "Evet."

Sırıtıyor. "Güzel, çünkü iyi bir kız olursan seni ödüllendireceğimi biliyorsun, değil mi?"

Kıpırdıyorum ve o da çenesini yukarı kaldırıyor. "Şortunu ve külotunu çıkar. Öne doğru kay ve o güzel amcığını çizmelerimin üzerine koy."

"Ne?" Talebi karşısında şaşırarak ciyakladım.

"Beni duydun, Flower. Kendini boşaltmak için çizmelerime binmeni istiyorum."

Hayır demek geliyor içimden, ona bunun iğrenç ama aynı zamanda delicesine seksi olduğunu söylemek geliyor içimden. İkisini de yapmıyorum, çünkü boşalma fırsatı bulamazsam beynimin kısa devre yapacağından eminim. Beni bırakıyor, kapüşonlu gözlerle şortumu ve külotumu çıkarışımı izliyor.

Belden aşağısı çıplak bir halde tekrar yere çöktüğümde üzerime atlıyor ve elini tekrar kilitlerin arasından geçiriyor. Öne doğru kayarak dizlerimi ayağının iki yanına koyuyorum. Bir an tereddüt ediyorum, bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı merak ediyorum.

"Mmm... iyi kız," diye övüyor ve parmaklarıyla başımı yönlendiriyor. Kendimi onun ellerine bırakıp zevke teslim olmak istiyorum.

"Çekinmeyin. Kullan onu. Sür onu. Ve amın benim için hazır olduğunda. Seni öyle bir boşaltacağım ki yıldızları göreceksin."

Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda yankılanırken beynim sisi yarmaya çalışıyor, bunun yanlış olabileceğini fısıldıyor ama bedenim tam gaz ilerliyor. Beynim odağını değiştirmeye çalışırken ben hareket etmeye başladım bile. Kalçalarımı botunun ucunda döndürmek için eğiliyorum ve karşılığında o da karşı basınç sağlamak için hafifçe kaldırıyor.

"Drew..." İnledim, ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Botuna binmemi istediğini biliyorum ama bunun yanlış olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Saçlarımı tutuşu acı verici bir hal alıyor ve başımı geriye doğru çekerken bir tıslama sesi çıkarıyorum, karanlık bakışları ruhumun derinliklerine işliyor.

"İyi bir kız ol, Bel. O güzel amcığın uyarılmaktan dağılana ve ihtiyaçtan çaresiz kalana kadar botuma bin, ben de seni sikimle ödüllendireyim."

Tek yapabildiğim zevke teslim olmak.

23

DREW

I Hayatımda onun çizmelerime binmesi ve beni o güzel küçük amcığıyla ıslatması kadar güzel bir şey görmemiştim. "Tanrım, böyle çok güzel görünüyorsun, benim

"Merhamet et, amını kalın sikimle doldurmam için çaresiz kal."

Altın tellerini sıkıca kavradığımda beyaz dişleri alt dudağına gömülürken bir inilti kaçıyor. "Biraz daha, Çiçek. Seni almadan önce sularının botumun kenarlarına damladığını görmek istiyorum. Kendini güzelce ıslat ki çaba harcamadan içine kayabileyim."

Küçük, sevimli bir inilti daha beni karşılıyor ve onu ödüllendirmeyi seçiyorum, ayağımı bağcıkları şişmiş klitorisine doğrudan temas edecek şekilde açıyorum.

Dudakları aralanıyor ve temas ettiğimde bir nefes kaçıyor. Acıyla fermuarıma bastıran sikimi yeniden ayarlıyorum. Bir dakika içinde onun ıslak sıcağına gömüleceğim ama henüz değil. Bunun için bana yalvarana kadar olmaz.

Bu onun için. Hepsi onun için.

Tam olarak neye ve nasıl ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Sert. Acımasız. Cezalandırıcı. Onu santim santim yok ediyor.

"Siktiğimin botuna bin, Flower. Biraz daha. Bacaklarını aç ve amını çizmelerime yasla."

Cesaretlendirici sözlerim onun biraz daha hızlı hareket etmesini sağlıyor, ortası botumun kenarına daha sert sürtünüyor, her hareketinde dizlerini kelebek kanatları gibi daha geniş açıyor. Kahretsin, böyle çok etkileyici. Gözbebekleri şehvetle büyümüş, dudakları ayrılmış, yanakları arzuyla pembeleşmiş, göğsü hızla inip kalkıyor.

Ona sadece benim verebileceğim bir yüksekliğin peşinde.

"Oh Tanrım..." Pantolonunu indiriyor ve ben de parmaklarımı saçlarına geçirip başını geriye doğru çekerek gözlerimin içine bakmaya zorluyorum.

"Tanrı değil, Flower. Drew. Drew Marshall." Dudaklarını ısırdım.

"Drew," diye mırıldanıyor ve kendini düzeltiyor.

"Aferin kızıma." Övgüler yağdırıyorum ve onun kendini kenara doğru daha da yaklaştırmasını izleyerek tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Çok iyi bir iş çıkarıyorsun Bel. Çok ıslak, çok mükemmel."

Minik elleri bana bir çapa gibi tutunuyor, şu anda onu yerinde tutabilecek tek şey. Zevk alma ihtiyacı diğer her şeyin önüne geçtiğinde ne kadar savunmasız hale geldiğini seviyorum. Bana olan çaresizliği onu tükettiğinde. Onu böyle görmenin beni ne kadar tahrik ettiğini bilmiyor.

Daha yakına eğilerek burnumu onun boğazına dayıyorum. Kokuların birleşimi burun deliklerimi dolduruyor ve doğrudan sikime doğru zonkluyor.

"Becerilmeye hazır mısın?"

"Mhm. Ben hazırım." Saçını daha sert çekiştirirken nefesi kesiliyor.

"Ne? Seni duymadım." Homurdanıyorum, kendi kontrolüm sınırda.

Ona karşı nazik olmak istiyorum. Ona daha önce hiç veremediğim şeyleri vermek istiyorum ama bu beklediğimden daha zor. Hem nazik olmak bana göre değil, hem de Bel'in gerçekte istediği bu değil.

"Lütfen... Lütfen... Sikini istiyorum." Yalvarıyor, yeşil gözleri şehvetle parlıyor.

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum. O kadar yakınlar ki neredeyse dokunacaklar.

"Yeterince iyi değil. Tekrar söyle. Beni ikna et, sikim için ne kadar çaresiz olduğunu kanıtla."

Gözleri çırpınarak kapanıyor ve sonra tekrar açılıyor. "Lütfen, Drew. İçimde olmana, beni doldurmana ihtiyacım var. Lütfen. Çok boşum."

Alt dudağını hafifçe ısırıyorum. "Oh, çok güzel yalvarıyorsun. Benden böyle istediğinde ihtiyacın olan şeyi senden nasıl esirgeyebilirim ki? Arkana yaslan. Çalışmanı görmeme izin ver."

Saçlarını tutmayı bırakıyorum ve geriye doğru kayarak baldırlarına yaslanmasını izliyorum.

Deri çizmelerimin üstünde küçük, koyu bir iz var, kenarından küçük bir çizgi geçiyor. Dudaklarımı yalıyorum ve ona gülümsüyorum. "Mükemmel, çok iyi, Bel."

Tekrar yer değiştiriyor ve ben de onu belinden kavrayarak kucağıma alıyorum. Elleri boynuma dolanıyor ve onu hala pantolonumun içinde sıkışmış olan aletimin üzerine yerleştiriyorum. Hemen bana sürtünüyor ve ben de kalçalarını sıkıca kavrıyorum.

"Ben hazır olana kadar olmaz," diye çıkışıyorum.

Parmaklarını ensemde sıkarak donup kalıyor. Hareket etmeyeceğinden emin olduğumda ellerini çözüyorum ve tişörtünü çıkarıp yere atıyorum. Gözlerimi yeterince hızlı hareket ettiremiyorum. Sanki onu ilk kez yeniden görüyormuşum gibi.

Kremsi beyaz ten. Alaca pembe meme uçları. Mükemmel büyüklükte göğüsler ve çıplak, temiz amına doğru inen ince bir göbek. Benim amım. O küçük tatlı vücudunu bana sergiliyor.

Sikeyim.

Ellerimi belinin kıvrımlarından aşağıya doğru indiriyorum, sonra tekrar ellerimin arasına alıp göğüslerini yoğuruyorum, başparmaklarım çakıllı meme uçlarının üzerinde geziniyor.

Açgözlülükle dokunuşuma bastırıyor, omuzları sanki benim yörüngemden başka bir şey yapamıyormuş gibi geriye kayıyor. Ben onun güneşi ve ayıyım, o ise benim tüm evrenim.

Ağzım sulanıyor, ellerim titriyor, sanki ilk kez birini beceriyormuşum gibi titriyorum. Utanırdım ama Bel kollarımdayken utanmaya gerek yok.

Ellerimi pürüzsüz karnından aşağı kaydırıyorum ve kalçalarını tekrar kavrıyorum. Bu sefer ellerini omuzlarıma sabitliyor.

"Kahretsin, Flower. Seni çok özledim."

Onu nazikçe ayağa kaldırıyorum ve sendeleyip bana doğru eğildiğinde dirseklerinden tutuyorum.

"Şşşt... Eğer sikimi istiyorsan, gerçekten sessiz olmalısın."

Yankılarını anlamış gibi hevesle başını sallıyor.

Hemen eğilip botlarımın bağcıklarını çözüyorum, sonra pantolonumu ve gömleğimi çıkarıp onun önünde çırılçıplak duruyorum. İkimizin de ilk kez birlikte çıplak kaldığımızı fark ediyorum. Pek çok kez gerekli giysileri çıkardık ama bunu yapmamıştık. Ve şimdi bile sessiz olmak zorundayız yoksa Seb'in gazabını göze alırız.

Bel inliyor, gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor. Kaburgalarımda ve yüzümde çürükler var ama dudağını ısırmaktan ağzı ıslanmış bir halde bana bakarken umursamıyor gibi görünüyor.

"Buraya gel." Onu kendime çektim ve ıslanmış külotunu yerden aldım.

Hiç tereddüt etmeden kollarıma atılıyor ve göğsümdeki bir şey onun güveniyle rahatlıyor. Ve henüz ihtiyacı olduğunu bile bilmediği her şeyi almasını sağlamayı planlıyorum.

Parmaklarımın arasında kıvrılmış olan külotu uzatıyorum ve onu banyo kapısının yanındaki boy aynasına götürmek için kalçalarını avuçluyorum.

Gözleri biraz daha genişliyor, biraz daha netleşiyor.

"Ne..."

Parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Sessiz olmamız gerektiğini unutma."

Göz kırpıyor ve başını sallıyor. Tekrar konuşmak için ağzını açtığında, toplanmış külotu kaldırıp ağzına bastırıyorum. Alnı şaşkınlıkla kırışıyor, ama biraz daha derine ittiğimde daha geniş açıyor ve çıkardığı sesi bastırıyor.

"Bu gece kardeşin tarafından öldürülmememin tek yolu bu, Flower. Ne kadar ses çıkarabildiğini biliyorum ve kaybettiğim zamanı telafi etmeyi planlıyorum."

Bir elimi karnından aşağı kaydırıp amını avuçluyorum ve bir parmağımı içine sokuyorum. Beni bir iniltiyle karşılıyor. Amı o kadar sıcak ve ıslak ki yemin ederim sikimin döl öncesi sızıntı yaptığını hissediyorum. Parmağımı içinden çekerek onu belinden kavrıyorum ve aynaya bakması için çeviriyorum, sonra ellerimi onunkilere doğru kaydırıyorum ve camın üzerine düz bir şekilde yerleştiriyorum.

Kulağına eğilip fısıldıyorum. "Ben seni becerirken ne kadar güzel olduğuna bak."

Onu açmak için dizimi kalçalarının arasına vuruyorum ve takım için yapmak zorunda olduğum çömelme hareketleri için tüm tanrılara şükrediyorum çünkü bu bana sert aletimi dikişi boyunca kaydırmak için doğru açıyı elde etmek için ihtiyacım olan gücü veriyor. Çok ıslaktı.

Sağ uyluğunu kavrıyorum ve biraz daha kolay girebilmek için hafifçe kaldırıyorum. Bu bana müthiş bir inilti kazandırıyor ve aynada ona sırıtıyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. İçine girme arzusu beni tüketiyor ama yavaşça merkezine giriyorum ve o sıcak, ıslak kılıfın içine kayıyorum. Lanet olsun. Daha derine bastırıyorum, ben derine indikçe onun sıcaklığı beni daha sıkı kavrıyor. Dizleri titriyor ve ben fısıldıyorum.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun. Her zaman çok iyi."

Tamamen içine girdiğimde, taşaklarım onun yuvarlak, küçük kıçına sıkıştığında, sırtına bastırıyorum, bana istediğim açıyı verecek kadar öne doğru katlıyorum. Elleri aynadan aşağı kayıyor, camda düz bir çizgi halinde parmak izleri bırakıyor.

Yavaşça içinden çıkıyorum, odanın loş ışığında sikimin parlayışını izliyorum. Sonra tekrar içeri giriyorum, etrafımda sıkışma şekline hayret ediyorum.

Bir şeyler mırıldanıyor ve ben sırıtıyorum, onu sıkıca çekip itiyorum, acımasız bir tempo tutturuyorum. "Acıtması hoşuna gidiyor, değil mi? Amını taciz etmemi, hiçbir şey kalmayana kadar, şişene ve döllerimle dolana kadar kullanmamı istiyorsun, değil mi?"

Başka bir şey mırıldanıyor ve ben kendimi onun yumuşak teninin hissine, vücudunun kokusuna ve vücudunu benimkine çarparak bana karşı sikişmesine kaptırıyorum.

"Nuh-uh, benim hızım," diye alçak sesle homurdanıyorum.

Kıpırdamıyor ve onu klitorisine dizlerini birbirine vurduran küçük bir vuruşla ödüllendiriyorum.

"Önce sen boşalacaksın. Sonra tekrar boşalacaksın ve ben tatmin olana kadar tekrar boşalacaksın." Fısıldıyorum, sonra onu öne doğru çekiyorum ve yüzünü cama bastırıyorum, aletim onun içinde G noktasına dokunarak derinlere çarpıyor. İçinde ne kadar derin olduğumu görünce zevkten mi yoksa acıdan mı olduğundan emin olamadığım bir çığlık atıyor.

Ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini görmeye karar verdim, eğer gerçekten canını yakarsam bana durmamı söyleyeceğini biliyordum. Göğsümü ona bastırıyorum ve yukarı doğru itiyorum, gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını, minik ayak parmaklarının halıya kıvrılmasını izliyorum.

"Bana, bize ne yaptığına bir bak. Ne kadar kusursuz olduğumuza bak bebeğim. Sikimi amına ne kadar iyi alıyorsun? Benim pis kızım. Sırf senden damlayışını izleyebilmek için tüm deliklerini döllerimle dolduracağım."

İnliyor, bir eliyle bana tutunurken diğer elini aynaya bastırıyor. Etrafına uzanıp klitorisini tekrar parmaklıyorum ve paramparça oluyor, kasları sikimin etrafında titreşiyor, içinde hareket etmeye devam etmemi zorlaştırıyor. Bitirene kadar dişlerimi sıkıyorum, dizleri titriyor, onu pes etmekle tehdit ediyor.

Yavaşça içinden çıkıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, sonra onu kaldırıp yatağa taşıyorum. "Umarım bunun son olduğunu düşünmüyorsundur. Daha seni döllerimle doldurmadım bile."

Onu yatağın kenarına yatırdım ve derme çatma tıkacı ağzına daha da soktum, sonra kalçalarını ayırdım ve hâlâ kaygan ve sıkışık olan amına girdim.

Kalçaları yatağa doğru eğiliyor ve yemin ederim beni daha derine çekiyor. Acımasız bir tempo tutturuyorum, içine girip çıkıyorum, bir araya gelirken bedenlerimizin çıkardığı sesleri dinliyorum. Bunun bitmesine henüz hazır değilim, bu yüzden bir kez daha dişlerimi sıkıyorum ve onu daha sert, daha hızlı beceriyorum. Yeşil gözleri şehvet ve puslu bir zevkle parlıyor ve minik tırnakları uyluk kaslarıma batıyor.

Titriyor, sarsılıyor, tekrar boşalmaya çok yaklaştığında uzanıp klitorisine sert bir tokat atıyorum. İkinci kez sikimin etrafında paramparça olduğunda, tıkacın içine bir çığlık atıyor ve gözlerimi kapatıyorum, boşalmaya o kadar yakınım ki göz kapaklarımın arkasında yanıp sönen ışıklar görüyorum.

Hayır. Lanet olsun. Henüz değil.

Onu yavaşça aşağı indiriyorum ve çekiyorum, sikim onun suları ve pre-cum ile damlıyor, çizgiler sikimin yanından aşağı doğru iz bırakıyor. Bana doğru uzanıyor, ben de kalçalarını tutup onu karnının üzerine yuvarlıyorum. Anında kalçalarını kaldırıyor, bekliyor, benim için hazır. Kıçını okşamak için bir an ayırıyorum, ellerimi kıvrımlarında gezdiriyorum, altımda nasıl hissettiğini yeniden öğreniyorum.

Bana karşı kıpırdanıyor ve kıçına hafifçe vuruyorum, ses çıkaracak kadar sert değil ama yine inlemesine yetecek kadar. Çok şirin.

Kendimi daha fazla tutamadığımda, kendimi onun arkasına yerleştiriyorum ve sikimi tekrar içine sokuyorum. Hafifçe gevşediğinde, bu sefer bir homurtu kazanarak tekrar içine giriyorum.

Daha fazla dayanamayacağım. Vücudunun beni sarışını severek, onun sıkı sıcaklığından çıkıp tekrar içeri

giriyorum.

benimkinin etrafında. Sanki benim için yaratılmış gibi.

Bir şeyler mırıldanıyor ve ben de uzanıp iç çamaşırını ağzından çekip çıkarıyorum. "O ne Çiçek?"

"Lütfen. Beni öldürüyorsun," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum ve öne doğru eğilerek onu kendime doğru çekiyorum, sırtı önüme dönük. "O zaman izin ver de seni bu ıstıraptan kurtarayım."

Elimi dudaklarının üzerinde kenetliyorum ve onun içinde sevişirken acımasız bir tempo belirliyorum, vücudunu ve yerçekimini kullanarak serbest kalmamı kovalıyorum.

İçimden bir inilti dökülüyor ve ağzımı omzunun kıvrımına bastırıp bir sonraki iniltimi bastırmak için ısırıyorum, çünkü sert bir şekilde boşalıyorum, onun içinde derinlere iniyorum. O da hiçbir şey istemeden bana katılıyor, titreyen kanalları taşaklarımdaki hayatı emiyor. Dizlerim titreyene kadar beni sağıyor ve ben donup kalıyorum, nefes nefese, uçurumun kenarından inmeyi bekliyorum.

Elimi dudaklarından ve nefesinin yoğunlaşmasından ıslanan ağzından çekiyorum.

İnliyor ve başı öne düşüyor. "Lütfen bana bittiğini söyle. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

Kıkırdıyorum ve onu yavaşça yatağa yatırıyorum. Yorgana doğru sürünüyor, kalçaları döllerimle kayganlaşmış ve parlıyor.

"O kadar hızlı değil..." Hırlıyorum, bu sahiplenme duygusu göğsümün içinde kök salıyor. Duraklıyor ve bana dönüyor. "Buraya gel, kıçını yatağın kenarına koy, bacaklarını aç. Yaptığım pisliği görmek istiyorum."

Yemin ederim yanakları daha da kızardı, ama odasındaki her nesneye karşı onu becermeme izin verdiğinde neden umursadığından emin değilim. Talimatlarıma uyarak kalçalarını yavaşça aralıyor ve ben de serbest bırakılmamla işaretlenmiş güzel amcığına bakıyorum.

Kendime engel olamıyorum. Klitorisi şişmiş, amı pembeleşmiş ve ona verdiğim acımasız sikişten dolayı çiğ. Amından Bel'in yüzüne bakıyorum, beni hem hayranlık hem de merakla izlediğini fark ediyorum.

"Amını mahvettim ama daha da kötüsü, döllerim içinden yere akıyor. Gitmesi gereken yer orası değil, Flower. Senin içinde olması gerekiyor."

Kalçasının iç kısmındaki döllerin bir kısmını toplayıp tekrar içine sokuyorum. Sürtünmeden kaynaklanan bir iniltiyi bastırırken dişleri alt dudağına gömülüyor. İki parmağımla dölleri amına geri sokarken tek yapabildiğim gülümsemek, özümü içine geri sokarken vücudunun çıkardığı kaygan, höpürdeten sesleri sevmek.

"Onu içinde tut. Ait olduğu yer orası, çünkü bir gün seni paylaşmaya hazır olduğumda seni ağzına kadar döllerimle dolduracağım ve hamilelikten kaçamayacağından emin olacağım."

"Kulağa çok psikotik geliyor," diye homurdanıyor.

"Bebeğim, senin için kesinlikle deliriyorum." Dudaklarına fısıldıyorum ve başparmağımla klitorisine daireler çizerken iki parmağımı G noktasına bastırıyorum. Gözlerinin başının arkasına yuvarlanması ve vücudunun patlaması tam anlamıyla saniyeler alıyor.

Dördüncü kez boşalmasını sağladıktan sonra tümseğine yumuşak bir öpücük konduruyorum ve onu da yanımda sürükleyerek yatağa sürünüyorum, zedelenmiş kaburgalarım yol boyunca itiraz ediyor.

Beni izlerken kaşları çatılıyor. "Kalıyor musun?" "Bir süre için, evet. Sen uyuyana kadar."

Bana sarılıyor ve kendi gözlerim ağırlaşmaya başladığında ve onun yumuşak horlamasını duyduğumda yataktan kalkıyorum, ıslak bir bez almak için banyoya gidiyorum ve ona geri dönüyorum. Onu nazikçe temizlediğimde zar zor ayağa kalkıyor. Kalçalarındaki parmak izi morluklarına ve boğazında bıraktığım diş izlerine hayret ediyorum. Benimkiler.

Kendimi temizliyorum ve sonra yeniden giyiniyorum. İçimdeki her şey onunla kalmamı söylüyor ama yapamayacağımı biliyorum. Sebastian'la işler yoluna girmedi ve eklemlerim bu gece başka bir kavgayı kaldıramaz.

Dudağım yanıyor ve parmağımı yarılan derinin üzerinde gezdiriyorum. Sonra yola çıkmadan önce yüzümü temizlemek için bir bez daha alıyorum. Yüzümdeki morluklarla yolculuk uygulamasındakileri korkutacağıma hiç şüphe yok.

Yatağın yanına çömeliyorum ve altın rengi saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum. "İyi uykular, Çiçek."

Sonra pencereden sıvışıp The Mill'e geri dönüyorum ve kalbim olmasından korktuğum şeyi o yatakta bırakıyorum.

24

BEL

Bana her gün mesaj atmasına rağmen onu yüz yüze görmeyeli bir hafta oldu. Vücuduyla beni yarattığından ve beni uyumaya bıraktığından beri bir hafta geçti. Uyandığımda

Ertesi sabah uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde ağrılı ve doymuş hissediyordum.

Şimdi bile, bunca gün sonra, onu ve bana yaptıklarını düşündükçe yeniden ateşleniyorum. Sanki onu düşündüğümü anlayabilirmiş gibi, telefonum komodinin üzerinde vızıldıyor. Elime alıp mesajı kontrol ediyorum.

Sıkıldım. Keşke seninle olsaydım.

Üzgünüm ama bundan şüpheliyim**.** Elbise seçme cehennemindeyim. O da aynı hızla bir mesaj attı.

Psycho: Bana bir resim gönder, seçmene yardım edeyim. Yine de elbisenin yerde olmasını tercih ederdim.

Yatağıma bakıyorum ve cevabımı yazarken kenara oturuyorum.

Ben: Tabii ki y a p a r s ı n . Hangisini giymek istediğime karar v e r d i ğ i m d e bir resim göndereceğim.

Cevabı neredeyse anında geldi.

Psycho: İyi olur, yoksa. ;)

Zihnimde alnındaki kırışıklığı ve sırıtışındaki kibir ve neşenin seksi karışımını görebiliyorum. Bir mesaj daha göndermek istiyorum ama bunun yerine telefonu tekrar komodinin üzerine koyuyorum. Bu akşam toplantıda olacağını varsayıyorum, bu yüzden onu göreceğim için heyecanlıyım.

Burada oturup bütün gün onunla flört etmek isterdim ama ya hep ya hiç isteğime hâlâ yanıt vermedi. Beni istediği her şekilde elde etmesine izin verdim, ama hala ona tamamen izin verebileceğimden emin değilim. Kalbimin tekrar kırılacağı korkusu beni felç ediyor.

Yatağımın ucundaki elbise sırasına bakmak için yer değiştiriyorum. Hepsi Sebastian tarafından bu geceki parti için gönderilmiş. Eğer istediği gibi olursa, bir tanesi olacak. Pek de emin olmadığım malzemelerden yapılmış rujlara ve trenlere bakıyorum. Hiçbiri benim tarzım değil ve bence hepsi fırfırlı diye bağırıyor. Bu hiç mantıklı değil çünkü genelde tarzı konusunda titizdir ve ben taşındıktan sonra benim için seçtikleri de mükemmeldi.

Bu elbiseler masumiyet çığlığı atıyor. Sanki beni olmadığım bir şeymişim gibi etiketlemeye çalışıyor. Ve parıldayan kumaşlara bakarken bunu takdir ettiğimden tam olarak emin değilim. Beni etiketlemeye ya da mafya Barbie'si gibi giydirmeye çalışıyor.

Bornozumu belime daha sıkı sarıyorum ve Drew'den hâlâ bir mesaj gelmeyen telefonumu sinsice görmezden geliyorum. Lanet olsun. Onu düşünmeden beş dakika geçirebilirim.

İç çekiyorum ve elbiseleri başka bir açıdan incelemek için yatağın ucuna doğru kayarak ayağa kalkıyorum. Bu tür toplantılar için bu normal mi?

Elbiselerden biri pembe ve kat kat fırfırlı. Biri lavanta rengi, biri straplez ve geniş bir trenle son buluyor. Diğeri ise nedimelerin en kötü kabusu gibi görünüyor. Bu kesinlikle Goodwill'e gidecek. Birdenbire yatak odamın kapısı açılıyor ve elinde bir yığın havlu taşıyan bir kadın içeri girince donup kalıyorum. Beni görünce olduğu yerde durdu.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim. Hâlâ dışarıda olduğunu

sanıyordum."

Yüzündeki dehşet beni tedirgin ediyor. Başının belada olduğunu mu düşünüyor? Bu düşünceyi bir kenara itip ona gülümsüyorum. Üzerinde her zamanki personel üniforması var; siyah düğmeli bir gömlek ve haki bir pantolon. Koyu renk saçları sıkı bir örgüyle arkadan bağlanmış ve tepedeki ışık, burnunun ve yanaklarının köprüsündeki çillerin bir kısmını yakalıyor. Tam olarak tanımlayamıyorum ama sanki onunla daha önce tanışmışım gibi hissediyorum.

Sanki ona farklı bir açıdan bakmak onu tanımama yardımcı olacakmış gibi başımı yana eğiyorum.

"Daha önce tanışmış mıydık?"

Havluları ellerinin arasında karıştırıyor ve ben de ona yardım etmek için koşuyorum. Bana el sallayıp yığını banyoya taşıdığında, yatağın yanında bekliyorum.

Geri döndüğünde elini pantolonundan aşağı indiriyor. "Bunun için özür dilerim. Evet, aslında tanışmış olabiliriz. Oakmount'a gidiyorum."

Parmaklarımı şıklatıyorum ve sırıtıyorum. "Bu doğru. Seni kütüphanede bir ya da iki kez gördüğümü biliyordum."

Kızarıyor, utanmış gibi çenesini eğiyor. "Evet. Burada sadece okul için para kazanmak amacıyla çalışıyorum."

Kıkırdıyorum ve odanın içinde el sallıyorum. "Şimdi öyle görünmüyor ama birkaç ay önce bunu çok iyi anlamıştım."

Başını sallıyor, şüphesiz kampüsteki herkesle birlikte benim hayatımın da nasıl değiştiğini duymuş. "Annene olanları duyduğuma üzüldüm."

Ona gülümseyip başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Onu çok özlüyorum."

Göğsünü sıkıyor. "Hayal bile edemiyorum. Aile benim için her şeydir ve annemi kaybedersem ne yaparım bilmiyorum. Aslında bu işe girmeme yardım eden oydu."

İçimi çekiyorum ve hissetmesem de gülümsüyorum, gözlerim tekrar yataktaki elbiselere kayıyor. "Madem buradasın ve kesinlikle başka bir kadının tavsiyesine ihtiyacım var, bana fikrini söyleyebilir misin? Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Yanımda duruyor ve dudaklarını bükerek elbiseleri inceliyor. "Şey, onlar... güzeller."

Başımı salladım. "Evet, güzel oldukları doğru, ama sen bunlardan herhangi birini giyer miydin?"

Başını iki yana sallar. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Yani... güzeller ama on altı yaşında biri için belki?"

Evet. İşte bu. Güzel ama benim için çok genç. Lise mezuniyet balosuna ait elbiseler gibi görünüyorlar, katılmak üzere olduğumuz gibi sofistike bir yetişkin etkinliği için değil.

Kapıda bir ses duyulur ve kız neredeyse endişeyle başını kaldırıp bakar. "İşe dönmeliyim. Elbise seçiminde iyi şanslar. Eğer çok geç değilse, belki başka bir şey sipariş edebilirsiniz?"

Yatağın yanındaki saate bakıyorum. Çok geç değil ama pahalıya patlayacak. Ona başımı sallıyorum ve kapıdan çıkarken el sallıyorum. Kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor. Kapı kapandığında aklıma bir fikir geliyor ve hemen kapıyı çekip açıyorum.

"Hey. Bir ara takılmak ister misin?"

Arabasının yanında durur ve arkasına bakar. "Evet, yani sorun olmayacağını düşünüyorsanız elbette."

Ne demek istediğini anlamam bir dakikamı aldı. Eğer buradaki işini etkileyecekse.

"Hayır, her şey yoluna girecek. Seninle sonra konuşuruz. Elyse, değil mi? Adımı biliyorsundur artık, eminim."

"Evet ve bunu dört gözle bekliyorum." Gülümsüyor ve ben de odama geri dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Her şeyden önce, giyecek başka bir elbise bulmam gerekiyor, çünkü bunlar beni kesmeyecek. Şifonyerden dizüstü bilgisayarımı alıp kucağıma yerleştiriyorum ve açıyorum.

Google'a girip yakınımdaki yerel elbise mağazalarını arattım. Ellen's Boutique sonuçlardan biri olarak çıkıyor ve sayfaya gidiyorum. Farklı bir elbise bulmam toplam on dakikamı alıyor ve teslimat için ekstra ödeme yaparak sipariş düğmesine basıyorum. Sonra dizüstü bilgisayarımı yastığımın üzerine koyuyorum ve

mail atarlarsa diye açık bırakıyorum. O kadar neşe ve mutluluk doluyum ki hiçbir şey bugünü benim için mahvedemezmiş gibi geliyor.

Elbiseyi beklerken banyoya girip parti için hazırlanıyorum. Her zamanki dağınık topuzum ve maskaram bu etkinlik için yeterli olmayacak. Prezentabl ve olgun olmam gerekiyor. Lenslerimi takmak, saçlarımı kıvırmak ve göz kalemimi çekmek için zaman ayırıyorum.

Kapımın çalınmasıyla irkiliyorum ve sonra elbisemi hatırlıyorum. Mutfak çalışanlarından biri yatağımın karşısındaki çantaya koyuyor.

"Teşekkürler," diyorum makyajımı bitirip parlak kırmızı rujumu sürerken. İşim bittiğinde mutlu bir şekilde gülümsüyorum ve elbiseye bakmak için çantanın fermuarını açarak yatak odasına geri dönüyorum.

Mükemmel.

Siyah elbiseyi çekip çıkarıyorum ve içine girebilmek için topluyorum. Kolları omuzlarıma tam oturuyor ve fermuarı önce arkadan, sonra yandan kolayca çekiyorum. Etek dolgun ve dizimin üzerine kadar çıkan bir yırtmacı var. Arkası tamamen açık, tenimi ortaya çıkarıyor. Ön kısım elbisenin tamamen kapalı olan tek kısmı ve kürek kemiklerimi arkadan üçgen şeklinde kesen kollar ön ve arka kısım arasındaki tek bağlantı.

Seksi ve sofistike ve bu gece Drew'u bu elbiseyle görüp görmeyeceğimi ve beni gördüğünde ne yapacağını merak ediyorum. Sonunda dürtüye boyun eğiyorum ve yatağın başucundaki masadan telefonumu tekrar alıyorum. Hazırlanırken bir mesajı kaçırmışım.

Seni özledim**.** Fotoğrafım nerede, Flower? Beş dakikan var yoksa kıçını tekrar alırım ve bu sefer tatlı olmayacağım.

Bu üç kelime kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyor. Ayağımı elbisemden dışarı çıkarıyorum, böylece yırtmaç kalçamın etrafında açılıyor, sonra bir fotoğraf çekip ona gönderiyorum. Oturup cevap vermesini bekleyecek vaktim yok. Sebastian

gitmeye hazırlanabilmemiz için benim ortaya çıkmamı bekliyor. Hemen basit bir bileklik takıyorum ve cep telefonumu koymak için dolaptan bir clutch alıyorum.

Seb'le buluşmak için merdivenlerden inerken uzun sarı saç telleri çıplak belimi okşuyor ve beni gıdıklıyor. Smokini içinde mükemmel bir şekilde giyinmiş olarak ön kapının yanında duruyordu.

Beni gördüğünde dudaklarındaki gülümseme kayboluyor. "Bel, o elbiseyi ben seçmedim."

Ben de ona sırıtıyorum. "Biliyorum. Biliyorum. Seçtiğin elbiseler güzeldi ama onlar bir kız kardeş içindi, küçük bir kız kardeş. Ve ben senin küçük kız kardeşin olsam da, aynı zamanda yetişkin bir kadınım. Hiçbiri benim gibi hissettirmedi."

Alnı çatlıyor ve etrafımda bir daire çizerek yürüyor. Duraklayıp küfretti. "Bunu giyemezsin."

"Peki neden?"

Gayri ihtiyari ellerini ceplerine sokuyor ve düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi bir süre yere bakıyor. "Şuna benziyorsun..."

"Gibi..."

"Av."

Yavaşça göz kırpıyorum, o kadar yavaş ki gözlerimin kapandığından eminim.

"Tereddütlerini anlıyorum Sebastian, ama bu elbise benim. Artık saklanmıyorum. Bu toplantıya başım dik gireceğim. Birinin beni av olarak görmesi umurumda değil. Benimle uğraşılmayacağını çok çabuk öğrenecekler."

Sırıtıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece beni tekrar tekrar şok etmenin bir yolunu buluyorsun."

"Güzel. İnsanların bir sonraki hamlemi beklemesine izin veremem." Sırıtıyorum.

"Hayır, hadi gidelim."

Bana kolunu uzatıyor, ben de tutuyorum ve kendi kolumu onunkine geçirerek beni bizi bekleyen arabaya götürmesine izin veriyorum. Bunun için minnettarım, çünkü ben de varmış gibi görünebilirim.

ama bu tehlikeli topuklularla düşmeme çok az kaldı.

Sebastian arabanın kapısını benim için açık tutuyor, ben de içeri giriyorum. Ben güvende olur olmaz kapıyı kapatıyor ve koşarak diğer tarafa geçip yanımdaki koltuğa oturuyor. Ellerimi oynatıyorum, gözlerimi dikmiş önüme bakıyorum.

Yolun çoğunda sessizce gidiyoruz, ama yaklaştıkça bana bakmak için kayıyor.

"Benim yanımda ve mümkün olduğunca yakınımda kalman çok önemli. Tüm bu olay hakkında ihtiyatlıyım ve nerede olduğunu bilmezsem seni koruyamam."

Başımı salladım. "Endişelenmeyin kaptan. Bütün gece yanınızda olacağım. Ayrıca, bu partide ya da toplantıda olacak kimseyi tanımıyorum. Tanımadığım insanların arasına karışmak için tanıdığım tek kişiyi bırakacak değilim. İçine kapanık olmanın ilk kuralı budur. Bunu herkes bilir."

"Tam bir ineksin." Sebastian sırıtıyor ve başını sallıyor.

Araba yavaşlıyor ve karnımdaki endişeli düğüm sıkılaşıyor. Sağa dönüyoruz ve camdan dışarı bakıyorum, bir kapıya yanaştığımızı fark ediyorum. Şaşırmadım. Zengin insanlar ve onların çitleri. Sebastian camını indiriyor ve davetiyesini kapının dışında bekleyen görevliye uzatıyor.

Görevli bizi içeri buyur ettikten sonra, araba uzun bir araba yoluna giriyor ve devasa malikane göründüğünde yemin ederim gözlerim yuvalarından fırlıyor. Vale için bekleyen bir araba kuyruğu var ve biz de onlarla birlikte bekliyoruz, çünkü neden olmasın.

Sıra bize geldiğinde, bir vale kapımı açıyor ve çıkmama yardım ediyor.

"Marshall malikanesine hoş geldiniz."

Başımı sallayıp gülümsüyorum, sonra gülümsemem kayboluyor ve endişeyle Seb'e bakıyorum. "Az önce Marshall mı dedi? Babasının ev sahipliği yapacağını biliyordum ama onun evinde olacağını düşünmemiştim!"

Sebastian bana dikkatini vermiyor. Telefonunda öfkeyle mesajlaşıyor. Telefonda her kim varsa onun için üzülüyorum.

o mesajın alıcı ucunda. Telefonu çaldığında hâlâ tuşlara basıyordu.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek bana pişmanlık dolu bir bakış attı. "Bana bir dakika verin." Düğmeye basıyor ve hızlıca Fransızca konuşarak uzaklaşıyor.

Lise Fransızcam paslanmış ama arada birkaç küfür yakalıyorum. Yine de odaklanamıyorum çünkü Marshall ismi kafamda bir çan gibi çalıyor. Sebastian bana bu partinin Drew'in ailesinin evinde olduğunu söylemiş miydi? Hiç sanmıyorum. Onu daha birkaç gün önce gördüğüm halde Drew neden bana bundan da bahsetmemişti?

Kahretsin. Her şey bir anda üzerime yağıyor. Drew'in babasını tekrar görmeye hazır mıyım? Seb'i izliyorum, sessizce onu acele etmeye çağırıyorum. Ama o sadece daha hızlı konuşuyor ve daha da uzaklaşıyor. Bütün gece onun yanında kalmam için çok fazla.

Sebastian ile evin önü arasına bakıyorum. Bu garip dolu olma hissi, memnuniyet beni kuşatıyor. Bunu başarabilirim. Dikkatimi tekrar eve çevirerek başımı kaldırıyorum ve merdivenleri tek başıma çıkmaya başlıyorum.

Ben kimsenin kum torbası değilim.

Ne Drew'in, ne babasının. Kimsenin

değilim.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve ardına kadar açık çift kapıya ulaşıyorum. Bir nefes vererek, eski hayatımın sonuyla yüzleşerek bu yeni hayata düzgün bir şekilde başlamanın zamanı geldiğine karar veriyorum.

25

DREW

F On beş dakika oldu ve şimdiden bu papyonu söküp atmak ve bu penguen kıyafetinden kurtulmak istiyorum. Bu partiye katılmamayı çok isterdim ama babam yüzümü göstermem gerektiğini açıkça belirtti. Annemi kontrol etmek istediğim için gelmeye ve ayıyı dürtmemeye karar verdim. En azından bu gece değil. en uçarı haliydi.

Ama eve varır varmaz hazırlıkların içine sürüklendim. Babam, her zamanki gibi, içkiler dönmeye başlayana ya da çalınacak birinin parası olana kadar hiçbir yerde bulunmaz.

Sıfır bilgiyle elimden geleni yapıyorum ve telefonuma Bel'den bir mesaj daha gelince, telefonumu cebimden çıkarıp bir an yalnız kalmak için mutfağa giriyorum.

Telefonumun Wi-Fi'yi algılaması ve ardından fotoğrafın yüklenmesi bir saniye sürüyor. Elbise içindeki bacağının uzun, seksi çizgisine gülümsüyorum. O asla elbise giymez. Ayağındaki siyah topuklulara kadar kalçasını çerçeveliyor. Topuklu ayakkabıyla ne işi var?

Mutfak çalışanlarından biri şarap konusunda karar vermek için beni saklanırken buldu. Hepsinin tadı bana bok gibi geliyor, bu yüzden şişelerden birini gösterip en pahalısını kullanın diyorum.

Bir. O şerefsizle uğraşmak ve ona daha fazla para kaybettirmek için.

Aklım Bel'in bacağında takılı kaldı. Hay sikeyim. Hayır. Seb ve ben bunu konuştuk, daha doğrusu tartıştık. Bel'in bu lanet toplantıya gelmesinin imkanı yok.

Mutfaktan çıkıp fuayeye doğru koşuyorum. Belki onlar gelmeden önce önlerini kesip Seb'i vazgeçirebilirim. Bu Bel'i kızdıracak ama şebeğimin bu pisliklerin yakınında olmasını istemiyorum. Geçen sefer olanlardan sonra olmaz.

Fuayeye çıktığımda insanlar çoktan gelmeye başlamıştı. Adımlarımı yavaşlatıyorum, beni tanıyanlara başımı sallayarak karşılık veriyorum. Etrafta bir sürü koruma dolaşıyor. Çoğu uzun boylu, geniş omuzlu ve hantal takım elbise ceketleri adeta silahlarının reklamını yapıyor. Kapıdan geçerken gelen birkaç kişinin etrafından dolanmak zorunda kalıyorum.

Tam zamanında garaj yoluna varıp Bel'in Seb'in arabasından inişini izliyorum. Hay sikeyim.

Vale onun ayağa kalkmasına yardım ediyor ve ben de oraya gitmeye niyetli bir şekilde ilerliyorum. Bu pisliğin ona dokunmasını bile istemiyorum. Ama o çoktan özgür, bakışları omzunun üzerinden arabanın bagajının yanında telefonuyla konuşan Sebastian'a odaklanmış durumda.

Işıklı girişten geçip vale çocuğa dik dik bakıyorum ve ona gözlerimle yolumdan çekilmesini söylüyorum. Seb'in şoförü arabayı çekerken o da kapıya doğru kaçıyor. Neyse ki henüz beni fark etmedi, ben de o anı ona bakmak için değerlendiriyorum.

Ciğerlerime sıkı bir nefes çekiyorum. Lanet olsun. Çok çarpıcı.

Göz alıcı sarı saçları uzun bukleler halinde beline kadar sarkıyor, parlak ve mükemmel.

Parlak yeşil gözleri makyajla ve dudaklarıyla daha da belirginleşiyor. Kahretsin, o kırmızı rujun sikime bulaşmasını istiyorum.

Dönüyor, herkese gülümsüyor ama benim orada durduğumu fark edince gülümsemesi yavaşça soluyor. Bir adım öne çıktım,

ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Burada ne aradığınızı sorardım ama sanırım zaten biliyorum."

Yavaşça göz kırpıyor ve ben bunun kulağa ne kadar boktan geldiğini ancak söyledikten sonra fark ediyorum. "Belli olmadıysa diye söylüyorum, buraya ailemi temsilen geldim."

Gözlerimi kısıyorum, kendi öfkem alevleniyor. Ona kızgın değilim. Onu aslanın inine sürüklediği için Sebastian'a kızgınım.

"Neler oluyor?" Telefon görüşmesini bitirip bize doğru yürüyen Sebastian'ın derin sesi kulaklarımı dolduruyor.

"Gerçekten mi? Bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Onu bu şeyde istemediğimi söylemiştim. O buraya ait değil. Bu dünyaya ait değil."

Sebastian iş maskesini takarken yüz hatları kayıtsızlaşıyor. Gözleri soğuk ve karanlık. Haftalardır bana aynı bakışı atıyor ve beni etkilemek için hiçbir şey yapmıyor. Ondan korkmuyorum.

"Ailem için doğru olduğuna inandığın şey hakkındaki fikrini paylaştığın için teşekkür ederim," diyor, sesi de bakışları kadar soğuk. "Ama ne istediğin umurumda değil Marshall. Şu anda benim için önemli olan tek kişi Bel."

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve dikkatimi tekrar Bel'e çevirmek. Duygularını saklamayı öğrenememiş ve gözlerindeki alev alev yanan öfkeden çok kızgın olduğu belli.

"Affedersiniz ama bu kararları benim adıma siz veremezsiniz. Bu artık benim hayatım ve burada olmaya en az senin kadar hakkım var."

Bunun doğrulukla hiçbir ilgisi yok ve her şey aidiyetle ilgili, ama o bunu anlamıyor.

"Hayır, değilsin. Sen bu dünyanın bir parçası değilsin, Bel. Sen çok..."

Kaşlarını çatıyor. "Fazla ne? Çok saf, çok dişi, çok... ne?"

"Güzel. Bunun için fazla iyisin."

Bunu itiraf ederken zor yutkunuyorum çünkü bu neredeyse onun da benim için fazla iyi olduğunu itiraf etmek gibi bir şey. Gerçeğin bu olduğunu biliyorum, bunu bilmeme rağmen ondan vazgeçmeye istekli olduğumdan değil.

"Her neyse. Zaten buradayken burada durup seninle burada olmam gerekip gerekmediği konusunda tartışmayacağım. Ben büyük bir kızım, Drew. Her zaman benim için endişelenmene ihtiyacım yok." Beni iterek geçti ve Sebastian da onu takip ederek eve girerken beni tamamen görmezden geldi.

Lanet olsun. Bir şeyleri yok etme arzusu damarlarımda ikinci bir kalp atışı gibi atıyor. Kendime ve Sebastian'a çok kızgınım. Onun bu şekilde davranmasını istememiştim ve şimdi elimden hiçbir şey gelmiyor ama öylece durup aslanın inine girmesini izliyorum. Daha fazla misafir geliyor ve babamın yakında beni arayacağına hiç şüphe yok. Lanet olsun. Buna ihtiyacım yok. Şimdi hem o pisliğin ruh haline bakıcılık yapmam hem de güvende olduğundan emin olmak için gözlerimi Bel'den ayırmam gerekiyor. Seb'in onun yanında duracağına güveniyorum ama bu boktan şovun bazı bölümlerinde Seb'in Bel'in konuşmaya ihtiyacı olmayan insanlarla konuşması gerekecek. Ben sadece Umarım Seb şimdiye kadar farkı anlamıştır.

Arkamı döndüğümde, hiç düşünmeden onu buluyorum ve sırtının çıplaklığına, sergilenen tüm o kremsi pürüzsüz tene bakıyorum. Neden o elbiseyi giymesine izin vermişti ki?

Yan taraftan biri bana yaklaşıyor ve adını hatırlayamıyorum, bu yüzden ona keskin bir baş selamı veriyorum ve geçen bir tepsiden kahverengi bir şey alıyorum.

"Andrew, iyi görünüyorsun."

Lanet olsun. Bu herifin adını hatırlamıyorum. Sanırım silahlarla ilgili bir şey yapıyor. Bu piçlerin çoğu öyle. Elini sıkıp tekrar başımı sallıyorum.

"Bana Drew de, lütfen."

Gülümsüyor ve bakışları odanın içinde geziniyor. "Katılım iyi. Etrafta dolaşan bazı söylentileri düşününce

biraz şaşırdım."

İlgimi çektiğini düşün. "Söylentiler mi?"

Seb'e ve şu ana kadar odada toplanan diğer aile reislerine doğru başını sallıyor. "Evet, baban hakkındaki söylentiler."

Hissettiğim kadar ilgili görünmemeye çalışıyorum. "Ne tür söylentiler?"

İhtiyacım olan şey bu mu? Bu kadar kolay olabilir mi?

Omuz silkiyor. "Oğlu olarak bana bunları duymadığını söyleyemezsin. Eminim dedikodudan başka bir şey değildir."

"Muhtemelen, ama bilmediğim bir şeyi doğrulayamam ya da inkar edemem." "Doğru, evet. Ailenin bazı üyeleri Babanızın ruhsal durumu ve annenizin kötüleşen sağlığı göz önüne alındığında, bulunduğu koltukta oturup oturmaması gerektiği konusunda endişeliyim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Anlaşılabilir. Endişenizi anlayabiliyorum, ancak lütfen bu tür söylentileri yayanlara herhangi bir sorunları varsa benimle konuşmaları gerektiğini söyleyin."

"Tabii ki." Gülümseyerek uzaklaşıyor ve beni nefesimin altında usulca küfrederken bırakıyor.

İnsanların babam hakkında ne söylediği umurumda değil ama annemi bu işe bulaştırmalarına ve adını kirletmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Belki adam benimle babama karşı kullanabileceğim ilginç ve faydalı bir şey paylaşır diye düşündüm ama tabii ki bu benim için asla o kadar kolay olmayacaktı. Hiçbiri babamı alt etmek için ihtiyacım olan şeyi bana vermeyecek. Ama şimdi düşündüm de, bu Sebastian'dan alabileceğim bir şey olabilir. Bir süredir pek arkadaş sayılmayız ama bu görüşmeden sonra daha fazlasını biliyor olabilir.

Bel'i bulmak için kalabalığı tarıyorum. Kırmızı elbiseli bir kadına gülümsüyor ve iyi görünüyor ama ben odayı geçip onunla konuşmak için can atıyorum. Kendimi kontrol etmek için. Kelimelerin onu yumruklar kadar incitebileceğini herkesten daha iyi biliyorum.

Birkaç kelime konuştuktan sonra Bel fuayedeki tuvalete doğru yöneliyor. Tam arkasından sinsice yaklaşan başka bir adam kalabalığın arasından sıyrılırken onu takip etmek için hareket ediyorum.

Yok artık. Ne bugün, ne de sonu göt deliği ile biten herhangi bir gün.

Banyoya ulaşıyor ve adam tam orada. Sırtında, çıplak teninde sadece yapışkan elini görüyorum ve kıpkırmızı kesiliyorum. İnsan kalabalığının arasından sıyrılıp onlara doğru yürüyorum. Bu göt herifte ne taşaklar var.

Kendime bir sahne yapmanın bana bir faydası olmayacağını hatırlatıyorum, ama sonra kendime bir sahnenin diğer piçlere kendilerine ait olmayan şeylere dokunmamayı öğreteceğini de hatırlatıyorum. Pislik herif omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra dikkatini tekrar Bel'e odaklıyor.

Kavrayışı onun pazusunun etrafında kıvrılıyor. Bel onun dokunuşundan kaçmaya çalışarak etrafında dönüyor ve yemin ederim ondan yayılan paniğin kokusunu alabiliyorum.

"Bırakın onu," diye tıslıyorum dişlerimin arasından, lanet olası soğukkanlılığımı korumaya çalışarak.

Muhtemelen balo salonunda çalan müzik yüzünden fazla alçak sesle, ama beni duyuyor gibi görünüyor çünkü gözleri bana kayıyor ve ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. Daha yaşlı, muhtemelen otuzlu yaşlarının başında ve silah kaçakçılığı yapan ekibin amcalarından biri. Sanırım adı Paccio. Adının pek bir önemi yok. Kim olduğu ya da ne yaptığı umurumda değil.

"Babana geri dön ve bu işe karışma." Sırıtıyor.

Gülümsüyorum, geniş, beyaz dişlerimle, o eski Amerikan yıldız gülümsememle, sonra tam olarak yapmayacağımı söylediğim şeyi yapıyorum ve sakinliğimi kaybediyorum.

Elimi yumruk yapıp sıkıyorum, kolumu geri çekiyorum ve yüzüne bir yumruk atıyorum. Parmak eklemlerim burnuna çarpıyor ve kemiğin kırılma sesi kulaklarımda yankılanıyor. Bu muhteşem bir ses. Yarasından ve elimden aşağı kan fışkırıyor. Lanet olsun. Umarım babam bu smokini kiralamamıştır çünkü eğer öyleyse çok kızacak.

Adrenalin damarlarımda zonkluyor ve tek görebildiğim önümdeki pislik.

Arkamda birinin bağırdığını belli belirsiz fark ediyorum, ama üzerime gelene kadar tehdidi görmezden geliyorum. Paccio, ya da adı her ne haltsa, Bel'i serbest bırakıp burnunu tutuyor ve titrek bir adım geri atıyor.

Bu doğru, sikik.

"Bence babana geri dönmesi gereken sensin," diye alay ediyorum ve ona tekrar vurmak niyetiyle bir adım öne çıkıyorum, ama bu sefer bir el pazıma dolanıyor ve beni geri çekiyor.

"Drew." Sebastian'ın uyarı sesi beni duraksatıyor.

Ona zar zor bakıyorum, bakışlarım onun yerine Bel'e kayıyor. Yavaşça gözlerini kırpıştırıyor, narin yüz hatlarında şok ve korku karışımı bir ifade var. Elinin pazusunda, adamın onu tuttuğu yere dokunduğunu fark ediyorum. Onun için dokunuşunun anısını silmek istiyorum. Kolunu, elini, omzunu kırmalıydım. Kırılmış bir burundan daha kötüsünü hak ediyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını sallıyor ve sonra sanki tüm dikkatlerin üzerinde olduğunu fark etmiş gibi omuzlarını dikleştiriyor. "Ben iyiyim. Önemli bir şey değildi."

Kanayan adam bana bağırıyor, "Seni lanet olası pislik. Seni öldüreceğim."

Sebastian aramıza giriyor ve adamın yüzüne bakıyor. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Adamın bakışları genişler, tanıma gerçekleşir. Başını sallıyor ve sonra ellerini bırakarak parlak fayansın üzerine bir damla kan tükürüyor. Biraz kan dökülmeden gerçek bir buluşma olmazdı, değil mi?

Sebastian Bel'i işaret ediyor. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Adam başını sallar. "Onun senin flörtün falan olduğunu sanıyordum. Parti sonrası için ateşli bir kız parçası."

Seb'in yüzü bir anda tamamen nötr bir halden düpedüz ölümcül bir hale dönüşüyor. Araya girip onu durdurmaya hazırım.

ama Seb soğukkanlılığını koruyor ve elini göğsüme götürerek beni durduruyor.

"Bu benim kız kardeşim, Bay Paccio. Benim kız kardeşim. Kız kardeşim." Ses tonunda o kadar çok tehdit var ki, şu anda ben bile biraz endişeliyim.

Korku yavaşça göt herifin gözlerine süzülür. "Siktir."

"Evet, bunu doğru anladın. H a b e r i yay. Dokun benim Kız kardeşin izlerken taşaklarını koparıp sana yedireceğim. Ailemle bir daha sevişirsen, bu yaptığın son şey o l u r. Anladın mı?"

Adam başını sallıyor ve Sebastian geriye doğru bir adım atıyor. Büyükbabasının ölümünden beri daha tehditkâr, daha soğuk ve daha acımasız. Sanki tüm bu travma sonunda ona ağır geliyor. O kadar iyi yapsa bile, bu ağırlığı taşımanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bel sanki hangimizin kötü adam olduğundan emin değilmiş gibi Seb ve benim aramda gidip geliyor. O kararını veremeden, Seb nazikçe Bel'in omzuna dokunuyor ve onu partiye geri götürüyor.

Banyo kapısına özlemle bakıyor ve ben başımı sallıyorum. Paccio bana dudak büküyor ve onun yüzüyle yeri silmek zorunda kalacağımdan eminim, ama o daha iyisini seçiyor ve personelden biri yerdeki kanını temizlemek için koşuştururken mutfağa doğru dönüyor.

"Bakıyorum da şimdiden arkadaş edinmeye başlamışsın oğlum." Babamın soğuk sesi beni arkamdan selamlıyor.

Yüzümü nötr tutarak dönüyorum. "Elbette, sohbet etmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Yakında burada ustalık seviyesine ulaşacağıma eminim."

Gözleri kızgınlıkla kısılıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzüme doğru itiyor. "Bunu benim için berbat edersen, işin biter. Seni arka tarafa götürür ve kafana kurşunu kendim sıkarım. Seninle uğraşmaktan bıktım artık. Bu aile için iyi olmaktan çok bir yüksün."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama bir kez olsun ağzımı kapalı tutuyorum. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama biliyorum ki o gün çok yakında gelecek. Karma gerçek bir sürtük ve benim olabileceğimden çok daha acımasız.

Ayağa kalkıp beni başından savıyor ve Sebastian'ı selamlamak için yanına gidip omzuna vuruyor. Göz ucuyla, yavaşça geriye doğru çekilen Bel'i izliyorum. Babamın yanında olmak istemediği çok açık, ki bu anlaşılabilir bir şey. Ne yapacağına karar verememiş gibi görünüyor ama sonra bara doğru yürüyerek uzaklaşıyor. Aferin kızıma. İçgüdülerini takip etmesi beni çok memnun etti. Olanlardan sonra babamın ona yaklaşmasını istemiyorum. O kâbusun tekrarlanmasına izin veremem.

Babamın başını eğerek alçak ses tonuyla Sebastian'la konuşmasını gelişigüzel izliyorum. Konuşma sadece saniyeler sürüyor. Sebastian elini silkiyor ve tehditkâr bir kahkaha atarak babamı ve söylediği her şeyi bir kenara bırakıp Bel'i bulmaya gidiyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Görünüşe göre bu gece işleri berbat eden tek kişi ben değilim. Babamın yüzündeki öfkeli hayal kırıklığını görmek neredeyse tatmin edici. Varlığımı tamamen görmezden gelerek arkasını dönüyor ve ben de Bel'i uzaktan izlemek için kalabalığın arasına dalıyorum.

Kimse ona
dokunmuyor.
Kimse ona
bakmıyor.
Wallflower benim.

26

BEL

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bundan daha fazla silah ve kavga bekliyordum. Bu kötü bir şey değil, ama bir grup yaşlı adamın oturup konuşmasını beklemiyordum.

eşleri ya da metresleri kendilerini içkiye verirler. Belki de bu olayları atlatmanın anahtarı budur. Uykuya dalana kadar iç.

Sanırım, sıkıcı ya da değil, Sebastian'ı desteklemek için buradayım.

Şarap bardağını göğsüme bastırıyorum ve önümde oturan yaşlı kadına gülümsüyorum. El sallıyor ve bana kuzeniyle birlikte gittiği kayak gezisi hakkında bir hikâye anlatıyor; kuzeni değil de erkek arkadaşı olduğuna kesinlikle inanıyorum.

En azından onun hakkında konuşurken. Başımı sallayacak ve bana yöneltebileceği soruları yanıtlayacak kadar dinliyorum ama işin derinine inmiyorum.

Bir zilin yumuşak çınlaması odayı doldurduğunda dikkatim konuşmadan dağılıyor. Nereden geldiğini görmek için odaya göz gezdiriyorum. Önümdeki bayan heyecanla ellerini çırpıyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Sonunda, akşam yemeği. En iyi kısmı. En azından yemekten sonra işimiz bitmeye yakın. Bu sosyal toplantılardan nefret ediyorum,

gerçekten."

Ona başımı sallıyorum, bu ilk ve belki de sonuncusu olduğu için ne diyeceğimi bilemiyorum. Herkes yemek odasına doğru ilerliyor, konuşmaları da onları takip ediyor.

Gözlerim sayamayacağım kadar çok insan için hazırlanmış devasa masaya takılıyor. Derin bir nefes alıyorum. Sadece akşam yemeği. Ne yanlış gidebilir ki? Bir adım ileri atıyorum ve Sebastian'ı yanımda buluyorum. Onun varlığı beni sakinleştiriyor ve bu işte yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Bana hafif bir gülümseme veriyor, sanırım bu gece için alabileceğim en iyi gülümseme ve beni koltuklarımıza yönlendiriyor. Masanın başına bakıyorum ve Drew'in babasının hemen yanında oturduğunu görüyorum.

Ürperiyorum, babasıyla göz göze gelmemek için bakışlarımı kaçırıyorum. O gecenin anısı hep orada, yüzeyin altında duruyor ve ortaya çıkmakla tehdit ediyor.

"Her şey yolunda mı?" Seb yaklaşarak soruyor.

Başımı sallıyorum ve gülümseyerek iç çekiyorum. Yapmam gereken şey bu. Güzel olmak, dikkat dağıtmak. Ruhsal çöküntü geçirecek zamanım yok.

"Evet, ben iyiyim. Sadece biraz bunalmış hissediyorum. Bu insanların hepsini tanıyor musun?"

Suyundan bir yudum aldıktan sonra koltuğunda geriye yaslanıp odayı inceliyor. "Onları tanıyor musun? Hayır. Çoğunlukla onları tanıyorum. Oyundaki büyük oyuncuları herkes tanır."

"Ve biz... büyük bir oyuncu muyuz?"

Karanlık bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve gülümsediğinde kendimi yenmek üzere olan bir av gibi hissetmiyorum. "Kısa cevap: evet. Büyükbabam daha azını kabul etmezdi. Küçüklüğümden beri bu iş için eğitildim ve hazırlandım."

"Yapmak istediğin şey bu mu? Seçme şansın olsaydı aile işini mi yürütürdün yoksa başka bir şey mi yapardın?" O anda bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum ama hayatında gerçekten yapmak istediği şeyin bu olup olmadığını ya da bunun fedakârlık gerektiren bir görev olup olmadığını bilmek zorunda hissediyorum.

Omuz silkiyor. "Hiçbir zaman bir seçim olacağını

sanmıyorum. Bu dünyaya doğduğunuzda, seçim

senin için yapılmış. Eğer bu yolu seçmeseydim, başka ne yapacağımı bilemezdim. Başka hiçbir şey dikkatimi çekmiyor."

Başımı sallıyorum ve gözlerimin Drew'a çevrildiğini fark ediyorum. Sebastian'ın yanıtı bana Drew'un her zaman seçme şansının olmadığını bir kez daha hatırlatıyor. Her zaman ipleri elinde tutan, talimatlara uymasını ya da sonuçlarına katlanmasını sağlayan daha büyük biri var.

Bunları bildiğim halde ona kızmak çok zor. Evet, buraya ait olmadığımla ilgili söyledikleri canımı yaktı ama yalan değildi. Suçlularla dolu bir odaya ait değilim. Burası bana göre değil. Ama bu, bunu bu kadar kaba bir şekilde belirtmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Gözlerimi kaçırıyorum ama her birkaç dakikada bir kendimi tekrar ona bakarken buluyorum. İnsanlarla dolu bir odada bile onun varlığıyla dikkatimin dağılmasını engelleyemiyorum. Neyse ki personel yemek getirmeye başladı. Önce salata, sonra çorba, sonra da ana yemek.

Salatamı kurcalıyorum, birkaç ısırık alıyorum ve Sebastian'a çorbamı ikram ediyorum. Başını sallayarak reddediyor. Personel tabakları çabucak yerleştiriyor ve ben de onların bu kadar çok tabak ve çatal-bıçak taşımasını izlerken suçluluk duyuyorum.

Ana yemek geldiğinde, pencereden dışarı çıkmaya hazırım. Tertemiz porselen tam önüme konuyor ve ben içindekilere bakıyorum. Üzerine mantar sosu gezdirilmiş bir çeşit kızarmış tavuk.

"Neden hâlâ canlıymış gibi bakıyorsun?" Seb kesilmiş bir tavuk parçasını ağzına atmadan önce soruyor.

"Değilim." Yalan söyledim.

"Öylesin." Kıkırdıyor. "Sadece dene. Aslında çok lezzetli. Yani hamburger ve patates kızartması gibi değil ama yine de güzel."

Ben de ona gülümsedim ve gereğinden fazla tereddüt ederek tavuğu kestim.

Çatal. Sebzelerini yemeyi reddeden yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi, yüzümü b u r u ş t u r u y o r u m , sonra çatalı dudaklarımdan geçirip ağzıma sokuyorum.

Ağzımı dolduran lezzet patlaması beni hoş bir şekilde şaşırttı.

"İyi, ha?" Seb yüzümdeki aydınlanmayı fark ediyor ve ben de başımı sallayarak bir ısırık daha alıyorum. Farkına varmadan neredeyse tüm yemeği bitirmişim. Garsonlardan biri tabakları almak için geri döndüğünde bir kadeh şarap daha sipariş ediyorum.

Beklerken, banyonun yanında olanları düşündüm. Seb'in yaptığı gibi araya girmesi beni şok etti. Bana şans verseydi, o pisliği kendim hallederdim. Şimdi, gereğinden fazla gerginlik var ve insanların radarına kötü bir şekilde girdim. Burada sorumluluk almak istemiyorum ve Seb için bir zayıflık olarak görülmek istemiyorum. Onun devreye girmesiyle beni istismar edilecek bir zayıflık haline getirdiğini hissediyorum ve bu odadaki diğerlerinin de beni aynı şekilde görüp görmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bunun egomu tekmelemek için yapılmadığını biliyorum ama bu Sebastian'ın yanında güçlü bir lider olduğumu göstermek için ilk şansım.

Stella, "Tatlım, tatlı muhteşem," diye övgüler yağdırıyor.

Aşağıya bakıyorum ve yemek tabağımın yerini zarif bir dilim kaplumbağa cheesecake'in aldığını ve istediğim bir kadeh şarabın da yanında durduğunu fark ediyorum. Vay anasını. O kadar mı ilgisizdim? Tatlıyı getirdiklerine şahit olmadım.

Omuz silkiyorum ve cheesecake'in içine dalıyorum, son lokmasına kadar yiyorum. Tatlılar bittiğinde konuşmalar daha da artıyor. Birçok kişi huzursuz görünüyor ve ayakta durmayı ya da odada dolaşmayı tercih ediyor.

Delici gözleri olan bir adam yaklaşıyor ve Seb bana doğru adım atıyor. Buradaki diğer erkekler gibi o da smokin giymiş ve siyah saçlarını arkaya taramış. Önce Sebastian'a gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Bay Arturo? Ben Henry Salem. Büyükbabanı tanırdım ama tanıştığımızı sanmıyorum."

Sebastian onun elini sıkıyor, bakışları kuşkulu ve ağır. "Bay Salem."

Adamın gözleri bana kayıyor ve eğilip elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Peki bu güzel genç kadın kim?"

Sebastian, hâlâ şüpheleniyor, "Kız kardeşim, Maybel Jacobs." diyor.

Soyadını kullanıp kullanmayacağımı henüz konuşmamıştık ama annemden bana kalan bu küçük parçadan vazgeçmek doğru gelmedi.

Adam bir kez başını sallıyor, gülümsüyor ve ceketini düzeltiyor. "İkinizle de tanışmak bir zevk. Belki de sizi daha sık göreceğim."

Tüm bu süre boyunca Sebastian'la konuştuğu gerçeği gözümden kaçmadı ve araya girdim. "Yapacaksın. Kardeşime işin her alanında yardım etmeyi planlıyorum. Korumam gereken bir aile ismim var."

Tekrar başını sallar ve hayali bir şapka çıkarır, sonra da uzaklaşır.

"Biraz tek başına oturabilir misin? İlgilenmem gereken bazı işler var," diye kulağıma fısıldıyor Sebastian, geri çekilirken gözleri hâlâ yabancının sırtında.

Başımı salladım. "Evet. Sadece biraz dolaşacaktım. Kendimi huzursuz hissediyorum."

"Tamam, çok uzağa gitme," diye uyardıktan sonra ceketinin düğmelerini ilikleyerek bara doğru ilerliyor.

Ters yöne doğru yürüyüp odayı inceliyorum. Çok güzel bir oda. İpek perdeler küçük balkonları çerçeveliyor ve çift kapılar merdivenlerin dibinde duran ve öndeki araba yoluna kadar uzanan bir bahçeye açılıyor. Böylesine korkunç bir adamın her gün bu kadar güzel bir şeye bakabiliyor olması utanç verici.

Gözlerim ışıltılı avizelere ve parıltılı elbiselere takılarak bahçeden uzaklaşıyorum. Kaygım artıyor ve bana tüm dünyamın değiştiği o geceyi hatırlatıyor. Topuklarımın üzerinde dönerek bara doğru ilerlemeye karar veriyorum ama bir adım bile atmadan onun varlığını yanımda hissediyorum.

"Benden kaçıyor musun Şebboy, yoksa sadece adının hakkını vermeye mi çalışıyorsun?"

Dönüp şeytani yüzünü tarıyorum, şimdi daha sakin göründüğü için şükrediyorum. Parmak eklemlerine bakıyorum. Yine kırılmış ve morarmışlar. Bu gerçek karşısında hem üzgün hem de kızgınım.

Benim için ayağa kalkmasına ihtiyacım yoktu, hoş olsa bile. Şimdi yine kendine zarar veriyor, hem de ne için? Dikkatleri onun üzerine çekmek istemiyorum ve Sebastian için zayıf görünmek de istemiyorum. Burada yürümemiz gereken ince bir çizgi var.

"Neden ben dikkat çekmemek için senden uzak durmaya çalışırken, sen tam tersini yapmayı seçiyorsun?"

Bana orantısız bir sırıtış attı. "Sanırım ben sadece kuralları çiğneyen biriyim."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsemeden de edemiyorum. "Ne istiyorsun?"

"Oh, Flower. Bunun ne kadar yüklü bir soru olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Gerçekten odanın karşısında oturup o sik kafalının gülümsemesini ve seninle flört etmesini izlememi mi bekliyordun?"

"Benimle flört etmiyordu. Sohbet ediyorduk.
Arada fark var."

"Sana dokunmadığı ya da seninle sevişmek gibi bir fikre kapılmadığı sürece sorun yok."

"Birincisi, biz diye bir şey yok. İkincisi, ben büyük bir kızım, Drew. Benim koruyucum olmana ihtiyacım yok."

Beni belimden kavrıyor ve göğsüne doğru çekiyor. Ciğerlerimdeki hava hırıltıyla boşalıyor ve onun sıcak nefesini dudaklarımda hissediyorum. "Biz diye bir şey var ve hep olacak. Eğer bana inanmazsan, seni kıçından tutup kaldıracağım, o devasa m e ş e masanın üzerine koyacağım ve seni içten dışa doğru yerken herkesin izlemesini sağlayacağım."

Sesinin bölgesel tonu ve tarif ettiği şeyin görüntüsü beni ürpertiyor.

"Buna cüret edemezsin!" Kendi sözlerime bile inanamayarak tıslıyorum.

Yeşil gözleri muziplikle parıldıyor. "Yaparım Flower,

bunu sen de biliyorsun, o yüzden beni kışkırtma."

"İyi ama buraya gelmenin asıl sebebi bu değildi, değil mi? Mağara adamı gibi davranıp sahiplik göstermek için değildi, değil mi? Çünkü etrafımda bir çember oluşturup işemeliydin."

"Bir dahaki sefere bunu yapacağımdan emin olacağım." Öne doğru eğiliyor ve dudakları ağzımın köşesine değiyor. Bu kadar yakın olmamalıyız ve o da beni kesinlikle öpmemeli. Yanlış olduğu için değil, dikkat çektiği için.

Başkalarının gözlerinin üzerimizde olduğunu şimdiden hissedebiliyorum ve bundan nefret ediyorum. Mikroskop altında olmak gibi bir şey.

"Bunu bir dahaki sefere yapacağımdan eminim ama şu anda birkaç dakikalığına benimle gelmeni istiyorum."

Bir adım geri atıyorum ve o da belimdeki tutuşunu bırakarak bana izin veriyor. "Nereye?"

"Bana güvenmek mi?"

"Şaka mı yapıyorsunuz? Siciliniz pek de parlak değil Bay Marshall."

Sırıtıyor. "İyi ki başka seçeneğin yok o zaman."

Elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyor, sonra beni arkasından çekiştirerek fuayeye doğru götürüyor. Herkes sohbete ya da içkiye dalmış durumda ve daha önceki birkaç aval aval bakan kişi de başkalarına yönelmiş.

Midemin çukurunda gergin bir enerji topu oluşuyor ve Drew'un bakışları sanki tanık var mı diye kontrol ediyormuş gibi odanın içinde dönüp duruyor. Merdivenlerin altına gizlenmiş bir süpürge dolabı kapısı gibi görünen bir yerde duruyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Kapıyı açıp beni arkasından içeri çekerken soruyu fısıldıyorum, eli elimde ağırlaşıyor. Toz kokusu burnumu gıdıklıyor ama bu hoş bir koku.

"Bu bir sürpriz," diye homurdanarak cevap veriyor.

Uzun bir koridordan geçerken karanlıktan bir anlığına kör oluyorum. Saniyeler sonra elimi bırakıyor ve bir çift kapının pirinç kollarını kavrıyor. Diğer taraftan gelen parlak ışık beni bir anlığına kör ediyor ve gözlerimi alıştırmak için binlerce kez kırpıştırıyorum.

Diğer tarafta beni sessizlik karşılıyor. Köşede dinlendiğini gördüğüm bir hemşirenin yumuşak horlaması ve hastane monitörlerinin yumuşak bip sesi hariç.

Damarlarımdaki kan buza dönüşüyor ve kaslarım kasılıyor.

Anılara saldırı. Annem. Ölüyor. Onun soğuk elleri. Yanaklarımı lekeleyen gözyaşları. Ciğerlerime zoraki bir nefes çekiyorum ve acıyı yutuyorum.

Geçti artık. Geçti artık.

Kendime sık sık kederin aşk için ödenen bir bedel olduğunu hatırlatıyorum.

Drew, parmakları çıplak tenimde gezinirken sırtıma nazikçe dokunan eliyle beni öne doğru itiyor. "Ebeveynlerle tanışmanın standart yolunun bu olmadığını biliyorum ama sana önerebileceğim tek şey bu ve benim için önemli, işte buradayız. Annemle tanışmanı istiyorum."

Anne dediğinde sesine giren yumuşaklık bakışlarımı onunkilere kilitlememi sağlıyor. "Annen mi?"

Başıyla onaylıyor ve beni odanın karşısındaki tıbbi yatağa götürüyor. Yatağın üzerinde bir kadın yatıyor, vücudu tam ortaya yerleştirilmiş. Göğsünün hafifçe inip kalkması dışında hareket etmiyor. Yüzüne baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum ve uyuyor gibi görünüyor. Ölüme yaklaşmış olabilir mi diye düşünmeden edemiyorum.

"O iyi mi?"

Drew yavaşça saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, koyu kahverengi saçlar griyle karışmış. Annesine gösterdiği nezaket ve kibarlık karşısında bir an için şok oluyorum. Sanki bir ışık düğmesini açıp kapatmak gibi.

"Yaşıyor, yani sanırım şimdilik evet, ama bir süre önce komaya girdi ve biz sadece uyanmasını bekliyoruz. Tüm detayları bilmiyorum. Boktan babam onu görmeme ya da bakımı hakkında bilgi sahibi olmama izin vermiyor."

Bu ana ve ona bakarken gözlerinde parlayan sevgi bakışına tanıklık ederek eriyorum.

"Annen çok güzel. Adı ne?" "Victoria."

Başımı sallayıp ona uzanıyorum ve elini usulca okşuyorum. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Victoria. Ben Maybel. Ama sen bana Bel diyebilirsin."

Elini belime doladı ve beni yanına çekti. "Keşke daha uzun kalabilseydik ama babam ortadan kaybolduğumu fark ederse beni bulmaları için adamlarını gönderir ve onu ziyaret etmemem gerektiği halde ziyaret ettiğimi öğrenirse kıyamet kopar."

"Bu gece gerçekten kuralları çiğniyorsun." Sırıtıyorum.

"Evet. Onu kontrol etmem gerekiyordu ve senin de onunla tanışmanı istiyordum. Tesadüfe bakın ki bu gece tüm bunlar için mükemmel bir fırsattı."

Sakinlik üzerime çöküyor ve ben de bu duyguya kapılıyorum. Uzun zamandır Drew'un içinde iyi bir şey olup olmadığını, kendinden başka kimseyi umursayıp umursamadığını merak ediyordum ve psikotik eğilimlerini anlamakta tereddüt etsem de, onu annesiyle birlikte gördükten sonra, sevdiklerini korumak için her şeyi yapmaya hazır olduğu artık benim için çok açık. Niyeti safken, tüm kötülüklerini ona karşı tutmaya devam edebileceğimi sanmıyorum.

Drew annesiyle birkaç dakika daha konuşuyor, ona neler yaptığını anlatıyor ve benden övgüyle bahsediyor. Ona gülümsüyor ama bu gülümseme bile onun için hissettiği ıstırap ve korkunun yerini tutamıyor. O ipte sallanan bir kukla ve annesinin hayatı pamuk ipliğine bağlı. Keşke hissettiği acıyı dindirebilsem, babasını onun onu incittiği gibi incitebilsem ama yapamam.

Drew kulağıma "Gitmeliyiz, Flower," diye fısıldıyor ve beni şimdiki zamana geri çekiyor.

"Seninle tekrar görüşmek için sabırsızlanıyorum," diyorum ona, bir yandan da el sallayarak veda ediyorum. Drew beni geldiğimiz yoldan partiye geri götürürken sessiz. Fuayeye girmeden önce elini sıkıca kavrıyorum.

"Bunun için teşekkür ederim. Beni annenle tanıştırdığın için."

Kalın kalın yutkunuyor. "İyileşeceği ve ikinizin oturup birlikte konuşacağınız günü iple çekiyorum. Seni çok sevecek. Bunu biliyorum."

O zaman gerçek yüzüme tokat gibi çarpıyor. Drew sanki şimdi birlikteymişiz gibi, her şey daha iyiymiş gibi konuşuyor ama henüz değil. Olabilir mi? Her şey düzelebilir mi? Evet, ama bu bir gecede olacak bir şey değil. Zaman ve sabır gerektirecek. Yine de, tekrar çekip gidebileceğimden şüpheliyim. Birlikte kalıyoruz, ben onun yanında, bara doğru ilerliyoruz. Barmen siparişlerimizi soruyor ve Drew kendisi için bir viski sipariş ederken bana da bir soda getiriyor.

Barmen bana Pepsi'yi uzattığında "Neredeyse bütün gece şarap içtim," diye yakınıyorum.

"Yaşın tutmuyor," diye alay ediyor ve sırıtarak viskisini yudumluyor.

Babasının görünüşü ve son etkinlikte yaşadığımız çile göz önüne alındığında şakacılığı şaşırtıcı. Barın sonunda bir kargaşa yaşanıyor ve babasının hırçın sesinin havayı delip geçtiğini, etrafında küçük bir kalabalığın oluştuğunu duyuyorum.

"O bir çöp. Çöplükten geldi ve eninde sonunda oraya geri dönecek, değil mi? Ama milyonlarla birlikte gelirse çöplerle evlenebilir misin? Tabii ki evlenebilirsin."

Drew'un eli belimde sıkılaşıyor ve benden bahsettiğini fark ederek sertçe yutkunuyorum. İçimden bir sürü duygu süzülüyor. Öfke. Üzüntü. Yine öfke. Başkalarına yaşattığı tüm acıların bedelini ona ödetmek istiyorum.

Sebastian'ın sesi adamları bir kırbaç gibi kesiyor. "Çöpler milyonlarla birlikte gelebilir ama çöpler sizinle hiçbir şey yapmak istemediğine karar verdiğinde bu sizin hakkınızda ne söyler?"

Göz ucuyla yüzüne bir an bakıyorum. Gözlerinde bir fırtına kopuyor ama sakin, hatta sıkılmış görünüyor. Drew'a dönüp bakıyorum, yüz hatları

Sebastian'ın. Odadaki pek çok kadın ve bazı erkekler aynı yüzü, aynı ifadeyi takınıyor. Bunu anne karnında mı öğreniyorlar? Duygularını böylesine tamamen kilitleme becerisini ve eğer öyleyse, bunu nasıl yapıyorlar?

Sodayı yudumluyorum ve barmene kendim için bir viski istemesini işaret ediyorum. Bir süre sonra Drew beni birkaç eşle konuşmaya yönlendiriyor, beni onlarla tanıştırıyor ama isimlerini duymuyor ya da yüzlerini görmüyorum.

Tek duyabildiğim Drew'in babasının o geceki sözlerini yinelemesi.

Çöp. Çöp. Çöp.

Onlar için sadece bu kadar mı olacağım? Çöp. Şu anda milyonlar değerinde olabilecek bir çöp, ama yine de hala çöp. Sanki çalkantılı duygularımı hissedebiliyormuş gibi, Drew ensemi tutuyor ve eğiliyor.

"Onlara çok fazla şey veriyorsun, Flower. Yüzünü temizle. Maskeyi benimsemelisin, yoksa taşıdığın o yumuşak kalbi sana karşı kullanırlar."

Çöp. Çöp. Çöp.

Başımı sallıyorum ve kelimelerin beynimden kaybolmasını sağlamaya çalışıyorum ama kaybolmuyorlar.

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin. Yapamayacağını düşünüyorsun çünkü buna alışık değilsin. Sebastian'ı desteklemek ve bu dünyada hayatta kalmak istiyorsan, duygularına hakim olmayı öğreneceksin."

Ugh. İyi. Tam olarak onun dediğini yapmaya çalışıyorum. Beynimin derinliklerine iniyorum, beni rahatsız eden ya da şu anda beni tehdit eden her şeyi ezmeye odaklanıyorum, ancak bu şeylere ne kadar odaklanırsam, beni yutmakla o kadar tehdit ediyorlar.

"Seni daha sonra becerdiğimde, tüm zaman boyunca o maskeyi korumaya zorlamamın bir faydası olur mu?"

Sorusu beni güldürdü. "Seks boyunca bu bakışı koruyabilir misin?"

Omuz silkiyor. "Belki başka bir kadınla. Seninle asla."

Kalbim bu adam için biraz daha eriyor.

Lanet olsun.

"Bu bakış da ne? Az önce benimsemeni söylediğim maske bu değil."

Başımı sallıyorum ve insanlara bakıyorum, Sebastian konuşurken, el sıkışırken, anlaşma yaparken ya da her ne yapıyorsa gözümü ondan ayırmıyorum. Burada kendi havasında, insanlar onunla konuşmak istiyor, ona yakın olmak istiyor. Neden olmasın ki? Genç, yakışıklı ve az önce en büyük ailelerden birinin başına geçti.

Drew eğiliyor, dudakları boynuma değiyor. "Bu arada inanılmaz görünüyorsun. Bu elbiseyi dişlerimle sökmek ve seni o topuklularla becermek istiyorum."

Gülümsüyorum ve sonra gülümsememi viski bardağıma saklıyorum. "Tarafsız bir surat takınmamı hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Ben ne zaman bir şeyi kolaylaştırdım ki?"

Gerçek bu değil mi?

Seb döner ve başka bir adamla sohbet eder. Gülümsüyor ve Drew'in babası araya girip onu sırtından alkışlayarak uzaklaşana kadar her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor.

Çenemi ikiliye doğru salladım. "Bunun neyle ilgili olduğunu sanıyorsun?"

"Kim bilir. Babam hâlâ Sebastian'ın gözüne girmeye çalışıyor."

Homurdanıyorum. "Seb babandan nefret ediyor ve sanırım bu ben resme girmeden ya da o ailenin başına geçmeden çok önce başladı."

"Babamın henüz çözemediği bir şey. Sorun değil. Zor yoldan öğrenmek zorunda kalacak. Sebastian hakkında bilmen gereken bir şey varsa, o da yakışıklı olduğu kadar kurnaz olduğudur. Gözyaşlarını silmek için kullandığı eliyle seni kesecektir. Onu ilkokuldan beri tanıyorum ve ondan korkmasam da, değer verdiği kişileri korumak için dünyayı yakıp yıkabileceğine ve öldürebileceğine inanıyorum."

Sebastian'ın buz gibi sesi odayı kapladığında cevap verme fırsatım elimden alınıyor. "Siktir git, Marshall. Yaptığın onca şeyden sonra bana bunu soracak kadar taşaklısın." Herkes dönüp neler olduğuna bakıyor. Seb çenesini kaldırıyor ve Drew'in babasına ters ters bakıyor. "Sen benim için hiçbir şeysin, Marshall. Sen ya da ailen."

Drew yanımda kaskatı kesiliyor ve ben de bu açıklamayla birlikte üzerimize çevrilen dikkatin altında ezilmekten kendimi alamıyorum.

Kahretsin. Bu hiç iyi değil.

Drew'in babası kendini geri çekiyor, omuzları geriye atılıyor ve yüzünde yırtıcı bir kaş çatma ifadesi beliriyor. Sebastian'a doğru eğilip bir şeyler fısıldarken kalbim göğsümde sıkışıyor. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Sebastian'ın yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor.

Donup kaldım. Ne yapacağım ben? Yapılacak bir seçim yok, Sebastian bunu benim için yaptığında değil. Bardağını yanından geçen bir tepsiye bırakıyor ve kalabalığın içinde bana doğru dönüyor.

Bakışlarımız çarpışıyor ve tek kelime etmeden onunla gelmemi istediğini anlıyorum. Drew'a özür dileyen bir bakış atıyorum ve beni tuttuğu yerden bırakıyor, dokunuşu çıplak tenimde gölgeleniyor. Onun yanından ayrılmaktan nefret ediyorum ama Sebastian olmadan burada kalamam.

Kalabalık benim için ayrılıyor ve kardeşime ulaştığımda koruyucu bir kolla beni sarıyor.

"Eğer o çöpse, ben de çöpüm," diye anons ediyor Sebastian, etraftaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Utanç verici bir sıcaklık boynuma ve yanaklarıma tırmanıyor. Bizi kapıdan çıkarıyor ve ben nefesimi tutup bir şey, herhangi bir şey olmasını bekliyorum ama olmuyor.

Kimse ne bir şey söylüyor ne de bizi durdurmaya çalışıyor. Hâlâ viski bardağını elimde tuttuğumu fark edene kadar arabaya binmiştik.

Titreyen elim ve o andan itibaren hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

27

DREW

I Eğer o çöpse, ben de çöpüm.

Sebastian'ın kapanış sözleri nedeniyle dudaklarımı süsleyen gülümsemeyi zar zor zapt edebiliyorum. O gerçekten nasıl yapılacağını biliyor

Babamın taşaklarını patlattım ve bir noktada bu numaranın bedelini ödeyeceğimi bilsem de, her şeyin kralı olduğunu düşünen adamın parçalanmasını izlemekten zevk alıyorum.

Sebastian'ın gidişi birkaç kişinin daha gitmesine neden oluyor ve her biri çıkarken babama küçümseyici bakışlar atıyor. Şüphesiz sevgili babam onu takip eden her kişinin çetelesini tutuyor. Yine de sorun değil, o tüm misafirlerine ters ters bakmakla meşgulken, bu bana da gitmem için gereken fırsatı veriyor ve ben buradan gitmeye fazlasıyla hazırım. Bu kadar uzun süre kalabilmemin tek yolu Bel'di.

O gittiğine ve annemi kontrol ettiğime göre artık gidebilirim.

Seçeneklerimi tarttım. Gece için The Mill'e geri dönebilirdim ama Bel ile yapmak istediğim konuşmayı yapamazdım. Ona her şeyi anlatmayı, içimi dökmeyi, geçmişimi ve en karanlık sırlarımı paylaşmayı, ona

Neden böyle olduğumu anlamanın bir yolu. Bu berbat, psikopat pislik.

Nihai hedefim o. Birlikte olmamız ve aramızda hiçbir sır kalmaması. Daha önce sahip olduğumuz şeyi istiyorum. Bana eskisi gibi bakmasını istiyorum, benden uzak kalmaya dayanamıyormuş ve beni tekrar görmek için sabırsızlanıyormuş gibi.

Gece havası soğuk ve yolculuk uygulamasının gelmesini beklerken ellerimi ceplerime sokuyorum. Onunla bu konuşmayı yapmalı ve ilerlemeye hazır olduğumu açıkça belirtmeliyim.

Sebastian'ın beni kıçıma tekmeyi basmaya çalışacağını zaten biliyorum ama umarım Bel bu gerçekleşmeden onu durdurur.

Araba nihayet geldi ve Sebastian'ın evine yirmi dakikalık hızlı bir yolculuk yaptık. Arabayı kapının dışında durdurdum ve nöbetçiye yaklaştım. Geçen gece gizlice girdiğimde düşündüğüm kadar zor değildi, ama bunu düzeltmek ve Sebastian'a kıçıma tekmeyi basması için bir neden daha vermemek istiyorsam, ön kapıdan geçeceğim.

Görevli el sallayarak beni içeri aldığında, garaj yoluna doğru yürümeye başlıyorum. Tahmin ettiğim gibi Sebastian kapıda bekliyor, kravatı çözülmüş, ceketi atılmış ve saçları sanki durmadan parmaklarını geçiriyormuş gibi geriye atılmış. Alnında hayal kırıklığı kırışıklıkları var.

"Ne istiyorsun? İyi bir şey olsa iyi olur çünkü ister inan ister inanma, bugünlük Marshall'lara doydum. Seni olduğun yerde vurmak istiyorum." Tiksintisini kişisel algılamamaya çalışıyorum.

Başımı salladım. "Anlaşılabilir. Babam ikimize de yeter."

Uzun bir süre beni inceliyor, bakışları gergin. "Ne istiyorsun?"

"Bel ile konuşmak için."

"Hayır."

İç çekiyorum ve ellerimi uzatıyorum. Bu kelimeyi söylemek için tüm gücümü harcıyorum. "Lütfen?"

Bir an için dudaklarında bir gülümseme hayaleti gördüğüme yemin edebilirim, ama gözümü kırptığımda gülümseme kayboldu. Şerefsiz. Yemin ederim bugünü bekliyordu, lanet olası tek zayıflığımı bana karşı kullanmak için. Kız kardeşi olmak zorunda olması çok kötü.

Girişte bir adım atıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Hayır."

Ellerimi yumruk haline getiriyorum, ona ulaşmak için gerekirse onu geçmeye hazırım. Hiçbir şey ve hiç kimse beni ondan uzak tutamaz. Hiç kimse. O benim. Tamamen benim. Sonraki adımlarımı düşünürken kulaklarıma kan hücum ediyor ama sonra onun çiçek kokusunu alıyorum. Bakışlarım kapıya yöneliyor ve öfkem biraz azalıyor.

"Sebastian," diye bağırıyor Bel girişten. Yalınayak ve üzerinde hâlâ o çok seksi elbisesi var ama şimdi üzerinde bir hırka var ve kollarını ortasına sımsıkı sarmış. "Hıyarlık etme ve insanları vurmakla tehdit etmeyi bırak. Konuşmaya geldi. Bunun bir zararı yok."

"Zararı yok mu?" Sebastian homurdanıyor ve bakışları aramızda ping-pong yapıyor.

Üzerinden gerilim dalgaları yuvarlanıyor. Normalde olduğu kadar soğukkanlı değil. Parti onun için kolay değildi ve bir iblisle savaştığı çok açık ama yardıma ihtiyacı olduğunu söylemiyor. Tipik Seb tarzında, her şeyi kendi başına halletmeyi planlıyor. "Bir Marshall'ı evinize davet etmekten asla zarar gelmez. Drew'u senden daha uzun süredir tanıdığımı ve dolayısıyla neler yapabileceğini bildiğimi unuttun mu?"

"Buraya kötü niyetle gelmedim, Seb. Sadece Bel'le konuşmak istiyorum." Başımı sallıyorum, kendi hayal kırıklığım artıyor.

"Ne sikim olursa olsun." İç geçiriyor ve sonunda pes ederek beni ileri doğru sallıyor.

Dünyanın yükü onun omuzlarında ama bu yükü benimle paylaşmaya hazır olmadığını herkesten çok ben biliyorum. O böyle biri. Ona yardım edeceğimi biliyor.

ama bana bir bok söylemezse hiçbir şey yapamam.

"Buraya kavga etmeye gelmedim," diye tekrar onaylıyorum ama bu sözüm gerginliği azaltmaya yetmiyor.

"İçeri gir ve ne söylemen gerekiyorsa söyle," diye alay ediyor ve ben uzaklaşmaya başladığımda tekrar konuşuyor. "Bu sana tek uyarım, Drew. Eğer onun saçının bir teline zarar verirsen, kanını mermere dökerim ve kimse beni durduramaz, Bel bile."

"Sebastian!" Bel azarlıyor. "Kes şunu."

"Ve eğer yine çuvallarsam bunu yapmana seve seve izin verirdim, ama yapmayacağım."

Sebastian gözlerini deviriyor ve bir kez daha elini ileri doğru sallıyor, hareketinin ardından sabırsızlıkla alay ediyor. Dik duruyorum ve onun yanından geçip eve girerek merdivenleri tırmanıyorum. Bel rahat bir nefes alıyor ve ben de ona gülümsüyorum. Yapmak istediğim son şey Sebastian'la kavga etmek ama Bel'i hayatımda tutmak için her köprüyü geçer, her kuralı çiğnerim.

"Hadi yukarı çıkıp konuşalım," diyor Bel.

Başımı sallıyorum, arkasını dönüp merdivenlere yöneldiğinde onu takip ediyorum. Merdivenleri çıkarken onun mükemmel kıçını izlememeye çalışıyorum ama kendimi ondan mahrum bırakmak beni yavaş yavaş öldürüyor. Sikim bir tahta kadar sert ve kendime buraya onunla konuşmaya geldiğimi hatırlatmak zorundayım, onu becermeye değil.

Merdivenlerin tepesinde uzun bir koridor var ve onun odasına varana kadar yürüyoruz. Nereye gittiğimi tam olarak bildiğimden ve bu evde babamın öfkesinden saklanarak çok fazla gece geçirdiğimden haberi yok. İçeri girer girmez yatağa uzanıyor ve ayaklarını kaldırıp bağdaş kuruyor.

"Seni böyle tehdit etmemeliydi. Neler olduğunu bilmiyorum. Bana söylemediği şeyler hakkında endişeleniyor ve sonra partide olanları gördün." Bel kaşlarını çattı.

Başımı salladım. "Evet, onun tarzı bu. İşler zorlaştığında, içine kapanmayı ve kendi içine dönmeyi tercih eder. Son zamanlarda çok konuştuğumuzdan ya da yakın olduğumuzdan değil, bu yüzden kafasında neler olup bittiğine dair bir fikrim yok, ama düşündüğün buysa seninle bir ilgisi olmadığını garanti edebilirim?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, sadece onun için endişeleniyorum. Aile işini devralmak kolay değil sanırım ve benimle bu konuda hiçbir şey paylaşmıyor. Sadece benim bilmem gerekenleri. Sanırım beni korumaya, kötülerle ilişkimi sınırlamaya çalışıyor. Bilmiyorum."

Seb'e olan ilgisi ve sevgisi kıskançlıktan öfkelenmeme neden oluyor ama aynı zamanda kalbimi de kabartıyor. Onu kardeşiyle paylaşma fikrinden nefret ediyorum ama yapacak bir şey yok. Eğer onu seviyorsa, seviyordur ve ben de onu mutlu etmek için her şeyi yaparım.

Hatta onu şu anda benden nefret eden en iyi arkadaşımla bile paylaşabilirim.

"Eğer yardımı olacaksa, hayatında umursuyor gibi göründüğü ilk kişi sensin. Kendisinden başka önemsediği tek kişi ve bu çok şey ifade ediyor çünkü Sebastian yeri geldiğinde bencil bir pislik olabiliyor."

"Ben de oldukça bencil olabilen başka birini tanıyorum." Bel bana bakıyor, yeşil gözleri parıldıyor. Kahretsin, yemin ederim birazcık pantolonuma boşaldım. "Her neyse, ne hakkında konuşmak istiyordun?" Sesi yumuşak. "Pencereden gizlice girmek yerine ön kapıdan girdiğine göre ciddi bir şey olmalı."

Gömleğimin üst düğmesini açıyorum ve dirseklerimi dizlerime dayamak için öne doğru eğiliyorum. Bu konu hakkında konuşmak gerekli ama bu kolay olacağı anlamına gelmiyor.

"Bildiğin gibi, babam A sınıfı bir pisliktir."

Huffs. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Uzun bir nefes veriyorum ve ayakkabılarıma bakıyorum, bu konuşmanın ciddiyeti yüzünden ona bakamıyorum.

"Hayır, gerçekten ciddiyim. O gerçekten bir pislik. Dayakların ne zaman başladığını bile bilmiyorum. Geçmişi düşündüğümde, bana vurmadığı bir zamanı hatırlayamıyorum. Bir gün beni dadıya emanet etti, ertesi gün birdenbire benden beklentilerini karşılayamaz oldum."

Eli sırtımdan aşağı kayıyor. "Sorun değil, Drew… Bunu yapmak zorunda değilsin. Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Başımı sallıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Sorun da bu zaten, Flower. Yapmak zorundayız. Bunu yapmak zorundayım, iblisleri ve acıyı serbest bırakmalıyım. Eğer her şeyi geride bırakacaksak, o lanet yaraları iyileştirmeye çalışmalıyım. Eğer beni gerçekten affedeceksen."

Hay sikeyim. Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm ama yapabilir miyim bilmiyorum. Bu yanımı görmesini, korkunç detayları bilmesini istemiyorum ama bunun başka yolu yok. Geçmişi geride bırakmak için onu açığa çıkarmam gerekiyor ve ben bırakmaya hazırım. Titreyerek bir nefes daha veriyorum ve dokunuşundan kurtuluyorum. Göz ucuyla onun irkildiğini görüyorum ve o tek bakışta cam parçasının tekrar tenime girdiğini hissedebiliyorum.

Ona doğru uzanarak yanağını hafifçe avucumun içine alıyorum ve anlayabileceğini umarak yüzünü tarıyorum. "Sorun sen değilsin. Ben bunlardan bahsederken bana dokunamazsın. Onun bana yaptıklarını ve bana yaşattıklarını düşünmek bile..." Dişlerimi sıkıyorum ve yumuşak kavrayışım yanağında sertleşiyor. Elimi bırakıyorum ve devam etmeden önce arkamı dönüyorum. "Anılar beni öfkelendirecek kadar güçlü ve seni incitmek istemiyorum."

Konuşurken ona bakmaya zahmet etmiyorum. Bunu hazmedebileceğimden emin değilim. Birazdan yüzünde belirecek acıma, çaresizlik ve hatta belki de tiksintiyi.

"Sanırım bana ilk vurmaya başladığında beş yaşındaydım. Başlarda küçük şeyler içindi, söylediklerini dinlemediğim ya da bir şeyi mükemmel yapmadığım zaman gibi. Büyüdükçe dayak başka bir şeye dönüştü. Daha sık ve daha şiddetli olmaya başladı. Bana elleriyle vurmaktan

tekmelemeye kadar gitti. Hatta bayıldığım zamanlar bile oldu.

Uyandığımda aynı yerdeydim ve kanım her yere yayılmıştı. Hayatta kalmak istiyorsam bana söylediği her şeyi yapmam gerektiğini çok çabuk öğrendim. Bana söylediği yere gittim. Söylediği her şeyde en iyisiydim. İş hayatında, arkadaşlarıyla, meslektaşlarıyla ilerlemek için beni mümkün olan her şekilde kullandı. Ben onun kum torbasıydım ve dünyadaki tüm paraya giden tek yönlü biletiydim." Dişlerimi sıkıyorum, öfkem yüzeye çok yakın bir yerde fokurduyor. Kendimi onun yakıcılığına bırakmak, üzerimden akıp gitmesine izin vermek istiyorum ama yapamıyorum. Artık beni yönetmesine izin veremem. Onun beni yönetmesine izin veremem.

"Partide, beni o kızla gördüğünde. Onunla birlikte olmak istediğim için değildi. Onu ben seçtiğim için değildi. Onun emriydi. Ya emri uygularsın ya da dayak yersin. O mutfağa girdiğinde ve ne yaptığına tanık olduğunda, bana ne yaptığını gördüğünde. I..." Kalbim göğsümün içinde sıkışıyor ve yemin ederim ilk kez bir şeyi kendinden daha fazla önemsemenin nasıl bir şey olduğunu hissediyorum. "Sana yapacaklarından korkuyordum. Sana ne kadar değer verdiğimi fark etmesinden ve seni bana karşı kullanmasından korkuyordum. Tek düşünebildiğim seni korumak, o iğrenç ellerini sana bulaştırmaması için seni olabildiğince hızlı bir şekilde o odadan çıkarmaktı." Son birkaç kelimeyi hırıldayarak söyledim, o günün hatırası zihnime kazınmıştı. "Yine de fark etmedi çünkü benim için bir şey ifade ettiğini anlaması için bir saniye yetti. İşte o zaman amacı değişti. Bana zarar vermek için seni kullanmak istedi ve seni ele geçirmesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceğimi biliyordum, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım. Sana kendim zarar vermeyi seçtim. Kötü adam olmayı seçtim. Söylediğim her kelimenin seni inciteceğini biliyordum ama yine de babamın seni ele geçirmesinden daha iyi olacaktı."

Çıt sesi bilinçaltıma ulaşıyor ve başımı kaldırıp omzumun üzerinden Bel'e bakıyorum. Narin yüz hatlarını sıkıştıran ıstırap bir Mack kamyonu gibi üzerime çarpıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, makyajı mahvolmuş,

ve yanakları kızarmış. Ona ulaşmak, onu yatıştırmak ve hissettiği acı ve acıma duygusunu silmek istiyorum ama yapamıyorum. Henüz işim bitmedi.

"Babam benim üzerimdeki kontrolünü sürdürmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Ben büyüdükçe, dayaklarının artık eskisi kadar güçlü olmadığını fark etti. Kötü muameleye alışmıştım ve birçok açıdan bana vurduğunda artık canımı yakmıyordu.

Evet, morluklar ve kanıtlar olurdu ama bunların hiçbirini gerçekten hissetmezdim. Zihnimde onun bana dokunamadığı, tacizlerinin bana zarar vermediği o karanlık yere giderdim. O yerde kimse bana ulaşamazdı. Bunu fark ettiğinde amaçları değişti ve beni kontrol etmek için başka, daha yaratıcı yollar kullanmaya başladı. Beni kıçımın üstüne atmakla ve ilişkimi kesmekle tehdit etti, zaten umurumda olmadığını anlamadı.

Annemin durumu kötüleştikçe onu başımın üzerinde tutmaya başladı. Bana söylediği şeyi yapmazsam ağrı kesici ilaçları vermeyi keseceğini ve acı çekmesini sağlayacağını söyledi." Dişlerimi sıktım, utanç ve suçluluk duygusu içimde yankılanıyordu. Kendimi her zaman güçlü, yaşıtlarımdan üstün hissetmiştim ama s ö z konusu babam olduğunda kaybolmuş küçük bir çocuktan başka bir şey değildim. Sonsuza dek onun tarafından tuzağa düşürülmüştüm.

"Beni yakaladığı yer orası. Benim yüzümden acı çektiği düşüncesi. Bununla başa çıkamazdım. O bunu hak etmiyordu. Sonra sen geldin ve ben seni asla incitmek istemedim. Beni kontrol etmek için seni kullanmasına izin vermeyi de hayal edemezdim."

Bir anda kucağıma tırmanıyor, bacaklarını etrafıma sarıyor ve aynı anda kollarını boynuma doluyor. Bana sıkıca tutunuyor, yüzünü göğsüme gömüyor.

Dokunuşu beni yakıp kül ediyor. Beni iyileştirmesine ve rezil ruhumun tüm çirkin, kirli parçalarını tekrar bir araya getirmesine izin vermek istiyorum, ama bu benim çiçeğimin taşıyabileceği bir yük değil.

Başını kaldırarak bana bakıyor, yeşil gözleri yaşlarla parlıyor. "Özür dilerim, Drew. Onun korkunç bir insan olduğunu ve sana zarar verdiğini biliyordum. Cildindeki izleri gördüm ve sana sormak istedim. Denedim ama beni uzaklaştırmandan korktum ve uzaklaştırdın da. O gece smokinle yurduma geldin. O gece sana zarar verdi, değil mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak, duygular boğazımı tıkıyor ve konuşmamı zorlaştırıyor. Gözlerim yaşarıyor ama onları geri kırpıyorum. Bu saçmalık için ağlama düşüncesi midemi bulandırıyor. Özellikle de onun önünde.

"Çok üzgünüm, Drew. Kimse yardım edemediği için üzgünüm. Kimse o şeylerin başına gelmesini engelleyemedi ve anneni sana karşı kullandığı için üzgünüm. Kötüleşen sağlığını sana karşı kullandığı için. Neden? Bunu neden yapsın ki?"

Başımı sallıyorum çünkü bir cevabım yok. "Bilmiyorum. Benden bu kadar nefret etmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ederek uzun zaman geçirdim. Onu memnun etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Her şeyi." Acı acı homurdanıyorum. "Onun nefreti beni bugün olduğum kişi haline getirdi. O acıyı ve öfkeyi aldım ve yapabildiğim için başkalarına zarar verdim. Lanet bir kabadayıydım ve babamdan daha iyi değildim. O gün bana elmanın ağaçtan uzağa düşmediğini söylediğinde, bu bir yalan değildi. Ondan daha iyi değilim. Ben de aynıyım ve bundan nefret ediyorum."

Ellerini hareket ettiriyor ve yanaklarımdan tutarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"Dur. Böyle söyleme. Sen ondan daha iyisin, Drew. Ondan bin kat daha iyisin çünkü baban kendinden başka kimseyi düşünmezken sen başkalarını düşünüyorsun. Anneni, arkadaşlarını ve beni önemsiyorsun."

Benim için ne kadar önemli olduğuna dair hiçbir fikri yok. Onun için yalan söyler, hile yapar ve çalarım. Ona zarar vermeye çalışan herkesi öldürürüm. Başlangıcım ve sonum hep o. O bana bakarken, ona babam ve annem hakkındaki gerçeği söylemeyi düşünüyorum,

ve yapacağım, ancak tüm cevaplar olmadan ve her şeyin nasıl meydana geldiğini anlamadan yapamam. Henüz yapamam.

"Belki sen öyle düşünmüyorsun ama ben düşünüyorum. Seni hak etmediğimi biliyorum, en ufak bir şekilde bile. Ama mesele de bu. Umurumda değil. Seni hak edip etmediğim umurumda değil çünkü gitmene izin vermeyecek kadar bencilim. O gün kütüphanede karşıma dikildiğinde korkudan sinmedin ya da altımda erimedin. Daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyordun ve sana baktığımda sanki bana bakıyormuşsun, gerçek beni görüyormuşsun gibi hissettim ve bunu daha önce kimse yapmamıştı. Bu beni hem korkuttu hem de meraklandırdı. Daha önce kimseye göstermediğim yönlerimi görebileceğinden korkuyordum. Seni kontrol etmek, isteğime boyun eğdirmek istedim. En karanlık yanlarım senin en aydınlık yanlarına yapıştı ve sonsuza dek ilk kez hayatımda en azından bir şeyin kontrolünün bende olduğunu hissettim."

Yanaklarımı serbest bırakıyor ve kollarını benimkilerin altına sokarak beni olabildiğince sıkıyor, yanağını ağır ağır atan kalbimin üzerine bastırıyor. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Göğsümdeki baskı hafifliyor ve ciğerlerime bir nefes çektiğimde geçmişimin ağırlığı artık çok sıkı bir şekilde baskı yapmıyor. "Bir şey söylemek zorunda değilsin, Bel. Sadece bilmeni istedim ve tek umudum sana anlatarak belki de yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayıp beni affedebileceğin."

Uzaklaşırken sarı saç telleri yanağına yapışıyor, gözleri bana bakarken kırmızıya dönüyor. Pembe dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Seni affetmek istiyorum Drew ve deniyorum da. Geçen her gün, kafamı toparlamam daha da kolaylaşıyor. Senden uzakta olmak beni öldürüyor ve kalbim teslim olup seni affetmem için yalvarıyor çünkü seni özlüyorum. Seni düşünmeden kütüphaneye bile gidemiyorum. Artık eskisi gibi değil."

"Özür dilerim." Sırtını nazikçe okşadım. "Her şey için özür dilerim."

"Üzgün olduğunu biliyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum ve pek çok açıdan zaten affedildin. Sadece korkuyorum. Babana boyun eğdirmek için kazara da olsa beni tekrar incitmenden korkuyorum ve seni ikinci kez kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Babanın senin üzerinde hala gücü ve kontrolü var ve beni tekrar kullanmaya çalışmayacağını, sırf yapabildiği için sana beni incitecek bir şey yaptırmayacağını kimse söyleyemez. Babanın artık seni elinde tutamadığını kanıtlayacak somut bir şeye ihtiyacım var. Seni kirli işlerini yapmaya ikna edemeyecek. Seni affediyorum, Drew, ama babanın ikimizi de bir daha incitemeyeceğinden emin olmalıyım. Ancak o zaman bu işin peşini tamamen bırakabiliriz."

Hay sikeyim. Kız haklı.

Babam hâlâ hayatımın bir parçası olduğu için Bel güvende değil ve ben ondan kurtulana kadar da güvende olmayacak. Şu anda bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok ve bu berbat bir şey.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyorum, aslında yapmak istediğim şeyi yapmak yerine, yani onu yatağa yatırmak, elbisesini çıkarmak ve adımı haykırıp beni ne kadar çok istediğini itiraf edene kadar onu sikmek yerine. Ama onu becermek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Beni daha çabuk affetmesini sağlamayacak. "Kalmak ve beni affedeceğine söz verene kadar seni becermek istiyorum ama kardeşin etrafta dolanmadan önce gitmeliyim. Bizi tekrar çıplak yakalamaktan hoşlanacağını sanmıyorum."

Kıkırdıyor. "Evet, bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ben de öyle." Alnına bir öpücük konduruyorum ve onu kucağımdan yavaşça kaldırıp tekrar yatağa yatırıyorum. İhtiyacı olan şey zaman ve ona vermek istediğim şey bu olmasa bile başka seçeneğim yok. Sonsuza kadar beklemeyeceğim. Ne olursa olsun benim olacak. Onu affedersem her şey daha kolay olacak.

Yataktan kalkıp ellerimi pantolonumun önünden aşağı indiriyorum ve kalbim göğsümde sıkışarak ona son bir kez bakıyorum. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odadan çıkıyorum, içim acıyla burkuluyor, kalbim beni onunla kalmaya çağırıyor. Hala çarpan kalbimi uğruna göğsümden söküp atabileceğim kişi. Ama yapmadım. Yürümeye devam ediyorum, sessiz bir ev tarafından karşılanmayı umarak Değirmen'e geri dönüyorum. Bel'i geri almanın tek yolu babamdan kurtulmak ve bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapacağım.

~

Bir EL beni yatağımdan sürükleyerek uykumdan koparıyor ve gözlerim açılıyor, yumruklarım sıkılmış ve sallanıyor. Adrenalin damarlarıma hücum ediyor ve gözlerimde parlayan ışığa bakıyorum. Nerede olduğumu anlamam bir saniye sürüyor.

Babamın fedailerinden biri tepemde dikiliyor ve bakışlarım bir diğerinin dikildiği kapıya yöneliyor. "Kalk ve giyin. Baban seni görmek istiyor."

Yerden kalktım ve ayağa fırladım. "Siktir git, göt herif. Konuşmak istiyorsa beni normal bir insan gibi arayabilir." Bu sözleri söylerken otomatik pilotta hareket ediyor, kıyafetlerimi almak için doğruca şifonyerime yürüyordum. İtaat etmezsem ne olacağını ilk elden biliyorum ve ortaya çıkmazsam on kat daha kötü olacak.

Kıyafet bulmam bir dakika sürüyor ama bulduğumda bacaklarımı bir çift eşofmanın içine sokup bir sweatshirt alıyorum. Ayaklarımı tenis ayakkabılarımın içine sokarken babamın iki fedaisi sabırsızlıkla beni izliyor. Biri önümde yürüyor, diğeri ise beni bekleyen arabaya götürürken peşimden geliyor. Arka koltuğa tırmanıyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorlar, beni içeriye kilitliyorlar. Bakışlarım ön taraftaki ışıklı ekrana kayıyor ve saati fark ediyorum.

Sabahın üçü. Dalga mı geçiyorsun? Neden şaşırmadığımı bilmiyorum. Sanırım daha çok şok olurdum.

sürpriz bir ziyaret yapmadı ya da en azından peşimden adamlarını göndermedi. Midem, arabanın gittiği her kilometrede daha da kötüleşen bir endişe yumağı.

On dakika sonra eve vardık ve arabada saklanmayı tercih ettim ama babamın o şerefsiz korumalarından birinin beni saçlarımdan tutup arabadan çıkarmasına imkan yoktu. Bu yüzden istemeye istemeye arabanın korumasından ayrılıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve eve giriyorum. Ev sessiz, çok sessiz. Lanet olsun, bu hiç iyi olmayacak.

Ofisine giden yol boyunca ayaklarımı sürüklüyorum, bir koruma önümde, diğeri arkamda, uslu bir çocuk gibi ilerlediğimden emin olmak için. Ofisine açılan çift kapıya ulaştığımızda nefes alıyorum. Muhafızlar kapıları iterek açıyor ve sonra kenara çekiliyorlar, her biri kapının karşı tarafında yerlerini alıyorlar. Titreyen bir nefesi ciğerlerime çekiyorum ve yavaşça ofisine giriyorum. Masaya doğru bakacak zaman bulamadan ağır bir şey önüme fırlıyor. Acı şakağımı delip geçiyor ve beni dizlerimin üstüne çöktürecek kadar acıtıyor.

Siktiğimin piçi.

Kan. Şakağımdan aşağıya ve yanağıma doğru akıyor. Midem bulanıyor ve hayal gücümün ürünü olmadığından emin olmak için elimi o noktaya götürüyorum. Parmaklarımı çektiğimde kaygan ve kırmızı lekeli olduklarını görüyorum.

Dişlerimi sıktım ve yerden kalkmak için çabaladım. "Ne oluyor lan?"

Ne yazık ki babam çoktan orada, odanın öbür ucunda, yüzüme bakıyor. "Her şeyi mahvettin," diye tükürüyor.

Bir baş dönmesi dalgası içimden geçip beni kıçımın üstüne düşürürken başımı tutuyorum. Tanrım, bu yaşlanmaya başladı. "Sen neden bahsediyorsun? Ben yanlış bir şey yapmadım. Partine geldim ve kibar davrandım."

Gözleri buz gibi bir öfkeyle parlıyor ve birdenbire, loş ışıkta parıldayan bir silah çekiyor. El sallıyor

parmağını tetiğe yaklaştırdı.

"Lanet olası sorun sensin. Her şeyi mahvettin. Sen ve o amcık. O küstah herifi bağışlarını geri çekmeye ikna etti. İki saat önce Sebastian Arturo tüm mal varlığını Marshall Grubu'ndan çekti. Senin küçük beyninin bunun ne kadar büyük bir para olduğunu anlayabileceğinden şüpheliyim."

Yüzüne gülmek ve sana söylemiştim demek istiyorum ama yüzümün duygusuz kalmasını sağlayan tek şey pratik yapmak. "Bu konuda ne yapmam gerekiyor?"

Cevabım onun duymak istediği şey değil ve bir anda silahını kafamın yan tarafına doğrultarak saldırıyor. Dünya dönüyor ve kulaklarım çınlıyor. Acı yanağıma ve burnumun kenarına yayılıyor ama dişlerimi sıkarak ona tepkimi görme zevkini tattırmayı reddediyorum.

"Ne yapmanı istediğimi sanıyorsun? Lanet kafanı kullan. Lanet paramı geri al, Andrew. O lanet eve git. O aptal kaltağı bul ve ona sırılsıklam aşık olduğunu söyle. Buna inanması için ne gerekiyorsa yap ve kardeşinin portföyünü geri vermesini sağla. Düzelt onu! Senden yapmanı istediğim şey bu."

Ağzımın içinde kan birikiyor ve konuşmadan önce onu parkeye tükürüyorum. Bana doğru tiksinti dolu bir bakış fırlatıldı. "Bel Sebastian'ı nasıl ikna edecek?"

Benden uzaklaşıyor ve masasının kenarında duran burbon şişesine uzanıyor. Boynunu dudaklarına götürerek bir yudum alıyor ve şişeyi yerine bırakıyor. Ayağa kalkıp başımdaki kanı temizlemek için zamanı kullanıyorum.

Dikkatini bana verdiğinde, alanımı işgal ediyor, kazağımı kavrıyor ve beni yüzüne doğru çekiyor. Dudaklarını hırıldatıyor ve viski kokan nefesi yanağıma değiyor. Tepki vermemek ya da karşılık vermemek için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Bu adam saatli bir bomba ve bu sadece

Kendi kendine patlaması an meselesi. Hepimizi de beraberinde götürecek.

O zaman geldiğinde Bel ve annemin ondan uzakta olmasını istiyorum.

Ona bir şeyi kabul ettirmek için ne kadar ileri gideceğini söylemek mümkün değil. Kimse babama hayır diyemez, derse de pişman olur.

"Ne yapman gerektiği umurumda değil. Kimi becermek zorunda olduğun umurumda değil, Sebastian'ın kendisini becermek zorunda olsan bile. Onları her şeyin yolunda olduğuna ikna edin. Onlara saygı duyduğumuza ve Marshall ailesinin bir parçası olmalarını istediğimize inandır. Ne yaparsan yap. Yap. Alır. Para her şeydir. Para TEK şeydir."

Silahın namlusunu başıma doğrultuyor, soğuk çelik etime sıkıca saplanıyor. Davranışı karşısında gözümü bile kırpmıyorum. Lanet bir ruh hali içinde ve bana olan ihtiyacının şu anda o tetiği çekmenin verdiği tatminden daha büyük olduğuna inanmıyorum.

"Sen hiç sokakta yaşamak zorunda kalmadın evlat. Hayatın boyunca ayrıcalıklı oldun. Dışarıda karnını doyuramayan ya da doyurabilmek için bedenini satmak zorunda kalan çocuklar olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. İhtiyacın olabilecek her şeye sahip olarak doğduğun için ne kadar şanslı olduğunu hiç anlamadın. Yani para her şeydir dediğimde, sizi yerden bir metre yukarıda tutan tek şeyin para olduğunu kastediyorum."

Söyledikleri karşısında sertçe yutkunuyorum. O asla... Soru sorarsam, ona herhangi bir şekilde acıma gösterirsem bunu nasıl karşılayacağını bildiğim için gözümü kırpıyorum, bu yüzden yapmıyorum.

"Marshall ailesinin bir parçası mı?" Yumuşak bir sesle sordum. "Bu ne anlama geliyor?"

Başını sallıyor, namluyu hareket ettirirken ağzı zalim bir gülümsemeye dönüşüyor, çenemin altına bastırmak için durmadan önce silahla yüzümün yan tarafını izliyor. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor ve ondan o kadar yoruldum ki

beni bu şekilde hissettiriyor. Endişe ve korkudan bıktım. Bir sonraki adımda ne yapacağını asla bilememekten.

"Bu, o kızı ona aşık olduğuna ikna edeceğin anlamına geliyor. Onunla evlenmek istediğine. O gece partide olanların bir yanlış anlaşılma olduğunu. Sonra onu kaçma şansı olmayacak şekilde aileye bağladığımızda, intikamımı alacağım ve o küçük Arturo piçine insanlar benim paramla oynadığında neler olduğunu göstereceğim. Kızdan sonuna kadar faydalandıktan sonra onu çöpe atabilir ve yeni birine geçebilirsiniz."

Aklını kaçırmış.

"1900'lerde değiliz. Sırf sen istedin diye birini seninle evlenmeye zorlayamazsın. Hayır derse planın ne? Onu kaçırıp zorla imzalatacak mısın?" Onun kuruntulu planına alet oluyorum. "Sağlam bir planımız olmadan bu işe girişemeyiz. Aksi takdirde geri tepebilir. Sebastian serseri bir mayın ve bizi ortadan kaldırmak için elindeki her kurşunu kullanacağından hiç şüphem yok."

Başını sallayıp silahla yanağıma vuruyor, sonra uzaklaşıp burbon şişesine dönüyor. Bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi yerine bırakıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor.

"Evet, katılıyorum. Başka bir şey düşünmem gerekecek. Belki annenden kurtulur ve kızla kendim evlenirim. O küçük tatlı bir kıç parçası ve oğlumu düğümlere bağlayan amcığının ne olduğunu bilmek isterim."

Tetiği çekeceğinden bu kadar emin olmasaydım, kıçına tekmeyi basardım, ama onun istediği de bu. Tepki verdiğimi görmek, sinirimi bozmak ve beni kızdırmak. Bunların hiçbirini yapmadığımda ve sadece ona boş boş bakmaya devam ettiğimde, o devam ediyor.

"Gerçekten önemli değil. Onu kontrol altına almanın bir yolunu bulacağım. Kim bilir? Köşeye sıkıştığımda çok yaratıcı olabiliyorum. Söyle bakalım oğlum, meseleyi kendi ellerime mi almamı istiyorsun, yoksa benim yaptığımı mı yapacaksın?

söylememi ister misin? Hâlâ pastadan bir parça alabilirsin. Burada, yanımda senin için hâlâ bir yer var."

Köşeye sıkıştım. Kabul etmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Kabul etmezsem, ne yapacağını kimse bilemez. En azından anlaşmamla kendime biraz zaman kazandırabilirim.

Sesimi alçaltarak, "Oldu bilin," diyorum.

Gülümsüyor ve bu benim midemi bulandırıyor. "Güzel, sakın bu işi berbat etme Drew! Yeterince soruna neden oldun. Yaptığın onca şeyden sonra annen hâlâ hayatta olduğu için şanslısın. Şimdi bunu düzeltelim. İkiniz için küçük bir randevu ayarlayacağım. Bana ne kadar yaratıcı olabileceğinizi gösterin, belki bunu tek parça halinde atlatırsınız. Gerçi aynı şeyi arkadaşlarınız için garanti edemem."

28

BEL

A Birkaç gün geçti ve ben kendimi hâlâ Drew'un benimle paylaştığı şeyleri düşünürken buldum. Kalbim onun için acıyor, hatta kanıyor ama yapabileceğim hiçbir şey yok.

ona yardım etmek için. Bu güçlü bir çaresizlik.

Onu affetmek zaman alıyor ve özellikle de babası hala hayatına aktif olarak karışıyorken, tam kapsamlı bir ilişkiye girmek için acele etmeyi reddediyorum. Drew benimle bir ilişki istiyorsa, babasına karşı durmanın bir yolunu bulmalı. Aşkımızın bir sır olmasına izin vermeyi reddediyorum. Buna asla izin vermeyeceğim. Drew'un da izin vereceğini sanmıyorum.

Beni istiyor ve bizi istiyor. Bunu görebiliyorum ve hissedebiliyorum. Her öpücükte. İçime her girdiğinde. Vücuduma tapıyor, kelimelere dökemediği şeyler söylüyor. Bu beni her seferinde biraz daha yakınlaştırıyor. Babasıyla ilgili itirafı, her şeyle ilgili itirafı, onu affetmem gerektiği anlamına geliyor.

Aslında içten içe biliyorum, ama henüz ona söylemeye cesaret edemedim. Her an eski haline döneceğinden korkarken olmaz. Hâlâ çok kırılgan ve en ufak bir şey onu eski haline döndürebilir.

Drew hiçbir zaman yumuşak başlı bir tavşan olmadı. İçinde hep bir karanlık vardı. Beni içine çeken ve kulağıma ahlaksızca şeyler fısıldayan bir karanlık. Belki de bunu kabul etmek ve onu affetmek, sonunda bu parçamı da kabul etmem gerektiği anlamına geliyor. Kontrolü ele geçirdiğinde, beni kullandığında ve emrettiğinde yaptıklarından hoşlanan yanımı.

Bu parçam, Drew ve kendim arasında itiraf edilmesi gereken bir şey olmasa bile itiraf etmekten korktuğum parçam. Bunu kabul etmem ve çekinmeden ya da utanmadan kabul etmem gerektiği basit bir gerçek.

İçimde biriken enerjinin bir kısmını boşaltmak için yatağıma uzanıyorum ve uzun bir iç çekiyorum. Midem gurulduyor ve bana ders çalışmak uğruna öğle yemeğini atladığımı hatırlatıyor. Ne zaman öğreneceğim ben? Yuvarlanıp yataktan kalkarak odamın sınırlarından çıkıyorum ve mutfağa doğru ilerleyerek aşağıya iniyorum.

Belki ben de bir fincan kahve yaparım. Neredeyse akşam yemeği vakti ve Sebastian bu saatte kahve içtiğimi görürse bana ters ters bakar ama riske girmeye hazırım. Adam diğer insanlarla ilgilenme konusunda tam bir kaçık, ama Tanrı ona ne yapması gerektiğini söylemenizi yasaklıyor. Mutfağın yan girişinden içeri giriyorum ve odanın diğer ucunda Sebastian ve Drew'u birlikte gördüğümde tüm vücudum kasılıyor.

Tezgâhın üzerine eğilmişler ve bir şey tartışıyor gibi görünüyorlar. Köşeden geri dönüyorum çünkü beni gördükleri anda ikisinin de susacağını biliyorum. Ve bir kez olsun, neyin peşinde olduklarını bilmek istiyorum. Yemin ederim, eğer bu da bir başka maço 'o bana ait' saçmalığıysa, ikisinden birini ya da ikisini birden öldüreceğim.

Mmm, evet, muhtemelen ikisi de.

Kapının diğer tarafında saklanırken Drew'un sessiz fısıltısı kulaklarımı dolduruyor, "Sağlam bir plan ama işe yarayacak mı bilmiyorum?"

Sadece birkaç adım ötedeki buzdolabının alçak uğultusunu duymamak için boynumu eğiyorum.

"Benden şüphe mi ediyorsun, Marshall? Bence gayet iyi olacak. Tek endişem Maybel ve bunun onun üzerindeki etkisi, ama sonuçta bu senin kararın. Eğer bunu yapmak istiyorsan, yardım etmekten mutluluk duyarım."

Benim için endişeleniyor musun? Yardım etmekten mutlu musun?

Şu anda yabancı bir dil konuşuyor olabilirler. Birbirlerinden nefret ettiklerini sanıyordum. Neden kanka gibi davranıyorlar? Ensemdeki minik tüyler d i k e n d i k e n o l d u . Bir şeyler dönüyor ve ben de bunun kaynağına ineceğim.

Drew uzun bir nefes veriyor ve parmaklarını başının üzerinde gezdiriyor. Ona iyice baktıktan sonra ne giydiğini anlamam bir saniyemi alıyor. Pantolon, kolları kıvrılmış ve kusursuz ön kollarını gösteren bir düğme.

Her zamankinden çok daha şık giyinmiş. Onu her iki şekilde de görmeyi seviyorum ama gerçekten mavi kot pantolonunu, letterman ceketini ve siyah savaş botlarını tercih ediyorum. Benim tanıdığım gerçek Drew bu. O lanet botları ve o gün beni onlara nasıl bindirdiğini düşündüğümde, sıcak bir telaş tenimi kulaklarıma kadar alevlendiriyor.

"Kararımı iyice düşündüm, Seb. Başka bir yolu yok. Maybel ve annem o hayattayken asla güvende olmayacaklar. Başka bir seçenek yok. Ölmesi gerekiyor." Sözleri beni şok ediyor ve dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor. Kahretsin.

Sanki sesi duymuşlar gibi bakışları tezgâhtan ayrılıyor ve arkalarına dönüyorlar. İkisi de saldırmaya saniyeler kalmış yırtıcılar gibi görünüyor. Sanırım içeri girmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Drew'un az önce söylediği sözleri duymazdan gelerek, Drew'u yalnız yakaladığım anda sorgulamayı planlasam da, onları biraz yalnız bırakmak için sahte bir esnemeyle köşeyi dönüyorum.

"Sizi burada görmek ne güzel," diye selamlıyorum.

Sebastian bana tereddütlü bir bakış atıyor, ama Drew uzun bir süre bana bakıyor, gözleri vücudumun her yerinde geziniyor, giydiğim tişörtün bir tarafı yukarı kalkmış, bir parça çıplak teni gösteriyor, kalçalarımdan aşağı sarkan joggers'a kadar. Rahat bir giysiden başka bir şey değil. Cinsel bir yanı yok ama bana bir erkeğin hayatı boyunca arzuladığı bir kadına baktığı gibi bakıyor.

"Bel," diyor ama sesi daha çok bir uyarıya benziyor.

Bir an için onun bir katil olduğu düşüncesine kapıldım. Gerçekten böyle bir şey yapabilir miydi? Kendi babasını öldürebilir mi? Bunu yapmanın başka bir yolu olmalı.

"İyi misin?" Sebastian araya giriyor, sesi endişeyle kısılmış. O zaman tamamen dibe vurduğumu ve muhtemelen şimdi konuşmam gerektiğini fark ediyorum.

Gülümsüyorum ve oturdukları adaya doğru yürüyorum. "Elbette. Neler oluyor? Neden birbirinizi öldürmüyorsunuz?"

Seb söylediklerim çok komikmiş gibi homurdanıyor, sonra sandalyesinden kalkıp tabureyi tezgâhın altına geri itiyor. Şaşırmadım.

"Biz de tam bıçakları çıkarıp kimin daha iyi nişan aldığını görmek için fırlatmaya başlayacaktık."

"Ciddi misin?" Şaşırmış gibi yapıyorum, oysa gerçekte onları böyle bir şey yaparken görsem hiç şaşırmazdım. Uzun ve çalkantılı bir kavga geçmişleri var, en azından Drew'a göre. Bıçak fırlatmak muhtemelen her ikisi için de uysal bir tepki olurdu.

"Endişelenme, Bel. Onun hayatını kurtardın. Ama bir dahaki sefere..." Göz kırpıyor. "Her neyse, onu parçalara ayırmak zorunda kalmadan gidiyorum. Seni öldürebileceğimi ve bunu bir kaza gibi gösterebileceğimi unutma."

"Oh, çok korkuyorum." Drew gülüyor, tehditten etkilenmemiş gibi görünüyor. Gerçekten birbirleriyle şakalaşıyorlar mı? Yemin ederim geçen gün birbirlerinin boğazına sarılmışlardı ama

Şimdi her şey yolunda gibi mi görünüyor? Belki de bunun içeri girdiğim konuşmayla bir ilgisi vardır?

Başımı sallayarak ikisinin arasına bakıyorum. Ne haltlar dönüyor burada?

"Olman gerektiği gibi ve özellikle de onu eve geç getirirsen ya da başına bir şey gelirse olacak." Drew'a ters ters bakar ve başka bir açıklama yapmadan çıkıp gider.

Tuhaf.

"Birincisi, siz ikiniz iyi misiniz? İkincisi, burada ne yapıyorsunuz? Ve neden beni eve geç getirdiğinden bahsediyor?"

Adanın etrafından dolaşıp doğruca bana geldi. Kulaklarımda uğultu duyduğuma yemin edebilirim. Bana bakışının yoğunluğu beynime kısa devre yaptırıyor. Bana bu kadar yakınken düşünemiyorum. Gülümsüyor ve karnım heyecanla geriliyor. Yeterince yaklaşınca bir kolunu belime doluyor ve beni vücudunun içine çekiyor. Vücudunun sıcaklığı hem rahatlatıcı hem de heyecan verici ve neredeyse çaresizce dokunuşuna yaslanıyorum.

"İlk sorunuzun cevabı yüklü bir soru. Şu anda iyiyiz ama beş dakika sonra yine birbirimizin boğazına sarılırız." Ona bakıp kaşlarımı çattığımda yanağımı tutuyor ve başparmağıyla alt dudağımı hafifçe okşuyor. Dokunuşundan ürperiyorum ve onun sarhoş edici kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Bu gece daha da güzel kokuyor, tik ağacı ve tarçın gibi.

"Beni gördüğün için heyecanlı değil misin? Sana sürpriz yapmayı umuyordum ama yakınlarda olduğumu hissetmiş ve araştırmaya karar vermiş olmalısın."

"Burada olduğunuzdan haberim yoktu. Aslında öğle yemeğini kaçırdığım için yiyecek bir şeyler hazırlamak için aşağı iniyordum ve midem bana bağırıyordu."

"Tabii ki öyleydi. Eminim dizlerine kadar bir kitaba gömülmüş, kendini hiperfiksasyondan kurtaramamışsındır."

Benimle daha fazla dalga geçmesini bekleyerek ona yavaşça göz kırpıyorum ama tek yaptığı gülümsemek oluyor. "Seninle dalga geçtiğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Kendini derslerine verip dünyanın geri kalanını unutmandan daha seksi bir şey olamaz."

Gözlerimi kısıyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Bana yağ çekmeyi bırak. Ne istiyorsun?"

"Yok bir şey, Flower. Buraya sana bir randevu sürprizi yapmak için geldim. Sonra Sebastian ve ben konuşmaya başladık ve zaman benden uzaklaştı."

"Şimdiden biliyor mu?"

Drew başını sallar. "Evet. Kolay olmadı ama akşam için kulenden ayrılmana izin verdi. Seni gece yarısına kadar geri götürmem gerekiyor, yoksa balkabağına dönüşürsün."

"Komik!" Başımı sallıyorum ama gülümsüyorum.

Zümrüt gözleri bir kez daha vücudumda geziniyor ve meme uçlarımın elmas gibi sert uçları tişörtümün ince kumaşına acıyla bastırıyor. Acaba onları görebiliyor mu? Onun varlığında nasıl tahrik olduğumu görüyor mu?

"Giydiklerin hoşuma gitse de ve seni soyup çiğ çiğ sikmek benim için ne kadar kolay olsa da, bence önce üstünü değiştirmelisin."

Sesinde bir açlık var ve ona randevuyu unutmasını, üst kata çıkıp gecenin geri kalanında sevişebileceğimizi söylemek istiyorum, ama onunla bir randevu, resmi bir randevu. Bu daha önce hiç yapmadığımız bir şey ve eğer normal olacaksak ya da olabildiğince normal olacaksak, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. "C i d d i m i s i n ? Buraya bana sürpriz yapmak için mi geldin? tarih?"

"Evet, Bel. Buraya seni bir randevuya çıkarmak için geldim. Ona çiçek aldığın, akşam yemeğine götürdüğün ve gecenin sonunda yanağına bir öpücük kondurduğun gerçek bir randevu."

"Çiçekler nerede o zaman?" Gözlerimi kuşkuyla kısıyorum ve bir adım geri çekilerek

Kollarımı göğsümde birleştirdim, korkutucu görünmeye çalıştım ama başaramadım.

"Kardeşin onları çoktan aldı ve pencerenin yanına koydu." Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor ve ben de onları küçük kahvaltı köşesindeki masanın üzerinde görüyorum.

Buket pembe, mor ve sarı kır çiçeklerinin bir karışımı. Güzel, sade ve kalbim o çiçekleri görmeden ve benim için onları almak için kendi yolundan çıktığını bilmeden önce olduğundan daha dolu hissediyor.

"Kır çiçekleri..." Kendi kendime fısıldıyorum.

"Senin için başka hiçbir çiçek yeterli değil, Bel." Beni kalçalarımdan tutup bedenine çekiyor ve sonra dudaklarının alnıma değdiğini hissediyorum. Hay sikeyim. Kararlılığım yavaşça parçalanıyor. Geri çekilip bana bakıyor, gözleri parlak ve şehvetle puslu. "Git giyin. Seni mutfakta becererek bu randevuyu mahvetmeyeceğim. Her şeyi doğru yapmak istiyorum."

Bu bir emirden başka bir şey değil ama şikayet edemeyecek kadar mutluyum. Heyecanım beni kovalarken, mutfaktan çıkıp giyinmek için üst kata koşuyorum. Dolabıma ulaştığımda, kendi kıyafet seçimimi belirlemek için onun kıyafetini kullanarak elbise raflarını gözden geçiriyorum.

Gideceğimiz yer şık bir yer. Lüks değil ama kendi kıyafetine bakılırsa kesinlikle lüks. Bunu aklımda tutarak askıdan siyah bir kılıf elbise kapıyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve hızla içine giriyorum. Vücuduma ikinci bir deri gibi yapışıyor, kalçalarımı ve göğüslerimi mükemmel bir şekilde sarıyor. İlk gördüğümde bunu giymek için herhangi bir fırsatım olacağını düşünmemiştim ama şimdi Drew'un beni bunun içinde gördüğünde dilinin ağzından düşmesini görmek için sabırsızlanıyorum.

Elbiseyi giydikten ve yerine yerleştirdikten sonra makyajımı yapıyorum ve bugün saçlarımı açık bırakmaya karar verdiğim için şükrediyorum, böylece saçlarımla uğraşmak çok daha kolay oluyor. Bir toka takarak saçımı yarı yukarı yarı aşağı tutuyorum. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama çabucak hazırlanmak için

elimden geleni yapıyorum. Aşağıya indiğimde, bıraktığım yerdeydi.

Tezgâha yaslanmış, beni görünce neredeyse elinden düşürdüğü telefonunda gelişigüzel geziniyordu.

Beni içine çekerken adem elması sallanıyor. "Becer beni. Bel, çok güzel görünüyorsun."

Omuz silkiyorum, sıcaklık sergilediğim göğüs dekoltemden boynuma doğru tırmanıyor. "Teşekkür ederim. Bir randevuya çıkacağımızı söylemiştin ve sen..."

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerime geliyor ve kelimelerim, yakıcı bir tutkuyla dudaklarıma inen dudakları tarafından kesiliyor. Kollarının arasında eriyorum ve neyse ki beni yakalamak için orada. Elleri belime dolanıyor ve kıçımın üzerinden aşağı kayıyor.

İhtiyaçtan deliye dönmüş bir adamın dokunuşu bu ve umarım bana bu şekilde dokunmayı asla bırakmaz. Her iki kıç yanağımı da sıkıca kavrıyor ve içimdeki o alçak ateşi alevlendiriyor.

Gıcırdıyorum ve nefes nefese ayrılıyorum.

"Hadi gidelim," diye homurdanıyor, "kontrolümü kaybedip seni tezgahın üzerinde becermeden önce, serbest bırakılmanı ve döllerimi burada olduğumuzun kanıtı olarak bırakmadan önce."

"Sebastian bunu onaylamazdı." Gülüyorum, bizi fark ederse yüzünün alacağı şekli şimdiden hayal ediyorum.

"Ağabeyinin neyi onaylayıp onaylamadığı umurumda değil. Konu sen olduğunda değil, Flower. Kural diye bir şey yok, varsa da zaten çiğnenmek için varlar. Seninle ve sana ne istersem yaparım." Sözleriyle karışan ses tonunun dengesizliği etrafımı duman gibi sarıyor ve hem tahrik olup hem de heyecanlanarak ürperiyorum.

"Yolu göster, Mağara Adamı," diye alay ediyorum.

Elimi tutuyor ve beni mutfaktan dışarı çekiyor. El ele evin geri kalanını yürüyoruz, sadece dışarı çıktığımızda duruyoruz. Yolun biraz aşağısında şık, tamamen siyah bir spor araba park etmişti. Sebastian'ın böyle bir şey kullanacağını hiç sanmadığım için Drew'un olduğunu varsayıyorum.

Drew'u hiç araba kullanırken görmemiştim ve arabası olduğunu da bilmiyordum ama sanırım her şeyin bir ilki vardır. Garaj yolunda yürüyoruz ve gülümseyerek bana kapıyı açıyor. Gözlerinde hâlâ o şehvet var ama artık kendini daha iyi kavramış gibi görünüyor. Arabaya binmeme yardım edip kemerimi bağlamamı sağladıktan sonra sürücü tarafına tırmanıyor. Arabayı çalıştırdığında motorun gümbürtüsünü iliklerimde hissediyorum. Bu bana bir adrenalin patlaması yaşatıyor ve arabayı sürüp garaj yolundan aşağıya doğru hızlandığında, hızlanma beni koltuğa mıhlıyor, dönüp ona bakıyorum.

Belki yardımı olur u m u d u y l a konuşmaya devam etmeye karar veriyorum. "Bu senin mi?"

Trafikte ustalıkla ilerleyen profesyonel bir yarış arabası sürücüsü gibi vites değiştiriyor. "Evet, ama çok fazla kullanmıyorum. Huysuzdur."

Elimi yumuşak derinin üzerinde gezdiriyorum. "Tanıdığım başka biri gibi."

Bana arsızca sırıtıyor ama yine de bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum. Sadece ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. "Araba kullanmak için gerçekten bir neden yok. Araç paylaşım uygulamasını kullanmak ya da yürümek varken olmaz. Ben ikincisini tercih ediyorum çünkü yürümek bana düşünmek için zaman veriyor ve kafamı boşaltmama yardımcı oluyor."

Başımı sallıyorum ve kucağıma koyduğum ellerime bakıyorum. Bir şeyler ters gidiyor ve bu hoşuma gitmiyor. Bu huzursuzluk havayı kaplamış gibi görünüyor. Evdeyken her şey yolundaydı ama şimdi değil. Bir sorun varsa bana söylemesini, bana geldiğinde rahat hissetmesini istiyorum.

Bir takım olmamızı istiyorum.

"Her şey yolunda mı?" Ellerimi kaldırıp ona bakıyorum. Gözlerini yoldan ayırıyor, bakışları yarım saniyeliğine benimkilerle buluşuyor.

"Elbette her şey yolunda. Neden olmasın ki?" "Başlangıç olarak, direksiyon simidini boğuyorsun
Sanki sana borcu varmış gibi."

Oflayıp pufluyor ve tutuşunu gevşetiyor, onun yerine bir eliyle sürmeyi tercih ediyor. Diğer eliyle bana uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Bana dokunduğunda birkaç dakika önceki endişelerim buhar olup uçuyor.

"Sadece endişeliyim ve bunu mahvetmek istemiyorum. Hepsi bu."

Öyle olduğunu sanmıyorum, ama öyle olduğuna inanmasına izin veriyorum. Araba gösterişli bir restoranın otoparkına girdi. Şu et lokantalarından birine benziyor ama tarif etmem gerekirse, Texas Roadhouse'un şehir kulübüyle buluşmuş hali diyebilirim.

Drew arabayı çekti, girişte durdu. Vale görevlisi bizi selamlıyor ve kapımı açarak bana elini uzatıyor. Tam elimi onun elinin içine koymak üzereydim ki Drew birden ortaya çıkıyor ve adama hançer gibi bakıyor.

"Ona dokunma," diye neredeyse hırlıyor ve anahtarları ona fırlatıyor.

On altı yaşlarında görünen çocuk susuyor.

"Özür dilerim." Kaşlarımı çatıyorum ve Drew'un arabadan inmeme yardım etmesine izin veriyorum. Ayağa kalktığımda, bir şey başlatmadığından emin olmak için onu girişe doğru çekiyorum.

İçeride bizi bir hostes karşılıyor. Işıklar kısık ve piyano müziğinin sesi hoparlörlerden içeri süzülüyor.

Çok güzel ve çok süslü.

İnsanların gözlerinin çıplak tenimde gezindiğini hissettiğimde biraz bilinçli olmasam da ilk kez kendimi uygun bir şekilde giyinmiş hissediyorum. Kollarım, omuzlarım ve bacaklarım tamamen açıkta ve elbise tenimin her santimini sıkıca sarıyor. Drew onların aval aval bakışlarını fark etmemiş gibi görünüyor ve hostesle konuşurken elini omurgamda gezdiriyor.

"Bu taraftan, Bay ve Bayan Marshall."

Kadın gülümsüyor ve ben de ona evli olmadığımızı söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Bunun bir kaza olduğuna eminim. Kadın bizi restoranın sol tarafına, etrafı çevrilmiş gibi görünen bir alana yönlendiriyor.

özel partiler ya da üst düzey konuklar için. Drew'un belimdeki eli beni sakinleştiriyor ve odaya girdiğimizde hostes ortadan kayboluyor.

Garip bir his hâlâ var ama bunu görmezden gelip ona gülümsüyorum ve sandalyeyi benim için çekmesine izin veriyorum. Masaya doğru ilerliyorum, bakışlarım odayı tarıyor. Işıklar kısılmış, mumlar yakılmış ve masanın üzerinde bir buket gül ile çok güzel.

Dekordan uzaklaşıp Drew'a bakıyorum. Bir gülümseme görmeyi beklediğim yerde, kusmak isteyen bir adamınkine daha yakın bir yüz buluyorum.

Onun nesi var?

Karşımdaki sandalyeye oturuyor ve hemen yanımdaki koltuğa oturmadığı için çökmüş olsam da gülümsememi koruyorum. Çok büyük bir masa değil, ama yeterince büyük olduğu için çok uzakta gibi görünüyor. İçimdeki kötü duyguyu görmezden gelmeye çalışıyorum ve dikkatimi başka bir yere veriyorum.

"Burası çok güzel ve muhteşem bir yer. Beni buraya getirdiğin için mutluyum ama burayı seçmenin sebebi neydi?"

Keskin bir nefes alıyor ve peçetesini çıkarıp kucağına koyuyor.

"Lanet olsun Maybel, bundan sonra aldığım her kararı sana açıklamak zorunda mı kalacağım?"

Gözlerimi yavaşça kırpıştırıyorum ve boğazımdaki duygu yumrusunu yutuyorum.

"Ne-Ne?"

Başını sallıyor ve dişlerini sıkarken çenesindeki kasların zıplamasını izliyorum.

"Sadece... iyi geceler dileyelim," diyor, sesi biraz daha yumuşak.

Tavrındaki değişiklik beni şaşırtıyor ama yorum yapma fırsatı bulamıyorum çünkü tam o sırada servis elemanı geliyor. Yanında bir sürahi su getiriyor ve bardaklarımızı dolduruyor, ardından kırmızı şarap getiriyor.

Burnumdan nefes alıyorum ve kendime Drew'in saçmalıklarına daha fazla katlanmayacağımı ama aynı zamanda bir takım olmamızı istediğimi hatırlatıyorum. İlk düşüncem her zaman karşılık vermek ve saldırıya geçmek olursa bunu yapamayız.

"İyi bir gece geçirdin mi?" Soruyorum. "Bu senin fikrindi ve şimdi karşımda oturmuş beni buraya getirdiğin için kızgınmışsın gibi davranıyorsun."

Burada ne haltlar dönüyor?

Kaba, zalim olduğunda bile, asla böyle değildi.

En azından benim için değil. Bu kırmızı bir bayrak. Bir şeyler ters, yanlış. "İyi misin?" diye sordum.

Masanın karşısından beni izlerken, gözlerinin tenimin üzerinde ateşli bir yol çizdiğini hissedebiliyorum. Gözlerinde paniğe benzeyen bir şeyin parladığını görüyorum. Neler oluyor? Bana söylemediği şey ne? Zihnimdeki o güvenli yere kaçma arzusuyla mücadele etmek zor ama yapıyorum.

Sandalyemden kalkıp masanın yanında duruyorum. "Drew.

Benimle konuşman gerek. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum."

Arkamızdaki kapı açılıyor ve koltuğumda iki büklüm oluyorum. İçeri kimin girdiğini fark ettiğimde tüm vücudum donmuş bir blok haline geliyor. Kapıdan giren garson değil, Drew'un babasıydı.

Yirmi bin dolarlık takım elbisesiyle odaya giriyor, saçları geriye taranmış, gözleri sert ve tereddütsüz. "Ne kadar rahat değil mi? Sonunda birbirinizi doğru düzgün tanımak için zaman ayırdınız mı?"

Doğru yol mu? Şaka yapıyor, değil mi?

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Yapbozun parçaları yerine oturuyor ve babasının aniden ortaya çıkmasına kızsam da aslında şaşırmıyorum. Drew'a güvenerek, bunun bir tuzak olmadığına ve bunu isteyerek yapmadığına inanmayı seçiyorum.

Geçen geceki samimi konuşmamızdan sonra, tüm bunların babasının işi olduğuna dair hiçbir şüphem kalmadı. İçime kapanmak ve masanın etrafında koşuşturup

Drew'in arkasına saklanmak istiyorum. Özellikle de babasının boncuk gibi gözleri

Vücudumu boydan boya tarıyor, göğüs dekoltemde ve elbisemin kısa etek ucunda duruyor ama ben yapmıyorum. Bu şerefsize beni korkutarak boyun eğdirme zevkini tattırmayacağım.

"Vay, vay, küçük şebboyunuz iyi temizlenmiyor mu? Neredeyse... düzgün görünüyor. Biraz makyaj, para ve elbisenin bir kızın tüm görünüşünü değiştirebilmesi çılgınca."

Sıcak sıvı öfke ellerimi sıkı yumruklar halinde sıkmama neden oluyor.

"Sen bir domuzsun." Bu canavarla aynı odada bulunmaya dayanamıyorum, onun hakkında bildiğim onca bilgiye rağmen. "Çöpler kendini dışarı attığında bana haber ver. O zamana kadar barda olacağım." Onu geçmek için hamle yaptım ama önümü kesti.

Eli pazumun etrafında sıkıca kenetleniyor ve onu tamamen çevreliyor. "Lütfen, gitmek zorunda değilsin, en azından benim hesabıma. Sadece oğlumun randevusuna iyi bakıldığından emin olmak istedim." Dokunuşundan tüylerim diken diken oluyor. Bana sanki kasaptaki bir et parçasıymışım ve o da kesmek istiyormuş gibi bakıyor.

Bir ses duyuyorum ve Drew'un ayağa fırlarken neredeyse titrediğini fark ediyorum, bana ulaşmak için acele ederken dizleri masaya çarpmış. Drew yanıma ulaştığında kalbimin ağır ve düzensiz atışı yavaşlıyor. "Bırak. Onu. Gitsin"

Babası beni serbest bırakıyor ve zarar vermek istemediğini söylercesine ellerini havaya kaldırıyor. "Hemen telaşa kapılma. Sadece flörtünün seni ilk yemekten önce terk etmemesini sağlıyordum oğlum."

Servis görevlisi elinde ekmekle döner ve masanın ortasına koyar. Drew'in babası kadını belinden yakalıyor, bir koluyla onu kendine sabitlerken diğer koluyla boğazını sarıyor, dokunuşu sahiplenici.

"Oh, bir odada iki güzel kadın. Keşke oğlum bu ödülle başa çıkabilseydi."

Yüzümü buruşturuyorum ve sonra ona çıkışıyorum. "Onu rahat bırak. O sadece lanet olası işini yapıyor."

Gözleri benimkilere kayıyor ve sonra kısılıyor. Bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum ama söylemiyor. Onun yerine kızı itip kakıyor, bir çöp gibi fırlatıp atıyor. Çenesini eğmiş, odadan dışarı fırlıyor ama yanaklarını boyayan kırmızı tonları gözden kaçırmıyorum.

Hepimiz ayakta durmuş birbirimize bakıyoruz. Drew'in vücudu gerginlikten gerilmiş durumda. Babası ikimize de bakıyor ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını söylemek zor. Sanki bir bombanın patlamasını bekliyor gibiyiz. Bir dakika sonra Drew'in babası gürültülü bir kahkaha atıyor. Kafamın içinde yankılanıyor ve ellerini kaldırıp bir adım geri çekildiğinde irkiliyorum.

Drew fark ediyor ve dişlerini sıkıyor, içinde öfke titreşiyor. Kolunu belime dolayarak beni sıkıca yanına çekiyor.

"Sanırım gitme vaktiniz geldi," diye emretti Drew.

Bir süre sonra, ikimizin de onun berbat oyununa teslim olmayacağımızı anladı.

"Tamam, siz ikinizi gecenizin geri kalanında eğlenmeniz için yalnız bırakayım. Sadece her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim."

Ona neden umursadığını sormak dilimin ucunda ama onunla konuşmaya davet etmek bir ipte yürümek gibi. Altında piranaların döndüğü bir ip ve ben o ipin üzerinden atlamak üzere değilim.

Sanki en başından beri burada değilmiş gibi, odadan kayboluyor. Kapı arkasından kapandığı anda ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyorum. Drew'un elinden kurtulup masaya doğru yürüyorum. Kendimi sabitlemek için iki elimi masaya dayayarak masaya yaslanıyorum.

DREW'UN YÜZÜNE DÖNDÜM. "Tepki vermemek için gerçekten çok uğraşıyorum ama gerçekten tepki vermek istiyorum. Lütfen söyle bana. Bu bir tuzak mıydı? Babanın oyununu oynamayı isteyerek mi kabul ettin yoksa...?" Konuşmak için ağzını açtığında tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. "Drew, deniyorum, tamam mı? Seninle buluşacağım.

Ama mücadele ediyorum çünkü baban senin üzerinde kontrol sahibi olduğu sürece biz diye bir şey olmayacak. Asla bir biz olamayız. Nasıl olabilir ki? O her zaman ipleri elinde tutuyor olacak."

Drew bana doğru uzanıyor, kolu çelik bir bant gibi belimi sarıyor ve kaçmama izin vermiyor.

"Benim ve senin bedenimizde nefes olduğu sürece, her zaman bir biz olacağız."

"Hayır, olmayacak. Baban hayatımızın geri kalanında beni sana karşı kullanacak. Onun için istekli ya da isteksiz bir piyon olmayacağım."

"Olmak zorunda değilsin. Sadece... Seni kaybedemem."

Geriliyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum. "O zaman konuş. Bana neler olduğunu anlat."

Öne doğru yığılıyor, vücudu yenilgiye uğramış gibi benimkinin arkasında gevşiyor ve bundan çok nefret ediyorum. Neredeyse arkamı dönüp onunla yüzleşecektim ama kendimi bundan vazgeçiriyorum. Benim empatime ihtiyacı yok ya da bunu istemiyor.

"Bu burada konuşabileceğimiz bir şey değil. Seni gerçek bir randevuya götürebilir miyim? Lütfen? Bizim olduğumuz ve bu saçmalıkların olmadığı bir yere. Daha sonra eve gitmek istersen, hiç tartışmadan seni götüreceğim."

Gözlerimi deviriyorum. Sanki Drew tartışmayacakmış gibi. Buna bir an bile inanmıyorum ama geçen gün benimle yaptığı konuşmadan sonra ona şüpheyle yaklaşmaya meyilliyim.

İçimi çektim. "Tamam, ama gitmeden önce o garsona kesinlikle müstehcen bir bahşiş vermeni istiyorum. Babanla uğraştıktan sonra bunu hak ediyor."

Kıkırdıyor, nefesi boynuma değiyor. "Benim için sorun değil. Hadi buradan gidelim, Flower."

29

DREW

SO haklı. Haklı olduğunu biliyorum ve bu yüzden onun ölmesini sağlamalıyım. Babamın ölümü hakkında konuşmak ve bir çözüm bulmak şöyle dursun, onu düşünmek bile yanlış geliyor.

O pisliği öldürmeyi ve zerre kadar pişmanlık duymamayı planlıyorum ama adama karşı nefretten başka bir şey hissetmeye kendimi ikna edemiyorum. Tüm seçenekleri düşündüm.

Şantajdan, ailemi geride bırakmaya, ortadan kaybolmaya kadar. Hiçbiri ondan kurtulmama izin vermeyecek. Hiçbiri annemi korumayacak. Başka seçenek yok. Bunun beni ne tür bir insan yaptığını düşünmeye çalışmıyorum. Birçok yönden berbat durumdayım. Bunu biliyorum. Yapacağım hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

Suçluluk duygusu hala kafamı sarmayı öğrendiğim bir duygu. Çoğu gün Bel'i ve ona yaşattıklarımı düşündüğümde, suçluluk duygusu çok ağır basıyor. Onu hak etmiyorum, hiç hak etmiyorum, ama şimdi içimde, beynime sarılmış, damarlarımda pompalanıyor, gitmesine izin veremem. Onu buraya getirdiğim ve babamın oyununa bir kez daha alet olduğum için ben bir pisliğim. Hayatlarımızı mahvetmek için artık burada olmamasının uzun sürmeyeceğini kendime hatırlatmak zorundayım.

Gitmemiz gereken yolda küçük bir adım, gerekli bir kötülük. Ayrıca Bel'e açıklamam gereken bir şey. Onu kanlı detaylardan korumayı umuyordum ama artık bundan kaçış yok. Onu karanlıkta tutarken güvenini kazanmam mümkün değil.

Onu kaybetme riskini göze alamam, bu da babamı öldürme planımdan ailemin gerçek ailem olmadığı gerçeğine kadar her şeyi ona anlatmam gerektiği anlamına geliyor. Eğer anlamasını sağlayabilirsem ve ona biraz daha tutunabilirsem, o zaman bunu düzeltebilirim.

Sadece bunu anlamasını ve görmesini sağlamam gerekiyor.

Bize dışarı kadar eşlik ederken elimi sırtının alt kısmında tutuyorum ve elimi iteceği anı bekliyorum.

Vücudu gergin, omuzları geride, çenesi yukarıda, sanki ona burada ya da benimle olmaması gerektiğini söyleyecek birine meydan okuyor gibi. Gücü ve öfkesi çok seksi ama ben bile böylesine klas bir kadının yanımda olması için bir neden bulmakta zorlanıyorum. Babam geri dönüp işleri daha da berbat etmeye karar verirse diye valeyi beklerken çıkışı tarıyorum.

"Hala aç mısın?"

Elini karnında gezdiriyor ve omuz silkiyor. "Evet, zaten içerideki hiçbir şey çok lezzetli görünmüyordu. On iki çeşit köpük servis eden bir yere benziyordu."

İçimden bir kıkırdama geçiyor ve onu yanıma çekiyorum. "Evet, o tür bir yerdi ama şarapları çok güzeldi."

"Kampüsün yakınındaki arabaya servis yapan yerden şarap alabilirsiniz ve duyduğuma göre ağzı olan kullanışlı bir kutuda geliyormuş. Yetişkin Capri Sun gibi ama içinde votka var."

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Benimle... dalga mı geçiyorsunuz Bayan Jacobs? Bu pek akıllıca görünmüyor."

Gözleri şehvetle parlıyor ve benimkilerle buluşmak için yukarı doğru fırlıyor. Sertçe yutkunuyorum ve onu en yakın duvara çivilemeyi düşünüyorum. Onun tarafından tüketildim ve orada

sonsuza dek mutlu olmamıza engel olacak hiçbir şey ya da kişi yoktur.

"Belki, ya da belki sadece senin cezalandırma şeklinden hoşlanıyorum."

Onun bu açıklaması göğsümdeki bir şeyi gevşetiyor ve yeniden nefes almamı sağlıyor. Babamın tüm geceyi bizim için mahvettiğinden emindim ama bu küçük cümle aksini düşünmemi sağladı. Vale arabayı getiriyor ve adam daha oraya varamadan kapısını açıyorum, o daha bir şey düşünmeden anahtarları elinden kaptığım gibi ters ters bakıyorum.

Benimkini. Ona baktığı için gözlerini vücudundan ayırmadığım için şanslı.

Sürücü koltuğuna oturduğumda, motorun homurtusuyla uzaklaşıyorum. Otoparkın çıkışında önümdeki caddeyi tarıyorum ve aradığım yeri görüyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Birkaç blok ötede, ama yolda bir mermi gibi hızla ilerliyoruz. Bel'i göz ucuyla izliyorum, yanakları pembe, gözleri parlak ve karanlığın gölgesinde parıldıyor. İlerideki fast food hamburgercisine giriyorum ve gözlerindeki ışığın biraz azaldığını fark ediyorum.

Başını geriye atıyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyor. Kahretsin, şimdi ne yaptım ben? "Neyin var?" Arabaya binmek için direksiyonu kırdığımda sordum.

Hat.

"Hiçbir şey yok. Yanlış bir şey yok. Sadece burası annemin en sevdiği yerdi. Paramız yettiği her zaman buraya gelirdik, bu yüzden benim için çok fazla anısı var. Hepsi bu." Yarım bir gülümsemeyle bana bakmadan önce gözlerinin kenarını siliyor. Burada yemek yiyip yememe konusunda kararsızım. Randevuyu daha fazla mahvetmek istemiyorum. Sanki kararımda tereddüt ettiğimi görmüş gibi gülümsemesi genişliyor. "Fazla düşünmeyi bırak, Drew. Burası mükemmel bir yer. Gerçekten. Pahalı şarap ve et aromalı köpükten çok daha iyi."

"Eğer senin için sorun yoksa, evet, ama geceyi daha fazla mahvetmek istemiyorum."

"Geceyi mahveden sen değildin. Bunu yapmaya çalışan babandı ama ben onun bu zevki tatmasına izin vermeyeceğim."

İşte benim kızım. İkimiz için de sipariş veriyorum, birkaç hamburger, birkaç patates kızartması ve onun için de biraz mayonez alıyorum çünkü ketçapla karıştırıp yemeyi sevdiğini biliyorum. Ödeme yapmak için pencereye yanaştığımızda orta konsola doğru eğilip kulağıma "Milkshake" diye fısıldıyor.

Başımı sallayarak pencereye dönüyorum ve siparişe birkaç milkshake de eklemek için cazibeye kapılıyorum. İkinci pencereye geldiğimizde Bel sevinçle gülümsüyor ve yiyecek poşetlerini ve milkshake'leri mutlulukla alıyor.

Elimde mallarla, küçük bir nehre bakan yakındaki bir parka gidiyorum. Mükemmel bir yer. Arabayı park edip motoru durduruyorum ve keşke onu bisikletimle getirseydim diyorum. İç çekerek koltuğumda dönüyorum ve onu çantaları karıştırırken buluyorum. Mayonez ve ketçap paketlerini ve bir parça patates kızartmasını çıkardı.

"Bunu güzel elbiseme bulaştıracağım." Kaşlarını çatıyor ama sonra omuz silkiyor, güzel pembe dudaklarının arasına bir kızartma sıkıştırıyor. "Buna değecek."

Belinin seksi kıvrımlarını ve kalçasının üzerinden aşağısını tarıyorum ve bana kâğıda sarılı bir hamburger teklif ettiğinde başımı sallıyorum.

"Hayır, sen ye. Önce her şeyi açıklamak istiyorum."

Başını sallıyor ve hamburgerinden kocaman bir ısırık alıyor. Ondan bir zevk iniltisi kaçıyor ve yemin ederim ses doğrudan sikime gidiyor.

"Herhangi bir açıklama yapmamı istiyorsan böyle inlemeyi kesmene ihtiyacım olacak çünkü şu anda tek düşünebildiğim o hamburgeri sikimle değiştirmek."

Bir homurtu çıkarıyor ve gözlerini devirirken çiğnemeye devam ediyor. Bu daha çok bizim gibi hissettiriyor. Rahatlamış.

ve mutlu. Onun yanında olduğum sürece isteyebileceğim tek şey bu.

"Sebastian geçen gece şirketten fonunu çektiği için babam çok kızgın."

"Bu ne?" diye soruyor ağzı dolu bir şekilde ve ben de ona sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Evet, öyle yaptı. O zamandan beri babam evlenmemizi istiyor, böylece Sebastian'ın gözüne tekrar girebilecek ve ikimizden birine ya da ikimize bir şey olursa Arturo'nun büyük servetine erişebilecek. Bu berbat bir plan ama ondan başka bir şey beklemezdim."

Söylediklerim kafasına dank ederken yüzünü izliyorum. Sertçe yutkunuyor ve peçeteyle ağzını siliyor. "Yani seni yine pazarlamaya çalışıyor ama bu sefer bana mı?"

Omuz silkiyorum. "Evet."

Kaşları birbirine çarpıyor ve bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "Bana bundan bahsetmediğin için öğrenmemem gerekiyordu, eminim, ama onu bu yüzden mi öldürmek istiyorsun? Sebastian'dan neden yardım istedin?"

Hay sikeyim. Mutfağa girmeden önce bu konuşmayı duymamasını ummuştum ama sanırım duydu. Önemli değil çünkü bu gece olanlardan sonra ona tüm planı anlatmak zorunda kalacağımı biliyordum. Bundan k a ç ı ş y o k t u. Evet, onu korumak istiyordum ama ciddi olduğumu da bilmeliydi.

Uzun bir nefes vererek koltuğa yığıldım. "Senden saklamaya çalışmıyordum ama seni de bu işin içine çekmek istemedim. Bu öyle bir durum ki yanlış insanlar öğrenirse hapse girebilirim. Bir cinayete suç ortağı olmanı istemiyorum. Ve babamın ölmemiş olma ihtimaline karşı, bizi yok etmek için her şeyi yapar."

"Bundan hoşlanmıyorum. Onun ölmesini istediğini biliyorum ve başına gelecek her şeyi hak ettiğini söyleyen ilk kişi ben olacağım, ama kendi babanı öldürme fikri. Bunun

geri dönmek. Kendini kaybetmenden endişe ediyorum."

Ona doğru uzanıyorum ve başparmağımla dudağının köşesinde duran ketçapın bir kısmını siliyorum. "Ben daha çok babamın yaşamının senin üzerinde yaratacağı etki konusunda endişeliyim. İstediğini elde edene kadar durmayacak, bu da ya emirlerine uymak zorunda kalacağım ya da misilleme riskini göze alacağım anlamına geliyor. Seni ya da annemi daha fazla riske atmayacağım. Onunla savaşmaktan, kum torbası olmaktan yoruldum. Ölmeyi hak ediyor. O saatli bir bomba ve ne zaman patlayacağını bilmiyorum. Tek bildiğim bunu sona erdirecek güce ve kaynaklara sahip olduğum ve bunu yapacağım. Başka bir seçenek yok."

Yüzümü tarıyor, yemek şimdilik unutulmuş. "Başka bir yolu olmalı, şantaj ya da..."

Öfkemi dizginlemeye çalışarak sözünü kestim. "Yok. Onu hiçbir şey durduramaz. Güç sarhoşluğu içinde ve kimse ondan güvende değil. Ne ben ne de annem. Beni birçok kez öldürmekle tehdit etti. Tehdit olmaktan çıktığında ne olacak? Seni de bu karmaşanın içine çekmek istiyor ve ben buna izin veremem. Reddediyorum. Onun yüzünden çok şey kaybettim. Seni tekrar kaybetme riskini göze alamam."

Gözlerini ve nasıl yutkunduğunu izliyorum. Bu konuda benimle savaşmak istediğini biliyorum ama anlamıyor. Bana karşı kullanmayacağı hiçbir şey yok. "Tamam, peki Sebastian? O tüm bunların neresinde?"

"İhtiyacım olan kaynaklara erişimi var ve tetiği çeken o olmasa da, her şeyi sağlamlaştıracak bir plan yapmama yardım ediyor. Onun ölmesini en az benim kadar istiyor ve senin güvenliğini sağlamak için her şeyi yapacağını biliyorum."

Yemeğini çantaya tıkıştırıp ayaklarının dibine bırakıyor, sonra da eğilip yüksek topuklu ayakkabılarının bağını çözüyor. İşini bitirdikten sonra elbisesini kıvırarak koltuğa çaprazlama oturur, dizleri koltuğun iki yanında

konsol ve kapı. Çok rahatsız görünüyor ama düşünmek için yer değiştirmeye ihtiyacı var gibi görünüyor.

"Sanırım hiçbir şey bilmek istemiyorum. Bunu planladığını ya da yapabileceğini bilmek başka bir şey, tüm detayları duymak başka bir şey. Benim en büyük endişem bunun sen ve Sebastian üzerinde yaratacağı etki. Eğer ikinizden birine bir şey olursa..." Duyguları boğazını tıkıyor ama devam ediyor: "İkinizi birden kaybetmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Şşşt, ikimizi de kaybetmiyorsun," diye yatıştırıyorum, ona uzanarak.

Başını sallıyor ve minik yumruklarını sıkarak kalçalarına indiriyor. "Bunu bilemezsin. Bilinmeyenin riski her zaman vardır. Ya biri öğrenirse? Ya onu öldürmeyi başaramazsan? Şu anda çok kızgınım. Senin için, bizim için kızgınım. Ondan asla kurtulamayacakmışız gibi geliyor."

"İşte bu yüzden bunu yapmak zorundayım, Flower. Bu yüzden risk almak zorundayım. Çünkü almazsam, sonuç yine aynı olacak. Babam hayatımın bir parçası olduğu sürece biz diye bir şey olmadığını söylediğinde haklıydın."

"Bunu onu öldürtmek için bir fırsat olarak göreceğini düşünmemiştim," diye ciyaklıyor ve bana döndüğünde gözlerinde parlayan yaşları görebiliyorum.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, o benim gerçek babam bile değil." "Ne?" Ağzı açık kaldı, "Ne demek o Gerçek baban bile mi?"

"Uzun hikâye ama annem hastaneye yatırıldıktan sonra bana bazı kan testleri yaptıklarında öğrendim. Eğer bir nakle ihtiyacı olursa benim de uygun olabileceğimi umuyordum ama bunun yerine ikisinin de benim ailem olmadığını öğrendim."

Bel'in yüzünün daha fazla düşebileceğini sanmıyordum ama düşüyor ve bana acıma ve üzüntüyle bakmasından nefret ediyorum. Üzücü mü? Elbette, ama hayat bu ve ben minnettarım.

babam olmadığını keşfetmek için. Bunca yıldır bana olan nefretini açıklıyor. Bilmemesine imkan yok.

"Bekle, yani annen ve baban senin ailen değil mi?"

Başımı salladım, "Hayır. Onlar benim ailem değil ve siz sormadan söyleyeyim, ailemin kim olduğunu bilmiyorum. Planım bir noktada ve zamanda anneme sormaktı ama eve geldiğinden beri komada ve o pislik herif onu görmeme izin vermiyor."

"Onunla bu konu hakkında konuştun mu?" Sanki bunun üzerimde yaratacağı etkiyi biliyormuş gibi soruyu fısıldıyor.

"Yapmadım. Bunu bana karşı kullanmasından korkuyorum. Bildiğimi öğrenirse bana ya da anneme daha kötü zarar vermenin bir yolunu bulur diye. Bunu öğrenmemin tek yolu kan tahlili yaptırmam ve annemin durumu ya da ona yaptıkları hakkında bilmem gerekenden fazlasını bildiğimi düşünürse her şeyi mahvedebilir. Yaptıkları için asla hapse girmeyecek ama son nefesini vermeden önce her şeyi bildiğimi bilmesini sağlayacağım."

"Özür dilerim..." Bel orta konsolun üzerinden sürünerek kucağıma geldiğini söylüyor. Onu durdurmaya çalışmıyorum bile. Dikkatimi dağıtması işime yarayabilirdi çünkü şu anda kafamda çok fazla karanlık var. "Kaybettiğin her şey ve yaşadıkların için üzgünüm. Özür dilememin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum ama seni gördüğümü ve duyduğumu bilmeni istiyorum. Yalnız değilsin."

Bel'in fırtınayı kontrol edilemez hale gelmeden önce sakinleştiren bir yolu var. Fırtına bulutlarımdan kaçmak yerine yağmurda dans ediyor. Kötü olanı alıp büyülü bir şeye dönüştürüyor ve ben onun nasıl biri olduğuna imreniyorum.

"Seni hak etmiyorum Bel, ama gitmene asla izin vermeyeceğim. Asla," diye fısıldıyorum dudaklarına, başını ellerimin arasına alırken. Çok kırılgan, çok mükemmel.

Dudaklarını yalıyor ve gözleri benimkilere kayıyor, biraz geniş, biraz sıcak.

"Seni istiyorum."

"Ben varım. Her zaman." Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum.

"Hayır, ben seni istiyorum..." Başparmağımın ucunu yalıyor, burun deliklerimin açılmasına ve sikimin sertleşmesine neden oluyor. Başımı kaldırıp baktığımda yanaklarının kıpkırmızı olduğunu görüyorum. Utanıyor mu? Umarım utanmamıştır. Ona ne isterse vereceğim, ama sadece benim için güzelce yalvarırsa.

"Öyle mi?" Kendi dudaklarımı yalıyorum. "Ne kadar kötü?"

"Gerçekten kötü," diye cevap veriyor, sesi boğuk.

"Hmm... peki sen bana güveniyor musun, Bel? Seni istediğim gibi becerebileceğime güveniyor musun? Vücuduna ne istersem yapacağıma, çünkü o bana ait, tıpkı senin zevkin gibi?"

Şimdi bana geniş, yumuşak gözlerle bakıyor ve ben de elimde olmadan ona bakıp cevabını bekliyorum. Cevap vermesinin bu kadar uzun sürmesi neredeyse içimi yakıyor ama sanırım bunu hak ediyorum.

Sonunda elimdeyken elinden geldiğince başını sallıyor. "Sana güveniyorum."

Sözleri içime işliyor, ardında küçük tatmin kesikleri bırakıyor, her biri küçük bir rahatlama. "Güzel çünkü sadece ben sana böyle hissettirebilirim." Sürücü koltuğunu gidebildiği kadar geriye kaydırmak için düğmeye hızlıca basıyorum.

Yüzündeki tutuşumu bırakıyorum ve ellerimi elbisesinin eteklerine ulaşana kadar vücudunda gezdiriyorum, böylece pantolonumun üzerinde amının sıcaklığını hissedebiliyorum. Çok yakında onun içinde olacağım, ama bu onu bana karşı hissetmeden gitmek istediğim anlamına gelmiyor.

Ellerimi kalçalarından, ince belinden yukarı doğru kaydırıyorum ve ince boğazına ulaşana kadar daha da yukarı çıkıyorum. Bir kobra gibi saldırıyorum, bir elimi narin sütunun etrafına sarıyorum, nabzının nasıl yükseldiğini ve nefes alışının nasıl arttığını fark ediyorum. Yırtıcıyı oynadığımda, tüm kötü fantezilerini serbest bıraktığımda buna bayılıyor.

"Benimle savaşabileceğini mi sanıyorsun? Benden kaçabileceğini düşünüyor musun?" Kulağına doğru fısıldıyorum, ısırıyorum.

Kasılıyor, tüm vücudu zevkten titriyor. Geri çekiliyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Göz bebekleri büyümüştü ve bunu o kadar çok istiyordu ki pantolonuma sızdığını hissedebiliyordum.

En ufak bir baskı uyguluyorum ve gözleri açılıyor, göz bebekleri büyüyor. "Drew..." diye fısıldıyor.

"Benden asla kurtulamayacaksın, Flower. Karanlıktan asla kurtulamayacaksın. Her zaman sana sahip olmanın bir yolunu bulacağım ve eğer bulamazsam, seni avlayacağım ve sana merhamet etmem için bana yalvarana kadar seni becereceğim. Sen benimsin. Hepsi benim. Lanet olsun. Benimsin." Kelimeleri boğazına doğru hırıldayarak söylüyorum ve sonra hassas etini iz bırakacak kadar sert emiyorum.

Onun bedenini işaretlemek istiyorum. Onu damgalamak istiyorum ki herkes benim olduğunu bilsin ve karşılığında onun da beni damgalamasını istiyorum ki herkes benim onun olduğumu bilsin.

"Senin," diye inliyor, bana karşı sürtünüyor, çekirdeğinde oluşan zevke bir rahatlama arıyor.

"Bana güveniyor musun?" Tekrar ediyorum.

Avucumda hissettiğim bir yudumla başını sallıyor.

"Güzel. Eğer durmamı istersen, elinle kalçama dokun, anladın mı?"

Başını sallayabildiği kadar sallıyor, sonra omuzları düşene ve daha da öne eğilip tüm vücudu bana baskı yapana kadar daha sıkı sıkıyorum. Elimde olmadan kalçalarımı onunkilere doğru kaldırıyorum. "Biraz daha, Flower."

Narin boynunu kavrayışımı sıkılaştırıyorum, bir anda onu kolayca kırabileceğimi fark ediyorum. Ama yaptığım onca şeyden sonra bunu bana -bana- veriyor. Bunu onun için iyi hale getirecek, hayatını ellerime teslim edecek kadar bana güveniyor.

Burnundan nefes alıp vermeye zorluyor, neredeyse soluk soluğa. Daha fazla dayanamıyorum. Serbest elimi aşağı kaydırarak, amının sıcaklığıyla neredeyse inliyordum, sonra dantel parçasını amına doğru savurdum. Damlıyordu ve hiç uyarmadan iki parmağımı amının derinliklerine soktum.

"Siktir, Bel. Amın benim için yaratılmış. Parmaklarımın etrafında çok sıkı kenetleniyorsun ve bunu duyuyor musun?" Onu parmaklarımla beceriyorum, ıslak ve uygunsuz seslerin aracı doldurmasına izin veriyorum. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Benim merhametimde olmak, ben amını sikerken seni boğmama izin vermek."

Dudaklarından bir inilti süzülüyor, hayalini kurduğum o dolgun, gür dudaklar ve elimi boğazına dolayarak onu öpüyorum. Önce nazikçe, küçük yudumlarla, ta ki bana ağzını açana kadar ve dilimi onunkinin üzerinde kaydırarak ketçap, tuz ve sadece benim şebboyum, Bel'im olan tatlılığın tadına bakıyorum.

Elimi birazcık sıkıyorum ve kucağımda kıpırdanıyor, erişimi olsa sikimin üzerinde kayacakmış gibi öne doğru kayıyor. Ve ben onun istediği her şeye sahip olmasını istiyorum.

İki parmağımı onun kaygan sıcağından çekip ağzıma götürüyorum. Parmaklarımdaki parıldayan uyarılmayı emiyorum ve sonra kemerimle boğuşarak pantolonumu açıyorum. Kemeri çekip çıkarıyorum ve boğazını serbest bırakıyorum.

Bir hoşnutsuzluk iniltisi çıkarıyor ve benim tek yapabildiğim gülümsemek oluyor. Diğer elimle her iki bileğini de tutup birleştiriyorum. Bu açı göğüslerini yüzüme doğru itmesine neden oluyor ve kemeri alıp bileklerine dolayarak ellerini arkadan sabitlerken çenem göğüs dekoltesinde, kokusunu içime çekiyorum. Sonra sağ elimi yukarı, sol elimi aşağı kaydırıp fermuarımı açmadan ve kendimi serbest bırakmadan önce onları hafifçe avuçlamak için uzanıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. Çok güzeldi.

"Sikimi mi istiyorsun, Flower?"

Bir kez başını sallıyor ve ben de boynunu biraz sıkıp başımı ıslak yarığının üzerinde gezdirerek ikimizi de tahrik ediyorum. "Eğer istiyorsan, bana istediğini söylemelisin. Yalvar bana, Bel. İyi bir kız ol ve seni boğmam için yalvar, seni sikmem için yalvar, seni boşaltmam için yalvar."

Şimdi nefes nefese, bana karşı kıvranıyor ve ben de sözcükleri çıkarabilmesi için kavrayışımı yeterince gevşetiyorum. "Lütfen, Drew. Lütfen. Sik beni."

"Ve?" Ses tonumdaki derin tonu ve içimde dolaşan ihtiyacı saklamadan soruyorum.

"Becer beni. Boğ beni. Bana ne istersen yap. Hepsine sahip olabilirsin."

Eğildim ve çenesini ısırdım. Gözlerini sıkıca kapattı ve yüzünü aşağı eğip alnımı onunkine bastırdım. "Gözlerini aç ve tekrar söyle."

Güzel yeşil gözleri titreyerek açılıyor ve konuştuğunda neredeyse boşalıyorum. "Becer beni, Drew. Lütfen. Lütfen, sik beni."

Gülümsüyorum ve ağzımı onunkinin üzerinde kaydırıyorum. "Çok iyi bir kızsın, bu sadece benim için kötü." İkimizle de yeterince dalga geçtim. Sikimi elime alıp onun girişine getiriyorum ve derine doğru itiyorum. Aynı anda dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, onu sertçe öpüyorum, amını aldığım gibi ağzını da aynı vahşilikle alıyorum.

Ağzımın içinde inliyor ve vücudu benimkinin etrafında bir mengene gibi sıkılırken hepsini yutuyorum. Siktir, çok iyi hissettiriyor. Uzun süre dayanamayacağım ve bunu onun için çok iyi hale getirmeliyim.

"Benim için ne kadar güzel çiçek açtığına bak, benim Küçük Şebboy'um," diye mırıldanıyorum ve kalçalarımı derinlere inecek kadar eğiyorum. Boynunu sıkıca kavrıyorum ve yavaşça hava kaynağını daraltıyorum, paniğin gözlerine kanamasını izliyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve panik kaybolana kadar aşağıdan ona vuruyorum. Nefes nefese kalmaya başlıyor ve tırnakları arkasından dizlerime batıyor.

O kadar yakın ki, amının sıkılaştığını hissedebiliyorum. Diğer elimle ağzını ve burnunu kapatıyorum. "Bana güven, Bel. Sana nefes al dediğimde, derin nefesler almanı istiyorum, anladın mı?"

Usulca başını sallıyor ve ben de onu tam sınırda hissedene kadar kalçalarımı daha yukarı, daha sert ve daha derine kaydırıyorum. Gözleri geri yuvarlanıyor,

ve orgazmının spazmının başladığını hissediyorum. Hava yolunu son bir kez daha sıkıyorum ve sonra onu tamamen serbest bırakıyorum. "Şimdi."

Sanki ölmek üzereymiş gibi ciğerlerine düzensiz bir nefes çekiyor ve boşalırken amı beni sağıyor. Soluk soluğa nefesleri arasında küçük çığlıklar atıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en harika şey.

"Kullan beni, Flower. Becer beni. Benden al. Sonsuza dek senin merhametine sığınıyorum." Gözlerini görebilmek için sarı saçlarını yüzünden çekiyorum. Sonra ellerimi yanlarıma indiriyorum ve o da bana bir boğa gibi biniyor, vücudu benimkine karşı kıvranıyor.

Orgazmının son çırpınışları sona erdiğinde, onu kalçalarından morartıcı bir güçle kavrıyorum ve derinlere dalıyorum, onu sertçe beceriyorum, kendimi onun içine gömüyorum, tıpkı onun kendini derimin altına gömdüğü gibi.

"Drew! Kahretsin," diye miyavlıyor ve ben ona merhamet etmiyorum. Aksine, onu daha sert sikiyorum, göğsüme bastırıyorum, büküyorum, sikimi daha fazla alması için zorluyorum.

"Boşalacağım. Amını döllerimle dolduracağım."

"Evet! Evet!" Bel boğazıma doğru haykırıyor ve sonra birdenbire beni ısırıyor. Dişleri omzumun derinliklerine batıyor ve aklımı kaybediyorum. Omzumdaki yakıcı acıyı ve içimde yükselen zevki takip ederek ona tekrar tekrar çarpıyorum.

Saniyeler içinde patlıyorum, o kadar sert boşalıyorum ki kendimi onun derinliklerine boşaltırken gözlerimin arkasında yıldızlar görüyorum. Yavaşça gerçekliğe geri dönüyorum ve gözlerimi açtığımda onu görüyorum. Beni izliyor ve yüzümü tararken bakışlarında bir yumuşaklık, bir dinginlik var.

Onu yanaklarından kavrıyorum, dudaklarını nazikçe öpüyorum ve birini sevmenin gerçekten ne anlama geldiğini bilmediğim ya da buna hazır olmadığım için söyleyemediğim sözleri fısıldıyorum.

"Seni seviyorum, Flower."

Gözleri irileşir ve ağzı açık kalır. "Sen...?"

"Karşılık vermek zorunda değilsin. Sen hazır olana kadar söylemene gerek yok. Sadece seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Seni kaybedene kadar birini sevmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum ve bana asla ikinci bir şans vermeyebileceğin fikrine katlanmak zorunda kaldım."

"I..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor ve onun güzel zihninin itirafımın etrafını sarmaya çalıştığını görebiliyorum, ama bana kelimeleri söylemesine ihtiyacım yok. Beni sevdiğini bilmeme gerek yok, çünkü davranışları bunu bana kanıtlıyor. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," diye tekrarlıyorum ve bileklerini saran kemeri çıkarıyorum, sonra da kan tekrar kol ve bacaklarına dönene kadar nazikçe masaj yapıyorum. Yüzüne bakmaya cesaret edemiyorum çünkü orada göreceğim şeyin, onunla bir şeyleri düzeltme şansını asla elde edemeyeceğim düşüncesinden çok daha fazla acı vereceğinden korkuyorum. Onu biraz tuttuktan sonra koltuğa geri oturtuyorum ve koltuğun arkasından birkaç mendil alıyorum. Elimden geldiğince onu nazikçe temizliyorum.

Göstergedeki saate bakıyorum ve onu bir an önce eve götürmem gerektiğini fark ediyorum.

"Kemerini bağla. Balkabağına dönüşmeden önce seni eve götürmeliyim."

Hafifçe gülüyor ve koltuğuna geri yerleşiyor.

Malikaneye dönüş yolu sessiz, çok sessiz ve acaba ona söylemekle hata mı ettim diye düşünüyorum. Evin önüne geldiğimde parmakları kapının kolunda geziniyor ve kalbimin göğsümden fırlamak üzere olduğuna yemin edebilirim. Dönüp bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Seni sevdiğimi söylemek için beklememe gerek yok, Drew. Seni sevmemem gerektiğini bildiğim zamanlarda bile sevdim. Sevgimi hak etmediğin zamanlarda da seni sevdim ve şimdi de seviyorum."

Arabadan inip kapıyı arkasından kapatıyor ve beni bu veda itirafıyla baş başa bırakıyor. Direksiyonu iki elimle sıkarak evin içinde onu takip etmekten kendimi

alıkoyuyorum. Kahretsin, beni seviyor. Beni seviyor. Sevgisini hak etmediğim halde beni seviyor,

ve bu yüzden babam ödemeli. Bu yüzden bunu yapmak zorundayım.

Onu ve annemi korumak için.

Onu bu işe bulaştırmak beni öldürecek ama o güçlü, Sebastian'ın ya da herhangi birinin ona verdiğinden daha güçlü ve eğer bana bildiğim kadar güveniyorsa, bu saçmalığın iç yüzünü anlayacaktır. Merak etme, Flower. Seni koruyacağım. Bunu sonsuza dek bitireceğim ve sana ikimizin de hak ettiği sonsuz mutluluğu vereceğim. Telefonumu cebimden çıkarıp babamın numarasına gidiyorum.

Kelimeleri yazarken parmaklarım titriyor. Sürpriz unsuru bu işin istediğimiz kadar sorunsuz ilerlemesini sağlayacak.

Yarın gün batımında**.** Onu eve getireceğim. Her şey hazır olsun.

Hemen bir yanıt almayı BEKLEMİYORUM ama ekranda üç küçük nokta beliriyor ve ardından yanıtını okurken kendimi cihazı parmaklarımı acıtacak kadar sert sıkarken buluyorum.

Güzel**.** Eve gel. Yarın için her şeyi konuşmak istiyorum.

K. Yoldayım**.**

Ne kadar gitmek istemesem de, başka seçeneğim yok. Bunu iyi göstermeliyim, sanki onun tarafındaymışım gibi. Eğer onunla aynı fikirde olduğumu düşünmesini sağlarsam, gardını düşürecek ve saldırının geldiğini asla göremeyecek.

Eve vardığımda tenim nemli ve ellerimi elbise pantolonuma siliyorum. Yapmak üzere olduğum şeyden nefret ediyorum ama kendime bunun onun çarpık oyunlarını oynamak zorunda kalacağım son sefer olduğunu hatırlatıyorum. Bu ona son boyun eğişim. Ev sessiz, neredeyse ürkütücü ve babamın ofisine ulaştığımda korumalarının her zamanki yerlerinde olmadığını görüyorum.

Masasının arkasında oturuyor, elinde bir önceki sefer olduğu gibi şişenin tamamı yerine bir bardak viski var. Hatırladıkça ürperiyorum. Burada onun huzurunda olmaktan nefret ediyorum.

"Sonunda olayları benim açımdan görmeye karar vermene sevindim." "Bu akşam yemekte fark ettim ki, ne yaparsam yapayım

yaparsam, benimle evlenmeyi kabul etmesini asla sağlayamam. Bunu bildiğim için beklemek için bir neden olmadığını biliyordum."

Dudaklarını büken gülümseme ahlaksızca. "Sebastian'ın, fahişe kız kardeşinin seninle evlendiğini anladığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. İkisinden de kurtulup ailenin mal varlığını devraldığımızda, istediğin kadını bulmakta özgür olacaksın."

Korkunç sözlerine tepki vermemek için kendimi zorluyorum. Sanki onlar yaşayan, lanet olası gerçek insanlar değilmiş gibi onlardan kurtulmaktan bahsetmesi.

"Plan nedir?" Söylüyorum.

Gözleri kısılıyor ve sanki içime bakmaya, dışımda bir delik bulup beni parçalamaya çalışıyor gibi görünüyor. Sandalyesinden kalkarak masasının etrafından dolaşıyor ve birkaç metre önümde duruyor.

"Bir plan yaparsın sanıyordum. Ne de olsa bugün senin düğün günün."

"Bana kalsa onu uyuşturur, eve getirir ve o uyanmadan önce her şeyi bitirirdim, böylece onun mücadele etmesi ya da kavga etmesiyle uğraşmak zorunda kalmazdım."

"Belki de düşündüğümden daha çok bana benziyorsun." Gülümsüyor ve cebinden bir şey çıkarıp elini bana uzatıyor.

İçten içe ürpererek elimi açıyorum ve iğnenin takılı olduğu küçük şırıngayı alıyorum. Sonra ona bakıyorum. "İçinde ne var?"

"Midazolam. Bu bir ameliyat öncesi sakinleştiricidir ve onu kabul edecek kadar aklı başında yapacaktır ama kavgacı olacak kadar değil."

"Güvenli mi?" Kaşlarımı kaldırıp soruyorum.

Omuz silkiyor. "Ona ne kadar verdiğinize bağlı. Çok fazla verirseniz kendi kendine nefes almayı bırakır. Yetmezse onu susturmak için başka yöntemler kullanmamız gerekir."

Ona dokunduğu ya da yakınında olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Yine de başka yolu yok. Umarım, işi yapmama yetecek kadar uzun süre baygın kalır. "Tamam, ona yeterince verdiğimden emin olacağım."

"Güzel, sadece onu öldürme. Henüz değil. Önce evlilik cüzdanına imzasını almam lazım, sonra ondan ve kardeşinden nasıl kurtulacağımızı düşünürüz."

"Endişelenme." Boğazımı tırmalayan endişeyi yutkunarak bastırabildiğim kadar bastırıyorum. En ufak bir zayıflık belirtisinde bile üzerine atlayacaktır.

"Olayları benim açımdan görmeye karar vermene sevindim. Bu kadar uzun sürmesi utanç verici..."

"Sebastian'ın arkadaşım olduğunu ve Bel'i sevdiğimi sanıyordum. Meğer aşk değilmiş. Hiçbir şey değilmiş. İcabına bakılması gerekiyor."

"Aşk vefasız bir şeydir. Onun yerine onları becermek ve terk etmek çok daha kolaydır."

"Yolunun benimle kesiştiğine pişman edeceğim onu." Sözlerimin ardındaki zehri görebilmesini sağlamak için dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onlarla işimiz bittiğinde, pişmanlık odaklanabilecekleri tek şey. Sana söz veriyorum. Şimdi çık dışarı. Yarın her şeyi senin için düzene sokacağım. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin." Kapıyı işaret ediyor, bardağındaki viski yan tarafa doğru kayıyor.

Bana tekrar söylemesini beklemedim. Bir anda ofisinden çıktım. Bu işi halletmek için tüm cesaretimi toplamam gerekecek.

ama bittiğinde buna değecek. Bel güvende olacak. Annem güvende olacak. Her şey olması gerektiği gibi olacak.

30

BEL

Ertesi sabah yatağımda yuvarlanırken, bir gece önceki olayların gerçekten yaşanıp yaşanmadığını ya da bir rüya olup olmadığını merak ediyordum. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Uzun zaman oldu ve buluşmamız bana Drew'i olanlar için çoktan affettiğimi gösterdi. Sadece korkuyordum ve bu korkuyu bir koltuk değneği olarak kullanıyordum.

Şimdi, benim en büyük endişem sadece bu korku değil; bu farklı türden bir korku. Drew ve Sebastian için duyduğum korku ve bu planı uygulamaya karar verirlerse ikisinden birine ya da ikisine birden ne olabileceği. Hiçbir şey bilmek istemediğimi söylediğimi biliyorum ve hala gerçekten bilmek istemiyorum, ancak onlara başka fikirler vermeye ya da onları durdurmaya çalışmadan durmak ve bunu yapmalarına izin vermek aptalca görünüyor.

Dün, Drew bunu yapacağına her zamankinden daha kararlı görünüyordu ve onunla başka bir konuşma yapmaya çalışmakta tereddüt etsem de bundan kaçınmayacağım. Bu bizim birlikte geleceğimiz ve onun davranışları ikimizi de doğrudan etkileyecek. Onu seviyorum ve boktan babası ölümden başka bir şeyi hak etmese bile onun ya da kardeşimin hapse girdiğini görmek istemiyorum. Cep telefonumu tutuyorum

Önce gidip kimi sorgulayacağımı düşünüyorum, Sebastian'ı mı yoksa Drew'u mu?

Kader o anda devreye giriyor ve cep telefonum Drew'dan gelen bir mesajla çınlıyor.

Saat 5'te Mill'e gel**.**

BU BİR SORU DEĞİL, BİR TALEP. Ukalaca bir yorumla cevap vermek geliyor içimden ama vazgeçiyorum. Telefonumdaki saat üçü gösteriyor ve mesajında beş yazdığını bilsem de, zaten tüm günümü bu konuşma hakkındaki düşüncelerimi serbest bırakarak geçirdim.

Beklediğimden erken gelirsem kimin umurunda?

İçimde çılgınca bir korku var. İkisini de aptalca bir şey yüzünden kaybetme düşüncesinden nefret ediyorum. Şimdi olmaz, her şey daha iyiyken olmaz. Drew'in babası her şeyi berbat etmenin bir yolunu bulacaktır. Ne kadar uzun süre düşünürsem, o kadar iki yöne çekiliyorum.

Bir yanım Drew'a babasından kurtulması için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemek istiyor ama diğer yanım, ahlaki pusulaya sahip olan yanım, bu düşünceden iğreniyor.

Ölüm, bu korkunç adamın tanıdığım herkesten daha çok hak ettiği bir şey ama…

Cinayete suç ortağı olmak gerçekten içimde var mı?

Bunu düşünmek zor çünkü bu düşünce bana annemi ve bu kaybın hala ne kadar taze olduğunu hatırlatıyor. Onu her gün özlüyorum ve onu geri almak için her şeyi yaparım ve işte Drew sırf özgür olabilmek için babasını öldürmeye hazırlanıyor.

Bunu düşündükçe kalbim acıyor, bu yüzden bunu yapmak yerine onu erkenden görmeye gitmeye karar veriyorum. Masamdan ve kitap yığınlarından yavaşça uzaklaşıyorum ve gerinmek için ayağa kalkıyorum. Sebastian muhtemelen şu anda ofisinde, bu yüzden ön kapıdan gizlice çıkarsam

"Neredesin" mesaj yağmuru başlayana kadar on beş dakikalık bir avantaj.

Büyük olasılıkla Sebastian'a ispiyonlayacak olan şoförü rahatsız etmek yerine - ona gerçekten cevap vermek zorunda olduğumdan değil

-Uygulama üzerinden bir araç çağırıyorum. The Mill'e kısa bir sürüş mesafesinde ve araba garaj yolunda ilerlerken siyah pardösümün içine giriyorum.

Araba uzaklaştığında, konağın ön kapısına bakarak orada öylece kalakalıyorum. Ne yapacağımdan emin değilim. Kapıyı çalayım mı? Neredeyse gülecektim.

Genellikle kapı yarı açık olur, insanlar ya da bir parti dışarı dökülür. Sanırım içeri gireceğim. Omuz silkerek kapıyı itip açıyorum ve evin sıcaklığının beni yönlendirmesine izin vererek içeri giriyorum. Dışarıdaki ölümcül soğuk ile içerideki kavurucu sıcak arasındaki yan yana duruş neredeyse acı verici.

Kanepede sıcak kakao ve bir kitapla kucaklaşmak için harika bir gün olurdu. Drew'a okuduğum aşk kitaplarından birini okutabilir miyim diye hayal meyal düşünüyorum. Bu düşünceyi başka bir zamana saklıyorum ve içeride biraz daha yürüyorum.

Ev çoğunlukla sessiz ve ben bundan hoşlanmıyorum. Bu tuhaf ve bana kötü bir şey olacağını düşündürüyor. Kendime bunun sinirden başka bir şey olmadığını söylüyorum. Parmak uçlarımda merdivene doğru ilerliyorum ama Lee'nin mutfakta durduğunu ve karanlık bakışlarını üzerimde hissettiğimde kalbim güm güm atarak donup kalıyorum.

Her zamanki çocuksu sırıtışı ve çekiciliğinin yerini şimdi çok daha tehditkâr bir şey alıyor ve ondan yayılan enerji beni ürpertiyor. Bakışlarım gömleksiz göğsünde geziniyor, onu incelediğim için değil, orada gördüklerim yüzünden. Loş ışıkta bile göğsünü, yanlarını ve kollarını kaplayan sayısız yara izi gözden kaçmıyor.

Kavgadan mı? Biri ona zarar mı veriyor? Kendine zarar mı veriyor?

Sorular üst üste yığılıyor ve tek yapabildiğim ona kaşlarımı çatmak oluyor, ağzımı açarsam pişman olmaktan korkuyorum.

"Yüzündeki o bakışı sil. Senin merhametini istemiyorum ya da ihtiyacım yok."

Omurgamı çelikleştirdim. "Ben de tam Drew'u görüp görmediğini soracaktım."

"Elbette öyleydin." Gözlerini deviriyor. "Üst katta, ya da belki de değil. Bilmiyorum."

Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum, Lee'ye rom şişesini yırtık karın kaslarına doğru tutarken son bir kez bakıyorum. Yarısı çoktan bitmişti ve birinin ona yardım etmesi gerektiğini biliyordum. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum ama diğer herkes kendi sorunlarına o kadar dalmış ki, kimse arkadaşının acılar içinde boğulduğunu fark etmiyor gibi görünüyor.

Merdivenleri koşarak çıkıyorum ve doğruca Drew'un yatak odasına gidiyorum. Kapı aralık olduğu için içeri girmeyi kendime görev edindim. İlk fark ettiğim şey yanan odun kokusu oluyor ve ızgarada yanan küçük ateşi görüyorum.

Şömineden yatağına bakıyorum, yorganın bükülüp dağıldığını ve kirli giysilerinin yıpranmış bir koltuğun üzerine atıldığını fark ediyorum.

Drew'dan bir iz yok ama.

Yatak odasını geçip banyoya bakıyorum ama orası da boş. Lanet olsun. Telefonumu çıkarıp onun kocaman yatağına tırmanıyorum ve onun gibi kokan yastıklara yerleşiyorum. Sonra ona bir mesaj attım. Bekliyorum ve telefonu komodinin üzerinde yüksek sesle çaldığında neredeyse irkilerek yataktan fırlıyorum.

Tanrım. Biraz rahatlamam lazım. Kalp atışlarımı tekrar kontrol altına aldığımda, telefonu olmadan fazla uzağa gitmiş olamayacağını, bu yüzden geri dönmesinin uzun sürmeyeceğini anladım. Ayakkabılarımı çıkarıp yorganın altına giriyorum, onun sıcaklığını, tik ağacı ve nane kokusunu içime çekiyorum. Hayat mükemmel olsaydı, işte böyle olurdu. O, ben, birlikte vakit geçirmemiz ve diğer tüm

saçmalıklar hakkında endişelenmememiz.

Erkek arkadaşımın babasını öldürmek üzere olmasından endişe etmemem gerektiğini biliyorum. Bu normal değil. Bunların hiçbiri normal değil. Peki bunu nasıl düzeltebilirim? Ona bunu yapmamasını söylesem dinler mi? Şüpheli. Drew tanıdığım en inatçı insan. Ona bir şeyi yapmamasını söylemek, sırf size inat olsun diye yapması için gereken cephanedir.

Ya işler ters giderse? Ya başarısız olursa ya da daha kötüsü, ya başaramazsa? Başarılı olursa kim olacak? Babasını öldürmek onu lanetlenmeye mi yaklaştıracak, yoksa karanlıktan çıkmak için ihtiyaç duyduğu kurtarıcı lütuf mu?

Kafamın içinde yüzen bu düşünceler dün gece zar zor uyumamın sebebiydi. Uzun ve sert bir şekilde içime çekiyorum, onun kokusunu şüphelerimi ve korkularımı kovmak için kullanıyorum.

Geçmişimiz düşünüldüğünde bu kolay değil ama dünden sonra, her konuda bu kadar şeffaf olduktan sonra, ona nasıl şüpheyle yaklaşmayabilirim? O değişti. Bunu biliyorum. Benimle konuştuğunda ve bana saygı ve hürmetle dokunduğunda bunu görüyorum. Bana sevgiyle dokunuyor. Tüm bunlar aylar önce başladığında bunu anlayabileceğini sanmıyorum.

Ve biliyorum ki o da bendeki değişiklikleri fark etti. Her darbeyi, her hafifliği sineye çekmeyişim. Artık bir duvar çiçeği değilim. Ben lanet bir kır çiçeğiyim. Ben onun kır çiçeğiyim.

Karışmış yorganın üzerinde yuvarlanıyorum ve odada dolaşmak için gür yataktan çıkıyorum. Huzursuzum ve enerjimi atmak için biraz hareket etmem gerekiyor. Evet, ona güveniyorum ama ona güveniyor olmam onun için endişelenmediğim anlamına gelmiyor.

Babası bir canavar, Drew da itiraf etmek gerekirse bir canavar. Sanırım birini öldürmek için biri gerekiyor, ama bu onu ne kadar canavara dönüştürecek?

Yatağının kenarında volta atıyorum, bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Volta atmaya devam ediyorum ve bunu yaparken şöminenin etrafındaki rafları tarıyorum, koyu renkli kalın ahşap, hırpalanmış

kitapçıklar, ders kitapları ve birkaç eski klasik. Her nasılsa, eski klasikler basılı kitaplardan daha taze görünüyor. Bu beni gülümsetiyor ve parmaklarımla kitapların başlıklarını okuyarak satırları gözden geçiriyorum, her birini taramak için yürürken başımı eğiyorum.

Drew kitapları ve genel olarak okumayı ne kadar sevdiğimi biliyor, ancak bu kitapların hiçbiri hakkında hiç konuşmadık. Okumaya ilgi duyduğunu hiç belirtmedi.

Devam ediyorum, rafın sonuna ulaşana kadar gülümsemem gittikçe genişliyor. Rafın en ucuna geldiğimde tüm vücudum kasılıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve düşüncelerim karanlığa doğru burun dalışı yapıyor.

Ciltli kitaplardan birinin üzerinde, iğne ucunun üzerinde şeffaf mavi kapağı olan bir şırınga duruyor. Görebildiğim kadarıyla içindekiler belli. Arkamı dönüp omzumun üzerinden bakıyorum, yarı yarıya gölgelerin arasından fırlamasını bekliyorum, ama hala burada değil ve bu sadece endişemi artırıyor.

Onu birkaç kez içerken görmüştüm ama uyuşturucu kullanabileceğini hiç düşünmemiştim. Gözlerimi kırpıştırdım ve düşünmeden, daha yakından incelemek için şırıngayı elime aldım. Şırınga şeklinde ne alıyor olabilir ki? Tanrım. Bunu düşünmeyi bırakmalıyım. Muhtemelen bir şey değildir. Belki futbol için bir steroid ya da belki bir tür hastalık için bir iğne.

Odaya girmeden bir kalp atışı önce ayak seslerini duyuyorum ve arkamı döndüğümde dudaklarında bir gülümsemenin hayaletini görüyorum. Elimdeki şırıngayı gördüğü anda yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Ne yapıyorsun?"

Boğazımda oluşan endişe yumağını yutkunarak bastırıyorum ve şırıngayı yavaşça rafa geri koyuyorum. Bana doğru yaklaşıyor ve tam bana ulaştığında istemsiz bir adım geri çekiliyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Kızgın görünmüyor. Olsa olsa üzgün görünüyor ki bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

Kitaptan şırıngayı kaptığı gibi, biraz önce sorduğu soruyu tekrarlıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Ben... ben seni bekliyordum. Eşyalarımı karıştırmaktan hoşlanıyor gibisin, ben de bu iyiliğinin karşılığını vereyim dedim." Gülümsemek için kendimi zorluyorum ama o karşılık vermiyor. Bakışlarım tekrar şırıngaya kayıyor ve kendimi sormaktan alıkoyamıyorum. Ona güveniyorum. Onu seviyorum, peki neden tüm bunların ne hakkında olduğunu bilmekten bu kadar korkuyorum?

"Şırınganın içinde ne var?"

Ağzı ince bir çizgi halinde kıvrılıyor. "Kullanmak zorunda kalmak istemediğim ama artık kullanmama seçeneğimin olmadığı bir şey."

Bu ne bir cevap ne de bir soru.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Bir çeşit steroid mi, futbol şeyi mi?" Ses tonumu alaycı hale getirmeye çalışıyorum ama onun yerine korkudan titreyerek çıkıyor.

"Bel." Ciğerlerine derin bir nefes çekiyor, sonra göğsünden hafif bir gürültüyle nefes veriyor. Kolu belime dolanıp beni göğsüne doğru çektiğinde karşı koyamıyorum. "Sana bunu yapmak zorunda olduğum için nefret ediyorum ve söz veriyorum bittiğinde her şeyi açıklayabileceğim ama şu anda... yapamam. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama senin tam güvenine ihtiyacım var."

Yüzünü görebileceğim kadar uzaklaşıyorum. "Sana güvendiğimi söyledim ve güveniyorum da. Sadece kafam karışık ve endişeliyim. Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Bana ormandaki ilk geceki gibi bakıyorsun, bu yüzden bana gerçekten güvendiğini hissetmiyorum."

Göz kırpıyorum ve yutkunuyorum. "Bilmiyorum. Sana güveniyorum tabii ki. Sadece... neden bir şırıngan var? Ve içinde ne var? Neden benim üzerimde kullanacakmışsın gibi konuşuyorsun?" Az önce kapağını açtığı şırıngaya bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Sanki ona bakmazsam, yapacağından şüphelendiğim şeyi yapmayacakmış gibi.

"Bel...Wallflower, bana bak."

Sadece alışkanlıktan, ses tonundaki keskin emir ısırığından yapıyorum. "Bana ya güvenirsin ya da güvenmezsin. Bana güvendiğini söyle."

"İstiyorum." Kelimeler dudaklarımdan kolaylıkla dökülüyor. Boynumun yan tarafına bir iğnenin keskin darbesi vuruluyor ve bir nefes tıslıyorum. "Ne oluyor be?"

"Güven bana, Bel. Şu anda yapman gereken tek şey bu, tamam mı?" Damarlarımda yavaşça bir sıcaklık hissediyorum ve dizlerim titriyor.

Vücuduma ne enjekte etti?

Alttan alta bir panik akımı var, ama bunun altında güveni hatırlatan bir şey var. Gözlerimin içine bakarak beni sıkıca kavrıyor ve tüm ağırlığımı taşımam için beni hareket ettiriyor. Gözlerinde kötü niyetli hiçbir şey yok. Aslında bana daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir özlemle bakıyor.

"Drew," diye mırıldanıyorum zihnimi ağır bir sis bulutu kaplarken. "Sana güveniyor olabilirim ama bu şu anda sana çok kızgın olmadığım anlamına gelmez."

Usulca kıkırdıyor, yüzümdeki saç tellerini nazikçe okşuyor ve nefesinin sıcaklığını ensemde hissediyorum. "Yeterince makul, Çiçek. Tekrar ayağa kalktığında hesaplaşırız. Unutma, seni seviyorum ve bunu bizim için yapıyorum."

Bu son sözler ve onun güzel yeşil gözleri zihnimde yüzerken, gözlerim çırpınarak kapanıyor ve kendimi tamamen kaybederek karanlığın derinliklerine kayıyorum.

31

DREW

Onu aslanın inine götürmeyi seçmek kolay bir seçim değildi ama tek seçenek buydu. Onu tekrar babamla aynı odaya koyacak olmaktan nefret ediyorum ama Kendime bunun son kez olacağını hatırlatıyorum. Öyle olmak zorunda.

Midem çalkalanıyor ve safra boğazımdan yukarı yükseliyor. Keder ve öfke beni hasta ediyor. Bunu gerçekten yapmak istemiyorum, ama ilacı verdiğime göre, bunu yapmam gerekiyor. Vücudunda ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Hâlâ baygınken planı satmak için onu babamın evine götürmeliyim.

Kafasını bedeninden ayırıp Mill'in evinin arkasındaki ormanda yakmadan önce kazandığı için kibirli ve k e n d i n d e n emin olmasına ihtiyacım var.

Tamam, gerçek plan bu değil ama yıllar boyunca onun için tasarladığım pek çok sondan biri bu. Şimdi nihayet zamanı geldi, gerginim. Yıllardır kendimi doğru düzgün koruyamadığım için kendim için değil. Hayır, Bel için.

Eğer bir şekilde çapraz ateşte yaralanırsa, kendimle yaşayabileceğimden emin değilim. O planın karmaşık bir parçası, babamı rahatlatmanın bir yolu. Babam hariç herkesin o odadan canlı çıkmasını sağlamanın bir yolu.

Duygularımı yutuyorum ve kendime son bir kez bunu bizim için yaptığımı hatırlatıyorum. Sonra baygın bedenini biraz daha yukarı kaldırıp merdivenlerden aşağıya taşıyorum. Kapıya yaklaştığımda mutfakta Lee'yi görüyorum, seçtiği alkol şişesinin yarısını dudaklarına götürmüş. Bakışları benimle Bel'in yüzü arasında gidip geliyor ve gözlerinde beliren endişeyi kaçıramıyorum.

"Sormalı mıyım?"

"Hayır, yapmamalısın. Ne kadar az bilirsen o kadar iyi."

Manzarayı incelerken gözleri kısılır. "Siz pislikler son derece anti-sosyal olduğunuza ve Aries'e ya da bana hiçbir şey söylemediğinize göre, nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Yardımını istemiyorum," diye ısırıyorum, kulağa nasıl geldiğini ancak birkaç saniye sonra fark ediyorum. Ama öfkesini yatıştırmak için zamanım yok.

"Her neyse, öyle olsun ama bil ki ona bir şey olursa sorumlusu sensin. Kendi bok çukurumuzda yaşıyor olabiliriz ama değer verdiğimiz insanları da bizimle birlikte karanlığın çukurlarına sürüklemek zorunda değiliz."

"Bakın, özür dilerim. Elimden geldiğince çabuk açıklayacağım. Daha sonra döneceğim... Eğer dönmezsem, o zaman Değirmen için adım atman gerekir."

"Sırada Sebastian'ın olduğunu biliyorsun."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ne kadar az bilirse o kadar iyi. "Ne yapmayı planlıyorsun, Drew?"

Başımı iki yana sallıyorum ve kapıdan çıkıp babamın bizim için gönderdiği arabaya doğru yürüyorum. Bel'in uyuyan bedenini kucağıma alıp kokusunu içime çekiyorum ve bu anı sonsuza dek içime çekebilmeyi diliyorum. Tabii ki bu kısa sürüyor, çünkü eve hazır olduğumdan daha hızlı varıyoruz. Bel uykusunda kıpırdanıyor ve her kıpırdanışında erken uyanacağından korkuyorum. Eve vardığımızda şoför kapıyı açıyor ve ben dışarı çıkıyorum, Bel'i hızla göğsüme bastırıyorum ki onu almak gibi bir fikre kapılmasın.

Onu içeri taşırken çok hafif, bana tüm bu olayda ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatıyor. İstemesem de onu doğruca babamın çalışma odasına götürüyorum.

bana talimat verdi. İçeri girdiğimde masasından başını kaldırıyor, ofisin çift kapısı arkamdaki duvara çarpıyor.

Çalışma masası odanın diğer ucunda, sırtı pencerelere dönük bir şekilde duruyor, raflar ise hiç dokunmadığından emin olduğum kitaplarla tıka basa dolu. Antika bir halı, büyük deri bir kanepe, sehpa ve yanındaki lamba ile odanın uzunluğu boyunca uzanıyor. Masasının yanında bir rafa yerleştirilmiş bir bar var ve kapıların hemen ötesinde bir şeyi temizlemiş. Duruyorum ve açık alana bakıyorum. "Nedir bu?"

Boş alana el sallıyor. "Bazı eşyaların yerini değiştirdim, böylece düğün konuklarınız için yerimiz olacak."

Adam hayal görüyor, o yüzden misafirlerin yorumunu sorma zahmetine bile girmiyorum. Boncuk gibi gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor ve ben de yüzümden herhangi bir duygu kırıntısını uzak tutmaya çalışıyorum. Herhangi bir gösteri bana karşı kullanabileceği bir şey ve zaten yeterince aldı.

"Kahretsin, evlat. O kadar taşaklı olduğunu

düşünmemiştim."

Tabii ki yapmadı.

"Sana yapacağımı söylemiştim."

"Bunu anlıyorum. Ben sadece etkilendim. Sadece plana sadık kalmakla kalmadın, aynı zamanda onu buraya tek parça halinde getirdin. Belki de içinde bir potansiyel vardır."

Masanın etrafından bana doğru yürürken onu dikkatle izliyorum. Elinde kristal bir bardak viski var, kahverengi sıvı ağzına kadar dolu. Harika, içiyor. Gözlerinin neredeyse aç bir şekilde kızın gevşek formu üzerinde gezinmesine verdiğim tepkiyi saklamak için elimden geleni yapıyorum. "Denediğinde oldukça güzel oluyor. Çok da önemli değil. Onunla çok uzun süre evli kalmak zorunda kalmayacaksın." Odanın yan tarafında duran ve içeri girdiğimde fark etmediğim bir elbise askısına el sallıyor. "İkiniz için de kıyafetler var. Onu kanepeye yatır, sen smokinini giyerken ben de onu giydireyim."

Onu göğsüme daha sıkı bastırıyorum ve neredeyse hırlayarak karşılık veriyorum. "Hayır. Bu senin partin elbette ama onu kendim giydireceğim. En azından ben ondan kurtulmayı seçene kadar o benim."

Her zamanki öfke koru gözlerinde canlanıyor ve meydan okumam için suratıma bir yumruk yemeyi bekliyorum, ama bir an sonra ağzının köşesi kalkıyor ve başını sallıyor.

"Güzel. Bence beyaz dantel ona çok yakışacak. Kadife için biraz fazla zayıf."

Onu rafa götürüyorum ve gördüğüm ilk beyaz dantelli şeyi çekiyorum. Hepsi göstermelik olduğu için hiçbirinin önemi yok. Onu bir daha gelinlik içinde gördüğümde gerçek düğünümüz olacak ve babam ortalıkta olmayacak. Gelinliği elime alıp onu odanın uzak köşesine, kitaplıkların yanına götürüyorum. Hâlâ açıkta ve evet, onu görebilir ama vücudunu mümkün olduğunca korumak için elimden geleni yapacağım.

Bilinci yerinde olmayan birini soymanın ve giydirmenin gerçekten çok zor olduğunu çabucak öğreniyorum. Onu her hareket ettirdiğimde, uyanıp çıldıracağından korkuyorum. Çok erken uyanırsa ne halt edeceğimden emin değilim. Çıldırdığı için onu suçlamıyorum. Sadece onu hizada tutacak kadar sakinleştirebileceğimden emin değilim.

İstediğim son şey gözlerindeki korkuyu görmek ve bu sefer, bu sefer, artık bana güvenemeyeceğine karar verdiğinde endişelenmek.

Ona beyaz dantel bir elbise giydiriyorum, ince belini saran tüllü bir eteği var. Üstünü örttüğünden emin olmak için acele ediyorum, hiçbir şeyi düzeltmek için endişelenmiyorum. Smokinimi giymem, onu giydirmemin yarısı kadar sürüyor ama yine de vücudumu onun bakışlarıyla onun vücudu arasında sıkı sıkıya tutuyorum. Kemerimi ve ceketimi giydikten sonra yanımda getirdiğim silahı sırtımın alt kısmına sokmak için dönüyorum.

Sonra gömleğimi hızla ilikleyip pantolonumun içine sokarken ellerimin titremesini gizlemek için tekrar Bel'e dönüyorum. Bu çok saçma. Neden bizi oyuncak bebekler gibi giydiriyorsun?

Evlilik ve düğün bir kağıt parçası ve sözleşmeden başka bir şey ifade etmiyorsa?

Daha fazlası olmalı ve sadece bu düşünce bile beni şüphelendiriyor. Giyinmeyi bitiriyorum ve onu yakındaki deri kanepeye yatırmak için yavaşça kaldırıyorum. En azından korkarak uyandığında daha rahat olacak.

Kalbim boğazıma düğümleniyor, onun uyandığını, yüzündeki korkuyu ve gözlerindeki güvensizliği gördüğümü düşündükçe boğuluyorum. Dehşete kapılacak ve benden yeniden nefret edecek ve ben bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

Sana güveniyor.

Omuzlarımı dikleştirip yanına oturuyorum, sonra başını nazikçe kaldırıp uyluğumun üzerine koyuyorum. Bel'in uyuyan bedenine bakınca babamın odaya bir hastane yatağı getirdiğini görüyorum. Annemin hastane yatağı. Hay sikeyim. Bunu tahmin etmemiştim.

Ne halt ediyor bu?

Yanına gidip iyi olduğundan emin olmak istiyorum ama Bel hâlâ kucağımda ve onu tekrar hareket ettirme riskini almak istemiyorum, henüz değil. "Neler oluyor?"

Annemin yatağını masasının yanındaki duvarda bulunan barın yanına götürürken bana bakmıyor bile. Annemi istediği yere getirdikten sonra alttaki frenleri devreye sokmaya bile zaman ayırmasına şaşırıyorum. "Annenin yüzde yüz bizimle olmadığını biliyorum ama büyük gününü kaçırmasını istemezsin herhalde?"

Kan tadı alana kadar yanağımın içini ısırıyorum. Öfkenin de ötesindeyim ve onun burada olması beni daha da endişelendiriyor. Eğer bir şeyler ters giderse, korumam gereken bir yerine iki kişi olacak. Derin nefes alıyorum. Kafamda 10'dan geriye sayıyorum. On. Dokuz. Sekiz. Yedi. Altı. Beş. Dört. Üç. İki. Bir. Düşüncelerimi gölgeleyen öfkenin gitmesine izin veriyorum ve kendime tüm bunların sonunun ne olduğunu hatırlatıyorum. "İyi. Her neyse."

Birdenbire, hayal meyal tanıdığım bir adam kapıdan içeri girdi. Gergin ve ürkeğim. Eğer sakinleşmezsem, i h t i y a c ı m olduğunda tetiği çekemeyeceğim.

Adam uzun boylu, babamdan da benden de uzun, saat beş yönünde ağır bir gölgesi var ve güzel siyah bir takım elbisenin üzerine uzun bir elbise ceketi giyiyor. Babam elini sıkmak için odanın karşısına geçti. "Richard, bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkür ederim."

Bu adamı daha önce babamın etkinliklerinde görmüştüm. Müttefiklerinden biri, ama gerçek bir arkadaş değil.

Babam alaycı bir tavırla bana döndü. "Richard nikâh memurumuz olacak. Kendisi avukat, doğal olarak sözleşmeyi de getirdi ama yeminleri de o edecek."

Bakışlarımı Richard'a çevirip geri dönüyorum, henüz ondan tam olarak emin değilim. "Bu yasal mı?"

Richard gülümsüyor ve bu onu düşündüğümden daha genç gösteriyor. "Sizi temin ederim Bay Marshall, bu sözleşme tamamen yasal ve ben de devlet onaylı bir nikâh memuruyum."

İkisinin de görmemesini umarak yutkunuyorum.

Hiçbirinin önemi yok.

Zaten o kadar uzağa gidemeyiz.

Bel kucağımda kıpırdanıyor ve tüm vücudu kaskatı kesiliyor, bana uyanık olduğunu söylüyor ama öyle değilmiş gibi davranıyor. "Peki plan nedir?" Dikkatle dinlediğini bilerek soruyorum.

Babam elleri pantolonunun cebinde, kaşlarını çatarak bana doğru geliyor. "Planımız bu veletle evlenmen, Arturo'nun tüm parasına erişmen ve hepsi bu."

Şüpheyi yüzümden uzak tutma zahmetine girmiyorum.

"Bu kadar mı?"

Kıkırdıyor ve omuz silkiyor. "Yani evet. Avukatım yanımdayken söyleyeceğim tek şey bu."

Söz konusu avukat her kelimeyi duydu. Ona doğru baktım. "Richard değil mi... soyadınız nedir?"

Sırıtıyor. "Bellago."

Bu her şeyi açıklıyor. "Topluluktan" biri, bu yüzden babam şu anda silahını çıkarıp beni kafamdan vursaydı umurunda olmazdı. Elimi Bel'in ön kolunda gezdiriyorum. Teni her zamankinden daha soğuktu ve onu ısıtmak için kolumu onunkinin üzerine koyuyorum. O titriyor ve

babamın gözleri Bel'in uyuyan bedenine kayıyor.

"Ah, mükemmel zamanlama. Gelinimiz bize katılmaya hazır.

Harika. Artık başlamalıyız."

İçimdeki her şey bu plana isyan ediyor. Evet, kabul ettim. Tüm bunlar babamı rahatlatmanın ve gardını düşürmesinin en kolay yolu gibi görünüyordu, ama kahretsin, Bel ve ben bir gün evlenirsek, bir gün evlendiğimizde, tamamen uyanık, tetikte ve mevcut olacak. Ona her zaman hayalini kurduğu düğünü yapmak için sahip olduğum her kuruşu harcayacağımdan bahsetmiyorum bile.

Babamın çalışma odasındaki bu aceleye getirilmiş saçmalık değil.

Kolunu tekrar ovuyorum ve sonra çenesini hafifçe kavrıyorum. "Benim için uyan, Çiçek. Bu işi halledeceğiz ve sen de biraz dinleneceksin." Sesim alçak ve yumuşak, babamın yüzündeki alaycı ifadeyi ya da fısıldayarak konuşmak için arkadaşının yanına giderken mırıldandığı "Lanet olası yumuşak" sözünü kaçırmıyorum.

Sahip olmayı dilediğim gibi yalnız bir an değil, ama şu anda bana vereceğini bildiğim tek şey bu.

Gözleri kocaman açılıyor ve bakışları hemen yüz hatlarımda geziniyor. Gözyaşları akıyor. "Drew?" Sesindeki dalgalanmayı ya da parmaklarının smokin ceketimi sıkma şeklini kaçırmıyorum.

"Sorun yok. Güvendesin."

"Güvende misin?" diye fısıldarken sesi çatlıyor.

"Bel, bana bak." Çenesini elimle sıkıca tutuyorum ve saçlarını kucağıma döküp onu yatıştırma isteğime direniyorum. "Geçen gün arabada bana ne dediğini hatırlıyor musun? Bana güvendiğini söylemiştin. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Sesimi alçak tutuyorum ve gözlerindeki korku ve acı kalbime saplanan bir buz kıracağı gibi. "I.... İstiyorum. Ben sadece... Bilmiyorum. Neler oluyor?"

Onu nazikçe oturur pozisyona getiriyorum ve başını ellerinin arasında tutarken bekliyorum, şüphesiz ilaçlardan başı dönüyor. Ellerini yüzünden indirip gözlerini vücudunda gezdirdikten sonra benimkilerle buluşuyor.

Bana şaşkınlık ve korku karışımı bir ifadeyle bakıyor ve endişelerini gidermek için yapabileceğim hiçbir şey yok. "Drew. Lütfen. Bana neler olduğunu anlat. Ne yapıyorsun? Neden bu elbisenin içindeyim?"

İşte hiçbir şey. Dizini sıkarak sesimi yükseltiyorum ve ona sırıtıyorum, her zaman yaptığı gibi bunu anlamasını umuyorum. "Bugün senin şanslı günün Maybel. Bugün bir Mareşal olacaksın. Benimle evleneceksin."

32

BEL

Kafam bir balık çanağı gibi ve kafam çok karışık ama düşündüğüm şeyi söylediğini duymuş olmama imkan yok. Benimle evlenmek mi? Bulunduğumuz odaya bir şöyle bir baktım. Daha önce hiç onun odasında bulunmamıştım ama tarzı bana Drew'in ailesinin evini hatırlatıyor ve eğer Drew'in babası orada dikilip kaşlarını çatıyorsa, en azından nerede olduğumu biliyorum.

Ellerimi boynuma doğru götürüyorum, parmaklarım dantelin kenarıyla buluştuğunda duruyorum. Dantel mi?

"Beni soydun mu?"

Yüzünü dağıtmak istediğim bir sırıtma daha yapıyor. "Daha önce görmediğim bir şey değil. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben de değiştim. Birkaç fotoğraf için iyi görünmek istiyoruz, değil mi?"

Ses tonunda anlamadığım bir şey var. Bir şey bana oyun oynamamı söylüyor. Ama uyumlu olsaydım bile, psikopat babası bizi evlendirirken burada öylece oturup beklemezdim.

Tekrar konuşurken ses tonuma çelik gibi bir hava katıyorum. "Neler oluyor Drew, bu sefer bana doğru dürüst bir cevap ver."

Drew'in babası ya da adı her neyse, Lucian, Lucious, kulağa uğursuz gelen bir şey, onun yerine konuşuyor. "Neden canım, oğlumun dediği gibi seni ailemize kabul ediyoruz."

Bakışlarım odanın karşısındaki hastane yatağına takılıyor. Drew'un annesi hâlâ baygın. En azından birimiz öyle. Bayılmış olsam bile bu pisliğin beni bu şeye zorlamasına izin vermezdim.

Ayağa kalkmak için kanepeyi itmeden önce uzun bir nefes alıyorum ve sonra orada oturduğum saniyeler içinde her nasılsa kanepeye çökmüş olan ve her yönüyle kötü adam gibi görünen Drew'a bakıyorum. "Beni hemen eve götür ve bu olanları unutalım. Sebastian'a bile söylemeyeceğim, böylece onun silahla gelmesinden endişe etmene gerek kalmayacak."

Sebastian'ı üzerinde silahla gördüğümden değil. Bir keresinde masasının çekmecesinde birkaç tane görmüştüm ama elinde hiç görmemiştim. Gözlerinde cinayet olsa bile. İfadem daha çok onları korkutmak içindi ama pek işe yaramıyor.

Drew ayağa kalkar, siyah smokin ceketinin düğmelerini ilikler ve saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltir. "Sakin ol. Kontağı alayım. Okuyabilirsin ve sana iyi bakılacağını bilirsin."

Şaka yapıyor, değil mi? "Bu maskaralığa iyi halledilmiş mi diyorsun?" Başımı sallıyorum. "Her şeyden sonra, gerçekten burada durup beni seninle evlenmeye zorlayacak mısın?"

Beni incelerken gözleri biraz büyüyor ve bunu sadece satmaya çalıştığımı bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu her ne sikimse.

Geçen gece arabada benden ona güvenmemi istedi ve ben de zaten güvendiğimi fark ettim. Zaten güveniyorum. Yani bu durum bir çeşit plan olmalı. Keşke beni uyuşturmak yerine en başta bunu açıklayacak kadar bana güvenmiş olsaydı.

İlaçları hatırlayınca midem bulanıyor. Uzun bir nefes alıyorum ve bir elimi karnıma koyuyorum.

Evet. Bir dakikaya ihtiyacım olacak. Belki Drew'in babasının üstüne kusarsam, buradan çıkmama izin verir.

İçimden bir ses beni değil, Sebastian'ın parasını istediğini söylüyor.

Drew odayı geçip kapının yanında gizlenen diğer adamın yanına gittiğinde küçük bir zarfı açıyor ve katlanmış kalın bir kâğıt destesini uzatıyor. Kâğıda zar zor bir göz atıyorum çünkü o anda Drew'un arkasındaki bir şeyin dış hatlarını fark ediyorum. Metal parıltısı zar zor fark ediliyor ama görüyorum. Bir silah. Silahı mı var?

Nefesim kesiliyor, ciğerlerim oksijen açlığı çekiyor. Burada ne yapmamı istiyor? Kavga etmemi mi, törene katılmamı mı? İşlerin ömür boyu evlenmemize yetecek kadar ilerlemesine izin vermeyeceğini varsayıyorum. Bunu istemesine imkan yok. Öyle değil mi?

Ben bunları düşünürken Drew yanıma dönüyor ve kâğıtları uzatıyor. "Bir göz at, baştan sona oku ve asıl törenden önce imzalayalım."

Yüzümde ne gördüğünden emin değilim ama ağzı kapanıyor, kaygan sırıtışı kayboluyor ve beni inceliyor. "Bel? Al şunu."

Elinden kaptım, şimdi ters ters bakıyorum. Ona güveniyor olabilirim ama bu çok kızgın olmadığım anlamına gelmiyor. Boynuma yediği yumruğun anısı yavaşça geri geliyor ve ona aynı şekilde seslendiğimi hatırlıyorum. Pislik herif. Burada işimiz biter bitmez, onun kıçını tekmeleyeceğim.

Kâğıtları üçe katlayıp açıyorum ve ilk sayfaya göz gezdiriyorum. Benim olanın Drew'un, Drew'un olanın da ailesinin olduğuna dair hükümler dışında standart bir evlilik sözleşmesi gibi görünüyor. Çok saçma. Bu saçmalığı imzalamayacağım.

Önümde diz çöküyor, smokin pantolonu kaslı kalçalarını müstehcen bir şekilde geriyor. Elimde olmadan bakıyorum ve bu sefer sırıtışı gerçek. "Bel?"

Eğiliyorum ve beni öne doğru çekerek ağzıma bir öpücük konduruyor. O kadar hızlı ki ben ne olduğunu anlayamadan bitti.

oluyor ve o hınzır dudakları çenemden geçerek kulağımın kabuğunda duruyor.

"Zaman kazanmak için oyalan" diye fısıldıyor.

Çekip gittiğinde ters ters bakıyorum ve sanki çok ama çok yavaş okuyormuşum gibi sözleşme sayfasını çeviriyorum.

"Tanrı aşkına, bu bir evlilik sözleşmesi. Her sayfasını incelemeye gerek yok. Şimdi kaldır kıçını da şu işi yapalım," diye homurdanıyor Drew'un babası odanın öbür ucundan.

Bu adama parasının karşılığını vermek üzereyim.

Sözleşmeyi Drew'un göğsüne, onu süslü halının üzerine kıç üstü geri gönderecek kadar sert bir şekilde vuruyorum. Bir an sırıttı, sonra gözleri sertleşti. "Bana oynamak istediğini mi söylüyorsun? Çünkü seni burada, halı üzerinde tüm dünyanın gözü önünde becerebilirim. Ya da iyi bir kız olur, ayağa kalkar, sözleşmeyi imzalar ve benimle evlenirsin."

Süslü kıyafetleriyle ayakta durmaya çalışırken dikkati dağıldığında, en azından Converse'imi tekrar ayağıma geçirdiği için rahatlamış bir şekilde elbisemin tüm eteğini topluyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Kapının yanında duran adam sırıtarak beni izliyor ama açık çift kapıya ulaştığımda beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Ayakkabılarımın kauçuk tabanları antredeki mermer zemine çarpıyor. Fazla uzaklaşmadan bir kol belime dolanıyor ve beni geriye doğru sürüklüyor. Sırtım sert bir bedene çarpıyor ve arkama bile bakmadan bunun Drew olduğunu anlıyorum.

"Bel," diye fısıldıyor. Elleri etrafıma dolanıyor ve ona doğru eğilmemek, içine düşmemek ve beni bu durumdan kurtarmasına izin vermemek için tek yapabildiğim bu.

Küçük planının bir parçası olmam için bana yeterince güvenmemiş olabilir ama şimdi bir şeyler yapmama ihtiyacı var, değil mi? Oraya tek başına gitmesine izin veremem. Kaçmama izin verirse ne olacağını biliyorum. Babası onu saklandığı yerden çıkaracak ve silahlı olduğu için bunun nasıl olacağını bilmiyorum. Evet, çok yakında şerefsiz babasını öldüreceğini tahmin ediyorum ama işlerin onun

için ters gitmesini istemiyorum. Daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Onun gücünü ve iradesini içime çekmek için kendime keyifli bir saniye tanıyorum. Sonra arkamı dönüyorum, elimi geri çekiyorum ve yüzüne sert bir tokat atıyorum. Elimde bir sızı var ama bu hoş bir his. Bana hayatta olduğumu hatırlatıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum.

Dudakları titriyor ve çalışma odasının kapısından bizi izleyen diğer iki adamı fark ediyorum. "Sorun değil. Benimle sevişmek, hatta evlenmek için benden hoşlanmak zorunda değilsin. Ayrıca, nefretinin beni ne kadar tahrik ettiğini ikimiz de biliyoruz."

Ses tonunda o kadar büyük bir inanç var ki altındakileri görebilmek için gerçekten gözlerine bakmam gerekiyor. Lanet olsun. Sahnede ya da filmlerdeki aptalca yakışıklılığıyla aradığını bulamamış. Belki de bu planı başarmak için şu anda getirdiği bağlılık seviyesine ihtiyacı vardır. Ona tekrar tokat atmak için hamle yapıyorum ama elimi tutup göğsüne doğru çekiyor, sonra beni döndürüp kaldırıyor, hepsi saniyeler içinde oluyor, beni çalışma odasına geri taşıyor, bedenim omzunda zıplıyor. "İyi bir kovalamacayı ne kadar sevsem de, bu işi bitirmek istiyorum," diyor babasının ve diğer adamın yanından geçerken.

Beni odanın kenarındaki açık alana yakın bir yerde tekrar ayağa kaldırıyor. "Yapma bunu," diye yalvarıyorum Drew'a. Sonra babasına ve diğer adama. "Bunu yapmayın."

Babası isteğimi bir zayıflık olarak görüyor, dudağının kıvrılmasından anlayabiliyorum. "Yalvarmayı kes kızım, yoksa düğün gecenin tadını çıkarmana izin vermem. Bir teselli ödülü olmalı, değil mi?"

Oğlundan bu şekilde, kullanılıp atılacak bir şeymiş gibi bahsetmesi, zaten midesi bulanan midemin daha da sıkışmasına neden oluyor. Evet. Kesinlikle ikisinden birinin üzerine kusabilirim.

Drew'un babası da bunu fark etmiş olmalı ki, Drew'un bazen yaptığı gibi yırtıcı ve yavaş adımlarla bana doğru yürüyor. "Yerini öğreneceksin, Bel, yoksa o yerin toprağın altı metre altında olduğundan emin olurum."

"Onu tehdit etme lan," diye tersliyor Drew bir adım öteden. "Tam olarak istediğin şeyi yaptım ve bu benim senin talimatlarına uymam olsa da, ona dokunmana izin vereceğimi bir an bile düşünme. O benim karım olacak ve bu ailenin bir üyesi olarak saygı görecek. Onunla bir sorunun olursa bana haber ver, ben de icabına bakayım. Bu onun kocası olarak benim görevim."

Drew'un benim hakkımda tek kullanımlık bir nesneymişim gibi konuşmasından nefret ediyorum ama bunun planın bir parçası olduğunu da biliyorum. Rolünü oynamalı ve çizgide yürümeli.

Drew'in babasının, kendisine sundukları dışında kadınlara karşı hiçbir saygısı ya da ilgisi yoktur. Kendi yaşının yarısı kadar kadınla yatıp kalkarken karısının hastane yatağında zar zor hayatta kalmasından da belli. Bu iğrenç ve ürkütücü. Drew'in kötü biri olduğunu düşünebilirim ama babası şeytan. Baştan aşağı şeytan. Ölmeyi hak ediyor. Ve bu bana, onunla ayak ayak üstüne atarken bir nebze teselli veriyor.

Drew'a duyduğum güveni ellerimde sıkıca tutuyorum. İşler kontrolden çıkarsa müdahale edeceğine inanmak zorundayım, bu yüzden Drew'un cildindeki morlukları ilk gördüğümden beri söylemek için can attığım şeyi söylemek için bu fırsatı değerlendiriyorum. "Sen bir zorbadan başka bir şey değilsin. Ve eninde sonunda, zorba daha büyük ve daha güçlü biri tarafından zorbalığa uğrar."

Şimdi sırıtıyor. "Oh, bunu sevdim. Artık dişleri var. Ne kadar şirin. Omurganı sağlamlaştırdığına sevindim. Son konuştuğumuzda ağlayan, acınası bir haldeydin. En azından bu sefer ağlamıyorsun."

Ellerimi sıkıca yumruk yaptım. Yüzüne yumruk atarsam ne olur?

"Ve ben bir zorbadan çok daha kötüyüm. Ben bir canavarım tatlım ve eğer bu işi berbat etmeye kalkarsan seni gözümü bile kırpmadan yok ederim. Üstüne basılan kişi olmaktansa, üstüne basan kişi olmayı tercih ederim. Şimdiye kadar işler benim için gayet iyi gitti. Odaya ve zengin mobilyalara el sallıyor.

"Evet, eminim hayat senin için çok güzel geçmiştir," diye homurdanıyorum, sesimdeki zehrin farkına bile varmadan. "Öfkenizi ve hayal kırıklığınızı oğlunuzdan çıkarmanız sizin hakkınızda çok güzel şeyler söylüyor. Bir gün onun da senin bir versiyonuna dönüşeceğini umuyorsun. Flaş haber, dönüştü. Daha iyi bir versiyona. Koca olarak kabul etmekten gurur duyacağım bir adam, ama bunu kendi başımıza yapmaya karar verdiğimizde, bir psikopatın zoruyla değil."

Drew'in babası ellerini iki yana açıp iğrenç bir gülümseme takınıyor. "Mükemmel bir dünyada elbette, ama b i z i zorladığı için piç kardeşine teşekkür edebilirsin. Eğer böyle aptalca seçimler yapmasaydı, bu durumda olmazdık." Yüzüme dokunmak için elini uzatıyor ve ben sendeleyerek geri çekiliyorum. Drew'un Orada, onun göğüs karşı benim beni dik tutuyor. Üzerindeki öfkenin yuvarlandığını hissedebiliyorum. Odadaki enerji kötülük ve kasıtla doluydu.

Sebastian'dan bahsedilmesi beni diken üstünde tutuyor. Onun planın bir parçası olduğunu biliyorum ama ne şekilde olduğunu kestiremiyorum.

"Birbirinizle didişmeyi bırakın. Şu lanet takım elbiseden kurtulabilmem için şu işi bitirebilir miyiz?" Drew omzumun üzerinden söylüyor. "Yapalım mı?"

Drew'in babası gülümsüyor ve bu sefer işleri daha fazla oyalamak için söyleyecek hiçbir şeyim yok. Bilinmeyenin korkusu omurgamdan yukarı doğru kayıyor. Bu işin nereye kadar gideceğine dair bana ipucu verebilecek bir şey görmeyi umarak Drew'a bakıyorum ama görecek hiçbir şey yok. Maskesi sıkıca yerinde duruyor.

Benimle gerçekten evlenmeyecek, değil mi?

33

DREW

Bel'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama kıpırdamıyorum. Tavrımdaki en ufak bir değişiklik tüm plana mal olabilir. Endişelerini yatıştırmak istesem de yapamıyorum.

riskini göze alamam. Onun yerine, ona değil başka bir yere bakıyorum.

Sıkılmış görünen nikâh memuru Richard'la göz göze geliyorum. Çoğumuzun çocukluktan öğrendiği kayıtsız sırıtışta ustalaşmış ama elini ceketinin içinde sıkıp açışında bir şey var.

Çoğu insanın düşündüğünden daha fazla etrafımın farkındayım. Başkalarına normal görünebilir ama o ellerini cebinden çıkarma zahmetine bile girmedi. Sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi. Sanki görevi biter bitmez kaçacakmış gibi.

Yerimizi alıyoruz ve merak ediyorum, burada kendi isteğiyle mi bulunuyor yoksa babam onu bir şekilde zorladı mı? Ayrıca babamın kafasına bir kurşun sıktığım anda onun bir müttefik mi yoksa bir engel mi olacağını da merak ediyorum. Bir kişiyi öldürme fikriyle boğuşuyorum. İki kişiyi öldürme fikri çok yorucu geliyor.

Bir de Bel var. Beni bu kadar soğukkanlı görmesinin ona çekip gitmek için bir neden daha vereceğinden korkuyorum ve bu beni öldürüyor. Bir insan istediği kadar anladığını

söyleyebilir, ama

Bir şeyi söylemek ve yapmak arasında, bir kurşunun birinin beynine girmesini ve gözlerinden hayatın çıkmasını izlemek ile sadece onu öldüreceğinizi söylemek arasında büyük bir fark vardır.

Babam arkamdan yaklaşıyor ve ben bir heykel gibi hareketsiz kalıyorum, sırtımdaki silahın izini hissedecek kadar yakın olmamasını umuyorum. Eli omzuma kenetlenip parmakları etime sertçe battığında neredeyse rahatlayarak iç çekeceğim.

Tutuşunun acısı omzumda dalgalanırken ona hırlamaktan kendimi zor alıkoyuyorum. Önümüzdeki üç saniye içinde lanet ellerini üzerimden çekmesi gerekiyor yoksa her şey biter.

Sağımdan uzaklaşıp Richard'a el salladığında uzun bir nefes veriyorum. "Kaçınılmaz olanı uzatmanın anlamı yok, o yüzden gidelim. Bu akşam kaçırmak istemediğim planlarım var."

Bu da sikmek için beklediğim bir kadın var demek oluyor. Lanet olası pislik.

Richard bir iç geçiriyor, sonra cebinden bir indeks kartı çıkarıyor, bakışları Bel ve benim aramda dans ediyor. "O zaman sanırım bunu resmileştirmeliyiz. Kimsenin zamanını boşa harcamamak için töreni kısaltma cüretini gösterdim."

Babamın emri olduğunu varsayıyorum ama çenemi kapalı tutuyorum. Bitiş çizgisine yaklaşıyoruz. Tek ihtiyacım olan net bir atış. Önüme geçtiği anda işini bitireceğim. Tam burada. Hemen şimdi. Tek pişmanlığım Bel'i bu karmaşaya sürüklemek olacak ama başka seçeneğim yoktu. Umarım sonrasında beni affedebilir. Buna tanıklık etmek kolay olmayacak.

Seçimlerimin ağırlığı üzerimde. Acele et. Bunun bitmesini istiyorum. Bitmesine ihtiyacım var. Sinirlerim bozuldu ve kendimi ayakta zor tutuyorum. Mermer üzerinde ayak sesleri kulaklarımı dolduruyor ve ardından kapalı ofis kapıları açılarak duvara çarpıyor.

Hem Bel hem de ben bu davetsiz misafir karşısında irkildik. Babamın her zaman akbabalar gibi etrafında dolanan serserileri öne doğru ilerliyor, ikisi çok sinirli bir Sebastian'ı sürüklüyor. Vücudunu ileri geri sallıyor, içlerinden biri neredeyse onu tutamıyor. Hay sikeyim. Göğsümdeki gerginlik nefes almamı zorlaştırıyor ve Sebastian ile benim aramda korkuyla bakan Bel'e bakma riskini göze alıyorum.

Bu da yetmezmiş gibi, üçüncü bir gardiyan arkalarından sinsice geliyor, eli hemen tanıdığım bir adamın boynunda sımsıkı kenetlenmiş. Annemin eski doktoru. Cevap almak için hastaneye gittiğim doktor.

Onun burada ne işi var?

O planın bir parçası değildi. En azından benim planımın.

Gardiyanlar Sebastian'ı bir itişle serbest bırakıyor ve bizden birkaç metre ötede yere düşüyor. Saniyeler içinde yerden kalkıp ayağa kalkıyor. En yakınındaki gardiyana doğru hamle yaptığında gözlerinde hiç korku yoktu. İri yarı dev, kalın kaslı koluyla boynuna sıkıca sarılıp onu kafasından yakalıyor. "Bana bir sebep söyle, tatlı çocuk. Senin gibi zengin küçük pisliklerden nefret ederim. Dünyayı bir zengin çocuktan daha kurtarmak benim için bir zevk olacak." Sebastian'ın ölümcül bakışları adamın ön kolunu pençelerken benimkileri buluyor. Başımı hafifçe sallayarak onu savuşturmaya çalışıyorum. Bunu hâlâ kurtarabiliriz ama sadece o bir arada tutar.

Babam Richard'a doğru bir adım attıktan sonra yüzünü bize döndüğünde düşüncelerim karanlığa gömülüyor. Bir silah çıkardığında metalin parıltısını gördüğümde odadaki tüm hava çekiliyor. Tabii ya. Bir silahı olmasını beklemeliydim. Ne kadar aptalım. Plan ellerimde parçalanıyor.

Öldürücü bir bakışla namluyu Bel'e doğrultuyor ve ben de hemen kendi tabancamın kabzasını kavrayıp belimden çıkarıyorum. Parmağım tetikteyken namluyu doğrudan yüzüne doğrultuyorum.

"Kimin siki daha büyük oynamak istiyorsanız, benim kazanacağımdan eminim."

Babam gözlerini bana dikti. "Sana neden inandığımı bilmiyorum. Talebimi bu kadar kolay kabul ettiğinde bir şeyler olduğunu anlamalıydım."

Tek yapabildiğim omuz silkmek. "Ne söylememi istiyorsun baba?" Umarım isme yaptığım vurguyu kaçırmaz. "O kapıyı açtın ve beni içeri ittin. Bugünün olmasını ne kadar uzun zamandır beklediğimi bildiğini sanmıyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki o gün hangi gün evlat? Sonunda seni toprağa gömeceğim gün mü?"

Babam ve ben silahlarımızı birbirimize doğrultmuş, birbirimize bakıyoruz. Birimizin tetiği çekmesi an meselesi. Birimiz ölecek, hatta belki ikimiz de. Tek bildiğim, bu iş bittiğinde, ben ölsem bile, o şerefsizin de öleceği. Odanın solundan gelen bir bağırış ikimizin de dikkatini çekiyor.

Babamdan gözümü ayırmadan neler olup bittiğini görebilmek için başımı en ufak bir şekilde çeviriyorum ve Sebastian'ı diz çökmüş, elinde bir silah, namlusu kafasının arkasına dayanmış muhafızlardan birinin arkasında buluyorum.

Diğeri ise Sebastian'ın hınzır görünümlü tırtıklı bir bıçağı boğazına dayamasıyla ayakta duruyor. Üzerindeki siyah kazağı, kot pantolonu ve savaş botlarıyla, saçları gözlerinin üzerine dökülmüş halde, şu anda ciddi bir suikastçı havası veriyor. Bu berbat duruma rağmen gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Odadaki hava ısınır, gerilim artar ve nefes almak daha da zorlaşır. Odaklan. Seni ele geçirmesine izin verme. Bir hareket gözüme çarpıyor ve silahımı Richard'a doğru savuruyorum, ellerini avuç içi yukarı kaldırmadan önce kartlarını cebine sokuyor.

Doktoru tutan muhafız silahını Sebastian'a doğrultmuştur.

"Birimizin yakında harekete geçmesi gerekecek yoksa bütün gece burada duracağız," diyorum.

Bel yanımda küçük bir ses çıkarıyor ve ben ondan uzaklaşıyorum. Bu hareket onu korumasız bırakıyor ama aptal değilim. Babamın öldürmek istediği kişi aslında o değil, en azından Sebastian'ın ondan aldığı her kuruşu alana kadar.

Kafasına bir Çöl Kartalı doğrultmuşken böyle bir şey asla olmaz. Çok da tatmin edici bir delik açacak.

"Bunu yetişkinler gibi tartışalım. Ne istiyorsun, Drew?"

"Sen. Ölü."

"Hmm, peki bunu yapmanın sonucunun ne olacağını düşünüyorsun? Korumalarım var, muhtemelen daha fazlası da yolda. Beni burada, kendi ofisimde, üstelik bir mahkeme memurunun önünde soğukkanlılıkla öldürmeyi gerçekten planlıyor musunuz?"

"Korkmuyorum. Bu işin en kötü şekilde bitmesi için hazırlıklıyım. Önemli olan tek şey son nefesinizi bu ofiste verdiğinizden emin olmak."

Göz ucuyla Richard'ı görüyorum, yüzü kesinlikle beni bu işe karıştırma diyor. Sessizliğini koruyor, onun katkısı olmadan devam etmemize izin veriyor.

"Benim ölümüm düzeltmeye çalıştığınız şeyi düzeltmeyecek. Beni öldürmek hiçbir şeyi çözmez."

"Bu her şeyi çözer!" Homurdanıyorum. "Hak ettiğin tek şey ölüm ve bunun dışında hiçbir şey elde edemeyeceğinden emin olacağım."

Ölümle burun buruna geldiğinde bile hatalarını kabul edecek cesareti yok. İçimdeki öfke kabarıyor. Beni yok ettiği ve hayatımı mahvettiği için ondan nefret ediyorum. Annemi incittiği için. Hayatımdaki her iyi şeyi alıp öldürdüğü için.

Beni en iyi şekilde etkilemesine izin verdiğimi ve zihnimi açık tutmam gerektiğini biliyorum, ancak tepkimin kabarmasını ve içimden çıkmasını engelleyemiyorum.

Boğazından acı bir kahkaha kopuyor. "Gerçekten kendi ölümün gerçekleşmeden beni bitirip bu ofisten çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Sen ateş edersin, ben de karşılık veririm ve eğer bir şekilde beni öldürmeyi başarırsan ya da seni vuramayacağım kadar canımı yakarsan, o zaman Sebastian seni benim için öldürür. Her iki durumda da burada öleceksin. Bugün. Benim entrikalarımla. Şansın tükendi ve senin kontrolün altında olmaktan bıktım."

Babam gülümsüyor ve onun her zaman böyle gülümsediğini fark etmem bir dakikamı alıyor. Biraz dengesiz ve her şeye hazır. Bu yüzden ona hiçbir zaman karşılık veremedim. Onun hangi tarafını göreceğimi hiç bilemedim. Bir gün beni sinemaya götürebilir ve istediğim her şeyi ısmarlayabilir. Hemen ertesi gün, ona yanlış baktığım için beni eşek sudan gelinceye kadar dövebilir.

Hep böyle dengesiz miydi ve ben bunu göremiyor muydum?

"Beni öldürmek istemediğini biliyorum. Tüm bunlar birikmiş öfke ve kızgınlık. Mantıklı düşün, oğlum." Sesi alçalıyor, neredeyse yatıştırıcı bir hal alıyor.

Başımı sallıyorum, terli parmağım tetiğe doğru hareket ediyor. "İşte burada yanılıyorsun. Seni öldürmek istiyorum. Beni öldürdüğün gibi seni de öldürmek istiyorum. Ruhumun bir parçasını bedenimden söküp aldığın her sefer için, katlanmak zorunda kaldığım her dayak için, bana savurduğun her nefret dolu söz için içine bir kurşun sıkmak istiyorum. Küçük bir çocukken gördüğüm muameleyi hak etmiyordum ama umurunda değildi. Hâlâ da umurunda değil. Önemsediğin tek şey kendin." Bir barajın yıkılması gibiydim. Tüm acı ve üzüntü, çatlaklardan kaçan su gibi içimden akıp gidiyor. "Şimdi bile, ölümle yüzleşirken, sadece kendini önemsiyorsun. Bu acınası, mide bulandırıcı ve ben senin acınası hayatını sona erdirmeye hazırım, böylece artık seninle uğraşmak zorunda kalmayacağım ve özgür olabileceğim."

"Beni öldürmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Seni ne kadar düzeltmeye çalışsam da her zaman olduğun zavallı bok parçası olmaya devam edeceksin. Annen ve benim seni

kendi çocuklarımız olamadı. Damarlarında Marshall kanı dolaşan bir oğlum olsaydı her şey farklı olur muydu diye hep merak etmişimdir." Ses tonunda yeni bir kötülük örgüsü var.

Sözleri acıtıyor. Çok kötü yakıyor. Sanki beni onlarla dövmüş gibi.

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Bilmediğimi mi sandın?"

"Ne bildiğin umurumda değil," diye dişlerimi sıkıyorum, tek yapmaya çalıştığı şeyin beni etkilemek, öfkelendirip boyun eğdirmek olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Sor hadi. Omuzlarına yük olduğunu bildiğim soruları sor bana oğlum." Elim titriyor. Silah şimdi avuçlarımda daha ağır hissediyorum.

"Yap şunu!" diye bağırıyor, sesi gürleyerek. "Bana sor, Andrew. İste ve alacaksın."

Yapmamam gerekse de, çünkü bunun beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyorum, ona içimdeki soruları sorma dürtüsüne boyun eğiyorum. Hayatına son vermeyi ne kadar çok istiyorsam, bu kadar nefreti hak edecek ne yaptığımı da o kadar çok bilmek istiyorum.

"Neden? Neden bunca yıl oğlunmuşum gibi davrandın? Bu yüzden mi benden bu kadar nefret ettin? Çünkü damarlarımda Marshall kanı akmıyordu." Yüzümü boş tutuyorum. Beni bunu sormaya zorlamış olabilir ama artık onun tarafından kontrol edilen, kapana kısılmış küçük bir çocuk değilim.

"Bunu yıllar önce anladığını ve benimle yüzleşemeyecek kadar korkak olduğunu sanıyordum. Ya da umurunda değildi. Piç bir çocuk olman sana olan nefretimin bariz sebebi olabilir ama tek sebebi bu değildi. Sen benim tırnaklarımla kazıyarak, hile yaparak ve çalarak elde ettiğim her şeye sahip olarak doğdun. Hiçlikten geldim, hiçlikten daha az, senin küçük şebboyundan daha az. Sen bu gerçeğin farkında değildin, hayatın boyunca hep şımarık, hak sahibi bir velet oldun. Birini ben büyüttüm, kabul ediyorum, yani bunun bir kısmı benim suçum. Belki biraz disiplin işe yarar diye düşündüm ama bu seni daha da kibirli yaptı. Seni dizginlemeye çalıştıkça

daha da kötüleştin. Çok geçmeden, bunun sadece senden hoşlanmadığım için olmadığını fark ettim. Ben de seni sevmiyordum. Bir babanın oğlunu sevmesi gerektiği gibi değil. Bu duygular hiç değişmedi."

Bu sefer irkildiğimi saklayamıyorum ve bu yüzden ondan daha da nefret ediyorum. "Ben sadece bir çocuktum. Bir çocuktan nasıl nefret edebilirsin?"

Omuz silkiyor. "Seni istemedim. Hiç çocuk istemedim. Seni evlat edinme kararını veren annendi."

Benim annem. Benim tatlı... pamuk ipliğine bağlı annem.

Annemin uyuyan bedenine alaycı bir bakış atması gözümden kaçmıyor. "Annen, hiçbir şey yapmayan işe yaramaz lanet olası. Seni nasıl kendi çocuğuymuşsun gibi sevebildiğini hiç anlayamadım. Çocuk sahibi olmayı çok istiyordu ve bunu bir kenara bırakmayı reddetti. Bu evliliğimizi mahvetti. Ona istediğini vermeye çalıştım ama başaramadım. Hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi."

Bir yanım oyalamak için aşırı paylaşım yaptığından endişeleniyor, diğer yanım ise sırf benimle dalga geçmek için yalan söyleyip söylemediğini merak ediyor. İkisi de olabilir.

Silahımı yüzüne doğru salladım. "Madem benden bu kadar nefret ediyordun, o zaman neden gitmedin? Neden beni dövdün? Neden yıllarca burada kaldın?"

"Çok basit aslında. Bir süre sonra senden kurtulmanın mümkün olmadığı sonucuna vardım. O zaman seni sertleştirmenin benim sorumluluğum olduğuna karar verdim. Annenin seni istemesini değiştiremezdim ama zamanı geldiğinde aile işini devralmak için ihtiyacım olan adam olmanı sağlayabilirdim. Ne yazık ki, ne kadar işe yaramaz ve zavallı olduğunu defalarca kanıtladın. O değersiz küçük sürtük hayatına girene kadar umutluydum." Bakışları silahının namlusuyla birlikte Bel'e kayıyor. "Umarım atışların düşündüğün kadar iyidir çünkü eğer beni tek kurşunla öldürmezsen

mermi, ona acı çektirmek için planladığım yolları ilk elden deneyimlemenizi sağlayacağım."

Bel'in tüm vücudu yanımda titriyor ve kollarını onu bir arada tutacakmış gibi ortasına sarıyor. Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemek istiyorum ama bunu yaparsam adamın dikkatini daha da üzerine çekmiş olurum.

Başımı salladım. "Hayır, onu istemiyorsun. Beni öldürmek istiyorsun. Sen de benim kadar uzun zamandır o günün hayalini kurmuyor musun? Sadece biyolojik oğlun olmadığım için değil."

Bakışları Bel, Sebastian ve benim aramda gidip geliyor. "Burada en çok kimin ölümü etkili olur?" Eski batılı bir silahşör gibi bir ayağını diğerinin arkasına atarak duruşunu değiştiriyor.

Tanrım, eğer Bel'e giderse, bu iş biter. Buradan çıksak da çıkmasak da hem benim hem de Seb'in hayatını mahvetmiş olacağım. Onun pozisyonuna uymak için yer değiştiriyorum, ona yaklaşıyorum, böylece son saniyede onu vurmaya karar verirse araya girmeye çalışabilirim. Seb'in de aynısını yaptığını fark ediyorum, bıçağı bir şekilde gitmiş, iki silahını da çekmiş. Her iki korumaya da birer tane. Bu işte ne zaman bu kadar iyi oldu?

Ciğerlerime zorla hava çekiyorum ve dikkatimi babama veriyorum. Bu benim tek şansım. Onu öldürmek ve her şeyi sonsuza dek bitirmek için tek bir atış. İçimde sorular var. Daha fazla cevap istiyorum. Gerçek ailemin kim olduğunu sormak ve beni neden evlatlık verdiklerini öğrenmek istiyorum. Ve ne yazık ki, şu anda cevapları olan tek kişi önümde duran şerefsiz.

"Peki, tetiği çekecek misin?" diye çıkışıyor babam.

Saniyeler geçiyor. Tek duyabildiğim kulaklarımdaki kendi kalp atışlarım. Neden tereddüt ediyorum? Silahı sıkıca kavrıyorum, ter avucuma yapışıyor.

Atışı hemen yapmadığımda uzun bir iç geçirdi. "Tam beklediğim gibi. Çok acınası ve zayıfsın. Sanırım senden her zaman nefret etmemin asıl nedeni buydu, çünkü bu dünyada hayatta kalmak için ne gerektiğine dair hiçbir fikrin yok.

bu dünyada." Silahını kaldırdı ve yüzüme doğrulttu. "Göstermeme izin ver."

Nefes
almıyorum.
Göz
kırpmıyorum.

Bir anda, silah sesinin odada yankılanırken çıkardığı kulakları sağır eden patlama sesiyle bastırılan duyguların saldırısına uğruyorum.

34

BEL

Silahın patlaması sağır edici ve kulaklarım o kadar çınlıyor ki ellerimi kaldırıp sesi yok etmek için kulaklarımın üzerine koyuyorum. Korku beni olduğum yerde donduruyor ve zaman yavaş akıyor. Ne oldu? Bir doz adrenalin damarlarımı dolduruyor ve farkındalık damlıyor Vücuduma geri döndüm.

Drew vuruldu. Ölecek.

Sevdiğim bir insanı daha kaybedeceğim ve bunun bencillikten başka hiçbir nedeni yok. Bakışlarımı Drew'a çevirdiğimde kalbim göğsümde sıkışıyor ve onu orada bir heykel gibi kıpırdamadan dururken buluyorum.

Aman Tanrım. Ona doğru bir adım atmak için hareket ediyorum ama ayaklarım, bacaklarım hareket etmeyi reddediyor. Metalin tahta üzerinde çıkardığı gümbürtü dikkatimi çekiyor ve Drew'in babasının elindeki silahın birkaç metre ötedeki parkeye çarparak halının kenarında durmasını izliyorum.

Silahtan Drew'un babasına bakıyorum; elini böğrüne sımsıkı kenetlemiş, bir büfeye yaslanmış yatıyor. Beyaz düğmeli ceketinde parlak kırmızı kanlar beliriyor ve içimi bir bulantı kaplıyor. Yüzündeki şok ve öfke karışımı geniş gözlü ifadeyi kaçırmak mümkün değil.

Odadaki herkes onun baktığı yöne doğru dönerken her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum, tanık olduğum şeyin gerçekten gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Olamaz, değil mi? İmkânı yok. Yine de önümdeki görüntü değişmiyor.

Drew'in annesinin orada oturduğunu, ayaklarının yatağın kenarından sarktığını, elindeki silahı sıkıca kavradığını ve odadaki tüm dikkatler ona dönerken yavaşça yere bıraktığını görmezden gelemiyorum.

Bu… Aklım almıyor ve kim daha çok şaşırdı bilmiyorum. Lyle mı yoksa Drew'un kendisi mi? Bu noktada sanırım herkes şok olmuş durumda ve boğazımda oluşan sert yumruyu yutamıyorum.

Şimdi ne halt edeceğiz?

Kimse ses çıkarmıyor. O kadar sessiz ki iğne atsan yere düşmez. Victoria kendini dik tutmak için boştaki eliyle çarşafı yumruklayarak yana doğru uzanıyor. Teni hayalet gibi bembeyaz ve uzun siyah saçları pazularının etrafına yayılıyor, sadece solgun tenini vurguluyor. Üzerinde onu daha önce gördüğüm mavi hastane önlüğü var.

Onu sadece bir kez görmüştüm ama o zaman bile güzelliği ışıl ışıldı. Şimdi elinde bir silah tutarken, gözlerinde öfke titreşirken, ona farklı bir saygı duyuyorum.

Victoria elini gel işareti yaparak sallar ve odanın diğer ucunda bekleyen doktor koşarak odanın diğer ucuna geçer ve Victoria'nın yanına ulaştığında durur. Bir grup kabloyu hızla kontrol eder ve ardından bazı şeyleri makinelere hızla takar.

Yapbozun parçaları artık kolayca yerine oturuyordu. Kendini ele vermemek için makinelerin fişini çekmişti ama bunu fark edilmeden nasıl yaptı? Neler olduğunu anlamaya başlayamıyorum bile.

Nabzımı hala dilimde hissedebiliyorum, ağzım kuru ve ellerim titriyor. Çaresizim. Bu benim savaşım değil,

İntikamım, hiçbiri. Evet, o adamdan nefret ediyorum ama onu öldüremeyeceğimden eminim. Çoğunlukla. Muhtemelen.

Drew'un babası güçsüz bir şekilde doğrulmaya çalışır ve öksürür, öksürürken ağzından kan fışkırır. Konuştuğunda sesi güçlükle çıkıyordu. "Görünüşe göre o kadar da cesur değilmişsin evlat."

Ölürken bile onu küçümsemek zorunda.

Tamam. Muhtemelen onu öldürebilirim.

Bacaklarım ağırlaştı ve dizlerim titreyerek beni bırakmakla tehdit ediyor. Eğer hemen oturmazsam, bayılacağım. Hiç de nazik olmayan bir şekilde yere yığılıyorum ve bacaklarımı önümde açıyorum. Damarlarımda rahatlama dolaşıyor.

Drew'un endişeli bakışları annesine dönmeden önce bana takılıyor.

"Neler olduğunu anlamıyorum? Neler oluyor anne? Nasıl silah buldun? Komada olduğunu sanıyordum?"

Sorular içinden taşıyor ama cevap alamıyor, en azından şimdilik.

Gözlerini bir an için Drew'a çeviriyor, sonra dikkatini tekrar kocasına odaklıyor. "Bir annenin sevgisi sınır tanımaz, Drew. Ölümün eşiğindeyken bile seni korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağımı biliyordum."

Drew sarsılır ve şok olmuş gibi görünür. "Ne...? Anlamıyorum."

Annesi yine daha fazla açıklama yapmaz ve Lyle'la alay eder. "İlk kurşunun seni öldürmediğine sevindim, böylece sana ne kadar lanet bir pislik olduğunu söyleyebilirim. Sana inanamıyorum."

Sevdiklerinin intikamını alan bir melek gibi bakışları odanın içinde, her bir kişinin üzerinde geziniyor. Drew. Muhafızlar. Sebastian. Sebastian'a. Bana. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle kenarda duran nikâh memuruna, adı her ne haltsa, ulaştığında yüz hatlarında bir şeyler değişiyor.

"Richard, öyle mi? Yıllardır seni yavaş yavaş öldüren bir adamı öldürmenin nefsi müdafaa olduğunu mu düşünüyorsun?"

Richard gözlerini kırpıştırıyor ve dikkatleri üzerine çekmek istemiyormuş gibi karşısındaki duvara odaklanıyor. "Demek istediğim... Eğer elinizde bir kanıt varsa ve söz konusu kişinin kötü bir insan olduğuna dair bir geçmişi varsa bunu mahkemede satabilirim. Yine de dikkate alınması gereken pek çok şey var, özellikle de mahkemede."

Drew annesine doğru sendeleyerek bir adım atar. "Hayır, kanunu bu işe karıştırmayacağız. Sebastian işleri halletmeyi kabul etti. Zaten bir planımız var."

Dalgın bakışları tekrar Drew'a dönüyor ve dudaklarına bir gülümseme dokunarak yüzünün daha parlak görünmesini sağlıyor. "Tatlım, sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama Sebastian ve benim de bir planımız vardı."

Ne? Ben de en az Drew kadar şaşırmış durumdayım ve Sebastian'a döndüğünde yüzü tam bir şaşkınlık portresi çiziyor. "Ne oluyor lan? Annem, gerçekten mi?"

Yerde bot sesleri duyuluyor ve Sebastian, Drew'in babasının yerden kapmaya çalıştığı silahı botunun ucuyla tekmeleyerek yaklaşırken ben geriye sıçrıyorum. Duvara doğru uçuyor ve herkesin ulaşamayacağı bir yere, kapının yanına sekiyor.

Muhafızlar bir şey yapmak ister gibi parkenin üzerinde kayıyorlar ama Sebastian bir anda orada, silahlarını onlara doğrultmuş halde.

Onlara bakarken sesi alçak ve karanlık. "Bunu yapmak istediğinizi sanmıyorum. Arkadaşıma attığınız onca dayaktan dolayı siz piçlerden birinin canını yakmak için sabırsızlanıyorum."

Drew'un eli omzumu okşuyor ve ben tekrar ona odaklanıyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Yine de gözlerini annesinden ayırmadan başını sallıyor. "Şu anda yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum, Çiçek."

Lanet olsun. Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Silah kullanmayı, dövüşmeyi ya da bu dünyanın ayrılmaz bir parçası gibi görünen bu şeylerin hiçbirini yapmayı bilmiyorum. Ben de onun için işe yaramaz mıyım?

Victoria çıplak ayakları parkeye yerleşene kadar yatağın kenarından kayar. Dr. Brooks telaşla etrafta koşuşturarak ayakta durmasına yardım eder.

"Victoria, yatakta kalmalısın. Bunu yapman gerektiğini anlıyorum ama mecbur değilsen hareket etmemelisin."

Bir an için ona bakıyor ve bu bir aşığın bakışı, hayal kırıklığı ve umut? "Kalkmak zorundayım çünkü o pislik henüz ölmedi."

Uzun ve derin bir iç çeker ve sadece ilerlemesine yardım eder. Kadın her adımda topallıyor ve sallanıyor. Drew'in babasının ayaklarına ulaştığında durur ve silahı Seb'e doğru sallar. "Kapıyı kilitle. Başka sürpriz istemiyorum. Bu iş şimdi bitecek."

Bir silah sesi daha odanın içinde çınlıyor. İrkiliyorum ve onlarla arama biraz mesafe koymak için dizlerimi yukarı çekiyorum, ama hareket ettiğim anda Drew beni durduruyor ve yakınımda tutuyor. Drew'un babası sarsılıyor ve etrafındaki kan birikintisi artıyor. Öksürüyor ve doğruluyor, bunu yaparken yüzünü buruşturuyor. Gözlerinde çılgınca bir şey var, sanki vücudunda iki delik olmasına rağmen hâlâ karşı koymaya çalışıyormuş gibi.

Daha fazla dehşete düşmeli, daha fazla korkmalıydım ama şu anda Drew'in nihayet hak ettiği adaleti bulduğunu hissediyorum ve görünüşe göre Drew'in annesi de öyle.

"On yıldır hastayım. On yıldır beni yavaş yavaş öldürüyorsun. On yıldır beni öldürüyorsun."

Sesinde o kadar çok zehir var ki şu anda ben bile biraz korkuyorum.

"Ve biliyor musun?" Daha yüksek sesle konuşuyor. "Yavaşça öldürdüğü tek kişi ben değilim. Gerçi annen için çok daha uzun sürdüğünü düşünüyorum, Bel."

İsmimi duyunca irkiliyorum ve sonra ne dediğini anlıyorum. "Ne-ne?"

Bakışları, çenesi gergin duran Sebastian'ı süzüyor. Sebastian biliyordu. Biliyordu ve bana hiçbir şey söylemedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Zehirlediği ilk kadın annendi. Başının belada olduğunu anladı ve kaçtı. Ve bu zehirlenme onunla kaldı, yıllar geçtikçe onu daha da hasta etti."

Yutkunuyorum, sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Ama şu an Seb'e odaklanmış durumdayım. "Biliyor muydun?"

"Bu onun hatası değil. Bir plan yapana kadar hiçbir şey söylememesini istedim. Sebastian'ın özel dedektifi, çoğunlukla annenizin doktorundan gelen bilgileri ortaya çıkaran kişi. Lütfen onu suçlama. Bu benim hatam. Ondan her şeyi öğrenene kadar bunu gizli tutmasını istedim."

Yutkunuyorum ve öfkemi bastırıyorum. Ona *çok* kızabilirim ama bunu onunla konuşmak için eve gidene kadar bekleyeceğim. Drew gibi o da planı konusunda bana güvenmedi. İkisi de güvenmedi. Mahvedeceğimi düşündükleri için mi? Ya da beni koruduklarını düşündükleri için mi? Bilmiyorum.

Drew'un babası öksürerek daha fazla kan kusar. "Yapacağın şey buysa bitir gitsin. Eğer..." Tekrar öksürüyor. "Sadece benimle ölümüne konuşmak istiyorsun, tüm bu olay sonsuza kadar sürecek."

Drew yanına gider ve kaburgalarına sert bir tekme atar, babasının ağzından yay şeklinde kan *fışkırır*. Gözleri kapanır ve Drew diz çöker. "Henüz ölemezsin. Biz öleceksin diyene kadar değil. Cevaplarımızı almayı bitirmedik."

Victoria elini nazikçe Drew'un ensesine koyuyor ve bir kalp atışı için yüzündeki kırık çocuğu görüyorum. Sadece bir ebeveynin onu sevmesini, gerçekten sevmesini ve ilgilenmesini isteyen çocuğu.

Kollarımı bacaklarıma doluyor ve daha da içime kapanıyorum. Buraya nasıl geldim ben? Bu, hiçbirimizin uyanamayacağı bir kâbus gibi geliyor. Lanet olası bir gelinliğin içindeyim, Tanrı aşkına.

Victoria dengesini korumak için ayaklarını yeniden yerleştiriyor ve Dr. Brooks hemen yanında, onu sıkıca kavrayıp dik tutuyor. Ve kolunu sarkıttığında

Silahın ağırlığıyla, kendi silahını onunkiyle aynı hizaya getirir ve onun da silahın ağırlığını taşımasına yardım eder.

Eminim planı öğrenmiştir. Sonra neredeyse anında çocuk olduğum için kendimi azarlıyorum. Bu ölüm kalım meselesi, gerçekten ölüm kalım meselesi. Bana güvenmediğinden değil. Her şeyin mükemmel gitmesine ihtiyacı vardı ve benim bilmemle, yönetmesi gereken bir değişken daha vardı.

Başka bir mide bulantısı dalgası içimi sarıyor. İlaçlar yüzünden hâlâ kızgın olabilirim.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra havadaki ağır demir kokusuyla pişman oluyorum. Drew'in babası iki kez vurulduktan sonra nasıl hâlâ hayatta?

Victoria yaklaşır ve Drew'un babası yavaşça, çok yavaşça, yerden kalkar ve ayağa kalkar. Beyaz gömleğinin ön kısmına, ağzına ve yanaklarına kan bulaşıyor. Adam şu anda bir iblis ya da başka bir şey tarafından ele geçirilmemiş olsaydı neredeyse takdire şayan olurdu.

"Son bir veda sözünüz var mı, Bel ya da Sebastian?"

Hemen başımı sallıyorum. Saatler önce Drew'u babasını öldürme planını gerçekleştirmemesi için ikna etmeyi düşünmüş olmam ne tuhaf. Şimdi ise bu adama ne olacağı umurumda bile değil. Annemin ölümüne kadar çektiği acıların sebebi o.

Almak üzere olduğu her şeyi ve daha fazlasını hak ediyor.

Sebastian boğazını temizler. "Neden ona söyleyecek bir şeyim olsun ki?"

"Çekingen davranma. Gerçeği biliyorsun. Sırlarını gömmek için ne kadar derine inersen in, eninde sonunda ortaya çıkacaklar. Aradığın cevaplar tam burada. Annene yapmadığı nezaketi sana göstereyim ve babanı öldürmeden önce son sözlerini söylemene izin vereyim diye düşündüm."

35

DREW

Father? Beynimin annemin sözlerini anladığından emin değilim. Herkes aynı şaşkın ifadeyi takınıyor gibi görünüyor. Vay anasını. Yanlış hesaplamışız.

Tüm bunlar. Bazı açılardan kendimi kandırılmış hissediyorum, ancak annem yanımda olduğu ve sonunda bunu sonsuza dek sona erdirdiğim için minnettarım.

Bel'e bakıyorum ve gözlerindeki yakıcı öfkeyi fark ediyorum. Sebastian'a sanki onu parça parça etmek istiyormuş gibi bakıyor.

"Bu ne lan, Sebastian! Bir şeyler sakladığını, beni korumaya çalıştığını biliyordum ama bu oldukça büyük bir şey."

Burnundan nefes veriyor, gözlerinde bir suçluluk parıltısı beliriyor. "Bu konuşmayı çöpü dışarı çıkardıktan sonra yapabiliriz. Şu anda bunu konuşmak istemiyorum."

"Sebastian," diye fısıldıyorum. "Ona buradan bir şey ver."

Soğuk gözlerini benimkilere dikiyor. "Her zaman yaptığın gibi mi?"

Yenilgiyle iç geçiriyor. "Bu iş bittiğinde, bunun hakkında konuşuyor olacağız."

Sebastian boğazından kısık sesle homurdanıyor, ses tonu tam bir hayal kırıklığı. "Annemiz ve Drew artık her neyse, görücü usulüyle evlendirilmişler. Ben de bu evliliğin

evlilik dedi. Ben doğduktan sonra kaçış planları yapmaya başlamış. Bu süre zarfında yeni biriyle tanıştı, sana hamile kaldı ve büyükbabamla -büyükbabamızla- bir anlaşma yaptı; avlanmadan kaçabilmesi, seninle birlikte ortadan kaybolması karşılığında beni ona takas edecekti."

Bel'in ifadesi daha da kasvetli bir hal alıyor ve yeşil gözlerinde yaşlar parıldıyor. Tüm bunların nasıl göründüğünü ancak hayal edebiliyorum, sanki hepimiz ondan gerçeği saklıyormuşuz gibi. "Tüm bunları ne zamandır biliyorsun? Nasıl..."

Sebastian bu kez iç geçirir. "Uzun sürmedi. Özel dedektif tarafından ortaya çıkarıldı. Büyükbabamın bazı evraklarını bulmuş ve içinde her şey yazılıymış."

"Annem bunu yapmazdı. Annem çocuklarından birini diğerini kurtarmak için takas etmezdi. O böyle biri değildi." Sesinde bir panik havası var.

Onu rahatlatmak için yaklaşıyorum ama elimi itiyor. "Hayır, şu anda beni yatıştırmaya çalışma." Yan tarafa, ikimizden de uzağa doğru kayıyor. "Keşke tüm bunları bana çok geç olmadan söyleseydi. Yapabilirdim..."

"Ne?" Sebastian malzemeleri. "Neye sahip olabilirsin? O zaman bir tehdit yoktu."

Dönüp babama el sallıyor, ya da Sebastian'ın babasına mı demeliydim? "O her zaman bir tehditti. Senin için, benim için ve tabii ki annem için."

"Tamam, peki sen ne yapacaktın? Buraya gelip onu kendin mi öldürürdün?" Seb soruyor. Ben de onunla birlikte başımı sallıyorum çünkü buraya gelip o pislikle tek başına yüzleşir miydi?

Annem dönüp bana bakıyor ve ben yine şok oluyorum. Bugün yıllardır konuşmadığı kadar çok konuştu. Değer verdiğim herkes kaybetmiş olsa da, hala anneme sahip olduğum için minnettar olmam bencillik mi?

Sonunda annemi geri alabilecek miyim?

Yaklaştığında, doktor her zaman ona rehberlik eder, başını sallar. "Çok üzgünüm, Drew. Seni korumalıydım, daha çok çabalamalıydım. O pisliğin ne yaptığını daha önce fark etmeliydim."

Domino taşları düşmeye devam ediyor ve bir sonrakinin hemen arkasında yeni bir görüntü ortaya çıkıyor.

"Seni evlat edindiğimizi bu şekilde söylemeyi planlamamıştım. Milyon yıl geçse bile. Aslına bakarsanız, ona sana söylememiz gerektiğinden bahsetmeye başladığım sıralarda aniden hastalanmaya başladım."

"Neden?" Şu an kendimi kaybetmiş durumdayım.

Sırıtıyor ve babama ters ters bakıyor. Gözümüzün önünde ölen o olmasına rağmen çenesini kaldırma cüretini gösteriyor. "Para yüzünden tabii ki. Yaptığı her şeyi neden yapıyor? Benim param hayatımıza güç veriyor, sahip olduğu tek şey bu. Bir Arturo'yla nişanlanabilmesinin tek nedeni yalan söyleyerek ve cazibesini kullanarak onların hayatına girmesiydi. Benim ailemde de işe yaradı ve anlaşma yapıldığında düzeltmek için çok geçti. Pençelerini çoktan batırmıştı."

Tıpkı onun gibi. Açgözlülük ve her şeyi kontrol etme arzusuyla hareket ediyor. Herkesi kendisine inanması için etkileyebilir. Yine de, tüm bu yeni ifşaatların etkisinden kurtulmak için biraz zamana ihtiyacım olacak.

"Özür dilerim... Şu anda kafamı toparlamam gereken çok şey var. "

Annem başını sallar. "Anlıyorum ama sana neden öyle davrandığını bilmeni istiyorum. Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu, Drew. Hiçbir ilgisi yoktu. Sen harika bir evlattın ve hâlâ öylesin. O adam..." Bu odada duran insanların çoğunun acısından sorumlu olan adama doğru hırlıyor. "Her zaman parayla ilgiliydi. Bunu anlamam biraz zaman aldı. Eğer ölürsem, her kuruşun sana gideceğini biliyordu. Paranın akmaya devam etmesini sağlamak için senin üzerinde tam bir kontrole ihtiyacı vardı. Bu yüzden seni istismar etti ve istediği kalıba girmeye zorladı."

Sesi şimdi titriyor. "Sana yaşattığım acı için özür dilerim ve eğer artık hayatımın bir parçası olmak istemediğine karar verirsen, bunu anlarım ama lütfen şunu bil ki sen benim oğlumsun. Sen her zaman benimdin ve bunu doğrulamak için kan gibi önemsiz bir şeye ihtiyacım yok."

Kalbim göğsümde tekliyor ve ona uzanıyorum, elim yanağını sıyırıyor. Çok kırılgan ve kırılabilir görünüyor. Gelecekte onu korumak için her şeyi yapacağım.

"Özür dilemeni istemiyorum anne. Her zaman yanımda oldun ve evet, beni koruyamadığın şeyler oldu ama sen her zaman benim annemdin ve öyle kalacaksın."

Odanın diğer tarafından kısa bir öksürüklü kahkaha geliyor. "Ne kadar dokunaklı değil mi, ikiniz cesedimin üzerinde tatlı tatlı sohbet ediyorsunuz."

"Kapa çeneni!" Hem onu şu anda öldürmek hem de yerde kan kaybından ölmesini izlemek isteyerek ona hırlıyorum.

Ciğerlerine hava çekmekte zorlanıyor ve vücudunun etrafındaki kan gölünün büyüdüğünü fark ediyorum. Fazla uzun sürmez. Yine de, bu kadar büyük bir baş belasıyken, sessizce gideceğinden şüpheliyim.

"Beni öldürmek olanları değiştirmeyecek... ama..."

Sahip olduğu son gücü de kullanarak ileri atılıp ellerini Bel'e doğru uzatırken kalbimin bedenimi terk edişini izliyorum.

Düşünmeden hareket ediyorum. Doktor annemi yoldan çekiyor ve Sebastian da ona doğru koşuyor. Bir silah sesi duyuluyor ve yankısı kulaklarımda çınlıyor, kalp atışlarımla birlikte kesik kesik bir vuruş yaratıyor.

Hayır! Hayır! Yarım saniyeliğine en kötüsünden korktum. Bel vuruldu. Eğer başaramazsa ne halt edeceğimi bilmiyorum. Babamın yere yığılmış, açık gözleri boş ve cansız bedenini fark ettiğimde bu panik kısa sürüyor.

Alnının ortasında mükemmel yuvarlak bir kurşun deliği var. Üzüntü ya da acıya benzer bir şey hissetmem gerektiğini biliyorum.

üzüntü, ama ben değilim. Bu beni bir canavar mı yapar? Bilmiyorum.

Sebastian onunla alay ediyor ve acaba onu tekrar vuracak mı diye merak ediyorum. Belki de. Vurabilirim. Sadece tedbir olsun diye.

Bel'e uzanarak kollarımı ince bedenine sıkıca doladım ve onu asla bırakmamaya yemin ettim. "İyi misin?"

Gözyaşları yanaklarından serbestçe süzülürken başını sallıyor. "Ben iyiyim. Bana dokunacak kadar yaklaşmadı. Ben... Sadece beni korkuttu."

Gözümü kırparsam kaybolacak ve aşağı baktığımda babamın yerine onun cesedini göreceğim diye korkarak onu sıkıca kavrıyorum. Sorun yok. O iyi. Artık her şey bitti. Bu mantrayı kafamın içinde defalarca tekrarlıyor, onu göğsümde olabildiğince sıkı tutuyorum. Onun tatlı çiçek kokusunun tadını çıkarıyorum ve kendi kalp atışlarının beni normal bir duruma geri getirmesine izin veriyorum. Onun iyi olduğunu, benim iyi olduğumu bilmek için onunla geçireceğim bu ana ihtiyacım var. Bu kabus nihayet sona erdi.

"Kahretsin, Bel. Özür dilerim. Tüm bunlara şahit olduğun için üzgünüm. Basit, anlaşılır ve hızlı olması gerekiyordu. Onu alt etmeye çalışıyordum, bunu yapacağımı düşünmesini sağlamaya çalışıyordum," diye fısıldıyorum saçlarına. "Seni tehlikeye attığım için çok üzgünüm."

Bakışlarım Lyle'ın cesedinin başında duran Sebastian'a takılıyor. Silah hâlâ elinde, parmağı hâlâ tetikte. Şu anda onu okumak zor. Uyuşmuş mu, yoksa gördüğüm şey suçluluk ve öfkenin bir karışımı mı anlayamıyorum.

Çok şey kaybetti. Baraj yıkılınca ne olur? "İyi misin?" İyi olmadığını bildiğim halde soruyorum.

"Olabileceğim kadar iyiyim. Tek pişmanlığım, benim de cevaplamak isteyebileceğim sorulara cevap alamamak. Tetiği çekene kadar bunu düşünmemiştim. Zaten önemli olduğunu da düşünmüyorum. Bilmek istediğim hiçbir şeyi bana anlatmazdı, kan dökülmeden olmazdı. Herkesin hayatı onun için bir oyundu. Eğer o

her şeyi berbat edebilir ya da sizi duygularınızla baş başa bırakabilirse, o zaman yapardı."

"Biliyorum. İstediğin cevapları hiçbir zaman alamayacak olmandan nefret ediyorum ama öldüğü için mutluyum. Hak ettiği buydu."

Hiçbir şey söylemiyor ama zaten söylemesine de gerek yok. Annesini hiçbir kapanış yapmadan kaybetti ve şimdi de babasını kaybetti, hem de ne boktan bir adam olduğunu bile bile. Ben de hayatımın berbat olduğunu sanıyordum.

Şu anda onun yerinde olmak. Bunu kimsenin başına getirmek istemezdim.

"Hadi gidip uzanalım. Sanırım bugünlük silahla yeterince eğlendin." Dr. Brooks söyledi. Tam zamanında dönüp annemin öne doğru yığıldığını, Brooks'un onu dirseklerinin altından nazikçe yakaladığını izliyorum.

Bel'i biraz sıkıyorum, sonra onu bırakıp annemin yanına gidiyorum. Onu camdan yapılmış gibi nazikçe kucağıma alıp tekrar yatağa taşıyorum.

"Katılıyorum. Bence dinlenmen gerekiyor. Tüm enerjini ondan kurtulmaya harcadığın için seni kaybetmek istemiyorum, özellikle de o çoktan gitmişken."

Yatağa uzanırken gülümsediğine yemin edebileceğim dudaklarının arasından bir iç çekiş geçiyor. Doktor telaşla monitörleri ve kolundaki eklemden hâlâ sarkan, yeni fark ettiğim serumu takmak için etrafta dolaşıyor.

"Gelecekte ne olursa olsun, bu an buna değdi. Her zorluğa, sırra ve gücün onsuna değdi. Bu kadar çok kişiyi incittikten ve hayatlarını mahvettikten sonra bedelini kanla ödemeyi hak etti. Sadece bu kadar çabuk ölmesinden nefret ediyorum."

Öne doğru eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Artık bitti. O gitti ve bizi bir daha asla incitemeyecek. Artık ilerlemeye odaklanabiliriz."

"Biliyorum, tatlı çocuk." Bana gülümsüyor, gözleri parlıyor.

"Seni çok özledim. Seni kaybedeceğimi sandım."

Usulca iç geçiriyor, yüzüne yorgunluk geri dönüyor. "Beni kaybetmeyecektin. Başından beri emin ellerdeydim. Alan, burada, neler olduğunu fark etti, bana söyledi ve beni onun kontrolünden kurtarmak için bir plan yaptık. Beni işe aldığı sahtekâr sağlık personelinin sonsuz döngüsünden kurtardı ve sonunda ihtiyacım olan yardımı alabilmemi sağladı."

Bu düşünce karnıma bir yumruk gibi indi. "Sen... sen ölecek misin? Yoksa bu tedavi edilebilir mi?"

Doktor eğilip bazı hayati bulguları kontrol ediyor, parmakları annemin bileğini okşuyor. Şu anda bu konuyu açacak zihinsel genişliğe sahip değilim, bu yüzden bu düşünceyi kendime saklamayı seçiyorum ve daha sonraki bir tarihte soracağım.

"Hayır, ölmeyecek. Sanırım kız arkadaşınızın annesine yaptığı şey onun başladığı yerdi. O zamanlar daha kötüydü çünkü dozları nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu. Anneni sağlığına kavuşturmak için bir plan uyguladım ama bu biraz zaman alacak."

Bir kez başımı sallıyorum ve şimdi kanepede oturan Bel'e dönüyorum, gözleri yerdeki cesetten dikkatle kaçıyor.

Bir talepte bulunmadan önce muhafızlardan birinin yan tarafına botumla tekme atıyorum. "Ya yardım edersin ya da ölürsün, bu kadar basit. Cesedini buradan götürün. Onunla ne yapacağın umurumda değil."

İki serseri yerden kalkıyor ve sorgusuz sualsiz cesede doğru koşuyor. Onu kollarından tutup kaldırdıklarında ve arkasında kan izleri bırakarak cesedini kapıdan dışarı sürüklediklerinde rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum.

Her şey bitti. Gerçekten bitti.

Ciğerlerime düzensiz bir nefes çekiyorum ve sanki ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Omuzlarımdaki, lanet kalbimdeki ağırlık kalktı. Artık bu hayali tuğla tarafından tutulmuyorum. Gözlerim yaşardı. Bu en çok

Şimdiye kadarki en berbat şeydi ve bunu sadece üzerimi kaplayan bir sakinlik örtüsü olarak tanımlayabilirim.

Kendime geliyorum ve gözyaşlarımı düşmeden önce kırpıştırıyorum. Richard'ın kapının yanında durduğunu fark ettim. Kaçmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Kurtulmamız gereken bir sorun mu olacaksın?"

Omuz silkiyor ve cebinden bir çakmakla birlikte bir paket sigara çıkarıyor. Hemen orada bir tane yakıyor, kanser çubuğunun ucunu pipet gibi emiyor. Onu gerçekten suçlayamam. Bu noktada içmek için viskiden daha güçlü bir şeye ihtiyacım var.

"Hayır. Sana ya da ailene sorun olmayacağım. Anladığım kadarıyla baban bunu hak etmiş. Evrak işlerini halletme ve her şeyi devretme zamanı geldiğinde, çekinmeden bana ulaşabilirsin. Hatta bunu sizden ücret almadan yapacağım."

Bel yanımda araya giriyor. "Yaptığın şeye tanık olmuşken nasıl sorun olmayacağını söylersin? Bizi birbirimizle evlenmeye zorlamaya çalıştığında? Kötü şeyler yapmak isteyen bir insan öylece değişmez."

Bel'e zar zor bakarak, "Haklısın, ama akıllı ve ölmek istemeyen bir insan uyum sağlamak için ne gerekiyorsa onu yapar. Sizi bilmem ama biri kafanıza silah dayayıp ya bunu yaparsınız ya da başka bir şey yaparsınız dediğinde, sizi en uzun süre hayatta tutacak seçeneği seçersiniz. Bana kafamdaki kurşundan daha çok ihtiyacı olan bir kızım var. Sorun olmayacağım."

Bir anda hepimizin seçimler yaptığını hatırladım. Hepimiz yapmamız gerekeni yaparız, sadece ilerlemek ve sevdiklerimizi korumak için hayatlarımızda iki kötülükten daha azını seçeriz. Bu asla kişisel değildir. Bazen öldürmek ya da öldürülmektir.

Bel'in vücudu bana doğru sallanıyor, sanki son savaşını da kaybetmiş gibi. Ben de benzer bir yorgunluğun beni dizlerimin üzerine çökertmekle tehdit ettiğini hissediyorum ama en azından her şey temizlenene ve olası riskler ortadan kalkana kadar güçlü olmam gerekiyor.

Bir kolumu beline doluyorum. "Tuttum seni Çiçek," diye fısıldıyorum, onu kaldırıyorum ve kollarımın arasına alıyorum. Bir homurtu çıkarıyor ama beni durdurmaya çalışmıyor.

"Ben iyiyim, sadece biraz yorgunum. Biri bana sakinleştirici enjekte etti." Sözlerine alaycılık sinmiş.

Yaltaklanıyorum. "Evet, bunun için üzgünüm. Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum."

Bel dönüp yanağını göğsüme yaslıyor ve gözlerinde en başından beri uğruna savaştığım güveni ve affediciliği görüyorum.

"Oh, buna güveniyorum." Gülümsüyor.

Tüm bunların gerçek olduğunu ve bir rüya olmadığını teyit etmek için ona biraz daha sıkı sarılıyorum. Bundan yara almadan ve mutlu bir şekilde çıktık. İç çekerek, gözlerimde yaşlarla sadece gülümseyebiliyorum. Sonunda her şey bitti. Sonunda özgürüm. Ve Bel benim.

36

BEL

I Adrenalin ve korku ince bir noktaya kadar örülmüş durumda ve etkisi geçtiğinde bitkin bir karmaşadan başka bir şey olmayacağımı biliyorum. Ellerim titriyor ve beynim bütün bu

Bilgi ortaya çıktı. Drew'in babası Lyle, aslında Sebastian'ın babası ve annem onunla evlenmek üzere mi ayarlanmış? Babam, annemin hayatını kurtardıktan sonra aşık olduğu bir adamdı ama şimdi ortadan kayboldu mu? Tüm bunları aklım almıyor. Sanki biri beynimi alıp blendera koymuş gibi hissediyorum. Şu an düşünmek bile başımı ağrıtıyor. Yine de bu soruları sormak için annemin yanımda olmasını isterdim.

Tüm yalanlar, nefret ve acı. Bu odada çok fazla karanlık var.

Lyle'ın her kurşunu hak etmediğini asla söylemeyeceğim, ancak bu ölümünün Drew ve Sebastian'ın ruhlarında bırakacağı yaranın yasını tutmadığım anlamına gelmiyor. Her şeyden çok, Sebastian için üzülüyorum, yaşadığı kayıp için ve şimdi bunun onun üzerinde yaratacağı etki konusunda endişeleniyorum. Zaten dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor.

Drew beni kollarına aldı ve kanepeye oturup arabayı bekledik. Doktor Victoria'yı çoktan geri götürdü.

dinlenebilmesi için odasına götürdü. Bir noktada Drew'in annesiyle gerçek ebeveynlerinin kim olduğunu konuşması gerekeceğini biliyorum, ancak bu gece ortaya çıkan her şeyden sonra, başka bir ifşayı kaldırabileceğimizi sanmıyorum.

Bu gece olmasa bile en azından aradığı cevapları alacaktır.

"Aracımız birazdan burada olur. İkimiz de biraz sarsılmış durumdayız, bir araç en güvenli seçenek," diyor Drew.

Tek yaptığım başımı sallamak.

Şu anda bir sinir yumağı gibiyim ve Sebastian'ın buz gibi tavrından rahatsız olmamaya çalışıyorum. Başında bir sürü şey var. Şu anda onun kafasının içinde olmayı hayal bile edemezdim ama bu onun karanlık uçuruma kaymasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Telefonu kulağında, odada volta atarken kendimi çaresiz hissediyorum. Kiminle konuştuğunu bilmiyorum ama son olaylara dayanarak varsayımlarda bulunabiliyorum. Bir süre sonra Sebastian aramayı sonlandırıyor ve bize doğru dönüyor.

Bu kadar yorgun görünmesinden nefret ediyorum.

"Temizlik ekibi yakında burada olacak."

"Tamam. Sen telefondayken bir araç çağırdım. Onu sizin eve götüreceğim, sonra da buraya gelip her konuda yardımcı olabilirim."

Sebastian başını sallar. "Hayır. Onunla birlikte eve dön, ben de birazdan orada olacağım. Yalnız kalmasını istemiyorum."

Sahip olduğu onca şeye rağmen, benim iyiliğim için duyduğu endişe karanlığın içinden en parlak şekilde parlıyor. Drew'le baş başa kaldığımızda ilaç verme olayından ve olanlardan bahsetmeyi planlamıştım ama Sebastian'ı burada tek başına bırakmak isteyip istemediğimi bilmiyordum. Tüm bunların onu ne kadar raydan çıkaracağını sadece hayal edebiliyorum.

Bir noktada ortaya çıkan yeni bilgileri tartışmamız gerekecek, ancak bunun başka bir zamana kadar bekleyebileceğini düşünüyorum.

Gece. Karanlıkta bırakıldığım için üzgün olabilirim ama bence Sebastian bugün üzerine yeterince bok atıldı.

"Sen nasıl istersen. Sadece tüm bu olanları tek başına temizlemen için seni bırakmak istemedim."

En azından şimdilik ikisinin de aynı fikirde olması bana kendimi iyi hissettiriyor. Sonsuza kadar bu şekilde kalmayacağını biliyorum ama arkadaşlıkları benim yüzümden bitebilir diye biraz korktum.

"İyi misin?" Bana dürüst bir cevap vermeyeceğini bildiğim halde soruyorum.

Sebastian başından beri benim için bir güç kaynağı oldu, annemi, annemizi kaybettikten sonra beni destekledi ve cesaretlendirdi. İyiliğinin karşılığını verme sırası bende. Onun ihtiyacı olan güç olmak.

"Şu anda cevabımı kaldırabileceğini sanmıyorum, bu yüzden evet diyeceğim ve bunu daha sonra tartışabiliriz." Sesinin çeliği içimde titreşiyor.

"Sadece endişeliyim. Seni de kaybedemem." Bu itirafın beni ne kadar savunmasız hale getirdiğinden nefret ediyorum ama onu kaybedemeyeceğimi bilmesine ihtiyacım var. Kaybedersem hayatta kalamayacağımı.

Bana sadece bizim için sakladığı bir gülümseme veriyor ve gözlerinde parlayan o küçük ışığı görünce göğsümdeki ağırlığın bir kısmı kalkıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum ve bana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum. Birkaç gün içinde özel dedektifin bulgularını tartışabiliriz. Hazırda biraz fast food bulunduracağımdan emin olabilirsin."

"Bana yağ çekmeye çalışma." Ona şakacı bir şekilde sırıtıyorum.

"Sana karşı en azından bir koruma yöntemim olmalı."

"Ve tercih ettiğiniz silah patates kızartması mı?"

Omuz silkiyor. "Evet. Onları sana el bombası gibi fırlatacağım ve sonunda o kadar doyacaksın ki intikam almayı unutacaksın."

İçimden kahkahalar yükseliyor. "Oh, intikamımı alacağım, ama geldiğini asla göremeyeceksin."

Sebastian şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor ve ardından telefonu gelen bir mesajla çalıyor. Tam bir dakika boyunca ekrana bakıyor, tavrı bir anda değişiyor. O gün üvey annesi/teyzesi geldiğinde takındığı ifadenin aynısını takınıyor.

"Araçlarımız burada." Drew'un sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve ben farkına bile varmadan hareket ediyoruz. Kanepeden kalkarken beni kollarının arasına alıyor.

"Yürüyebildiğimi biliyorsun, değil mi?" Mağara adamı tavrından gizliden gizliye keyif alırken homurdanıyorum. Şu anda üzgün olmak yerine mutlu olmam bana çılgınca geliyor. Az önce biri öldü ama ben gülümsüyorum. Bunu ya da hayatını kaybettiği için vicdan azabı ya da suçluluk hissetmememin beni ne hale getirebileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

"Eğer seni hayatımın sonuna kadar yanımda taşımak istiyorsam, taşırım. Sen benim kadınımsın Bel ve seninle ne istersem yaparım." Sırıtarak beni dışarıda bekleyen arabaya taşıdı. Beni nazikçe ayağa kaldırıyor, sonra da kapıyı açıyor. Birlikte içeri giriyoruz, şoför kıyafetlerimize bakarken bize garip bir bakış atıyor.

Kahretsin, hâlâ düğün kıyafetleri giydiğimizi unutmuşum. Neyse ki eve giderken bir şey söylemedi.

"Bittiğine inanamıyorum..." Drew'a fısıldıyorum.

"Ben de öyle. Onun yokluğunu kabullenmem biraz zaman alacak."

Hava durumundan bahseder gibi ölümden bahsetmek yanlış geliyor ama olanlardan bahsetmem gerekiyor. Aksi takdirde, bu beni canlı canlı yiyebilir. Üzerimizi bir sakinlik kaplıyor ve Drew'un yanına eğilip başımı pazusuna yaslıyorum. Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş durumda ve tek yapabildiğim onlara bakmak.

Bir daha asla kimseyi incitemeyecek. Bitti artık. Kendi annem yıllarca acı çekmek zorunda kalmışken onun ölümünün bu kadar çabuk olmasına üzülüyorum ama en azından o gitti.

Araba durana kadar evimin önüne geldiğimizi fark etmiyorum bile ve Drew beni kolumdan dürtüklüyor. Dik oturuyorum ve ona gülümsüyorum. Şoföre teşekkür edip kapıyı açıyor ama ayaklarımın yere değmesine izin vermiyor.

Beni belimden tutup omzuna atıyor, evin içine taşıyor ve ben itiraz bile etmiyorum. Bir anlamı yok. Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor ve gardiyanlar ona doğru gözlerini bile kırpmıyor. Yatak odama son hızla ulaşıyoruz ve beni yatağa yatırdığında kısa bir kahkaha atıyorum. Dönüp kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve kilidi yerine oturtuyor.

"Şimdi," diyor ve geri dönüp bana doğru bakıyor.

Yavaşça telefonlarımızı yatağın başucuna koydu. Onu tanımıyor olsaydım gözlerindeki vahşi parıltıdan ürküp kaçardım. "Söylenecek milyonlarca şey olduğunu ve bu gece çok şey yaşandığını biliyorum. Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin olduğunu ve büyük olasılıkla bana kızgın olduğunu da biliyorum. Sana cevaplar ve bir özür borçluyum ama sana yalvarıyorum. Sana tüm bunları vereceğim, ama lütfen, şu anda sana dokunmam, seni hissetmem, gerçekten burada benimle olduğundan ve bunun bir rüya olmadığından emin olmam gerekiyor." Sesinde yalvaran bir ton var ve bunun ikimizin de ihtiyacı olan bir şey olduğunu biliyorum.

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. "Kızgın olmaktan çok daha fazlasıyım ve bunu nasıl telafi edebileceğini konuşacağız ama şimdilik bana dokunarak başlayabilirsin."

Tam olarak istediğimi yapıyor ve kabaca kalçalarımı birbirinden ayırıyor, elbisenin tülleri boşluk boyunca uzanıyor. Nefesim kesiliyor ama çıplak kalçalarımın arasına girebilmek için tülü geri attığında hazırlıklı oluyorum.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor ve sinirli bir öfkeyle telefonu k a p ı y o r. Ben de tam ona

şifreyi göz kırparak girdiğinde.

Tabii ki şifremi biliyor.

"Sebastian'dan bir mesaj. Doktorun annemi hastaneye geri götüreceğini söylüyor."

Hemen endişeye kapıldım. "Gitmek istiyor musun? Seni geri götürebiliriz."

Drew başını sallar. "Birazdan onu kontrol edebilirim. Hastaneden daha güvende olabileceği başka bir yer yok ve ben doktor değilim. Ayrıca, şu anda tek ihtiyacım olan şey önümde oturuyor olması."

Hızlıca cevap yazıyor ve sonra telefonumu yatağın uzak tarafına fırlatıyor. "Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre, sana bakmama izin ver."

Annesi için duyduğum endişe ve kaygıyı aklımın bir köşesine itip elbisenin arkasındaki fermuara ulaşabilmesi için yer değiştiriyorum.

Korseyi omuzlarımdan belime kadar sıyırıyor. Sonra sutyen askılarını pazılarımdan aşağı itiyor ve dirseklerimden çekip çıkarıyor.

Tenimde tüylerim diken diken oluyor ve beni ısıtmak için ellerini kollarımda gezdiriyor. Parmakları etime bastırırken ve gözleri çıplak göğsüme kilitlenmişken buna gerek yok.

"Şu haline bak. Tüm bu yıkım ve kaostan sonra bile hâlâ çok güzelsin," diye fısıldıyor. "Ne kadar güçlü ve muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Sanki beni elbiseden yeterince hızlı çıkaramıyormuş gibi, elbiseyi çekiştirerek aşağı indiriyor ve aceleyle elbisenin kumaşını yırtıyor. Bu beni rahatsız etmiyor. O lanet şeyi yaksa da sorun olmazdı. Onu bir daha asla görmek istemiyorum.

"Sen de," diye fısıldıyorum, smokin ceketini yakasından tutup geniş omuzlarından iterek çıkarıyorum. Gevşek papyonunu sıyırana kadar çekiştiriyorum ve yontulmuş göğsünden aşağı doğru uzun bir çizgi halinde düğmelerden başlıyorum.

Gömleğini pantolonundan çekip çıkarıyor ve ben de onu pantolonuyla bırakarak kollarından çekip çıkarıyorum. Sırada ayakkabıları ve pantolonu vardı.

siyah boxer külottan başka bir şey giymeden önümde duruyor. Çok iyi görünüyor. Her zaman öyleydi ama şimdi, nasıl tamamen benim olduğunu bildiğimden beri, daha da iyi görünüyor.

Sertçe yutkunuyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Dokun bana."

Dudaklarını yalıyor. "Sana dokunacağım ama bunu benim yöntemimle yapacağız. Bana hayatın pahasına güveniyorsun, şimdi de ihtiyacın olanı vereceğime güven."

Öpücük umuduyla öne doğru eğildim ama bana hızlıca sırıttı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Hayatımın geri kalanını sana taparak ve benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlayarak geçireceğim ve başlamak için buradan daha iyi bir yer düşünemiyorum." Beni ayak bileklerimden yakaladı ve öne doğru çekerek bacaklarımı kabaca omuzlarının üzerine yerleştirdi. "Şimdi iyi bir kız ol ve amımı memnun etmeme izin ver."

Psh... Gülüyorum. "Az önce lütfen amını mı dedin?"

Sırıtıyor ve vücudumun kıvrımları üzerinde gözleriyle buluştuğumda farklı bir şekilde çarpıyor. Kahretsin, çok güzel ve özgür. Çok özgür, kafesten kaçan bir kuş gibi. Kalçamın iç kısmına bir öpücük kondururken parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçiriyorum.

"Evet!" Neredeyse kendi kendine fısıldıyor. "Benim. Benim amım." Sözlerinde, bana dokunuşunda bir aciliyet var, sanki parmak uçlarının altında kaybolabileceğimden korkuyor eğer acele etmezse.

Parmakları kıvrımlarımda geziniyor, aşağı doğru iniyor ve sonra bir anda iki kalın parmakla içime giriyor. Sert muamele için yeterince ıslak değilim ama hafif bir acı ve bunu mutlak bir güvenle yapma şekli, yine de kabul ettiğim anlamına geliyor.

"Siktir..." Başımı arkaya atıp gözlerimi sıkarak tıslıyorum.

Dudaklarının arasında klitorisimi emerek sertliği telafi ediyor, dişleri hassas deriyi sıyırıyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum, daha fazlası için yalvarıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. "Drew!"

Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyor ve amıma doğru konuşuyor. "Sana ne demiştim, Çiçek? O benim amım. Her santimin bana ait."

Tekrar eğildiğinde bana hiç acımıyor. Dilinin her hareketinde dişleri klitorisimi sıyırıyor ve vücudum ıslandığında, kaslarım gevşeyip uyum sağladığında bir parmak daha ekliyor. Beni bu üç parmağıyla beceriyor, beni daha da yükseğe tırmandırıyor.

Doydum, çok lezzetli bir şekilde doydum, ama bunu seviyorum.

Dördüncü parmağını yavaşça soktuğunda tek yapabildiğim inlemek. Oh lanet olsun.

"Benim güzel amcığım hepsini kaldırabilir mi? Yumruğumu amına sokabilir misin, Bel? Parmaklarımın her tarafını kremleyecek ve patlarken adımı haykıracak mısın?"

Bana verdiği zevki ve acıyı kabul etmekten başka seçeneğim yok. İçime girip çıkarken vücudumun çıkardığı sesler utanç verici ama o kadar sıcak ki zevkimi daha da artırıyor.

"Hissedebiliyor musun, amının parmaklarımın etrafında sıkılaştığını hissedebiliyor musun? Tanrım, seni böyle gergin görmeye bayılıyorum. Benim merhametimle... kenarda asılı, emrimi bekliyorsun."

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve zevk ipinde yürüyorum. İçimde bir yanma var ve onun ne istediğini biliyorum. Hâlâ bir parmağı daha var. Beni gidebildiğim yere kadar gerecek ve sızlansam, inlesem ve durması için yalvarsam bile bunu kabul etmemi sağlayacak.

Vücudumu benden bile daha iyi tanıyor.

Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor. "Gözlerini benden ayırma, Bel. Sakın buna cüret etme. Senin zevkin benim zevkim ve ben sana gel dediğimde geleceksin."

Dişlerimi sıkıyorum ve benden tam olarak ne beklediğini bilerek ona göz kırpıyorum. Gülümsüyor ve başparmağını yavaşça içimdeki diğer dört parmağa ekliyor. İyice gerilmenin verdiği acı sinir uçlarıma dokunuyor.

Aman Tanrım. Uyarılmışlığım kalçalarıma ve onun eline damlıyor. Zevkin beni tüketmekle tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Ellerimin altındaki çarşafları yumrukluyorum ve zevkten kaçmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Drew! Lütfen! Gelmem lazım... lütfen..." İnliyorum, neredeyse gözyaşlarımın sınırındayım. Bir kıkırdama ile tekrar kayboluyor ve dudakları tekrar klitorisime yapışıyor, emiyor, orgazmı bir elmanın etrafına oyulmuş bir kabuk gibi içimden çekiyor. Sarsılıyorum, kalçalarım kendiliğinden kalkıyor, meyve suları lanet bir şelale gibi içimden dökülüyor.

Gözlerim dolarken ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bile gözlerimi onunkilerden ayırmam bir mucize. Zevk, neredeyse acı verici hale gelene kadar vücudumda dalgalanıyor ve amımı yemeyi bırakmasını sağlamak için omuzlarını itmek zorunda kalıyorum ya da orgazm sonrası zevkten ölme riskini alıyorum.

Sonunda bana merhamet ediyor ve başını kalçalarımın arasından kaldırıyor. Dudaklarında parlayan uyarılmayı yalarken büyülenmiş ve puslu bir şekilde izliyorum.

"Çok iyi bir kızsın, yumruğumun her tarafına krem sürüyorsun."

Tek yapabildiğim nefes almak, kalbim hâlâ göğüs kafesime çarpıyor. Şefkatle parmaklarını içimden çıkarıyor ve ben sadece onun doldurabileceği bir boşlukla kalıyorum. İyiliğine karşılık vermek isteyerek ona uzanıyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Seni çok yakında becereceğim ve döllerimle dolduracağım, ama önce biraz konuşmamız gerek."

"Bana ilaç verdiğin için sana hâlâ kızgınım." "Beklediğim gibi."

"Bana söyleyecek kadar güvenmemen duygularımı incitti."

"Sana güvenmediğimden değil. Sana söylemek istedim. Sürpriz unsuruna ihtiyacım vardı ve yaptığım her şeyi takip etseydin, bunu ona satamazdım. Sonunda beni dinleyeceğine inanmasına ihtiyacım vardı."

Bunu anlıyordum ve hayatımdaki erkeklerin zaman zaman beni korumak için bir şeyler yapmalarını ve güvende olduğumdan emin olmak istedikleri için bana söylememelerini kabul etmem gerektiğini biliyordum. Yine de bu, hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Bunu bir daha yapma."

"Hangi kısım? Uyuşturmanın mı yoksa en sonuna kadar bilgi saklamanın mı?"

Ona ters ters bakıyorum. "İkisi de. Neler olduğunu bilmemek hoşuma gitmiyordu ve uyandığımda babanın ofisinde olduğumuzu görünce çok korktum."

Drew yanaklarımı ellerinin arasına alıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Gelecekte sana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmak için elimden geleni yapacağım. Bilmen güvenli olmadığı sürece."

"Tamam." Gülümsüyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Tartışmanın faydası yok, bu konuda fikrini değiştirmeyecek. Çenesinin sert duruşundan ve gözlerindeki kıvılcımdan bunu anlayabiliyorum. Onunla savaşabileceğim ve savaşamayacağım şeyler olacak. Bunu biliyorum ve onunla uzlaşmayı öğrenmem gerekiyor, ama o böyle bir mağara adamıyken bu çok zor.

Öpücük sahiplenici, yakıcı bir hal alıyor. Sanki aynı anda hem beni yok etmeye hem de tekrar bir araya getirmeye çalışıyor. Beni tüketmesine izin vererek öpücüğün daha da derinlerine düşüyorum. Nefesim kesiliyor ve omuzlarını çekiştirerek daha fazlası için yalvarıyorum, benden ayrıldığında. Onaylamayarak inliyorum, o da bana başını sallıyor, kendini zor tutuyor.

"Duş, yemek ve sonra seni becereceğim. Bu sırayla. Seninle ilgilenmek benim işim ve işimi gerçekten ciddiye alıyorum Flower."

Karanlık tonu çok lezzetli ve sırf bana nasıl bir ceza vereceğini görmek için ona itaatsizlik etme isteği uyandırıyor. "Ne yemek istersin?" diye soruyor.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Sik," diye fısıldıyorum.

Bakışları on kat koyulaşıyor ve bir elini saçlarıma sokup tellerini sertçe çekiştiriyor. Saçlarımdaki şehvet dolu

orada beliriyor ve onunla bu şekilde konuşmaktan aldığım zevk, ama bunların hepsinden daha önemlisi bana dokunduğunda hissettiğim güven ve sıcaklık. Onunlayken kendimi güvende hissediyorum ve onunla her zaman bir şekilde güvende olsam da, bu hiçbir zaman yüzde yüz emin olabileceğim bir şey olmamıştı. Artık önümüzde hiçbir engel yok. Atlanacak engeller yok. Keşfedilecek sırlar ya da yalanlar yok.

Sadece biz varız.

"Seni seviyorum Maybel Jacobs, ama benimle alay etmeye devam edersen, sana nefretle becerilmenin nasıl bir şey olduğunu gösteririm. Şimdi benimle alay etmeyi bırak."

Beni serbest bırakıyor ve tek yapabildiğim gülümsemek oluyor.

"Peki, tamam. Hadi duş alalım, sonra da aşağı inip yiyecek bir şeyler bulabiliriz."

Drew beni banyoya taşıyor ve tezgahın kenarına yerleştiriyor. Cam duş kapılarını açıyor ve suyu açıp kadranı sıcağa çeviriyor. Buharın ortalığı doldurması uzun sürmüyor ve geri döndüğünde beni kucağına alıp kendisiyle birlikte duşa taşıyor.

"Sanki hayatım boyunca bu anı beklemişim gibi hissediyorum," diye fısıldıyor Drew dudaklarıma.

"Duş almak için mi?" Kıkırdıyorum.

"Hayır. Karanlık ve uğursuz bir şeyin üzerimizde asılı kalmasından korkmadan seni kollarıma almak için."

"Sadece en zorlu aşk buna değer," diye yatıştırıyorum kollarımı boynuna dolayarak.

"Kahretsin, beni sevdiğini söylediğini duymaktan kendimi alamıyorum."

"Buna alışsan iyi olur çünkü bunu söylemeyi asla bırakmayacağım." Gülümsüyorum ve onun delici bakışlarına daha da gömülüyorum. Bir süre sonra birbirimizi temizlemeye ve bugün yaşananların ağırlığını üzerimizden atmaya özen gösteriyoruz.

Suyun altında ne kadar kaldığımızdan emin değilim ama su çekilene kadar birbirimize sarılmış halde kalıyoruz.

su soğuyor. Çıktığımızda, Drew beni kabarık beyaz bir havluya sarıyor ve kendini kurulamadan önce beni kuruluyor.

Karnım gürültüyle gurulduyor ve onun da duyduğunu bilerek ona sırıtıyorum. Şifonyerden bir tişört, bir külot ve uyku şortu alıp Drew'a dönüyorum. Kahretsin. Giyecek hiçbir şeyi yok.

"Neden ben burada kalmıyorum, sen de gidip yemeği getirmiyorsun? Döndüğünde ödülünle birlikte burada bekliyor olacağım." Bana kaşlarını şakacı bir şekilde oynatıyor.

Drew içimdeki cinsel canavarı uyandırdı.

"Tamam. Ben gidip mutfaktan bir şeyler getireyim. Sen burada kal."

"Acele et..." diye takılıyor ve ben gülümseyerek odadan çıkıyorum.

Bağırma sesleri kulaklarıma dolduğunda neredeyse mutfaktaydım. Geç oluyor. Bir şeye ihtiyacımız olursa gece kalan birkaç kişi dışında kimse burada olmamalı.

Mutfağın eşiğinde durakladım. Bir anda tüm manzarayı gözümün önüne getiriyorum. Sebastian siyah granit tezgahın yanında duruyor, hizmetçi Elyse ise paslanmaz çelik buzdolabının yanında, küçük bedeni kamburlaşmış, kanayan elini göğsüne bastırmış.

Sebastian'ın elinde kan var, Elyse'in olduğunu varsayıyorum. Onu incitti mi? Bunu yapmasını anlayamıyorum ama yine de hepimiz üzerimizdeki stres farklı olduğunda farklı şeyler yaparız.

"Sana dokunma demiştim ama sen yine de dokundun. Bu kesik için suçlayacağın tek kişi kendinsin!" Seb'in sesi kulaklarımı dolduran bir haykırış.

Hizmetçi dönüyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve rimelini de beraberinde sürüklüyor. "Özür dilerim. Bu benim işim. Kırık camları öylece yerde bırakamazsınız. Bu güvenli değil."

Yanındaki tezgâhtan içi bir şeyle dolu kristal bir bardak alıp uzun bir yudum alıyor. "Ben de güvende değilim ama bu seni korkutmuyor gibi görünüyor."

Bir kırbaç darbesiyle karşılık verince nefesim kesildi. "Sebastian."

Gözleri benimkileri buluyor ve bir an için orada suçluluk duygusu görüyorum. "Sadece git, temizlen," diyor ona. "Dikiş atılması gerekiyorsa, hastaneye gitmeni sağlarım."

Hizmetçi bana hızlıca bir bakış atıyor, sonra odadan çıkıp çalışanlar bölümüne doğru koşuyor.

Tam peşinden gitmeyi düşünüyordum ki arka mutfağın kapısı açıldı ve soğuk bir hava dalgası üzerime çarptı. Uzun boylu, esmer, yüksek topuklu ayakkabıları ve hayatımda gördüğüm en dar kırmızı elbisesiyle salına salına yürüyen biri gelince hem afalladım hem de endişelendim. Bu da kim böyle? Kafası tıraşlı bir adam onu takip ediyor ve üst üste yığılmış birkaç bavulu içeri taşıyor.

"Ben geldim," diye sıvı bal gibi bir sesle selamlıyor, gözleri Sebastian'ı arıyor.

"Ne haltlar dönüyor?" Sebastian'ın omuzlarının kaskatı kesildiğini görür görmez yanına yürüyüp soruyorum.

Seb onu bıraktığımızdan daha kötü görünüyor. Her zamanki güzel bukleleri darmadağınık ve yüzünün dışına itilmiş. Üstünü değiştirmiş, gömleğinin düğmelerini kısmen açmış ve giydiği siyah eşofman altı karakterine tamamen aykırı.

"Sebastian? Neler oluyor?" Yeni kadına bir bakış bile atmadan fısıldıyorum.

"Hiçbir şey yok. Her şey yolunda," diye homurdanıyor.

Kadın bir adım öne çıkıyor ve öpmemi istercesine elini uzatıyor ama ben onun yerine elini sıkıyorum. "Kaba olma Sebastian. Küçük arkadaşın kim?"

Sebastian her an bir damarı patlayacakmış gibi görünüyor, bu yüzden onu yenilgiden kurtarıyorum ve kendim cevap veriyorum.

"Maybel Jacobs," dedim ona.

"Mmm, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Tanya Arturo."

Bir kez olsun Arturo ismini kullanmayı düşünüyorum çünkü parası ya da gücü olmayan hiç kimseyi umursamıyor gibi görünüyor. Makyajı kahverengi gözlerini vurgulamak için mükemmel, saçları poposuna kadar mükemmel bir şekilde düz,

Otuzlu yaşlarının sonlarında olmasına rağmen görünürde hiç gri yok. İçimden bir ses bu kadının kötü haber olduğunu söylüyor ama Sebastian'ın sessizliği ve kadına, hatta bana bakmaktan başka bir yere bakma arzusu dışında buna inanmak için hiçbir onayım ya da nedenim yok.

O zaman anladım. Sebastian'ın daha önce bahsettiği teyze bu muydu? Burada ne işi var? Burası benim evim olmadığı için gelip gelmemesi konusunda pek söz hakkım yok ama bu planlı bir ziyaret olsaydı, Seb bana önceden haber verirdi, değil mi?

"Tanya, sana buraya gelmemeni söylemiştim. Kalabileceğin çok sayıda otel var. Onlardan herhangi birini seçebilirdin."

"Ve seni görmeyi özledim?" Suratını asıyor. "Sanmıyorum. Ayrıca, burası benim evim. Burada olmayı en az senin kadar ben de hak ediyorum."

"Her neyse," diye alay ediyor. "Kendini evinde hisset."

"Harika," diyerek bana gülümsüyor ve dönüyor. Geçici olarak donup kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. Sebastian'ı korumak için kontrolsüz bir arzu duyuyorum ama onu neye karşı koruduğuma dair hiçbir fikrim yok. Kesinlikle bu Tanya denen kadına karşı değil. "Seninle tanışmak güzeldi Maybel. Belki seni buralarda görürüm?"

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum ve gözlerinde parlayan öfke ışıltısını not ediyorum.

"Mükemmel. Gidelim, Marcus."

Kadın elindeki bavulla kel adama ters ters bakar ve yüksek topuklu ayakkabılarını şakırdatarak mutfaktan çıkıp yürümeye başlar.

Bu da neydi böyle?

"Neler oluyor? İyi misin?" Ona doğru bir adım atıyorum ama başını sallıyor ve dikkatini dağıtmaya ihtiyacı varmış gibi yere dökülen cam parçalarına el sallıyor.

"Yok bir şey. Dikkatsiz davrandım. Hizmetçiye söylediğim gibi, temizleyeceğim."

"Adı Elyse ve ben sadece camdan bahsetmiyorum. O kadın kim ve ne oldu?" Derin bir nefes alıyorum, az önce ona çok şey anlattığımı fark ediyorum.

bir kez. "Bugün olanlardan sonra kendini kaybettiğin için kimse seni suçlayamaz."

"Adının ne olduğu umurumda bile değil," diye tersliyor ve sonra sanki yenilmiş gibi iç çekiyor. "Ben iyiyim, Bel. Benim için endişelenme, Tanya için de endişelenme. O hiç kimse değil ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim olursa hayatımızdan girdiği gibi çıkacak."

Aramızda uçsuz bucaksız bir mesafe varmış gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Beni uzaklaştırmak için götlük yaptığını biliyorum ve nasıl isterse öyle davranabilir ama hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesini istiyorum. Onun isteklerine karşı gelerek bir adım öne çıkıyorum ve söğüt gibi kollarımı ortasına dolayarak ona olabildiğince sıkı sarılıyorum.

"Sebastian. Ben buradayım. Hazır olduğunda buradayım. Ve seni seviyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

İlk başta, sanki dörtte ikisine sarılıyormuşum gibi, tüm vücudu gergin ve hareketsiz, ama sonra yüzünü başımın üstüne bastırıyor, vücudundaki gerginlik azalıyor. Keşke bu an daha uzun sürseydi diyorum ama olduğu gibi bitiyor.

Bir adım geri çekilerek bağlantıyı keser.

"Benim için endişelenmemeye çalış. Ben iyi olacağım. Psikopatla yeterince uğraşıyorsun." Girdiğim yolu işaret etti, şüphesiz Drew'u gösteriyordu.

Bundan nefret ediyorum ama onu benimle konuşmaya zorlayamıyorum. Desteğimi ya da yardımımı kabul etmesini sağlayamıyorum. O hazır olana kadar beklemek zorundayım ve bu çok berbat bir şey.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun."

Başını sallıyor ama bir şeye ihtiyacı olduğunda bana geleceğinden emin değilim. Mutfaktan yiyecek bir şey almadan çıkıyorum. İştahım zaten büyük ölçüde kapanmıştı. Yatak odasına girdiğimde Drew'u yatağa yayılmış, tek kaşını sorgularcasına kaldırmış halde buluyorum.

"Kiler boş muydu?"

Başımı sallıyorum ve ona daha yakın olmak için boşluğu geçiyorum. "Hayır. Bakmadım bile."

"Sorun değil. Hadi pizza falan sipariş edelim," diye kulağıma fısıldıyor ve beni yatağa, yanına sürüklüyor. Ona izin veriyorum, çünkü şu anda Seb'in durumuna yardımcı olmak için ne yapabileceğimden emin değilim. Drew'un elinden kurtulup yüzümü ona dönüyorum.

Bana bakıyor, endişesi yüz hatlarına kazınmış. "Neyin var?"

"Sebastian için gerçekten endişeleniyorum. Az önce aşağıda tanık olduğum davranışları ve Elyse'e karşı tutumu beni endişelendiriyor. Sonra Tanya ortaya çıktı." İçimdeki hayal kırıklığının dökülmesine izin verdim. "İçimde kötü bir his var ve onu gerçekten tanımıyorum bile."

Drew başını sallar. "Şey, o üvey anne/teyze. Sebastian'ın büyükbabasının ölümünü düşününce daha önce ortaya çıkmamasına şaşırdım doğrusu."

Omuz silkiyorum. "Umurumda değil. Ondan hoşlanmıyorum. Sebastian'ın hizmetçi Elyse'e davranışından da hoşlanmadım. Kanaması vardı."

Drew şaşırmış görünmüyor. Aslında, bir salatalık kadar sakin. "Her şey yoluna girecek. Kötü durumlar hepimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkarır ve stres de eklenince, eminim olan şey bir kazaydı. Sebastian'ı neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. O da senin kadar dik kafalı ve hatta daha deli ama güçlü ve akıllı. İyi olacak ve eğer olmazsa, biz ona yardım etmek için orada olacağız."

"Biliyorum, ama ya iyi değilse... ya düşündüğümüzden çok daha kötüyse? Ya yardım istemezse?"

"Şşşt," diye yatıştırıyor Drew, dudaklarını boğazımda gezdirerek. "Unutma, herkesi kurtaramazsın. Bırak o kendi sorunlarını çözsün, tıpkı senin kendi sorunlarını çözmene izin verdiği gibi. Hazır olduğunda ve ihtiyacı olduğunda, ona yardım etmek için orada olacağız. O asla yalnız değildir, Flower. Yanında biz, Lee ve Aries varken olmaz."

Kelimelerin ve onun dokunuşunun birleşimi içimdeki korku ve endişeyi eritiyor. Tek yapabileceğim onun için orada olmak, ihtiyaç duyduğu güç kaynağı olmak ve hazır olduğunda benimle ne isterse paylaşacak.

"Seni seviyorum," diye homurdanıyor Drew, kulağımı ısırıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Işıl ışıl parlayan yeşil gözlerine bakıyorum ve benim için yapmayacağı tek bir şey olmadığını biliyorum. Beni yanında tutmak için çok şey yaşadı ve ben ona benim demekten hiç bu kadar gurur duymamıştım.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve beni kendi karanlığına sürüklemesine izin veriyorum.

SON

Normal bölümlerin yanı sıra bonus sonsöz için okumaya devam edin
sonsöz ve Sebastian'ın Temmuz 2024'te çıkacak olan kitabı The Prey için ön sipariş vermeyi unutmayın.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar sadece tüketicilere yardımcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda onları okumaktan da keyif alıyorum.

Kitap 3'ün çıkmasını beklerken, benzer türdeki diğer eserlerime de göz atmayı unutmayın. Daha Kötü Düşmanlardan daha fazla, Blackthorn Elite ve North Woods Üniversitesi.

Web sitemdeki haber bültenime kaydolarak tüm yayınlarımdan, kapak tanıtımlarımdan ve satışlarımdan haberdar olun:
www.beckromancebooks.com

EPİLOG

ALTI AY SONRA
-Drew

Tormanda eski sopaların, yaprakların ve ağaç kabuklarının çıtırtısı kafilenin ayaklarının altında kırılıyor. Dördümüz

-Lee, Sebastian, Aries ve ben siyahlara bürünmüş bir halde, tepedeki dolunay gölgelikteki boşluklardan sızarken bile geceye karışarak sıraya rehberlik ediyoruz.

Bel yanımda tökezliyor, elini daha sıkı tutarak onu dik tutuyorum. Arkadaşı Elyse hemen arkasından geliyor ve onu takip ederken yorgun bakışlarının her birimizi taradığını hissedebiliyorum.

Arkamızda bir yerlerden homurdanan bir şikayet sesi geliyor. "Kapa çeneni ve yürümeye devam et," diye çıkışıyorum.

Kişi sessizleşiyor, ormanın sesinden başka hiçbir şey bizi tekrar selamlamıyor.

İleride dört tekerlekli araçlarla çevrili küçük bir açıklık var ve durup Bel'i kenara çekiyorum, onu usulca öpmeden önce nazikçe ağacın gövdesine bastırıyorum. "Ben onları hazırlarken burada kal."

Sırıtıyor, gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman.

Havada, karanlıkta bir heyecan dalgası var ve ben onu ellerimde sıkıca kavrayıp, içimde dalgalanmasına izin veriyorum.

deri. Bu yılki acemi erlere doğru yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Başlarında siyah torbalarla yarım daire şeklinde duruyorlar, ipler onları bağlamak için bileklerine gevşekçe dolanmış, ipi çıkarıp yere bırakan Lee'ye doğru ilerliyorlar.

Aries, Lee, Sebastian ve ben acemilerden ikisini kollarından tutup yakındaki dört tekerlekli araçlara götürdük ve her birinin arkasındaki eğimli arabaya kabaca ittik. Bir sörfçünün kaza yaptıktan sonraki kızağı gibi açılı bir şekilde duruyordu. Ne olduğunu anlıyorlar ve aşağı sarkmamaları için ayaklarını kenara dayayarak yeniden yerleşiyorlar.

Bu yıl için sekiz yeni değirmen üyesi belirlendikten sonra her birimiz bir tekerlekli araca atlıyoruz. Bel'e işaret ediyorum, o da koşarak geliyor, tırmanıyor ve yanımdaki yerini alıyor. Elyse, yumuşak ay ışığında onu dikkatle inceleyen Aries'in yanına usulca kayıyor. Elyse bakışlarını dik tutarken, Bel meraklı ve şaşkın görünüyor. Vücudu bir tahta kadar sert. Kendime onun benim sorunum olmadığını hatırlatıyorum. Ona bakıcılık yapmak benim işim değil. Bel onu getirmek istedi ve benim için sorun yok ama o kendinden sorumlu. Hazır olduklarından emin olmak için Seb ve Lee'ye hızlıca bir göz atıyorum.

İkisi de başını salladı ve ağaçların arasından ilerledik. Kayalıklara kadar birkaç mil yolumuz var. Eskiden yeni üyeleri gözleri bağlı olarak yürütürdük ama düşüp bacağını kırdıktan sonra işler değişti.

Sorun değil. Oraya vardığımızda tören dozunu alacaklar. Bel üst kolu sıkıca tutuyor. "Daha hızlı."

Gülümseyip başımı sallıyorum ama arabadaki acemiler her sarsıntıda küfrederken, sopaların ve engebeli orman zemininin üzerinde itişip kakışırken gülüyorum.

Kayalıkların yanındaki açıklığa ulaşmak çok uzun sürmüyor. Bir dizi citronella feneri daire şeklinde duruyor, alanı aydınlatıyor ve hemen ilerideki kenarı gizliyor. Bakalım bu gece korkacak birini bulabilecek miyiz?

Durduğumuz anda Bel atlıyor ve uçurumun karşısındaki açıklığın uzak tarafındaki fenerlere ve kayaya bakarken yüzündeki şaşkın gülümsemeyi gizleme zahmetine girmiyor. Kaba granit, Mill üyelerinin her neslinden isimlerle oyulmuş ve işaretlenmiş.

Sesimi yükseltiyorum ve yeni üyeleri kayaya bakacak şekilde sıraya diziyorum. "Kardeşlerinizin arasında yerinizi alma zamanı geldi. Kayaya çıkın ve adınızı kazıyın. Artık geri adım atmak yok."

Başlarındaki kukuletaları çıkarıp ilk sıska çocuğu öne doğru itiyorum. "Öne çıkın, adınızı kazıyın ve yerinizi alın."

Sıska herif ileri atılır ve yakındaki kazmayı kapma hevesiyle kayaya çarpar.

İki tane daha itiyorum ve Seb de hattın diğer ucundan aynısını yapıyor.

Adım atıyorlar, her biri kendi adını kazıyor ve bitirdiklerinde hevesli gözlerle ve sırıtarak geri dönüyorlar.

Kukuletaları her birine geri veriyorum. "Korkak olacaksanız bunu takabilirsiniz ama... üye olarak kabul edilmeniz için tamamlamanız gereken son bir ayin var."

"Adios, sikikler." Lee sırıtarak fenerlerin arasındaki açık alana doğru koşar ve yumuşak bir sisin içinde kaybolur.

Yeni askerler kendi aralarında mırıldanıyor ve ben birkaçını öne itiyorum. "Devam edin."

Bel Elyse'e doğru eğiliyor, parlak saçları Elyse'in omzunun üzerinden sarkan koyu renk örgüsüyle bir tezat oluşturuyor. "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

Seb ellerini cübbesinin ceplerine sokmuş bir şekilde yanımıza geliyor. "O burada, değil mi? Ya bunu yapar ya da burada tek başına kalır."

Elyse kararsız bir adım geri atıyor ve ben de yanlarına gidip aralarını açıyorum. Seb o zamandan beri onu itmeyi bırakmadı.

Altı ay önce mutfaktaki o gece. Lee, Aries ve ben, kızın yaz bitmeden onun suratına bir yumruk atıp işi bırakacağına dair iddiaya girdik.

Bel'in elini elime aldım ve onu kenara götürdüm. "Birlikte mi?"

Büyük, parlak gözleriyle çıkıntının kenarından bakıyor, sonra gözlüklerini yüzünden çekip bana uzatıyor. "Bunları güvende tut."

Gülümsüyorum ve o da beni elimden tutup sürükleyerek atlıyor.

Bir anlık panik, saf serbest düşüş, botlarım suya çarpana kadar ve aşağıya batıyoruz. Beni bırakıyor ve yüzeye doğru yüzüyorum. Çok uzun bir düşüş değil ama yakındaki küçük şelaleden gelen sis yüzünden kimse aşağıdaki suyu göremiyor.

Lee birkaç metre ötede sırt üstü yüzüyor, bornozu, gömleği ve şortu yakındaki kayaların üzerinde. "Sence bu yıl birkaç tane ıskartaya çıkar mıyız?"

Yukarı bakıyorum ve yukarıdaki ışık ve ay ışığının kırıntılarıyla Elyse'in uçurumun kenarında aşağıdaki suyu taradığını görüyorum.

Bel ona el sallar ama Elyse onu görmez.

"Onu gerçekten zıplatmayacak, değil mi?" Bel soruyor, sesinde bir parça endişe var.

"Onu yapmak mı? Onu bilemem. Bana sorarsanız, Sebastian bir sebepten dolayı ona göz koymuş durumda. Eğer o..."

Tiz bir çığlık geceyi yarıyor, ardından bir su sıçraması geliyor.

"Onu itti!" Bel başını sallar. "Ne pislik ama."

Kıkırdamadan edemiyorum. Onunla kavga edecek. Ondan çok nefret ediyor.

"Bunu bir mil öteden tahmin etmiştim," diye mırıldandım nefesimin altında.

Elyse sudan çıkıyor ve ne kadar kızgın olduğunu görmek için yüzüne bakmama gerek yok. Onun içinden suya doğru titreştiğini hissedebiliyorum.

Bir saniye sonra bir sıçrama daha oluyor ve Seb'in bedeninin suyun altında kayboluşunu izliyorum. Artık yukarıda sadece Aries ve sekiz acemi asker var. Sert sesi vadide yankılanıyor ama kelimeleri çıkaramıyorum.

"İyi misin?" Bel, Elyse'e seslenir.

"Muhteşem. Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Elyse neredeyse homurdanıyor. "Oh, burada kötü adam benmişim gibi davranma. Eğer ben itmeseydim sen asla atlamazdın. Bence, teknik olarak sana bir iyilik yaptığım için bana borçlusun." Ona su sıçratıyor.

"Nerede uyuduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Seb alay ediyor. Tanrım, bu ikisi ateş ve benzin gibiler.

Bel etrafımda bir daire çizerek yüzüyor ve rahat bir iç geçiriyor. "Su çok sıcak. Bu geceyi başka hiçbir şey daha iyi hale getiremezdi, tabii şu ikisi didişmeyi bırakmazsa."

"Buna ön sevişme deniyor ve bu yüzden bunu yazın yapıyoruz. Sonbahar ve kış aylarında işe alım sezonunda bunu yaparak taşaklarımı dondurmak istemiyorum. Ben bir pisliğim ama benim bile yapmayacağım şeyler var."

Eğiliyor ve yanağımdaki bir damla suyu yalıyor. "Buraya tekrar gelmeliyiz ama bir dahaki sefere yalnız."

Lee ikimize de su sıçratıyor. "Sizi şimdiden uyarıyorum, eğer ikiniz sevişmeye başlarsanız, burada oturup izleyeceğim. Hiç utanmam."

"Daha azını beklemezdim ama Bel'e bakarsan gözlerini yuvalarından çıkarmak zorunda kalırım. Onu çıplak görebilecek tek kişi benim."

"Her neyse..." Sırıtıyor.

Bir bağırış ve ardından gelen bir sıçrama, yeni adamlardan en az birinin atlayacak kadar taşaklı olduğunu gösterir. İlki atladıktan sonra diğerlerinin de onu takip etmesi uzun sürmüyor. Suya basarken her sıçramayı kafamda sayıyorum.

Sonunda sekiz kişi de aşağıya inmeyi başarıyor ve Aries şarkı gibi bir böğürmeyle uçurumdan aşağıya doğru fırlıyor. Üzerimize düşmesin diye hepimiz yolumuzdan çekiliyoruz. Şerefsiz.

Bel omuzlarıma tutunuyor, kendini suyun dışında tutmak için beni kullanıyor. "Şelalenin arkasını hiç kontrol ettin mi?"

Başımı salladım. "Neyi kontrol edeceksin?"

Omuz silkiyor, su şıpırdıyor. Bakışlarım omuzlarını ve göğsünü saran tişörtüne takılıyor. "Bilmiyorum. Hazine, periler, cadılar. Kim bilir orada ne vardır."

Bakışlarındaki heyecan ve yaramazlık sarhoş edici. Onu böyle görmeye bayılıyorum, mutluluk ondan yayılıyor.

Homurdanıyorum. "Arkada bir şey varsa o da muhtemelen kayalardır."

Benden yüzerek uzaklaşıyor, tamamen yanlış yöne gidiyor. Bir saniye bekliyorum, sonra bileğinden yakalayıp geri çekiyorum, elimi çıplak bacağından şortunun eteğine doğru kaydırıyorum. Bağırıyor ve ben de elimle karnını kavrıyorum.

"Özür dilerim, ayağım kaydı."

"Tabii ki yaptın." Kıkırdıyor.

Onu serbest bırakıyorum ve bornozumun cebinden gözlüğünü çıkarıp yavaşça yüzüne yerleştiriyorum. Su damlacıkları gözlüğün camlarına bulaşıyor ama onları siliyor.

Sonra başka bir sırıtışla şelalenin olduğu yöne doğru yüzüyor ve beni takip etmem için bırakıyor. Kremsi iç kalçasına bir an gözüm takılınca, kendimi tutamıyorum. Peşinden yüzerek onu takip ediyorum. İleride kayalık bir çıkıntı var ve onu uyarıyorum.

"Dikkatli olun. Orası o kadar derin değil ve kayalıklar çok kaygan."

"Tamam, baba." Homurdanıyor. "Neden bu kadar endişelisin?"

İtaatsiz bir velet gibi uyarımı dinlemiyor ve küçük kayalıklara tırmanıyor, ayakları kayıyor, tutunmaya çalışıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Kahretsin, bana yüksek kan verecek

lanet olası maskaralıklarıyla baskı yapıyor. Elini şelalenin akıntısına doğru uzatıyor. Elini su duvarından geçirirken su bir yelpaze gibi kolunun üzerinden akıyor.

Sırıtarak spreyin altına giriyor ve gözden kayboluyor.

"Bel! Yemin ederim. Beni beklemen gerek." Homurdanıyorum. Orada lanet bir ayı ya da başka bir şey olabilir. Bilmiyorum.

Kayalara tırmanıp onu kovalıyorum. Şelalenin ötesindeki küçük oda serin ve buharlaşan suyun sessizliği etrafımızda yankılanıyor. Boş ama sırt üstü uzanmak için yeterli alan var. Yerde su birikintileri var ve ben sürünerek ona yaklaşıp yanındaki yere oturuyorum.

"Bunu bir daha yaparsan kıçına şaplak atarım."

Cevabımdan etkilenmiş gibi görünmüyor ve bu iyi. Eve gittiğimizde ona sabır ve güvenlik hakkında bir ders vereceğim.

"Şaka yapıyorsun. Senin şaplaklarını seviyorum." Dilini bana doğru uzatıyor ve ben de ısırmak istiyorum.

"Hazine yok, ha?"

Sırıtarak başını sallıyor. "Peri ya da cadı da yok. Ama sorun değil. Bu yeterince havalı."

Başını omzumun kıvrımına yaslaması için onu kendime çektim. "Gel buraya, seni sıcak tutayım."

Ağır bir iç çekişle göğsüme yerleşiyor. "Bu sihir."

Şelalenin perdesinin ötesinde ışık titriyor, herkes atladığı için Aries'in daha fazla fener kurduğuna şüphe yok. Bira, yiyecek ve müzik de getirdik. Bu kadar uzakta kimse bizi duymaz. Ne de olsa bu bir kutlama. Acemiler resmen üye oldu. Eğilip Bel'i hafifçe öpüyorum, dudaklarında nehir suyunun tadını alıyorum. Onun benim olduğu gerçeğini asla unutamayacağım. Özgür olduğumuzu, özgür olduğumu.

"Hayır, sen sihirlisin ve seni seviyorum, benim güzel Kır Çiçeğim."

BONUS EPİLOG

-Drew

Lyle sonrası dünyada her şey farklı hissettiriyor. En iyi şeylerden biri de Sebastian'ın güvenlik kapısında muhafızların beni durdurmaması. Bir süre önce durdular. Sebastian'ın Bel'e yaklaşmama izin vermemesi de öyle. Artık resmi olarak bir süredir birlikte olduğumuza göre, yumuşamış görünüyor. Kampüste bir kız çok yaklaşırsa ya da benimle konuşmaya çalışırsa ters ters bakmak dışında. Sanki o sahte Barbie'lerin Wildflower'ım üzerinde bir etkisi varmış gibi.

Bisikletimi kapının yanında bırakarak garaj yoluna doğru koşuyorum. Kapıyı çalmadan içeri giriyorum, antreyi ve yüksek merdivenleri tarıyorum ama kimseyi göremiyorum. Bu ev, burada yaşayan birkaç kişi için çok büyük. Aynı şey ailemin malikanesi ya da Mill'in evi için de söylenebilir.

Biz zengin pislikler boş yankılı alanlarımızı severiz.

Sebastian'ın çalışma odasının kapısında duruyorum. Masasının arkasında, ayaklarını masanın kenarına dayamış, elinde bir bardak viski var. Kenarda duran cam şişenin neredeyse yarısı bitmiş.

Başımı şişeye doğru eğiyorum. "Sormak istiyor muyum ki?

Saat daha sabahın on biri bile değil."

Bakışlarını boşluğa bakmaktan çekip bana doğru çeviriyor. Gözlerinin altında torbalar var ve sadece alkolden değil, kan çanağına dönmüşler. Yorgun görünüyor. Lyle'ı öldürdüğü geceden beri daha da kötüleşti. "Neden umursuyorsun ki? On bir, genellikle ikinci rüzgarını aldığın zamandır."

Omuz silkiyorum. "Burada yargılama yok, sadece konuşmak istediğin bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum."

Gözlerini deviriyor ve bardağını göğsüne doğru çekiyor. "İkimiz de benim için burada olmadığını biliyoruz, o yüzden öyleymiş gibi davranma. O üst katta."

Arkama bakıyorum ve sonra sesimi alçaltıyorum. "Kötü üvey anne nerede?"

Omuzları düşüyor ve yine pencereden dışarı bakıyor, beni görmezden geliyor ve gerçeklikten kopuyor. Bu duyguyu çok iyi bilirim. O kadar uzun süre zihnimde yaşadım ki beni yutmasından korktum. Tamam o zaman. Onu bir şişenin dibinde bulmadan önce birimizin Sebastian'ı açılmaya ikna etmesi gerekecek.

Malikanedeki kavga ve ardından teyzesinin ortaya çıkması onu gerçekten etkiledi. Daha çok içiyor ve daha yavaş katılıyor. Bir haftadır onu Mill'de göremiyoruz. Ama onu zorlamayacağım. Henüz zorlamayacağım.

Dönüp merdivenlerden Bel'in odasına çıkıyorum. Beni beklemiyordu, o yüzden içeri dalıp onu yakaladığımda yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Kahretsin, ondan uzakta ve Mill'in evinde olmak en kötüsüydü. Ama birinin etkinlikleri koordine etmesi ve yaz uğurlaması için hazırlık yapması gerekiyor. Genelde parti koordinatörü Lee'dir ama şu anda onun da işleri var gibi görünüyor.

Kapıyı dikkatlice açıp onu yatakta gördüğüm anda arkadaşlarımla ilgili düşünceleri aklımdan çıkarıyorum.

Dizlerinin üzerine bir kitap koymuş, bir eliyle kitabı tutarken diğer elini de kalçalarının arasında, eteğinin altında, beyaz dantel külotunun üzerinde gezdiriyor.

Lanet olsun. Ona bakarken bile anında sertleşiyorum.

Dudaklarımı yalıyorum ve nefes nefese küçük bir inilti çıkardığında sertçe yutkunuyorum. Onu derinlemesine sikerken ağzımın içinde bu sesi çıkarmasına bayılıyorum. Dikkati kitabında olduğu için sessizce ve fark edilmeden odaya giriyorum. Parmaklarını külotunun üstündeki yarığında aşağı yukarı gezdiriyor, yavaşça kendini tatmin ediyor. İşte benim iyi kızım.

Nefesini içine çekiyor ve kalçalarını oynatarak elini tenis eteğinin altından geçirip iç çamaşırına sokuyor.

Öne atıldım ve bileğini sertçe yakaladım.

Çığlık atar ve kitap uçarak yatağın üzerine düşer.

Benim olduğumu anlaması bir dakika sürüyor ve yere yığılıyor. "Beni korkuttun."

Eğildim ve parmak ucunu ısırdım. "Bensiz başlıyordun. Bunu yapamazdım. Amın benim Flower ve onu sana teslim etmeyeceğim bile. İzleyip yönetmek için burada olmadığım sürece olmaz."

Kaşları çatılıyor ve gözlüklerini burnundan yukarı kaydırıyor, saçları parlak bir örtü halinde omzuna dökülüyor. "Doğrudan mı?"

Şaşkın şaşkın bakmaya devam edince kitabı yatağın üzerinden kapıyorum. "Seni bu kadar kızdıran ve rahatsız eden ne?"

Elini kurabiye kavanozuna sokmuş bir çocuk gibi kitabı kapmak için hamle yapıyor ama ben kolundan tutup göğsüne bastırarak onu durduruyorum. Sonra diğer elimle kitabı kaldırıyorum ve az önce okuduğu sayfayı gözden geçiriyorum.

"Ne yaramaz bir kız..."

Sertçe yutkunuyor ve kalçalarını sıkıyor, güzel yeşil gözleri ışıkta parlayarak bana bakıyor.

"Eğer sikimi istiyorsan, tek yapman gereken sormak mıydı?"

Öne doğru kayıyor, beyaz dişleri alt dudağına batıyor ve ben de kolunu kavrayışımı bırakıyorum.

"Pantolonumun düğmelerini aç, Flower. Şimdiden senin için ne kadar sert olduğumu hisset."

Dizlerinin üzerine çöküp kot pantolonumu açıyor, sonra da sikimin aramızdan düşmesi için kalçalarımdan aşağı itiyor.

Elleri hemen beni kavrıyor, kendine engel olamıyormuş gibi tenimde kayıyor.

Başımı salladım. "Dur bir dakika. Ne..." Sayfayı tarıyorum. "Kont Vanderson senin öne atılman hakkında ne düşünüyor?"

Sırıtışı, kitabını okuduğum için hissettiğim hafif aptallığa değiyor.

Biraz daha ilerledim, şimdi yüksek sesle okuyorum. "Beni derinlere alıyor, sikimin başı boğazının arkasına girip öğürmesine neden olana kadar emiyor."

Küçük Çiçeğimi omurganın kenarından izliyorum. "Sen de mi kendine dokunuyordun? Karakterleri mi hayal ediyordun?"

Pembe bir ton kulaklarını kızartıyor ve solgun boynuna doğru ilerliyor. "Hayır, karakterleri hayal etmiyordum. Bizi hayal ediyordum."

Parmağımı kıvrıyorum ve aşağıyı gösteriyorum. "Pekala, başlayın.
Beni ağzına al ve derin derin em."

"Gerçekten mi?" Sanki söylediklerime inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyor.

"Evet, Çiçek. Sikimi o küçük güzel ağzına al. Boğazını sikerken gözyaşlarının yüzünden aşağı süzülüşünü görmek istiyorum."

Bana sırıtıyor, sonra uzunluğuma uzanıyor. Ağzını mantar kafasına indirmeden önce küçük elleriyle birkaç kez sikimi okşuyor. Beni ağzının derinliklerine çekerken pembe dudakları üzerine kapanıyor.

Lanet olsun. Evet.

Uzun bir iç çekiyorum ve dengeyi sağlamak için dizlerimi yeniden yerleştiriyorum. İkimiz de yatağın üzerindeyken bana ulaşabilmesi için dizlerinin ve dirseklerinin üzerinde olması gerekiyor ama umurumda değil. Sadece görüntüsü

Dizlerinin üzerinde, sıcak, ıslak ağzı sikimin etrafına sarılmış ve dili ucunda dönerken beni bitiş çizgisine doğru savuruyor.

Boğazımı temizliyorum ve başka bir bölümü gözden geçiriyorum. "Leydi Alara, adamın sikinin geniş başının boğazının arkasını yağmalamasına bayılıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kendini ona bırakıyor."

Kitabı, sayfaları açık bir şekilde yatağın üzerine bıraktım. "O zaman gerçekçi olalım, olur mu?"

Bel kayıyor ve ağzını daha sert emerek beni daha derine çekiyor. Elimi ensesindeki saçlarının arasına sokuyorum ve boğazının arkasına vurarak ileri doğru itiyorum. Nefes nefese kalıyor, çekilirken dili şaftımın dibinde kayıyor.

Nefesini tutana kadar ona birkaç santim izin veriyorum. "Tekrar, Çiçek. O güzel küçük boğazından aşağı inene kadar durmayacağız."

İnliyor ve kalçalarını birbirine doğru kaydırıyor ama sevgili Leydi Alara serbest bırakılmazsa ben de onu serbest bırakamam.

Kitabı tekrar yatağın üzerinden alıp biraz daha okuduktan sonra sayfayı çeviriyorum.

"Görünüşe göre çoktan senaryo dışına çıktık." Kalçalarımı kaydırarak kendimi onun ağzından dışarı atıyorum. "Kıyafetlerini çıkar. Ağzını sikerken sana bakmama izin ver."

Şimdi nefes nefese, gözlüklerinin arkasından vahşi gözlerle dizlerinin üzerine çöküyor ve üzerindeki tişörtü, eteği ve iç çamaşırını çıkarıyor. Bana sunulan görüntüden o kadar tahrik oluyorum ki, sikimin ön sperm sızdırdığını hissedebiliyorum. Dudaklarımı tekrar yalıyorum ve vücudunun yumuşak, solgun uzunluğuna bakıyorum. Kahretsin, o kadar güzel ki.

Onu tekrar kendime çekiyorum ve hızlı bir öpücük konduruyorum, sonra da ensesinden tutuyorum. "Ağzını aç, bebeğim. Boğazını sikeceğim." Onu sikimin üzerine itmeden önce ona verdiğim tek uyarı bu.

Bir miyavlama sesi çıkarıyor ama benden kaçmaya çalışmıyor. Dudakları bir kez daha etrafımda dolanırken, bıraktığım yeri buluyorum

kapalı. "Leydi Alara, yüzünü yırtacak kadar sert sikerken parmaklarının içinde olmasını seviyor."

Sözlerim bana bir inilti daha kazandırdı. Kahretsin, o mükemmel. Kitabı tekrar bırakıyorum ve öne doğru katlanıyorum, parmaklarımı kıçının çatlağından aşağı kaydırıyorum ve sırılsıklam amını bulduğumda duruyorum. "Çok ıslak, Bel. Kahretsin."

Kalçalarımı ileri itip ağzına sert ve hızlı bir şekilde dalıyorum, boğazının arkasında durup onu uzunluğumu yutmaya zorluyorum. Boğazı etrafımda kasılıyor, beni daha derine çekiyor ve gözlerinin köşelerinden yaşlar sızıyor.

Görülmesi gereken gerçek bir manzara.

"Evet, Çiçeğim böyle kullanılmaya bayılır. Benim güzel küçük sürtüğüm."

İki parmağımı kaygan sıcaklığının derinliklerine daldırıyorum, elimi kıvırıyorum ve başparmağımı kıçındaki sıkı kas halkasına bastırıyorum. Küçük bir dürtmeyle içeri giriyorum ve dizleri ilave basınçla titrerken olduğum gibi sırıtıyorum.

Boyumun etrafında inliyor, sesi içimde titreşiyor. Onu tam istediğim yerde tutuyorum. O sonsuza dek benim. Hem kalçalarımla hem de elimle daha derine, daha sert ve daha hızlı itiyorum, yüzünü becerirken onu da benimle birlikte getiriyorum.

Zevk omurgamda zonkluyor ve boşalmaya o kadar yakınım ki dayanamıyorum. Boğazının arkasına kadar sokuyorum, dizlerim titriyor ve ne kadar denersem deneyeyim, kendimi patlamaktan alıkoyamıyorum. Kırmızı-sıcak zevk içimde dalgalanıyor ve sertçe boşalıyorum, boşalmam boğazından aşağı dökülürken horozum titreşiyor.

Aynı anda elime gömülüyor, amını ve götünü parmaklarıma doğru sert ve hızlı bir şekilde beceriyor.

"Benim için gel, Bel. Amının parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissetmeliyim." Sesimdeki çıtırtı onu uçurumun kenarına gönderiyor. Sikimi çekip inliyor, kendini zevke kaptırırken yanağı kalçamın üstüne bastırıyor ve ben de parmaklarımla onu nazikçe beceriyorum.

Orgazmının kalan çırpınışları onu terk ettiğinde, parmaklarımı onun içinden çıkarıyorum ve ağzıma götürüp sularını yalıyorum. Sik beni. Tadı ağzımı dolduruyor ve gitmesine asla izin vermek istemiyorum. Onsuz var olduğum bir zaman olduğuna inanamıyorum.

Gözlerini tekrar açabildiğinde banyoya gidip yüzündeki gözyaşı izlerini nazikçe yıkıyorum, sonra amını temizliyorum ve son olarak ellerimi yıkıyorum. İşim bittiğinde yatağa dönüp onunla birlikte yorganın altına giriyorum ve onu göğsüme doğru kıvırıyorum. Kitabı yataktan alıp ona uzatıyorum.

"Bana oku, Kır Çiçeği. Belki biraz daha ilham alırım."

"Kitap sevgilisi olmak istediğine emin misin?" Sırıtıyor.

"Onu bunu bilmem ama seninle bir ilgisi varsa, ben de bunun bir parçası olmak isterim."

Sertçe yutkunuyor ve çıplak tenimin tişörtümle birleştiği yerden pazumu öpüyor. Hâlâ giyinik olan vücudumda kendini çıplak hissetmesine bayılıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve bölümün geri kalanını bana okurken dinliyorum. Sesi yumuşak ve tatlı. Gittikçe daha derine dalıyorum. Birkaç dakika sonra, "Seni seviyorum" diye fısıldadığını duyuyorum.

Söylememe gerek yok ama yine de söylüyorum çünkü benim için ne kadar önemli olduğunu bilmediği bir günün geçmesine asla izin vermeyeceğim.

"Ben de seni seviyorum, Kır Çiçeği. Şimdi yine güzel şeylere geçelim."

"Saçmalıyorsun." Gülümserken başını sallıyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.